KINH HỒNG

Tình yêu KHÔNG TRỐN CHẠY

PHUONGDONG

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

https://thuviensach.vn

Trang bìa đầu

Có lẽ, trước tiên chúng ta sô´ng là vì bản thân mình, nhưng thê´ giới vô cùng rộng lớn, tháng ngày dâ`n trôi, sô´ng một mình sẽ cảm thâ´y cô đơn, vì thê´, chúng ta tự đi kiê´m tìm râ´t nhiê`u điê`u để bù lâ´p cảm giác cô đơn đó.

Kinh Hô`ng

Tác giả nữ, cung song ngư, mặc dù đã bước qua lứa tuổi mơ mộng nhưng vẫn tin tưởng vào những câu chuyện cổ tích tình yêu tuyệt đẹp. Nhận được sự dạy bảo nghiêm khă´c của cha mẹ, thích đọc sách, yêu văn thơ và bút mực, hiện tại đang sô´ng ở Thiên Tân.

Các tác phẩm đã xuâ´t bản: *Tình yêu không mật mã, Như Mộng Lệnh* (2 tập), *Chim anh vũ, Tôi muô´n yên lòng*.

https://thuviensach.vn

Tóm tắt nội dung

Kỹ sư Hàn Hiểu hai mươi bảy tuổi, vô tình gặp lại hoàng tử của lòng mình là La Thanh Phong, bạn học thời trung học phổ thông. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi đã đốt cháy tình cảm kìm nén suốt bao năm nay của cô.

Anh là bạn học cùng lớp đã nhiều năm không gặp, tốt nghiệp học viện Mỹ thuật Munich, quay về thành phố T để chuẩn bị mở phòng tranh của mình. Đồng hành cùng anh còn có một người đầu tư vào phòng tranh, đó là Vu Dương, người Hoa kiều, sinh ra trong một gia đình rất có thanh thế, em họ của Hình Nguyên.

Vu Dương và La Thanh Phong thân thiết nhiều năm, đã ngầm được coi là một đôi sắp kết duyên phu thê nên không có cảm tình với các cô gái xuất hiện quanh anh. Hàn Hiểu cũng vì cô ấy mà tiến thoái lưỡng nan trong chuyện tình cảm với anh. Còn La Thanh Phong qua mỗi lần tiếp xúc với Hàn Hiểu lại nảy sinh những tình cảm tốt đẹp. Vu Dương không vì thế mà cam lòng để mất La Thanh Phong, cô không ngại mượn những thế lực hắc ám hỗ trợ gia đình mình, bắt đầu phá hoại công việc làm ăn của phòng tranh để uy hiếp anh. Anh họ của cô là Hình Nguyên, một người có xuất thân phức tạp trong dòng họ Vu lại theo đuổi Hàn Hiểu.

Lúc đó, Hàn Hiểu bị trợ lý mới đến phòng thực nghiệm là Lý Nam bày kế hãm hại, gặp phải sai sót lớn trong công việc nên không thể không từ chức. Sau khi thất nghiệp, vì vấn đề giới tính nên cô không thuận lợi khi tìm việc mới. La Thanh Phong có quen biết rộng rãi nên giới thiệu cô với trưởng bộ phận kỹ thuật của Hải Công là Lưu Đông Pha. Lưu Đông Pha hiểu được tài năng của cô, mời cô làm kỹ sư máy móc tại bộ phận kỹ thuật của Hải Công.

https://thuviensach.vn

Ở vị trí mới, công việc đầ̀u tiên của Hàn Hiểu là rời khỏi lục địa, cùng đồ̀ng nghiệp tiế́n hành nghiệm thu, kiểm tra các vấ́n đề̀ về̀ kỹ thuật.

Một trận bão đột ngột đế́n, trong tình hình cấ́p bách, Hàn Hiểu chỉ còn cách cùng các nhân viên kỹ thuật khác chố́ng lại thời tiế́t khắ́c nghiệt, cùng nhau bảo vệ tài sản quố́c gia. Hàn Hiểu bị thương nặng, sau khi thoát chế́t lại tiế́p tục rơi vào "vụ bắ́t cóc" mà Hình Nguyên và Vu Dương cố́ ý tạo ra. Trong những ngày đợi Hàn Hiểu quay về̀, mẹ của La Thanh Phong biế́t mố́i tình mới của con trai mình, không vừa lòng nên nói lời không hay với bố́ mẹ của Hàn Hiểu, vì thế́ La Thanh Phong nói lời xin lỗi với ông bà Hàn, điề̀u đó khiế́n cho Hàn Hiểu sau này biế́t chuyện cảm thấ́y rấ́t đau lòng. Trong những ngày ở bên Hình Nguyên, cô cảm động trước sự chăm sóc tận tình của anh. Khi tình cảm giữa hai người có những biế́n chuyển tố́t, một việc bấ́t ngờ khác lại xảy ra khiế́n cho tình cảm của họ bị rạn nứt...

Giữa một người mình đã hâm mộ từ rấ́t lâu và một người thật sự có tình cảm với cô, giữa yêu và được yêu, Hàn Hiểu có thể phá tan lớp mây mù để đưa ra sự lựa chọn đúng đắ́n không?

https://thuviensach.vn

Chương 1: Cuộc gặp gỡ tình cờ đến kỳ lạ

Cô chưa bao giờ quan sát anh với khoảng cách gần gũi như vậy. Khuôn mặt có đường nét của người đàn ông đó đã sớm biến mất trong những ký ức thời niên thiếu của cô. So với những hình ảnh hiện lên mơ hồ trong ký ức, khuôn mặt của người đó rõ ràng khiến cho người khác vô cùng ngạc nhiên.

Hàn Hiểu đã nghĩ đến trăm ngàn khả năng khiến người ta gặp gỡ, chỉ có duy nhất một trường hợp cô không nghĩ đến, đó là khi anh đang bị một đám người vây lấy ở góc phố đúng lúc cô bước qua.

Cô mặc chiếc áo đồng phục lao động rộng thùng thình, tay cầm một chiếc đèn pin cũ. Đó là vật bạn ở cùng cô khi chuyển nhà không cần đến nữa, một chiếc đèn pin bên ngoài có bọc nhôm kiểu cũ, khi lắc lắc tay lại vang lên âm thanh ầm ĩ. Hoàng tử trong mộng của cô đang bị quây ở góc một ngõ nhỏ ẩm thấp bốc mùi khó chịu, mặt đầy máu.

Đó là ngõ sau của quán rượu "Bách Hương Quả" nổi tiếng ở thành phố T, không có đèn đường, người qua lại rất ít. Quách Dung Dung, bạn thân của cô đã từng nói với cô, hầu hết các vụ cướp bóc và tội ác đều xảy ra ở những địa điểm như thế nên cô đều đi đường vòng mỗi lần đến đây, không biết hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi đường này.

Trong bóng tối vang lên âm thanh hỗn độn giống như có một đám người đang đánh nhau.

Hàn Hiểu dựa sát vào tường, sợ hãi nhìn trộm về phía đó. Họ đứng trong góc tối nên cô không nhìn rõ được gì, nhưng tiếng đấm

https://thuviensach.vn

đá vào da thịt khiế´n cho cô sợ hãi. Thậm chí, Hàn Hiểu không nghĩ đế´n việc báo cảnh sát, lúc quay người định chạy đi, cô nghe thấ´y một tiế´ng chửi nhỏ: “La Thanh Phong, tao cho mày biế´t, việc này không dễ dàng bỏ qua! Cho mày nế´m món khai vị trước, nế´u còn tiế´p tục ngáng đường ông Mạnh, mày sẽ không còn đường số´ng nữa!”

“La Thanh Phong?”

Cái tên này giố´ng như bùa chú dính chặt chân cô xuố´ng đấ´t, cô phân vân không biế´t có phải vì mình bị ám ảnh bởi chuyện này quá lâu nên nghe nhầ`m không?

La Thanh Phong là bạn học thời cấ´p ba của cô, lên lớp 11 cậu ấ´y chuyển đi Thượng Hải nên cô không gặp nữa. Hàn Hiểu nghe tin từ một người bạn trong hội đồ`ng học nói, La Thanh Phong đã thi đỗ vào học viện mỹ thuật Munich, thật không ngờ...

Năm đó, ngày nào La Thanh Phong cũng đi học muộn. Dường như đợi mọi người bắ´t đầ`u vào giờ ôn bài một lúc rồ`i mới thấ´y cậu xách một túi bánh mỳ bước vào lớp với vẻ mặt cao ngạo, mái tóc hơi xoăn rố´i bù như tổ gà.

Hàn Hiểu nghiêm túc đọc to bài cùng người khác nhưng luôn nhìn trộm cậu khi cậu bước qua. Chỉ nhìn một lầ`n nhưng để ý đế´n những chi tiế´t khác nhau: Có lúc nhìn túi bánh mỳ bọc dừa trong tay cậu, có lúc nhìn túi áo khoác của cậu, có lúc nhìn chi tiế´t hoa văn sơn trên quầ`n bò của cậu...

Lúc cậu đi qua, cô luôn cảm nhận thấ´y một mùi hương rấ´t lạ trên người cậu, nhẹ nhàng đế´n mức người khác ở bên cạnh không thể cảm nhận được.

https://thuviensach.vn

Chỉ có cô để ý và điều đó trở thành một bí mật được giấu kín tận đáy lòng cô.

Đã mười năm trôi qua rồi.

Thế giới này...thật là kỳ lạ.

Chẳng trách, dưới ngòi bút của Picasso, một khuôn mặt bình thường có thể trừu tượng hóa thành hình tam giác. Hóa ra Picasso không điên mà chính là thế giới này.

Khi Hàn Hiểu thở hổn hển cứu được hoàng tử ra khỏi đám côn đồ, trong lòng cô bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ không nho nhã như thế. Một lần nữa cô nhận ra rằng, mặc dù La Thanh Phong là hoàng tử trong mộng của cô nhưng anh vẫn có trọng lượng và kích thước của một người bình thường. Chiều cao trên một mét tám của anh ấy rõ ràng không cùng đẳng cấp với Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu thở dốc, đặt anh lên vai mình, chợt nhớ đến hồi còn nhỏ cô đã nhìn thấy cách người ta bắt chim sẻ như thế nào: dựng đứng một chiếc chậu ở góc, bên dưới đặt ít mồi nhử rồi dùng một thanh gỗ nhỏ chống chiếc chậu đó. Cô cảm thấy lúc này mình giống hệt thanh gỗ nhỏ đó.

Hoàng tử của cô vẫn không ngừng phả hơi rượu lên đầu cô.

Lúc Hàn Hiểu đỡ anh đến bên đường và gọi một chiếc taxi, chân cô trở nên run rẩy.

Lái xe không xuống giúp cô, lạnh lùng nhìn hai người vất vả ngồi vào phía sau rồi hỏi với giọng đều đều: “Đi đâu?”

Hàn Hiểu hỏi anh ta: “Gần đây có bệnh viện nào không?”

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong nghe thấy hai tiếng “bệnh viện”, lầu bầu nói: “Không đến bệnh viện...”

Hàn Hiểu hỏi anh: “Vậy đi đâu? Anh ở đâu?”

La Thanh Phong nghiêng đầu, không biết là ngủ hay ngất lịm đi rồi. Hàn Hiểu đang lo lắng thì nghe thấy tiếng người lái xe hỏi: “ Rốt cuộc là đi đâu?” Giọng điệu có vẻ như sắp mất hết kiên nhẫn.

Thật sự, Hàn Hiểu không tưởng tượng được cảnh mình có thể lôi một người có trọng lượng như vậy đến bệnh viện nên đành nói địa chỉ nhà mình. Cô nhớ hình như có một phòng khám ở lối vào khu nhà cô ở, không biết muộn như thế này có còn ai trực không.

Đến khi xe chạy ra đường lớn, Hàn Hiểu mới bắt đầu có một chút cảm giác thật. Hai chân cô đau nhức, người lái xe taxi rõ ràng rất ghét người say rượu đang ngồi phía trước cô, bên cạnh cô là kẻ say rượu, trên người đầy máu, đang nửa nằm nửa ngồi và thở ra đầy hơi rượu...

Thế giới này thật là ly kỳ.

Người này đúng là La Thanh Phong.

Đó là La Thanh Phong, người khoác cặp sách trên vai, bước vào lớp học với dáng vẻ cao ngạo thật sao? Đó là La Thanh Phong, người đã ở trong lòng cô suốt mười năm qua thật sao?

Sao lại như thế?

Sao lại không thể như thế?

Hàn Hiểu cắn ngón tay mình, cảm thấy chưa bao giờ cô trở nên ngốc nghếch như vậy. Hai câu hỏi lớn vởn trong đầu cô suốt

https://thuviensach.vn

quãng đường. Cho đế´n khi La Thanh Phong dở sô´ng dở chế´t nằ`m trên giường bệnh trong phòng khám và được truyề`n, cô mới mơ hồ` nghĩ đế´n một việc rấ´t quan trọng: Cô chưa bao giờ hiểu rõ La Thanh Phong, có lẽ La Thanh Phong vô´n dĩ là con người như thế´ này: rượu chè, đánh nhau, chơi bời...

Hàn Hiểu ngồ`i xuố´ng chiế´c ghế´ bên cạnh giường bệnh, đưa tay tắ´t đèn trong phòng khám. Ánh đèn sáng như thế´ trong đêm tô´i khiế´n cô nhớ đế´n những câu chuyện ma trong bệnh viện, chỉ để đèn ở đầ`u giường bệnh khiế´n cô cảm thấ´y yên tâm hơn.

Người này là La Thanh Phong...

Hàn Hiểu lấ´y từ trong túi da ra một chiế´c khăn ướt, cẩn thận lau mặt cho anh.

Cô chưa bao giờ quan sát anh với khoảng cách gầ`n gũi như vậy. Khuôn mặt tuấ´n tú của anh đã sớm biế´n mấ´t trong những ký ức thời niên thiế´u của cô. So với những hình ảnh hiện lên mơ hồ` trong ký ức, khuôn mặt của người này rõ ràng khiế´n cho người khác vô cùng ngạc nhiên.

Hóa ra, cô không biế´t diện mạo của anh như thế´ nào...

Rố´t cuộc điề`u gì đã khiế´n cô yêu đế´n mê muội như vậy? Đó là mùi sơn phun trên quầ`n áo tỏa ra trên người anh? Hay là túi bánh mỳ bọc dừa được xách trong tay anh?

Chỉ là...mùi hương sao?

Khi bác sỹ trực ban đế´n thu phí, Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn tờ phiế´u thu vừa được in ra rồ`i cẩn thận hỏi: “Có thể quét thẻ được không?” Cô chưa bao giờ mang nhiề`u tiề`n mặt như vậy theo người lúc đi làm, trừ khi đã hẹn trước với Quách Dung Dung đi mua sắ´m.

https://thuviensach.vn

Mặt bác sỹ trực ban tô´i lại: “Từ tám giờ đê´n hai mươi mô´t giờ thì có thể.”

Hàn Hiểu bô´i rô´i nhìn ra ngoài trời đêm tô´i đen, châ`n chừ do dự. Dường như trên phô´ này không có cây rút tiê`n tự động, để bệnh nhân lại phòng khám thì không ổn lă´m...

Bác sỹ trực ban hâ´t că`m vê` phía La Thanh Phong: “Anh ta không có tiê`n mặt trên người sao?”

Hàn Hiểu thở dài. Theo quan niệm của cô, làm việc tô´t là phải làm đê´n cùng. Nhưng...điê`u kiện không cho phép không phải lỗi của cô.

Ví tiê`n của La Thanh Phong có màu hạt dẻ, khi mở ra, cô nhìn thâ´y một tâ´m ảnh.

Đó là một tâ´m ảnh của một đôi trai tài gái să´c trông râ´t đẹp đôi.

Tay của Hàn Hiểu tự nhiên hơi run run.

“Có không?” Bác sỹ trực ban giục cô.

Hàn Hiểu thở thật sâu, tạm thời tập trung sự chú ý vào tập tiê`n nhân dân tệ, cô rút ra vài tờ tiê`n mặt đưa cho bác sỹ rô`i đặt tờ phiê´u thu tiê`n và tiê`n lẻ được trả lại vào đó. Sau đó...ánh mă´t của cô lại hướng vào tâ´m ảnh.

Người con trai đang cười râ´t vui vẻ rõ ràng là La Thanh Phong, nét mặt tuâ´n tú, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời mà cô chưa bao giờ nhìn thâ´y. Bên cạnh anh là một cô gái cười tươi như hoa với mái tóc xoăn xinh xă´n như búp bê.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu gập ví lại, trong lòng cảm thấy chua xót: Đúng là...trai tài gái sắc.

Sau khi cô rửa mặt quay lại, La Thanh Phong đã tỉnh, đang dựa vào đầu giường nghịch điện thoại. Lúc ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt anh có vẻ hơi hoài nghi.

Hàn Hiểu run run đứng ở cửa phòng bệnh, bỗng nhiên cảm thấy tim mình chặn lấy cuống họng, không thể đập được nữa.

“Chào!” Người lên tiếng trước là La Thanh Phong, giọng anh trầm trầm.

“Anh...tỉnh rồi.” Thấy anh nói, tim của Hàn Hiểu hoạt động lại nhưng càng lúc càng đập nhanh hơn khiến cô thở rất khó khăn.

“Anh ấy là La Thanh Phong.” Hàn Hiểu nghĩ, “Trên đường mình gặp La Thanh Phong rồi anh ấy nói chuyện với mình...”

“Việc đó...Cảm ơn cô.” La Thanh Phong cảm thấy không thoải mái, “Hôm qua, tôi...”

“Hôm qua tôi tình cờ đi qua đó.” Nói xong Hàn Hiểu mới nhận ra là mình nói quá nhanh, có vẻ như muốn giấu một điều gì đó nhưng lại bị lộ tẩy nên bất giác cảm thấy hơi xấu hổ.

La Thanh Phong không để ý đến lời giải thích của cô. Anh sờ lên lớp băng trên trán mình, cười với vẻ ngại ngùng, “Tôi đã làm phiền cô rồi.”

“Không sao.” Nụ cười của anh giúp cho người khác cảm thấy thoải mái, Hàn Hiểu cũng mỉm cười, “Hôm nay là thứ bảy, không phải đi làm nên không ảnh hưởng gì.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của La Thanh Phong nhìn về phía cô. Mắt anh rất sáng, qua một đêm say rượu nhưng ánh mắt vẫn rất linh hoạt, "Không biết vì sao tôi cảm thấy hình như...đã gặp cô."

Một lần nữa tim của Hàn Hiểu dường như ngừng đập.

Trong không khí im lặng đến kỳ lạ, có một giọng đàn ông ở ngoài hành lang hét lên: "La Thanh Phong? La Thanh Phong?"

Không đợi mọi người kịp phản ứng, cánh cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, một người đàn ông chạy vào, "Tên tiểu tử đáng chết sao giờ này vẫn chưa chết..."

Người đàn ông đó rất cao lớn, trên vai khoác một chiếc áo lông màu xám, ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Hiểu đang ở đó, "Sao cô lại ở đây?"

Hàn Hiểu cũng ngạc nhiên, " Không phải anh là...chính là..." Chỉ tay vào anh hồi lâu mà mãi không thốt lên được tên. Mặt Hàn Hiểu hơi đỏ vì xấu hổ.

Người đó cười rất thoải mái: "Thôi Hạo."

Thôi Hạo học cùng khóa với họ nhưng ở lớp khác. Hai tháng trước, Quách Dung Dung đưa Hàn Hiểu tham gia vào buổi tụ tập với hội đồng học, anh cũng tham gia. Mặc dù Hàn Hiểu hầu như không nói chuyện gì với anh, nhưng khi đó anh rất hoạt bát vui vẻ, lấy danh nghĩa là bác sỹ chỉnh hình chê các nét trên khuôn mặt các bạn học nữ không hài hòa, anh còn nói mũi của Hàn Hiểu không đủ cao... nên cô có ấn tượng sâu sắc với anh.

Thôi Hạo nhìn cô và thấy vẻ ngạc nhiên của La Thanh Phong liền cười, "Hai người học chung một lớp, Hàn Hiểu. Cậu không nhớ gì sao? Người mà rất trầm tính, khi đi đầu hay cúi xuống..."

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong nhìn Hàn Hiểu nhưng ánh mắ t không hê ̀ lộ vẻ vui mừng, ngược lại còn nghi ngờ, “Chẳng trách... nhìn hơi quen.”

Thôi Hạo giới thiệu với Hàn Hiểu, “Cậu â ́y là La Thanh Phong, học cùng lớp với cô. Cô có â ́n tượng gì không? Cậu â ́y chuyển trường năm học lớp 11, quan hệ với mọi người không được tô ́t, thường một mình đi đi vê ̀ vê ̀. Nê ́u cô không có â ́n tượng gì cũng hơi lạ...”

La Thanh Phong nă ̀m lên gô ́i lờm anh, “Đó là bạn học của mình, cậu bớt gây mâ ́t đoàn kê ́t một chút đi.”

Thôi Hạo cười hi hi nhìn anh đánh giá, “Đẹp quá! Bác sỹ nói sao?”

La Thanh Phong bô ́i rô ́i nhìn vê ̀ phía Hàn Hiểu, cô vội vàng giải thích: “Không bị thương vào xương nên không có gì nghiêm trọng.” Sự thực nguyên văn của bác sỹ trực ban là “Không bị thương vào xương, không chê ́t được.”

Hàn Hiểu đoán La Thanh Phong biê ́t những kẻ đó nhưng anh không muô ́n nói nên cô cũng không muô ́n hỏi nhiê ̀u. Thôi Hạo đê ́n thật đúng lúc, nê ́u không có vị thiên sứ này tự nhiên xuâ ́t hiện, Hàn Hiểu không thể tưởng tượng được mình sẽ một mình đô ́i mặt với La Thanh Phong như thê ́ nào.

Thôi Hạo vỗ tay, “Đê ̀u là người quen, không câ ̀n nói lời khách sáo nữa. Thê ́ nào, cùng nhau đi ăn sáng chứ?” Nói rô ̀i anh giả vờ ôm bụng với vẻ râ ́t khoa trương, “Mình vừa mới tan ca làm đêm, mệt chê ́t mâ ́t. Vì cuộc điện thoại của cậu mà mình lại phải đê ́n đây... Mình kể cho cậu nghe, mình đã phải an ủi một nữ bệnh nhân suô ́t cả buổi tô ́i, khô cả bọt mép mà cô â ́y vẫn không yên tâm. Sự thật là cuộc phẫu thuật của mình râ ́t thành công, ngực của cô â ́y sau khi được mình chỉnh sửa vừa cao, vừa tròn, vừa cân xứng...’

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu ngẩng đầu thấy dáng vẻ như đang cố gắng nhịn cười của La Thanh Phong. Ánh mắt của hai người chạm nhau rồi đều cười phá lên.

Sau khi lấy thuốc và nghe bác sỹ dặn dò rất nhiều điều cẩn chú ý, ba người bước ra khỏi phòng khám.

Bận cả buổi tối nên thực sự Hàn Hiểu rất đói. Hơn nữa...rốt cuộc cô đã có một cơ hội quang minh chính đại gặp anh ấy nên không thể bỏ lỡ dịp này.

Trên đường đi chỉ có một mình Thôi Hạo nói chuyện, lúc bước đến lầu Quảng Tây, La Thanh Phong mới nói một câu, "Tôi vừa mới về chưa được bao lâu, cũng chỉ liên lạc với vài người bạn cũ như Thôi Hạo. Không ngờ lại trùng hợp như thế này, thật sự cảm ơn cô."

Đây là lời cảm ơn rất trịnh trọng nên nghe có vẻ xa cách.

Lần đầu tiên Hàn Hiểu nhìn kỹ La Thanh Phong dưới ánh sáng mặt trời. Sắc mặt anh vẫn hơi tái nhưng ánh mắt rất linh hoạt và sắc sảo khiến cho cô cảm thấy không có cách nào giấu được anh bất kỳ điều gì.

"Không cần khách sáo." Nghĩ một hồi Hàn Hiểu mới ấp úng trả lời, "Dù sao cũng dùng tiền trong ví của anh để trả."

Thôi Hạo góp vui một câu, "Hàn Hiểu, cậu đúng là thật thà."

Hàn Hiểu không hiểu.

La Thanh Phong liếc nhìn anh ta rồi quay lại cẩn thận giải thích cho cô, "Nếu bọn người xấu phát hiện ra ví tiền của tôi thì có lẽ tôi sẽ chẳng còn gì nữa."

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Hàn Hiểu vẫn không hiểu lắm, “Có thể tùy ý lấy tiền thuốc sao?”

La Thanh Phong liếc nhìn Thôi Hạo rồi cười thành tiếng nho nhỏ: “Rõ ràng là cô không hiểu lòng tham vô đáy của ông Thôi. Ông ta sẽ chủ động coi số tiền thừa còn lại là phí trả cho công sức mà ông ta đã bỏ ra.”

Hàn Hiểu cười, trong lòng cảm thấy hơi ngưỡng mộ. Có thể được La Thanh Phong coi là bạn, cô cảm thấy chắc chắn...

“Rõ ràng cậu biết bây giờ mình đang thiếu tiền.” La Thanh Phong nhanh tay cướp lại một con tôm bị Thôi Hạo gắp từ đĩa của mình, trách móc, “Mình nghĩ cậu dùng dao phẫu thuật để đi ăn cướp đã thành thói quen rồi.”

“Đầu tư mà,” Thôi Hạo cười có vẻ hơi gian trá, “Đợi bao giờ phòng tranh khai trương, cái hóa đơn đó không còn là vấn đề nữa...”

Hàn Hiểu không hiểu hỏi lại: “Phòng tranh?”

“Ừ,” Thôi Hạo nói xen vào, “Tên tiểu tử này quay về hơn hai tháng để lo liệu chuyện này, đã chọn được địa điểm rồi nhưng đang tu sửa lại. Đợi hôm nào có thời gian, tôi đưa cô đi xem.”

“Như vậy là...” Hàn Hiểu nhìn La Thanh Phong, tự nhiên không thở được, “Anh sẽ ở lại thành phố T?”

La Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười và gật đầu.

Hàn Hiểu chào các bạn học cũ và mỉm cười một cách ngốc nghếch trên đường về nhà.

https://thuviensach.vn

Bước vào cửa, cô nằm lăn ra giường, gối đầu lên gối, trước mắt cô chỉ hiện lên nụ cười của La Thanh Phong.

La Thanh Phong quay lại rồi...

La Thanh Phong nhận ra cô rồi...

La Thanh Phong đã ăn sáng cùng cô, hơn nữa còn hẹn cô cuối tuần sau sẽ đưa cô đi xem phòng tranh của anh ấy...

Quan trọng nhất là La Thanh Phong sẽ sống ở thành phố T!

Những điều này liên tiếp đến với cô qua một đêm khiến cô hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ. Hàn Hiểu ôm lấy đầu, cảm thấy mình giống như một người luôn cúi xuống khi đi trên đường bỗng nhiên bị va vào thứ gì đó, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra đó là một đống tiền...

"Kỳ diệu quá... Kỳ diệu quá..." Hàn Hiểu nghiêng người, nhìn ánh nắng đầu mùa hè chiếu xiên qua cửa sổ vào trong phòng, cảm thấy trái tim mình cũng tràn đầy ánh sáng và vô cùng ấm áp.

Hàn Hiểu bị đắm chìm trong điều kỳ diệu lạ lùng này suốt cả ngày, cô đứng ngồi không yên nên xắn tay áo lên thu dọn nhà cửa.

Giặt quần áo, lau nhà, lau kính...Cô lần lượt thu dọn lại đồ đạc trong nhà cho ngăn nắp, thậm chí còn sắp xếp cả hòm giấy tờ cũ đã nhiều năm không động đến.

Nhưng khi màn đêm buông xuống, cô vẫn không ngủ được.

Bên ngoài cửa kính, muôn ngàn vì sao đang sáng lấp lánh trên bầu trời. Cô chớp mắt, tất cả đều biến thành ánh mắt của La Thanh Phong.

https://thuviensach.vn

Chương 2: Phản ứng liên hoàn

Cho dù mười năm trước hay mười năm sau, nước chảy hoa trôi, mãi mãi không bao giờ vượt qua được khoảng cách.

Trở mình liên tục đến già nửa đêm mới ngủ được nên buổi sáng cô dậy hơi muộn.

Hàn Hiểu làm vệ sinh buổi sáng trong mười lăm phút, cô chạy ra ngoài cửa nhanh như gió nhưng vẫn muộn hơn bình thường vài phút.

Quách Dung Dung đang đứng đợi cô ở bên đường. Cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ tươi tôn lên dáng người cao ráo khiến cho Hàn Hiểu vốn dĩ là người không có nhiều cảm giác với màu sắc cũng cảm thấy mọi vật tươi sáng hơn.

Nhận lấy chiếc bánh mỳ bọc dừa Quách Dung Dung đưa cho, Hàn Hiểu thuận miệng hỏi: “Bây giờ đã mặc váy rồi, cậu không thấy lạnh sao? Dự báo thời tiết nói hôm nay mới mười hai độ.”

Quách Dung Dung mở to mắt nhìn cô, “Mười năm nữa, nếu hai mươi độ thì mình cũng không mặc vừa nữa, đương nhiên phải tranh thủ thời gian.” Nói xong, thấy cô vẫn mặc áo đồng phục đi làm, “Công ty có chỗ thay đồ đúng là lãng phí với cậu, cậu xem có ai mặc đồng phục trực tiếp đi làm như cậu không?”

Hàn Hiểu không tán thành, “Buổi sáng mặc một bộ, qua mười mấy phút lại thay một bộ khác, không ngại phiền phức sao?”

“Không thể nói với cậu vấn đề này được. Được rồi, ăn đi, mình thấy trong việc ăn uống mình và cậu còn có tiếng nói chung.” Quách Dung Dung lắc đầu, “Cả tuần mới được nghỉ một ngày, cậu

https://thuviensach.vn

không biết nghỉ ngơi sao? Đống báo cáo nát đó có ai không làm được? Đám người đó bắt nạt cậu rồi, cậu đúng là ngốc! Cậu nhìn các tổng giám sát khác xem, làm gì có ai tự mình điền số liệu làm báo cáo bao giờ...”

Sau khi tốt nghiệp, Hàn Hiểu và Quách Dung Dung cùng vào làm tại “máy móc Hoa Thịnh”. Quách Dung Dung làm việc ở bộ phận tài vụ, Hàn Hiểu tốt nghiệp chuyên ngành tự động hóa nên được điều xuống phân xưởng. Sau vài năm thực tập, Hàn Hiểu được phân công làm tổng giám sát kỹ thuật của phòng thực nghiệm.

Trên danh nghĩa là tổng giám sát kỹ thuật nhưng thực tế, theo như cách Quách Dung Dung nói, cũng chỉ là người đi theo một mệnh phụ giàu có để cầm túi xách mà thôi.

Trước thời kỳ thị trường mở cửa, máy móc Hoa Thịnh là một doanh nghiệp nhà nước nổi tiếng ở thành phố T đã tồn tại không ít các vấn đề nổi cộm. Ví dụ như phòng thực nghiệm thuộc “hậu cung Hoa Thịnh”, sạch sẽ, không ầm ĩ, nhàn hạ hơn phân xưởng, vì thế, hầu hết những người vào làm ở đây đều là em vợ của tổng giám đốc X, con gái của trưởng bộ phận X, con dâu của trưởng khoa X. Chuyên môn của họ rất đa dạng, có người học điện, có người học thương mại, còn có một người học ngôn ngữ Trung Quốc...

Rất nhiều tiểu thư tập trung ở đó, người thích khoe đồ trang sức, người thích ăn mặc thời thượng, nhưng việc của phòng thực nghiệm vẫn cần có người làm. Là một khâu quan trọng kiểm tra trước khi sản phẩm xuất xưởng, phòng thực nghiệm phải đưa ra các bản báo cáo kiểm tra mẫu.

Vì thế, sự tồn tại của Hàn Hiểu thực sự trở nên có ý nghĩa.

Hàn Hiểu mỉm cười nghe Quách Dung Dung kể lể. Đợi cô ấy quở trách mình xong, cô mới kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua. Vốn

https://thuviensach.vn

nghĩ rằng Quách Dung Dung sẽ lại mắng cô, không ngờ cô ấy mở to mắt ngạc nhiên mãi một hồi rồi mới thở dài, “Hàn Hiểu, không phải mình muốn đả kích cậu nhưng việc của cậu chẳng qua chỉ là tình cờ gặp lại một người bạn học cũ và có vẻ hơi kỳ lạ, thật ra không thể bàn đến những chuyện xa hơn. Mình cảm thấy cậu không có gì đáng vui mừng cả, nên tránh kiểu người tai họa như La Thanh Phong càng xa càng tốt. Cậu như thế này không phải là tự tìm lấy phiền phức sao?”

Hàn Hiểu không nói gì, tự nhiên miếng bánh mỳ trong miệng trở nên nhạt thếch, không còn mùi vị gì nữa.

Quách Dung Dung ôm lấy vai cô rồi thở dài, “Thật ra yêu thầm một người cũng không phải là chuyện gì to tát, trong lòng ai cũng có thần tượng của mình. Vấn đề là cậu không nên liên lạc với thần tượng của mình, đó không phải là không ôm lại tự làm cho mình ôm sao?” Nói xong rồi vỗ vai cô với vẻ rất thương cảm, “Đồ ngốc, mình cảm thấy những ngày khổ sở của cậu sắp bắt đầu rồi.”

Mặc dù như vậy nhưng đến ngày hẹn đi xem phòng tranh, Hàn Hiểu vẫn rất vui mừng.

Phòng tranh nằm trên đường Hà Bắc, phố Đại Học Thành Nam, cách phố Thương Mại không xa.

Xe buýt chưa dừng ở bến, Hàn Hiểu đã nhìn thấy hai người đàn ông đứng trước cửa phòng tranh được tu sửa qua cửa sổ xe.

La Thanh Phong mặc một chiếc áo phông màu đen có hình những đường thẳng đan chéo vào nhau và một chiếc quần bò hơi cũ, tôn lên dáng người cao lớn của anh. Đứng bên cạnh là Thôi Hạo, râu ria lởm chởm, có vẻ như lại bị kéo đến đây sau khi vừa tan ca làm đêm.

https://thuviensach.vn

Phòng tranh không lớn lắ´m, phía gâ`n đường có một chiê´c tủ kính, trên đó vẫn còn ghi dòng chữ “Cẩn thận làm vỡ kính”. Trong phòng, nê`n và tường đê`u có màu đen tạo nên một vẻ thanh tịnh và nho nhã. Chỗ rẽ cách đó không xa là nhà hàng cơm Tây mà Hàn Hiểu không nhớ tên. Năm ngoái, cô đã mời Quách Dung Dung ăn cơm suâ´t hai người ở đó. Lúc đó, bạn trai Quách Dung Dung là Mạch Lâm đã giơ cao dĩa nói món sườn bò rượu vang ở đó nâ´u râ´t đúng vị.

Hai người đàn ông đê`u nhìn thâ´y cô. Thôi Hạo hé miệng cười, còn La Thanh Phong vẫy tay với cô.

Nhìn thâ´y khóe miệng cong cong hơi nhê´ch lên của anh, tim Hàn Hiểu bă´t đâ`u đập mạnh và loạn nhịp.

“Ở đây.” Thôi Hạo râ´t tự nhiên giữ vai trò như chủ nhà, giơ tay vê` phía phòng tranh, cười hi hi nói: “Chim sẻ tuy nhỏ nhưng đâ`y đủ ngũ tạng. Tổng giám sát Hàn, cô thâ´y sao?”

“Đừng, gọi là Hàn Hiểu là được rô`i.” Hàn Hiểu bị từ “tổng giám sát” của anh làm nổi cả da gà.

“Vậy thì gọi là công nhân Hàn vậy.” Thôi Hạo tiê´p tục trêu cô với tâm trạng râ´t vui vẻ, “Thật ra tôi không hiểu vì sao cô lại có thể học tự động hóa. Tôi nhớ hô`i đó cô là một cô bé râ´t văn nghệ sỹ, đi đâu cũng ôm theo sách. Tôi luôn nghĩ cô sẽ học y hoặc làm giáo viên.”

“Tôi đã từng văn nghệ sỹ sao?” Lâ`n đâ`u tiên nghe thâ´y vậy, Hàn Hiểu trợn tròn mă´t, “Anh có nhận nhâ`m người không? Tôi không phải là người quan hệ rộng, chỉ có vài người bạn học thôi.” Cô vừa nói vừa chỉ vào La Thanh Phong, “Không tin anh hỏi…” Chưa nói xong, nghĩ đê´n vẻ cao ngạo lạnh lùng của La Thanh Phong hô`i đó, cô vội vàng xua tay, “Coi như tôi chưa nói gì.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao lại coi như cô chưa nói gì?” La Thanh Phong cười nói, “Sợ tôi cũng nhận nhầm người sao? Không thể. Hồi đó cô vẫn như vậy, không thích nói nhiều, đi đâu cũng ôm sách, lúc ôn bài còn tranh thủ đặt sách giải trí ở phía dưới để đọc trộm.” Nói xong anh cười lớn.

Hàn Hiểu chỉ cảm thấy như bị va chạm một cú rất mạnh, lục phủ ngũ tạng bị một đôi tay to lớn giữ chặt, không sao thở được nữa, một cảm giác vui mừng kỳ lạ, nhẹ nhàng dần dần lan tỏa trong lòng cô...

Hóa ra, anh ấy vẫn còn nhớ cô...

Thôi Hạo khua khua năm ngón tay trước mặt cô, “Sao thế? Có hai người làm chứng nên cô không chối lại được sao?”

Hàn Hiểu cười một cách không tự nhiên, trốn tránh. “Không phải.”

Thôi Hạo hỏi La Thanh Phong, “Sao mắt cậu tinh thế? Cậu tuổi chó à? Người ta để sách giải trí đặt ở bên dưới mà cậu cũng biết sao?”

La Thanh Phong thấy Hàn Hiểu có vẻ như đang không biết phải làm gì liền cười, “Lúc đó mình ngồi ở hàng ghế cuối cùng, khi đi qua liếc nhìn về phía cô ấy ngồi là thấy ngay. À, đúng rồi, thật ra hồi đó tôi cũng muốn nói cho cô biết, cô để sách hóa học lên trên sách giải trí như thế, thật ra rất lộ liễu...”

Hàn Hiểu cảm thấy nếu anh tiếp tục nói thì ngực cô sẽ nổ tung. Cô không bao giờ nghĩ rằng, anh chỉ đi lướt qua chỗ cô như thế nhưng cũng đã từng chú ý đến cô.

Mặc dù chỉ là vô tình.

Hàn Hiểu ôm lấy mặt, rồi giả bộ xấu hổ cười nói: “Đúng là mất mặt, hóa ra vẫn bị phát hiện.”

https://thuviensach.vn

Thôi Hạo và La Thanh Phong nhìn nhau rồi cười phá lên.

Hôm đó mọi người ăn trưa ở nhà hàng phong cách Tây gần đó.

Hàn Hiểu không dám gọi các món chưa từng ăn vì có La Thanh Phong ở đó, cô không muốn làm trò cười cho thiên hạ nên gọi các món quen thuộc như sườn bò hạt tiêu và sa lát rau.

Thôi Hạo phân vân hồi lâu với rất nhiều món tráng miệng có tên hoa mỹ, sau đó gọi cho mỗi người một suất kem hoa quả là món mà phụ nữ rất thích.

Ăn được nửa chừng, La Thanh Phong ra ngoài nghe điện thoại, khi quay lại, anh dắt theo một cô bé, nói đúng hơn là một người phụ nữ bởi vì cô ấy trang điểm trông rất người lớn. Hàn Hiểu đã nhìn thấy ảnh của cô ấy trong ví của La Thanh Phong, cô ấy xinh hơn trong ảnh, ánh mắt cũng lanh lợi hơn.

Khi La Thanh Phong giới thiệu cô ấy là nhà đầu tư vào phòng tranh, cô ấy nhìn Hàn Hiểu rồi mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng.

Đột nhiên Hàn Hiểu thấy thông cảm với cô ấy. Không ai có thể vui vẻ khi bị bạn trai giới thiệu theo kiểu xa lạ như thế. Huống hồ, cô ấy có vẻ là một người phụ nữ rất kiêu ngạo...

Theo quan niệm của Hàn Hiểu, cô ấy là con gái thành phố đích thực, biết trang điểm, biết nói chuyện, biết thưởng thức rượu, dùng tiếng Đức để nói chuyện phiếm với La Thanh Phong.

Cô ấy tên là Vu Dương.

Cái tên này không hiểu vì sao khiến cho Hàn Hiểu nhớ đến một câu trong bài "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị, *"Thình lình tiếng trống Ngư Dương, Hãi hùng tan khúc"Nghê thường vũ y""*

https://thuviensach.vn

Thật ra, sự xuất hiện của cô ấy khiến cho Hàn Hiểu tỉnh mộng. Ý nghĩ không trốn tránh được hiện thực một lần nữa xuất hiện trong đầu cô:
Cho dù mười năm trước hay mười năm sau, nước chảy hoa trôi, mãi mãi không bao giờ vượt qua được khoảng cách.

Cho dù khoảng cách đó có tên là tự ti, xa cách hay là Vu Dương.

Không biết có phải do suy nghĩ quá nhiều không, Hàn Hiểu luôn cảm thấy La Thanh Phong đối xử với Vu Dương không giống như với người yêu, không giống thái độ của Mạch Lâm đối xử với Quách Dung Dung. Quan tâm nhưng vẫn giữ khoảng cách, ngược lại có vẻ giống như là ... đối tác làm ăn.

Hoặc anh là mẫu người đàn ông lịch thiệp, nếu không vì sao có thể giải thích về tấm ảnh trong ví của anh?

Sau cuộc hẹn hò không chính thức đó, tự nhiên Hàn Hiểu trở nên buồn bã và trầm tư.

Lúc hết giờ làm việc, Quách Dung Dung nói cô vốn dĩ là "Niên thiếu bất thức sầu tư vị, vi phú tân từ cường thuyết sầu.", còn bây giờ là " Nhi kim thức tẫn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hưu".(1)

Hàn Hiểu lạnh lùng nói mình không đến nỗi chua xót như thế.

Quách Dung Dung cười rồi hỏi ngược lại: "Không? Không thật sao? Vậy bây giờ cậu gọi điện thoại cho Từ Thiên Lâm, hẹn anh ấy ra ngoài ăn cơm đi." Từ Thiên Lâm là bác sỹ khoa nhi mà mẹ của Quách Dung Dung giới thiệu cho Hàn Hiểu, Hàn Hiểu bị Quách Dung Dung kéo đi gặp mặt một lần.

Hàn Hiểu lắc đầu. Rõ ràng mình vì người khác mà hồn bay phách lạc, giờ đi hẹn người ta là bác sỹ khoa nhi thì thật sai lầm.

https://thuviensach.vn

“Đợi cậu thông tư tưởng, nhận ra cái trò yêu thầm này chỉ là vài cọng hành trên đĩa rau, không làm no bụng như thịt kho tàu, đợi đến khi cậu thông suốt mọi chuyện thì con của anh chàng bác sỹ khoa nhi đó đã biết quấy xì dầu rồi.” Quách Dung Dung thở dài, “Rốt cuộc cậu đang chờ đợi điều gì? Hay phải đợi đến khi người ta lấy vợ sinh con rồi cậu mới nản lòng?”

Hàn Hiểu tiếp tục lắc đầu, “Mình không đợi.”

Chuyện cười. La Thanh Phong đâu phải là người chồng đi làm ăn xa của cô mà cô phải đợi, đến lượt cô đợi từ lúc nào? Cô chẳng qua chỉ là...chẳng qua chỉ là người qua đường bị lạc trong rừng hoa đang sống trong mộng tưởng không muốn tỉnh lại mà thôi.

Mười năm, cuối cùng chỉ là một giấc mộng.

Hàn Hiểu tạm biệt Quách Dung Dung rồi đi lòng vòng một mình trên đường không muốn về nhà.

Bất giác, cô bước đến đường Hà Bắc.

Cách một con phố đã nhìn thấy ánh đèn sáng chiếu ra từ phòng tranh.

Biển đã được treo lên. Trên tấm biển đen có viết vài chữ đơn giản “Phòng tranh La Thị”. Có vẻ công việc tu sửa đã đến giai đoạn cuối, vài người công nhân đang làm nốt vài công việc vụn vặt cuối cùng.

Hàn Hiểu không muốn bước tới, nhưng cũng không muốn bỏ đi nên ngồi lên chiếc ghế gỗ ở bên đường, quan sát từ xa. Chỗ này khuất ánh đèn nên cho dù có người đi qua cũng không chú ý đến cô.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không biết vì sao mình lại đến đây, có lẽ tiềm thức của cô luôn muốn như vậy. Như tối nay cũng tốt, tất cả mọi tâm sự trong lòng ban ngày không được bộc lộ giờ đây có cơ hội được giải tỏa theo gió đêm.

Hàn Hiểu nhìn thấy La Thanh Phong cầm điện thoại bước ra ngoài cửa phòng tranh. Bóng của anh bị ánh đèn chiếu kéo dài ra, từng đường nét đều hiện lên rất rõ nhưng đó chỉ là một cái bóng.

Cũng chỉ là một cái bóng mà thôi.

Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng buồn bã. Vì ngoài việc nhìn trộm anh từ phía xa, cô không thể làm bất kỳ điều gì khác.

Quách Dung Dung nói La Thanh Phong là một tai họa.

Tai họa là một điều rất nghiêm trọng. Hàn Hiểu nghĩ, rất có thể điều này sẽ dẫn đến rất nhiều phản ứng liên hoàn: Việc nghiêm trọng thứ hai sẽ xảy ra sau đó, rồi đến việc nghiêm trọng thứ ba...

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ gặp phải vấn đề "bận quá nên phạm sai sót"

Nhìn thấy bản báo cáo số liệu ngỡ ràng đang nằm gọn trong máy hủy tài liệu, bỗng nhiên bị trưởng bộ phận Nghiêm đẩy ra trước mặt, Hàn Hiểu nhất thời không hiểu chuyện gì, trong lòng nghĩ: Không thể như thế được. Đường đường là trưởng bộ phận vì sao lại đến xem đống giấy lộn của mình? Ngạc nhiên nhận lấy tờ báo cáo, đập vào mắt cô là vài vết móng tay trên đó, hình như...đã bị cầm chặt trong tay từ rất lâu rồi.

Hàn Hiểu vẫn chưa kịp hiểu tình hình, trưởng bộ phận Nghiêm mặt mày tươi tỉnh lên tiếng, "Cô Hàn, tôi gọi cô đến đây vì sợ trong

https://thuviensach.vn

điện thoại nói không được rõ ràng. Việc này nói to cũng không phải, nói nhỏ cũng không đúng. Dù sao ai cũng có lúc sai lầm..."

Đột nhiên Hàn Hiểu nhanh nhạy hơn một chút và hiểu ra được điều gì đó.

Ai cũng biết Nghiêm Hiểu Phong chưa đến ba mươi tuổi đã ngồi được vào vị trí trưởng bộ phận và là người có khả năng cao nhất kế nhiệm chức giám đốc, con người này có rất nhiều vấn đề lớn cần giải quyết, vì sao lại đích thân chỉ ra sai sót trong công việc của cô?

Hơn nữa... Sai sót trong công việc? Hàn Hiểu giống như bị gậy đánh vào người, sững sờ.

"Xét đến kinh nghiệm, năng lực và chức vụ, cô là một người quan trọng của phòng thực nghiệm. Nhưng tất cả mọi số liệu báo cáo của các nhóm đều do cô tổng hợp, e rằng vì bận quá nên phạm sai sót..." Trưởng bộ phận Nghiêm đẩy gọng kính, nói nhấn mạnh từng chữ, "Nhưng lần này, bên A là một đối tác liên doanh mới, yêu cầu của họ cũng rất khắt khe. Nếu báo cáo những con số sai lệch này với họ, người ta hỏi vặn lại, chúng ta mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, sau này e rằng sẽ rất khó hợp tác..."

Hàn Hiểu sau khi bối rối cảm thấy tỉnh táo hơn, cô nhìn khóe miệng anh ta động đậy và cảm thấy một cơn tức giận bùng lên trong lòng. Rõ ràng là thứ mình đã hủy đi rồi, vì sao trong chớp mắt lại lẫn vào trong báo cáo và lọt vào tầm mắt của lãnh đạo?

"Bận quá nên phạm sai sót", những chữ này mặc dù rất bình thường nhưng từ khi vào phòng thực nghiệm, Hàn Hiểu chưa bao giờ phạm sai lầm như vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc mới vào xưởng, cô lấy danh nghĩa là trợ lý đã phô tô lại mọi ghi chép trong suốt ba năm ở phân xưởng, quen thuộc với các con số giống như với đầu ngón tay..., vì sao lại không nhận ra sai sót? Vì việc bận quá nên phạm sai sót, để báo cáo sai vào chung với tập báo cáo đã kiểm tra càng là điều không thể xảy ra. Trên bàn làm việc của cô, giấy tờ được sắp xếp thành từng loại rất ngăn nắp gọn gàng, chưa bao giờ xảy ra chuyện để lẫn lộn trước đây.

Hàn Hiểu chưa kịp cười nhạt thì trưởng bộ phận Nghiêm đã nói, "Tóm lại, tôi hy vọng sẽ không xảy ra chuyện này thêm một lần nữa. Tôi rất tin vào năng lực làm việc của cô, nếu việc quản lý quá bận rộn, cô có thể để Tiểu Lý và Tiểu Tô giúp đỡ. Họ vừa tốt nghiệp, không có kinh nghiệm làm việc, đây cũng là cơ hội để họ rèn luyện."

Bỗng nhiên Hàn Hiểu hiểu rằng, những lời nói cuối mới là vấn đề cốt lõi của buổi nói chuyện.

Thấy Hàn Hiểu không nói gì, cũng không có ý định cáo từ, trưởng bộ phận Nghiêm ho hai tiếng, hỏi cô: "Cô Hàn, còn vấn đề gì không?"

Hàn Hiểu lắc đầu, "Không. Sau này tôi sẽ chú ý."

Trưởng bộ phận Nghiêm nhìn cô rồi cười nói: "Cô Hàn là kỹ thuật viên có nhiều kinh nghiệm của Hoa Thịnh, lãnh đạo rất hài lòng về công việc cô làm. Sau này chú ý đến những vấn đề nhỏ này là được."

Hàn Hiểu gật đầu, khi đóng cửa bước ra ngoài, cô cảm thấy trong lòng hơi chua xót.

Trong công việc, cô là người rất tỉ mỉ, bản báo cáo sai không thể từ tay cô đưa cho bộ phận kỹ thuật. Nhưng điều kỳ lạ là nó vẫn nằm

https://thuviensach.vn

ở đó, kỳ lạ hơn là trưởng bộ phận Nghiêm có thể nhận ra ngay con số´ sai sót đó trong bản báo cáo dài cả trăm trang...

Vấ´n đề` hôm nay đúng là nói to cũng không phải, nói nhỏ cũng không đúng. Nhưng cảm giác bị hiểu nhầ`m thật sự không phải là dễ chịu, hơn nữa Hàn Hiểu không biế´t ai là người đổ lỗi cho mình nên cô cảm thấ´y vô cùng bức bố´i.

Lúc về` văn phòng, Hàn Hiểu gọi Lý Nam là người đưa tài liệu vào, giả vờ như vô tình hỏi cô: "Lúc nộp báo cáo cho trưởng bộ phận Nghiêm, anh ấ´y có nói gì không?"

Lý Nam và Tô Lệ là sinh viên mới tố´t nghiệp mà phân xưởng chọn vào phòng thực nghiệm, Lý Nam rấ´t nho nhã còn Tô Lệ lại hoạt bát. Bình thường có chuyện gì, Hàn Hiểu đề`u nhờ Lý Nam giúp đỡ.

Lý Nam nghe thấ´y cô hỏi thế´, bĩu môi nói: "Có thể nói gì, lúc em đem tài liệu vào, Tô Lệ đang ở đó, trưởng bộ phận Nghiêm cầ`m báo cáo rồ`i bảo em ra ngoài."

Hàn Hiểu thở dài. Cuố´i cùng "Thâm cung nội chiế´n" cũng xảy ra ở chỗ cô rồ`i.

Tô Lệ và trưởng bộ phận Nghiêm hình như có quan hệ họ hàng gì đó nên Lý Nam là người có năng lực và kinh nghiệm tương đương cảm thấ´y không cam tâm. Bản báo cáo đó rố´t cuộc do ai làm cũng không phải là dễ dàng nhận định.

Sự việc đã đế´n mức này, sau này cô nhấ´t định phải chú ý.

Sau khi cô kể với Quách Dung Dung chuyện này, Quách Dung Dung cười nhạt, "Cậu ngố´c thật. Nói cho cậu biế´t, công ty có tiêu chuẩn, phòng thực nghiệm chỉ cầ`n có một kỹ sư. Nế´u có cậu là bà cô ở đó, hai còn bé này không thể vượt mặt, cũng không có cơ hội thi

https://thuviensach.vn

tuyển làm kỹ sư. Đề̀u là những con người có khát vọng, có ai muố́n làm trợ lý mãi dưới trướng của cậu? Trong lòng họ chắ́c chắ́n đang rấ́t lo lắ́ng. Ai không biế́t chơi xấ́u, có khi cả hai người đó kế́t hợp ra tay cũng nên!"

Hàn Hiểu không thố́t lên được lời nào.

Quách Dung Dung lại nói: "Cậu đợi đó mà xem. Theo mình hiểu, đây mới chỉ là món khai vị trước bữa cơm thôi, còn cả một bữa tiệc nữa cơ. Cậu cứ từ từ mà đợi. Có thời gian hãy nghĩ xem nên làm thế́ nào."

Hàn Hiểu cười tự chế́ giễu mình hỏi lại: "Ngoài việc lũ đế́n phải đắ́p đập be bờ còn làm thế́ nào được nữa?"

https://thuviensach.vn

Chương 3: Người chịu trách nhiệm

Anh đứng ở đó, cách không đến một trăm mét nhưng giống như cách cả dải ngân hà. Mặc dù cô nhìn thấy nhưng giữa họ là một khoảng không bất tận.

Mặc dù vấn đề này không phải là quá to tát nhưng làm Hàn Hiểu mất ngủ cả đêm, cô vẫn cảm thấy bực bội trong lòng nên bắt đầu nghĩ mông lung, nếu thực sự sắp có một bữa tiệc sắp được bê lên như Quách Dung Dung nói thì cô có thể ứng phó được không?

Nghĩ đến những cô gái làm việc dưới quyền của mình, thông minh lanh lợi và có hoài bão, càng lúc cô càng cảm thấy mình đang làm việc mà không có chỗ nâng đỡ, cản trở con đường phát triển của người khác.

Thật ra so với bên ngoài, vị trí của cô là rất bình thường. Có bằng kỹ sư chẳng qua chỉ được thêm hai trăm tệ tiền trợ cấp hàng tháng mà thôi, hơn nữa cô còn phải chịu trách nhiệm rất lớn nên tính ra thật sự rất thiệt thòi. Tuy nhiên, kể cả chỉ là một hạt lạc nhỏ, đã rơi vào trong ổ chuột rồi cũng đủ để khiến cho người ta thèm rỏ dãi.

Hàn Hiểu ít nhiều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Cô thấy hơi lo lắng khi nghĩ đến trước đây, chị Trần đã từng nửa thật nửa đùa gây sự với cô. Rồi cô lại nghĩ đến mấy chị nhân viên có tuổi ở bộ phận đó, lợi dụng thâm niên của mình bảo cô đi rót nước pha trà...Dù gì cô cũng là kỹ sư máy móc, đúng là bắt đầu sự nghiệp từ hai bàn tay trắng nhưng cô vẫn cảm thấy không cam tâm.

Hàn Hiểu thở dài, đúng là mọi sự đều rất dễ dàng thay đổi...

https://thuviensach.vn

Từ đó, cô vẫn làm việc như trước, tuy nhiên lúc đọc báo cô cũng tự nhiên để ý đến mục tuyển dụng.

Một ngày thứ năm đầu tháng bảy, Hàn Hiểu đang đưa mấy cô gái học việc đến dán nhãn cho lô phao đo mực nước mới xuất xưởng, đột nhiên Thôi Hạo gọi điện đến, mời cô và Quách Dung Dung tham dự lễ khai trương "Phòng tranh La Thị".

Mặc dù Hàn Hiểu tự an ủi mình rằng Thôi Hạo gọi điện đến mời cũng không có gì khác, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi buồn. Lúc cô đang ăn bữa cơm trưa ngày thứ sáu, cuối cùng La Thanh Phong cũng gọi điện cho cô.

Hàn Hiểu nhìn thấy ba chữ "Thịt Thiên Nga" lóe sáng trên màn hình, cảm thấy miếng thịt vừa nuốt như đang nghẹn ở cổ họng khiến cô không sao thở được.

"Hàn Hiểu? Hàn Hiểu?" Trong mớ âm thanh hỗn độn đầu bên kia điện thoại, La Thanh Phong nói rất to. Cái nóng của mùa hè như truyền qua sóng điện thoại phả lên mặt cô, cảm giác rất thật. Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy hình ảnh các nhân viên đang làm việc trong nhà ăn trở nên mờ ảo, giống như nhòa đi trong một màn sương khi nghe thấy giọng nói của anh.

"Thôi Hạo nói với cô chưa? Thứ bảy tôi khai trương phòng tranh, có không ít người đến, tôi muốn mời các cô đến giúp việc." La Thanh Phong nói đùa, "Không được phép không đến."

Hàn Hiểu nghe thấy tim mình đập thình thịch, hỏi nhỏ: "Nuôi cơm không?"

"Dù sao cô ăn cũng không nhiều, cũng chỉ như nuôi mèo thôi." La Thanh Phong cười vui vẻ, "Cô thích ăn gì?"

https://thuviensach.vn

Có lẽ Hàn Hiểu đang bị nghẹn thật, cô cảm thấy mình nói không thành hơi, giống như sắp khóc, “Anh đã nói là nuôi mèo, thế thì... ăn cá đi.”

“Được.”, La Thanh Phong đáp, “Đợi xong việc, tôi sẽ mời cô đi ăn cá hồi nướng.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Anh cũng biết món đó sao?”

La Thanh Phong hỏi lại cô: “Cô nghĩ tôi là người ngoài hành tinh sao?”

Hàn Hiểu mỉm cười, trong lòng nghĩ: Sự tồn tại của anh..khoảng cách còn xa xôi hơn cả người ngoài hành tinh.

Hàn Hiểu không hiểu hội họa.

Mặc dù có lý do xuất phát từ La Thanh Phong, cô đã từng xem không ít sách giới thiệu về nghệ thuật, cô nhận ra các bức tranh như “Hoa hướng dương” của Van Gogh, “Vui sống” của Pablo Picasso. Tuy nhiên, cho đến giờ cô vẫn không biết được quái vật trong bức tranh với bộ ngực rất lớn là người hay là thú.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cô ngạc nhiên trước những tác phẩm của La Thanh Phong, rốt cuộc...đây là tranh của La Thanh Phong sao?

Mặc dù có vài bức tranh Hàn Hiểu hoàn toàn không hiểu anh ấy vẽ gì, nhưng tóm lại, tranh của La Thanh Phong được vẽ theo bút pháp tả thực. Đặc biệt là những bức tranh phong cảnh, màu sắc sáng đẹp tràn đầy sức sống. Tuy Hàn Hiểu không phải là người trong ngành nhưng những bức tranh này có sức cuốn hút rất lớn đối với cô.

https://thuviensach.vn

“Những bức họa không tồi.” Có tiếng đàn ông lạ vang lên, giọng điệu phấn khích, “La Thanh Phong rất biết cách nắm bắt màu sắc.”

Hàn Hiểu quay đầu sang nhìn người đàn ông tay cầm cốc trà chanh đang nói chuyện với mình, ngại ngùng cười: “Tôi hoàn toàn không hiểu gì. Tôi chỉ nghĩ xem rốt cuộc anh ấy đang vẽ phong cảnh ở đâu.”

Người đàn ông đang cầm cốc đưa lên miệng, nghe thấy cô nói vậy bật cười thành tiếng, chăm chú quan sát Hàn Hiểu.

Anh ta có vẻ nhiều tuổi hơn La Thanh Phong một chút, mặc một chiếc áo thể thao nhạt màu để lộ làn da đen, đôi mắt sáng như đang cười.

“Cậu ấy vẽ Elrabrunn,” người đàn ông hạ cốc xuống, cười nói, “một thị trấn nhỏ rất đẹp ở Đức. Bên kia là Wurzburg. Rất đẹp, đúng không?”

Hàn Hiểu gật đầu. Cô là người sinh ra và lớn lên ở thành phố T, đi Thanh Đảo cùng bố mẹ một lần hồi vừa tốt nghiệp, công ty tổ chức đi du lịch cũng chỉ đi thăm núi và hồ ở vùng ngoại ô.

“Cô rất ít khi đi chơi đúng không?” Người đàn ông nhìn cô, dường như thấy vốn hiểu biết nông cạn của cô là một điều rất thú vị.

Hàn Hiểu thật thà gật đầu, “Công việc bận quá nên không có thời gian.” Hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, cô thường về thành phố gần đó thăm bố mẹ. Hơn nữa...cô là một người lười đi, có chút thời gian cô thích nằm trên giường ngủ nướng hơn. Đương nhiên, vì gặp một người lạ nên cô không thể nói như thế được.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là ngày khai trương phòng tranh nên có rất nhiều khách mời đến tham gia. Ngoài Thôi Hạo, Quách Dung Dung, hầu như Hàn Hiểu không quen biết ai. Tự nhiên cô muốn có một người đến nói chuyện với mình, nhưng lúc này, người đứng bên cạnh cô khiến cho cô cảm thấy mất tự nhiên. Không quen với việc nói chuyện như thế này, ánh mắt của cô có ý tìm kiếm bóng dáng của La Thanh Phong trong đám người đông đúc.

Hôm nay La Thanh Phong là nhân vật chính nên có rất nhiều người đứng xung quanh. Vu Dương đứng bên cạnh anh, mặc một bộ lễ phục màu đen ôm sát người, nụ cười rạng ngời sáng hơn cả chuỗi hạt cô đeo trên cổ.

"Đúng là đẹp đôi." Hàn Hiểu nghĩ, "Dù sao ngoại hình cũng rất phù hợp. Nếu La Thanh Phong có thái độ nhiệt tình hơn với cô ấy thì bức tranh sẽ đẹp hơn."

Chí ít... cũng dễ khiến mình mất hy vọng nhiều hơn.

Điều này khiến cho cô cảm thấy hơi tuyệt vọng nhưng lại có một chút vui mừng. Có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh ấy khiến cho cô có cảm giác hạnh phúc trong chua xót.

Dù sao cô đã có tình cảm trong lòng lâu như thế, giờ đây có thể nhìn thấy anh cũng là một điều tốt rồi.

Hàn Hiểu thở dài.

Đang định quay người bỏ đi thì thấy người đàn ông giới thiệu về Erlabrunn vẫn đứng ở bên cạnh nên cô giật mình, "Vì sao anh vẫn ở đây?"

Người đàn ông đó nhìn cô vui vẻ, "Nói thật với cô, tôi không quen ai ở đây."

https://thuviensach.vn

“Không quen anh đế´n đây làm gì?” Câu trả lời khiế´n cho Hàn Hiểu cảm thấ´y ngạc nhiên.

Người đàn ông giơ cố´c trà chanh lên rồ`i cười rấ´t kỳ lạ, “Tôi từ xa đi qua đây, thấ´y ở đây có nước ngọt miễn phí nên ghé vào uố´ng một cố´c.”

“Thật sao?” Hàn Hiểu nửa tin nửa ngờ.

Người đàn ông gật đầ`u một cách trịnh trọng rồ`i đưa ngón tay trỏ lên môi thì thầ`m dặn cô: “Đừng nói cho ai biế´t.”

Thật sự Hàn Hiểu chưa gặp chuyện này bao giờ nên đành khách khí nói: “Không cầ`n gấ´p, dù sao hôm nay cũng là ngày khai trương, có người đế´n xem là điề`u đáng hoan nghênh.”

Người đàn ông lại đổi một cố´c trà chanh khác rồ`i quay sang hỏi cô: “Cô quen người ở đây à?”

Hàn Hiểu gật đầ`u, trong lòng nghĩ: Anh nghĩ ai cũng giố´ng anh…hào phóng như vậy sao?

Người đàn ông như biế´t được suy nghĩ trong lòng cô, cười chỉ vào La Thanh Phong, lúc đó đang nói chuyện với khách mời ở cửa chính, “Đó là ông chủ, cô quen cậu ta sao?”

Hàn Hiểu không muố´n nhắ´c đế´n La Thanh Phong với người lạ, nhưng cũng không muố´n người đàn ông vào đây uố´ng nước ngọt miễn phí hiểu nhầ`m quan hệ giữa mình và anh ấ´y nên đành gật đầ`u, trả lời một câu rấ´t ngắ´n gọn: “Bạn học.”

Người đàn ông “Ô`” lên một tiế´ng, đang định nói gì đó thì nghe thấ´y có một người phụ nữ số´t ruột giục: “Đã uố´ng đủ chưa? Vẫn chưa đi sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu quay lại nhìn, ngạc nhiên khi thấy Vu Dương.

Nhưng ngữ điệu thân thiết trong câu nói có vẻ như là không phải nói với mình. Cô đang nghi ngờ thì người đàn ông bên cạnh cô đã từ tốn nói: "Được rồi được rồi, mới uống có hai cốc nước ở nhà em mà đã tiếc sao? Hôm khác sẽ trả em hai thùng.ư

Vu Dương liếc nhìn anh rồi quay sang Hàn Hiểu, gật đầu chào cô với thái độ không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình.

Vẻ cao ngạo của người đẹp khiến cho người khác không dám tùy ý đến gần. Hàn Hiểu cũng gật đầu chào, quay người bước lẫn vào đám đông tìm Quách Dung Dung. Đi được hai bước cô mới nghĩ ra, người đàn ông đó rõ ràng có quen biết với Vu Dương, tất nhiên không phải là ghé đến đây để uống nước ngọt miễn phí. Cô quay lại nhìn, anh ta và Vu Dương đã bước đến gần cửa, đang vui vẻ nói chuyện gì đó với La Thanh Phong.

Quả nhiên là có quen biết!

Mình bị anh ta lừa rồi!

Hàn Hiểu không biết cảm giác trong lòng mình là gì, cô thấy không thoải mái, nhưng cũng không phải là tức giận, chỉ hơi buồn vì thấy mình dễ dàng bị lừa như vậy. Lẽ nào trông cô ngốc nghếch đến thế? Hay là bản chất của người đàn ông đó là như thế?

Người đàn ông đứng ở cửa dường như cảm thấy có người đang nghĩ xấu cho mình, quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của cô rồi nở một nụ cười. Hình như...có vẻ hơi đắc ý vì vở kịch thành công của mình.

Hàn Hiểu không nhịn được lườm anh ta.

https://thuviensach.vn

Nói là đế´n giúp việc, thật ra phòng tranh đã mời nhân viên phục vụ đế´n, Thôi Hạo và Hàn Hiểu không giúp được gì. La Thanh Phong phải gặp râ´t nhiè`u người nên không có thời gian đi cùng họ. Họ tụ tập nói chuyện hô`i lâu và bă´t đâ`u cảm thâ´y nhàm chán. Đúng lúc đó bệnh viện gọi điện thoại cho Thôi Hạo báo anh phải vê` để điè`u trị cho một bệnh nhân, Mạch Lâm cũng gọi điện giục Quách Dung Dung vê` nhà nên Hàn Hiểu cũng chào tạm biệt ra vê` cùng họ.

La Thanh Phong tiễn họ ra cửa rô`i vội vàng quay vào. Cho đế´n khi lên xe taxi, Hàn Hiểu vẫn nhìn thâ´y bóng dáng bận rộn của anh nổi bật lên giữa đám đông.

Hàn Hiểu nghĩ, người này đã ở trong lòng cô quá lâu nên anh â´y mãi mãi luôn nổi bật trong mă´t cô.

Anh đứng ở đó, cách không đế´n một trăm mét nhưng giô´ng như cách cả dải ngân hà. Mặc dù cô nhìn thâ´y nhưng giữa họ là một khoảng không bâ´t tận.

Cũng giô´ng như Erlabrunn trong tranh của anh, cô chỉ có thể đứng ngă´m từ xa.

Bởi cảnh vật hiện ra trước mă´t có thật đế´n như thê´ nào thì cũng chỉ là một bức tranh mà thôi.

Khi Quách Dung Dung gọi điện nói bác sỹ nhi khoa mời cô đi chơi, Hàn Hiểu đô`ng ý râ´t nhanh. Quách Dung Dung hơi ngạc nhiên, liên tục hỏi cô: “Cậu không sao chứ? Cậu không sao chứ?”

Đương nhiên Hàn Hiểu không sao, cô chỉ muô´n biê´t một tình yêu thật sự trong cuộc sô´ng là như thê´ nào. Cô sợ để lòng mình yên lặng quá lâu, lúc nào đó phát điên thì sẽ râ´t buô`n cười. Nê´u cô nàng xinh đẹp Vu Dương biê´t được, có thể sẽ lại nhìn cô với vẻ không lạnh lùng không nhiệt tình và thâ`m đô´ kỵ với cô trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không biết tâm trạng của mình là gì nhưng cô không thể chịu đựng được cái nhìn khinh thường của Vu Dương. Vì thế cô cố gắng ngăn mình không chạy đến ngắm nhìn ông chủ của phòng tranh họ La từ xa, không để mình tiếp tục chờ đợi La Thanh Phong gọi điện thoại, không để mình nghĩ đến tất cả mọi điều liên quan đến anh ấy.

Cô nghĩ, trong những ngày La Thanh Phong không xuất hiện, trái đất vẫn quay như cũ.

"Sợ cậu không tự nhiên nên mình đã nói với anh Lâm, lúc bắt đầu bốn người chúng ta sẽ đi cùng nhau." Đầu bên kia điện thoại, Quách Dung Dung cẩn thận lựa chọn từng chữ, "Đợi bao giờ hai người có cảm tình với nhau thì sẽ hẹn hò riêng."

Hàn Hiểu không nghĩ xa như thế, cô cũng không biết cái gì được gọi là "có cảm tình". Nhưng cô có thể hiểu được lòng tốt của Quách Dung Dung nên hôm đi hẹn hò, cô để Quách Dung Dung giúp cô chọn quần áo và trang điểm. Mặc dù trước khi đi cô có ý định bàn lùi, nhưng dù sao, không khí buổi tối hôm đó cũng khá vui vẻ.

Hàn Hiểu không còn căng thẳng nữa, những lần sau đó, cô đi ăn cơm riêng với vị bác sỹ nhi khoa, có lúc họ cùng nhau đi dạo. Đương nhiên, hầu hết thời gian đều là bác sỹ nhi khoa nói và cô nghe. Không có cảm giác gì đặc biệt nhưng vì dành một phần thời gian cho anh ấy nên thời gian buổi tối của cô căng thẳng hơn. Sau vài lần phải làm thêm giờ đến tận sáng, Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy kết giao với bạn trai là một việc thật phiền phức.

Không biết cảm giác này có phải tất cả những người đang yêu đều có không, Hàn Hiểu ngại ngùng không dám hỏi Quách Dung Dung, đành mượn cớ phải làm thêm giờ để từ chối lời mời đi ăn cơm của bác sỹ nhi khoa mỗi lần anh ấy gọi điện.

https://thuviensach.vn

Sau đó Hàn Hiểu không ít lần nhớ tới đêm hôm đó, khi cô tắt điện thoại, cô cảm thấy lòng mình như trút được gánh nặng. Nếu lúc đó cô không đấu tranh mà đồng ý đi với anh ấy, liệu hôm nay cô có còn tiếp tục làm tổng giám sát kỹ thuật trên danh nghĩa, thật ra là làm tạp vụ cao cấp ở máy móc Hoa Thịnh không.

Thật sự...trong cuộc đời này, mọi chuyện đều rất khó lường.

Mọi người trong phòng thực nghiệm vẫn thế, người thì có việc, người thì có hẹn, cuối cùng cũng chỉ còn lại Lý Nam ở lại làm thêm giờ cùng cô.

Về việc báo cáo sai đến tai trưởng bộ phận kỳ lạ lần trước, cho dù là Lý Nam hay Tô Lệ, Hàn Hiểu đều cảnh giác nên cô không nói gì cả.

Chỉ có hai người ở lại làm thêm giờ, không có chuyện gì để nói nên không khí rất không thoải mái. Hàn Hiểu ngậm chiếc tua vít, vừa nối đầu kiểm tra của máy điều khiển nhiệt độ với màn hình, vừa thề trong lòng, sau khi báo cáo xong số liệu kiểm tra của máy điều khiển nhiệt độ, cô sẽ không làm thêm giờ nữa. Cô làm thêm giờ nhưng tiền làm thêm giờ tổng công ty phát xuống hàng tháng lại được chia đều cho mọi người trong phòng thực nghiệm, đúng là... đen đủi. Mất công thế này không bằng đi ăn với bác sỹ nhi khoa! Cho dù anh ấy không nhận được sự quan tâm của cô nhưng món ngon...không có tội mà.

Hàn Hiểu đang nghĩ sau này không biết có bỏ chế độ làm thêm giờ không thì nghe thấy Lý Nam ngồi bên cạnh hỏi: “Chị Hàn, dùng bảng dữ liệu tiêu chuẩn hay dùng bảng dữ liệu của máy đo nhiệt độ?”

Hàn Hiểu không quay đầu lại nói: “Bảng dữ liệu máy đo nhiệt độ.”

https://thuviensach.vn

Lý Nam không nói gì lâ´y bảng dữ liệu máy đo nhiệt độ, ngô`i xuô´ng bên cạnh cô rô`i lại hỏi: “Chị Hàn, máy đo nhiệt độ kiểu SR và SD có gì không giô´ng nhau mà giá tiê`n lệch nhiê`u thê´?”

Hàn Hiểu cúi đâ`u â´n nút trên máy, nói: “Vâ´n đê` này không phải tự xem hướng dẫn sử dụng là được rô`i sao?”

“Chị Hàn...”

“Xem hướng dẫn sử dụng.”

“Trong hướng dẫn sử dụng nói, máy đo nhiệt độ kiểu SR và SD có độ chính xác như nhau..”

Hàn Hiểu hỏi ngược lại: “Quyển hướng dẫn sử dụng dày như thê´ chỉ viê´t vê` độ chính xác sao?”

“Chị Hàn...”

Hàn Hiểu thở dài, đặt hai máy đo nhiệt độ cạnh nhau rô`i lạnh lùng giảng giải: “Xét vê` ngoại hình, SD mỏng hơn, đẹp hơn, dễ dàng lă´p ráp hơn. Xét vê` tính năng, nó không chỉ có thêm chức năng lên chương trình mà có chức năng tạo giao diện, có thể kê´t nô´i các dữ liệu của nhiê`u máy bâ´t kỳ lúc nào. Còn nữa, nó có điện trở bă`ng platinum -100.00C ~ 350.00C.” Giảng xong cô cảm thâ´y không cam lòng, nói thêm một câu, “Tâ´t cả đê`u có trong hướng dẫn sử dụng.”

Lý Nam vừa nghe vừa gật đâ`u, đợi cô nói xong lại hỏi tiê´p: “Vậy độ chính xác từ máy đo nhiệt độ hiện lên màn hình là như nhau đúng không?”

Hàn Hiểu liê´c nhìn cô, cảm thâ´y hơi hoài nghi với câu hỏi này. Cô thâ´y câu hỏi này nên thô´t ra từ miệng của cô Trâ`n mới phải, chỉ người nào hàng ngày chỉ biê´t đọc báo giải trí mới có thể hỏi như thê´. Nhưng Lý Nam vẫn bình tĩnh chờ cô trả lời, Hàn Hiểu đành nói:

https://thuviensach.vn

“Độ chính xác là như nhau, chỉ cần chọn kiểu phù hợp với nhau là được.”

Lý Nam gật đầu, bắt đầu tiến hành làm việc với chiếc màn hình đã được dán nhãn đạt tiêu chuẩn chất lượng ở bên cạnh.

Hàn Hiểu do dự một lát rồi cố gắng nuốt lại những lời định nói. Lý Nam dù sao cũng là người của phòng thực nghiệm, động chạm vào màn hình cũng không phải là hành động quá đáng. Huống hồ máy này là máy đã được kiểm tra hoàn tất và đạt tiêu chuẩn, các dữ liệu bên trong đã được bảo mật, trừ khi cô ấy biết mật mã nội bộ của bộ phận kỹ thuật, nếu không sẽ không thể tiến hành thay đổi dữ liệu.

Hàn Hiểu hơi do dự bởi hành động của cô ấy.

Cô không thể ngờ, vấn đề nằm trên màn hình mang nhãn hiệu TSA3702 này.

Máy móc của Hoa Thịnh khi xuất xưởng đều có thể kết hợp dùng với một màn hình tiêu chuẩn. Tác dụng của màn hình là hiển thị để chỉnh sửa các sai lệch về dữ liệu của máy điều khiển nhiệt độ sau khi đưa vào sản xuất. Vì thế, các dữ liệu tiêu chuẩn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Một máy hiển thị màn hình như vậy có giá 240 000 nhân dân tệ ngoài thị trường.

Đã được dán nhãn đạt tiêu chuẩn chất lượng, vậy mà máy hiển thị màn hình nhãn hiệu TSA3702 bị bên mua trả lại bộ phận kiểm tra chất lượng với lý do “dữ liệu có sai sót”, ngoài ra còn có một bản kiểm tra dữ liệu bị sai và hóa đơn liệt kê tổn thất gây ra cho nhà xưởng.

Trên nhãn kiểm tra đạt tiêu chuẩn chất lượng có chữ ký của Hàn Hiểu, bộ phận kiểm tra chất lượng không nghi ngờ gì về việc coi cô

https://thuviensach.vn

là người chịu trách nhiệm cho sự cô´ này.

https://thuviensach.vn

Chương 4: Việc không nên nhận lời

Thật sự, có thể ngô`i nói chuyện cùng nhau như thê´ này...cũng không tô`i.

Khi Hàn Hiểu nhập mật khẩu nội bộ, điê`u chỉnh nhóm dữ liệu thâ´y độ chính xác râ´t thâ´p, đâ`u óc cô trở nên trô´ng rỗng. Lúc phát hiện ra điê`u này, trước mă´t cô hiện lên hình ảnh Lý Nam cúi đâ`u làm gì đó vào đêm hôm làm thêm giờ. Cô ta lúc đó chuyên tâm...đê´n mức kỳ lạ.

Nhưng ai có thể tin một người không thể phân biệt được rõ ràng độ chính xác của máy đo nhiệt độ, vừa mới vào làm trợ lý tại phòng thực nghiệm có thể qua mặt cô sửa đổi dữ liệu trong một loại máy có độ chính xác cao như thê´? Cô ta không thể biê´t mậu khẩu nội bộ. Nê´u Hàn Hiểu tiê´t lộ mật khẩu của mình nghĩa là cô đã vi phạm quy định bảo mật kỹ thuật, phải chịu trách nhiệm hình sự.

Nê´u đúng là Lý Nam, vì sao cô ta biê´t được mật khẩu nội bộ? Vâ´n đê` này có liên quan đê´n râ´t nhiê`u người, Hàn Hiểu không dám nghĩ tiê´p.

Nhưng...cho dù mọi người biê´t Lý Nam có thể làm như vậy để thay thê´ vị trí của cô trong phòng thực nghiệm, Hàn Hiểu cũng không thể chô´ng lại cô ta trong tình trạng này vì cô không hê` có chứng cứ. Được giáo dục, cô cũng không cho phép mình trong hoàn cảnh mâ´t đi sự tín nhiệm vê` kỹ thuật, tiê´p tục mâ´t đi danh dự nhân phẩm của mình.

Vụ việc lâ`n này đúng là không có lô´i thoát.

https://thuviensach.vn

Khi trưởng bộ phận kiểm tra chất lượng là chủ nhiệm Vương đau lòng tuyên bố quyết định tạm thời cách chức cô, Hàn Hiểu cúi đầu, không giải thích một câu nào.

Lúc này, lãnh đạo trực tiếp của cô, trưởng bộ phận kỹ thuật Nghiêm Hiểu Phong đương nhiên thực hiện một nhiệm vụ vinh quang. Anh ta vừa an ủi Hàn Hiểu, nói do cô bận quá nên phạm sai sót nên cần nghỉ ngơi, vừa thuận miệng đề đạt Lý Nam tạm thời giữ chức tổng giám sát.

Đột nhiên Hàn Hiểu thấy buồn cười.

Tình tiết thật ly kỳ hấp dẫn đến mức hoàn toàn có thể dựng thành phim: có nghi ngờ hãm hại, có tranh giành quyền lực, không dám chắc trong đó còn có tình cảm nam nữ ám muội hay không, tất cả tình tiết hấp dẫn đều có.

Cầm chiếc cốc cà phê màu đỏ đã dùng mấy năm, Hàn Hiểu bật cười. Quả nhiên, lúc gặp một bữa tiệc lớn như thế này, cô không có cách gì để chống đỡ. Người ta chỉ cần chỉ đầu ngón tay mà không động sắc mặt, mình đã thua đến mức không còn đất sống. Quách Dung Dung thường có một câu cửa miệng: "Đã bị hiểu nhầm thì phải nói cho mọi người biết." Nhưng bị oan uổng như thế này, không cam tâm còn biết làm gì nữa?

Hàn Hiểu ôm chiếc hộp giấy quay người bước đi, thấy vài người thuộc phòng thực nghiệm đang đứng chen nhau ở cửa. Đây đều là những đồng nghiệp sống khá hòa thuận, thấy cô thu dọn đồ đạc nên đoán được "tạm thời cách chức" có nghĩa là gì. Mặt mọi người có vẻ hơi buồn, điều kỳ lạ là Lý Nam cũng ở đó.

"Chỉ là tạm thời cách chức thôi mà,", chị Trần thở dài, "Đi thật sao? Không phải lãnh đạo nói sẽ tiếp tục điều tra sao?"

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu liếc nhìn Lý Nam rồi cười nhạt, “Có một số chuyện giống như trộn hố phân, càng trộn càng bốc mùi, không có ý nghĩa gì. Thế giới rộng lớn như thế này, lẽ nào không tìm được bát cơm sạch để ăn?”

Sắc mặt Lý Nam trở nên khó coi, “Chị Hàn, lời chị nói sao mà...”

Hàn Hiểu cười ngắt lời cô ta, “Người không có tật sẽ chỉ coi lời tôi nói là một lời bông đùa. Người có tật nghe xong hiểu như thế nào cũng hơi khó nói.”

Hàn Hiểu ôm đồ bước ra ngoài. Đã quyết tâm ra đi nên tự nhiên cô cũng không còn cảm thấy do dự gì nữa. Lúc bước qua Lý Nam, không kìm nén được cô nói nhỏ một câu: “Ngẩng đầu còn có trời xanh. Hãy làm gì đó tích lấy cho mình một chút âm đức.”

Sắc mặt Lý Nam trở nên trắng bệch.

Biết mà không nói ra và không biết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nhưng vì sao nhiều người lại coi chúng là một?

Đơn xin nghỉ việc đã được trình lên nhưng bị lãnh đạo cũ giữ, trên danh nghĩa Hàn Hiểu vẫn đang nghỉ phép.

Cô chưa bao giờ được nghỉ phép nhiều đến nửa tháng như thế này. Nếu bình thường, Hàn Hiểu đã mua vé ô tô về thăm bố mẹ – sau khi nghỉ hưu, bố mẹ cô chuyển về sống tại nhà cũ ở thành phố gần đó. Nhưng trong tình trạng bây giờ, cô vốn là người để lộ hết mọi chuyện trên nét mặt, nếu để bố mẹ nhận ra họ sẽ rất lo lắng.

Quách Dung Dung khuyên cô nên mua quà đến thăm phó trưởng bộ phận nhân sự Lâm nhưng Hàn Hiểu nhất định không chịu. Không phải vì cô muốn thanh cao, chỉ là cô nghĩ đến dáng vẻ cười

https://thuviensach.vn

cợt của phó trưởng bộ phận nhân sự Lâm và thói quen chạm lên người nhân viên nữ của ông ta khiến cô bỗng dưng lạnh người.

Vạn nhất nhỡ xảy ra chuyện gì...dù sao cô cũng phải giữ được tiếng tốt để còn lấy chồng nữa!

Được rồi, được rồi, Hàn Hiểu nghĩ. Mình dù xấu tốt thế nào cũng có chức danh, có kinh nghiệm làm việc, chả lẽ lại không tìm được chỗ nào để kiếm bát cơm sạch sao?

Thật ra cú shock lần này không nghiêm trọng như cô vẫn tưởng tượng, có lẽ vì chuyện về bản báo cáo sai lần trước đã ít nhiều khiến cô chuẩn bị tâm lý. Cô chỉ hơi ngạc nhiên, không hiểu vì sao vốn dĩ một công việc kỹ thuật đơn thuần như vậy cũng có thể khiến cho người ta hại cô đến mức này?

Không hiểu nổi nên đành vùi đầu đi ngủ.

Sau khi chán nản ngủ như thế hai ngày, cô bắt đầu quét dọn vệ sinh khắp nhà. Cho đến khi thu dọn hết chỗ giấy tờ từ hồi còn học đại học, Hàn Hiểu không còn việc gì để làm nữa. Cô thu thập các thông báo tuyển dụng từ trước đến giờ mình đã từng liên hệ và gửi hồ sơ xin việc.

Ngày hôm sau, Hàn Hiểu nhận được điện thoại của La Thanh Phong, mời cô đến dự sinh nhật của anh cùng mọi người.

Hàn Hiểu cầm điện thoại, không hiểu mình đang có cảm giác gì, cô đã hạ quyết tâm thoát ra khỏi giấc mộng của mình nhưng quỷ thần vẫn khiến cô giữ liên lạc với anh.

Không hiểu đây là “trong phúc có họa” hay “trong họa có phúc” đây?

https://thuviensach.vn

Cửa đang khép hờ, chỉ có một mình La Thanh Phong ngồi bên chiếc bàn tròn đang lười biếng nghịch điện thoại.

Hàn Hiểu nắm vịn cửa, ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có một mình anh?”

La Thanh Phong đặt điện thoại xuống, đưa tay làm động tác “mời ngồi”, “Không mời người ngoài, người khác đều không đến. Thôi Hạo đang chọn rượu ở dưới nhà, lúc cô đến không gặp sao?”

Hàn Hiểu lắc đầu, đưa một vật đang cầm trong tay cho anh, “Quà sinh nhật. Nếu không vừa ý đừng nói trước mặt tôi nhé.”

Vì món quà này, Hàn Hiểu vốn là người không thích đi mua sắm phải đi suốt hai tiếng đồng hồ. Đối với một người đã có bạn gái như La Thanh Phong, không thể chọn những món đồ có ý nghĩa riêng tư như cà vạt, thắt lưng. Khi cô đang mệt mỏi ngồi trên ghế nghỉ thì nhìn thấy một trang quảng cáo lớn của hãng mỹ phẩm Biotherm bên kia bức tường trong suốt bằng kính. Bức hình màu đen nhưng rất đẹp khiến cho người ta không thể rời mắt. Đặc biệt là người mẫu nam có vẻ gì đó rất giống La Thanh Phong.

Vì thế nên cô quyết định mua một bộ sản phẩm Biotherm cho nam giới.

La Thanh Phong hơi ngạc nhiên rồi cười nói, “Sao cô biết tôi dùng loại này? Đúng lúc sắp dùng hết.”

“Gì?” Hàn Hiểu há miệng ngạc nhiên, “Không phải anh đang an ủi tôi đấy chứ?”

“Không phải, không phải,” La Thanh Phong cười vui vẻ nhận món quà, “Thật mà, tôi không lừa cô đâu. Không tin cô đi hỏi Thôi Hạo xem.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu nghĩ: Vì sao anh không nói là đi hỏi Vu Dương?

Nhưng cô chỉ có thể giữ câu hỏi này trong lòng. Thấy La Thanh Phong nhận món quà như một đứa trẻ, cô cảm thấy cảm giác căng thẳng trong lòng biến mất.

"Cảm ơn." La Thanh Phong ngắm đủ rồi mới nghĩ ra phải nói lời cảm ơn, "Hôm khai trương phòng tranh đã làm phiền đến cô nhiều. Công việc phòng tranh bận rộn quá nên mãi đến hôm nay mới... nuôi mèo." Nói xong anh nháy mắt và cười.

Hàn Hiểu giật mình, cảm thấy hơi khó thở. Hai chữ "nuôi mèo" có vẻ như thể hiện đây là một bữa cơm mời riêng cô... Không biết phải trả lời anh thế nào, Hàn HIểu chỉ thở một hơi thật nhẹ, "Cũng không giúp đỡ được gì, sao phải khách sáo như thế?"

La Thanh Phong cẩn thận đặt túi đồ ra ghế phía sau rồi quay lại hỏi: "Cô đã nghỉ việc rồi sao?"

Hàn Hiểu hỏi ngược lại: "Anh nghe ai nói thế?"

"Thôi Hạo." La Thanh Phong châm một điếu thuốc, nghiêng đầu hít một hơi, "Cậu ấy gọi điện cho Quách Dung Dung nên biết chuyện."

Hàn Hiểu không nói gì.

La Thanh Phong nhìn cô qua làn khói thuốc, ánh mắt anh có một chút quan tâm, một chút nghi hoặc và điều gì đó không thể nhận ra được.

"Cô có dự định gì không?" Anh lại hỏi. Giọng anh hơi trầm, có vẻ ấm áp đặc trưng.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu lắc đầu, “Đang đợi tin. Ngành này nổi tiếng là trọng nam khinh nữ, mặc dù tôi đã gửi hồ sơ, tạm thời...chưa có gì cả.”

La Thanh Phong nheo mắt tránh khói thuốc rồi nhướn mày hỏi: “Cô có biết Lưu Đông Pha không?”

Hàn Hiểu nói: “Tôi biết Tô Đông Pha.”

La Thanh Phong cười và bị sặc khói thuốc, ho hai tiếng rồi nói: “Tôi cũng biết nhà thơ Tô Đông Pha mà cô nói đến. Tôi nói là nói vị phó trưởng bộ phận Lưu ở khoa giám sát bộ phận kỹ thuật của Hải Công.”

Hàn Hiểu cũng cười, “Anh nói đến ông Lưu thì ai dám không biết ông ấy? Ông ấy luôn đích thân đưa người xuống kiểm tra.”

La Thanh Phong cười: “Để tôi giúp cô đi hỏi ông ấy xem, tôi nhớ là bên Hải Công luôn luôn tuyển người.”

Món nợ tình cảm không dễ trả, nhưng đây là lòng tốt của La Thanh Phong...Hàn Hiểu do dự một lát rồi gật đầu, “Được, lần sau tôi sẽ mời anh đi ăn.”

La Thanh Phong dập điếu thuốc lá vào gạt tàn, chau mày cười: “Vậy phải mời ăn món đắt, thật đắt vào.”

“Được, để tôi nuôi mèo.” Hàn Hiểu cũng cười, cảm giác hồi hộp lo lắng lúc mới gặp đột nhiên biến mất. Thật ra gặp nhau nhiều mới phát hiện ra, La Thanh Phong là một người rất tốt.

Thật sự, có thể ngồi nói chuyện cùng nhau như thế này...cũng không tồi.

Vì La Thanh Phong mời khách nên Vu Dương đến là điều tự nhiên. Điều đáng ngạc nhiên là người đi cùng Vu Dương.

https://thuviensach.vn

Dáng người cao, nước da rất đen, đôi mắt rất sáng. Ánh mắt anh ta nhìn một vòng quanh nhà ăn rồi dừng lại trên mặt Hàn Hiểu, nửa như cười nửa như không gật đầu chào cô và quay đi. Đó là người đàn ông đã trêu cô ở phòng tranh.

“Anh họ của tôi, Hình Nguyên.” Vu Dương giới thiệu đơn giản, “Tiện đường đưa tôi qua đây.”

La Thanh Phong kéo ghế mời cô ngồi, khách sáo nói với anh ta:” Đã đến rồi thì ngồi lại chơi. Đều là bạn học của tôi, không phải người ngoài.” Rồi giới thiệu với Hàn Hiểu và Quách Dung Dung, “Hình Nguyên và Vu Dương đều là người đầu tư vào phòng tranh La Thị .

Vu Dương lườm anh có vẻ giận dỗi kiểu trẻ con, dường như vô cùng không hài lòng với lời giới thiệu đó. La Thanh Phong vỗ vai cô, cười không nói gì trước vẻ trách móc của cô. Lúc quay sang hỏi Hình Nguyên muốn uống rượu gì, tay anh vẫn đặt lên vai Vu Dương.

Hành động rất tự nhiên và thân mật nhưng vẫn có vẻ xa cách khiến cho người khác không sao hiểu được. Hàn Hiểu cố gắng không để ý đến hành động đó của anh, trong lòng nghĩ: Có lẽ đôi tình nhân nào cũng có hành động như thế, chẳng qua là mình không có kinh nghiệm gì.

Hình Nguyên từ lúc ngại ngùng khi mới đến giờ rất tự nhiên ở lại. Không những thế anh rất nhanh tham gia hội họp với nhóm Quách Dung Dung và Thôi Hạo. Lúc mời rượu Hàn Hiểu, anh còn nháy mắt với cô, cười hi hi nói: “Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, giữ thể diện cho tôi nhé!”

La Thanh Phong liếc nhìn Hình Nguyên, không nói gì. Thôi Hạo không nén được tò mò hỏi: “Cái gì mà đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân?”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cười đáp: “Đây là bí mật giữa tôi và cô Hàn.”

Thật ra đó chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Hình Nguyên nói đó là bí mật, nghe có vẻ như hai người đang giấu tình cảm nào đó. Hàn Hiểu không biết nên giải thích như thế nào, bất giác cảm thấy hơi giận: Không biết vì sao gần đây cô lại luôn gặp đen đủi với những việc không thể nói rõ ràng? Quay sang thấy ánh mắt dò xét của Quách Dung Dung, rõ ràng là có ý gì đó nên cô lại càng cảm thấy phiền lòng.

Vốn dĩ Hàn Hiểu đang định ăn một bữa để an ủi lòng mình bị giày vò bấy lâu nay, bây giờ lại bị Hình Nguyên làm mất hết cảm giác ngon miệng. Càng khó hiểu hơn, lúc tan bữa tiệc, Hình Nguyên đề nghị đưa cô về nhà.

“Không cần.” Hàn Hiểu nhất quyết từ chối, “Chúng ta không quen biết nhau.”

Dường như Hình Nguyên không nghe thấy lời từ chối của cô, cười đáp: “Vì thế tôi mới cần đưa cô về.”

Đúng là...không đâu vào đâu.

Hàn Hiểu nghiêm mặt, “Không cần, tôi và Quách Dung Dung còn phải đi mua đồ.”

Hình Nguyên cười đáp: “May mà thuận đường, tôi đưa các cô đi.”

Hàn Hiểu đang định nói tiếp thì thấy Quách Dung Dung khoác tay cô, cười hi hi nói với Hình Nguyên: “Vậy thì cảm ơn anh, anh chàng đẹp trai.”

Hàn Hiểu lườm cô.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cười nheo mắt lại, “Không cần cảm ơn, rất vui lòng phục vụ các người đẹp.” Vừa nói vừa cầm túi xách của Hàn Hiểu, “Cô thích hãng này sao? Ở tòa nhà Thiên Mỹ hình như có rất nhiều đồ của hãng này, tôi đưa các cô đi xem.”

Hàn Hiểu lấy lại túi của mình rồi lườm anh, “Mắt anh sao thế? Không nhìn thấy đó là đồ giả sao? Thứ đồ đắt như thế - cái túi nhỏ bằng bàn tay cũng phải đến chục nghìn tệ, không thích hợp với dân lao động chúng tôi.”

Hình Nguyên vẫn trêu cô, “Tôi thích nhất là được phục vụ dân lao động. Đi thôi, tôi mua tặng cô, coi như món quà gặp mặt.”

“Ai cần anh tặng!” Hàn Hiểu tức giận. Không biết là vì anh để lại trong cô ấn tượng đầu tiên quá xấu không mà chỉ cần người đàn ông này mở miệng, cơn tức giận trong lòng cô lại bùng lên không sao kìm nén được, “Anh nghĩ ai cũng thích uống nước ngọt miễn phí như anh sao?”

“Không phải chỉ là đùa sao?” Hình Nguyên xoa mũi, nhìn Quách Dung Dung với vẻ như đang bị bắt nạt, “Thật ra tôi cũng không có ác ý gì. Cô cũng biết, bắt chuyện với người đẹp thì cũng cần nói gì đó...”

Quách Dung Dung thản nhiên gật đầu, “Đúng vậy.”

Hàn Hiểu lườm cô. Cô biết Quách Dung Dung lo lắng cô bị phân tâm bởi La Thanh Phong nên muốn cô kết bạn với nhiều người khác giới. Nhưng lúc này cô ấy đứng về phía Hình Nguyên khiến Hàn Hiểu cảm thấy không thoải mái.

Quách Dung Dung nháy mắt với cô, quay sang nói với Hình Nguyên, “ Vậy phiền anh đưa chúng tôi đi một đoạn, không cần tặng quà vì Hàn Hiểu không quen như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Ô`?” Hình Nguyên có vẻ như rấ t hứng thú, “Thế cô ấ y thích gì?”

Quách Dung Dung không buô`n để ý đế n cái lườm của Hàn Hiểu, giả vờ nghĩ ngợi, “Như thế này, anh hố i lộ tôi một suấ t kem hoa quả, tôi sẽ nói cho anh biế t.”

Hình Nguyên cười rấ t thoải mái, “Không sao. Tôi sẽ hố i lộ cô hai suấ t.”

Hàn Hiểu không thèm để ý đế n Hình Nguyên, cấ u Quách Dung Dung, “Lại còn kem nữa? Không phải cậu đang muố n giảm cân sao? Không sợ béo à?”

Quách Dung Dung dường như đắ c ý vì thực hiện được âm mưu của mình, khoác tay Hàn Hiểu cười rấ t vui vẻ.

La Thanh Phong bước đi phía sau họ, thấ y Hình Nguyên đặt tay lên eo Hàn Hiểu đưa cô ra ngoài cửa, không kiê`m chế được chau mày. Ánh mắ t anh rời khỏi tay của Hình Nguyên, đột nhiên nói: “Hàn Hiểu, phòng tranh của tôi bây giờ đang tuyển người. Nế u có thời gian, cô đế n giúp tôi vài ngày nhé.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, trong đầ`u chưa kịp hiểu gì nhưng miệng thố t lên một câu: “Được, không có vấ n đề` gì.” Nói xong cô mới cảm thấ y Quách Dung Dung đang tức giận véo tay cô, ngẩng đầ`u lên, nhìn thấ y nét mặt không vui của Vu Dương, trong lòng cô cảm thấ y như có một cái gì đó vừa tan vỡ, đột nhiên nhận ra rằ`ng đây là việc cô không nên nhận lời.

La Thanh Phong không tỏ thái độ gì, gật đầ`u rấ t tự nhiên, “Vậy mai đi làm nhé, chín giờ sáng là được.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu đã cưỡi lên lưng hổ nên khó xuố´ng, đành ngẩng đầ`u nói: “Được.”

https://thuviensach.vn

Chương 5: Cưỡi lên lưng hổ

Chờ đợi một thời gian dài là để đê´n thời khắ´c này, có thể nói "Tôi thích anh".

Đúng là cưỡi lên lưng hổ khó xuô´ng.

Hàn Hiểu nghĩ, vì sao cô lại để mình rơi vào tình huô´ng này? Thấ´y một đĩa thịt kho tàu thơm ngon, không những không được ăn, ngay cả nuô´t nước miế´ng cũng không được để lộ mà phải giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra...

Thật là đau đầ`u. Một người không phân biệt được Raphael và Titan[(2)] như cô lại bắ´t đầ`u chiêm ngưỡng từng mảng màu sắ´c trên tấ´m vải vẽ - thật sự là từng mảng màu sắ´c chứ không phải là nói khoa trương.

Hàn Hiểu tiế´n lại gầ`n, rồ`i lại lùi ra xa, ra xa rồ`i lại tiế´n lại gầ`n...

Màu sắ´c vẫn là màu sắ´c...

Đằ`ng sau lưng có tiế´ng cười nho nhỏ.

Mặt Hàn Hiểu nóng rực và đỏ bừng lên như một mảnh vải màu đỏ. Anh đê´n đột ngột khê´n cho cô không biế´t phải đặt chiế´c giẻ lau ở đâu.

"Không phải xem tranh sơn dầ`u như thế´." La Thanh Phong bước lại, kéo cô lùi ra sau vài bước, liế´c nhìn sắ´c mặt cô rồ`i mỉm cười, "Cô chỉ cầ`n nhớ rằ`ng, cho dù là đề` tài nào, tranh sơn dầ`u đề`u sử dụng ba thủ pháp là hình, ánh sáng, màu sắ´c là được."

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu là người làm kỹ thuật nên cô thường nói đế´n các sô´ liệu, không bàn luận được vê` chủ đê` này. Cô nghe La Thanh Phong nói nhưng vẫn không hiểu rõ nên hỏi: "Những thứ loạn cào cào của Picasso tôi không nhìn ra được hình gì cả..."

La Thanh Phong trọn mă´t nhìn cô, không nhịn được cười: "Sao cô lại gọi đó là... những thứ loạn cào cào? Nê´u thâ`y giáo của tôi mà nghe thâ´y, có khi ông â´y sẽ ném cả cái bảng pha màu vào cô mâ´t."

Mặt Hàn Hiểu lại đỏ lên, "Điê`u này...thật sự là tôi không hiểu."

La Thanh Phong lă´c lă´c đâ`u, "Trường phái â´n tượng, trường phái trừu tượng là những trường phái nghệ thuật đột phá chủ nghĩa hiện thực trên nê`n tảng của chủ nghĩa cổ điển, nhưng không hê` làm mâ´t đi hoàn toàn hình tượng, nhiê`u nhâ´t chỉ là thể hiện hình tượng theo phương pháp hiện đại hóa, thêm một chút biê´n hình và khoa trương mà thôi. Cái gì mà loạn cào cào..." Nói xong anh lại cười, có vẻ bao dung của một người lớn trước sai sót của trẻ nhỏ.

Hàn Hiểu giật mình, tránh né ánh mă´t của anh.

La Thanh Phong vừa cẩn thận nâng bức tranh vừa hỏi cô: "Lúc còn học ở trường, không phải là cô giúp tôi làm báo tường sao? Vì sao lại không hiểu gì cả?"

Hàn Hiểu lại giật mình, "Gì? Anh vẫn còn nhớ sao?"

"Đương nhiên là nhớ," La Thanh Phong đang nhìn lên bảng vẽ liê´c nhìn cô, giọng điệu có vẻ không hài lòng, "Tôi không phải là người già lẩm cẩm. Việc mới xảy ra cách đây vài năm, vì sao lại không nhớ?"

Hàn Hiểu không có ý đó, nhưng cô cảm tháy bô´i rô´i không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Mặc dù tính cách ngang ngược nhưng khi trong lớp có việc cần anh đều không thoái thác. Hàn Hiểu vẫn còn nhớ, năm đó có cuộc thi làm báo tường. Quách Dung Dung làm lớp trưởng nên giục La Thanh Phong là người giỏi vẽ nhất hoàn thành tờ báo, ngày nào đi học cũng không về nhà ngay mà ở lại lớp học giám sát anh. Hàn Hiểu và Quách Dung Dung là bạn thân nên cô cam tâm tình nguyện ở lại đợi cô ấy cùng về, đồng thời có thể giúp đỡ La Thanh Phong.

Như vậy mất vài hôm. Suốt thời gian đó, không ai nói gì. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, cho dù là lúc đó hay bây giờ nhớ lại, vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi đó như một làn khói thuốc mờ ảo không có thật.

Không ngờ rằng... Anh ấy vẫn còn nhớ.

Hàn Hiểu thở một hơi thật sâu. Điều hòa thổi ra hơi lạnh, đi qua cổ họng đi vào cơ thể cô giống một dòng nước nóng thiêu đốt lòng cô khiến tim cô nhói đau.

La Thanh Phong căng xong mảnh vải, quay đầu lại, thấy Hàn Hiểu đang lơ đãng cầm giẻ lau lau lung tung trong phòng tranh, không kiềm chế được nhắc cô: "Ở đây ngoài giá sách và bàn, không cần lau bất kỳ thứ gì khác. Cô rảnh thời gian có thể đọc sách của tôi, tôi có không ít quyển sách quý."

Hàn Hiểu phản xạ theo điều kiện nói: "Tôi không hiểu..."

La Thanh Phong không quay đầu lại nói: "Không hiểu thì hỏi. Bỏ qua tôi là một thầy giáo tốt như thế này... Tôi nói cho cô biết, có rất nhiều người đến hỏi tôi còn lười trả lời." Nói xong, anh tiến đến trước mặt cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, "Thật đấy. Không lừa cô."

Hàn Hiểu phì cười.

https://thuviensach.vn

Cô chưa bao giờ phát hiện ra La Thanh Phong có lúc lại trẻ con như thế, dường như cô nói "Tôi tin" là một điều rất quan trọng.

La Thanh Phong nói sau lưng cô: "Này, cô đừng có không tin. Thật đấy, không lừa cô..." Nói xong anh cũng cảm thấy vui.

Hàn Hiểu vui suốt cả ngày vì câu nói "Không lừa cô", vui cho đến buổi tối lúc đi ăn cùng Quách Dung Dung và Mạch Lâm.

Mạch Lâm nói cô đào hoa và bị Quách Dung Dung lườm. Mạch Lâm đang nghĩ "đào hoa" không phải là từ mang nghĩa xấu thì nghe thấy Hàn Hiểu hỏi anh: "Có phải những người làm nghệ thuật rất trong sáng không?"

Mạch Lâm tiện miệng trả lời: "Đương nhiên. Những người làm nghệ thuật chân chính đều trong sáng đến mức giống như hươu sao..."

Quách Dung Dung đá chân anh dưới bàn, Mạch Lâm vội vàng sửa lời: "Nghệ thuật rất thuần khiết, không màng danh lợi, tất nhiên người làm nghệ thuật người nào cũng trong sáng như hươu sao..."

Vì Hàn Hiểu nên Quách Dung Dung có ác cảm với La Thanh Phong. Cô không tán thành việc Hàn Hiểu đến phòng tranh giúp La Thanh Phong nhưng lúc đó Hàn Hiểu đồng ý quá nhanh, cô không kịp ngăn cản nên luôn luôn dị ứng với chuyện này. Nghe Mạch Lâm đồng tình với Hàn Hiểu, cô không vui ra mặt, "Hai người hôm nay không có việc gì làm sao? Còn nhắc đến hươu sao nữa? Những người làm nghệ thuật là điên và ngốc nghếch! Không phải là Van Gogh đã bị chết vì đói sao?"

Phải là...ngược lại.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu lại nhớ đế´n dáng vẻ trịnh trọng của La Thanh Phong khi nói “Không lừa cô” và không kìm nén được mỉm cười.

Quách Dung Dung liế´c nhìn cô, hừ một tiế´ng, “Nói đế´n La Thanh Phong...”

“La Thanh Phong?” Mạch Lâm không hiểu ngă´t lời cô, “Vì sao lại nhă´c đế´n La Thanh Phong? Không phải anh â´y là bạn học của em sao? Người ta vừa mới mời em một bữa, em ăn no bụng rồ`i bă´t đầ`u bôi bác người ta, đúng là không tử tế´...”

Quách Dung Dung đặt mạnh đĩa hạt tiêu xuố´ng trước mặt anh, “Ăn cơm!”

Mạch Lâm giả bộ làm mặt xấ´u với Hàn Hiểu rồ`i không dám nói gì nữa.

Quách Dung Dung nói tiế´p: “Nói đế´n La Thanh Phong, anh ta biế´t nấ´u cơm không? Biế´t giặt quầ`n áo và dọn dẹp nhà cửa không?”

Hàn Hiểu nghĩ ngợi. La Thanh Phong số´ng ở tầ`ng hai của phòng tranh, thuê người giúp việc dọn dẹp, đúng là không nhìn thấ´y anh â´y làm việc nhà bao giờ. Anh â´y thường gọi điện cho phòng giặt là đế´n lấ´y và gửi quầ`n áo, về` ăn uố´ng... Ngoài việc ra ngoài ăn, anh â´y gọi điện thoại để người ta mang cơm đế´n, có lẽ là cũng không biế´t nấ´u.

“Thấ´y chưa, mình không nói sai đúng không?” Vẻ mặt của Quách Dung Dung có vẻ như “Bị mình nói trúng chưa?”.

Hàn Hiểu không nói gì. Cô â´y nói vậy không sai, nhưng lúc đầ`u vì sao cô thích anh â´y, câu hỏi này mặc dù không có câu trả lời

https://thuviensach.vn

nhưng chắc chắn không phải vì anh ấy biết nấu cơm, biết làm việc nhà...

Quách Dung Dung lại nói: "Hàn Hiểu, mình nói để cậu tham khảo ý kiến. Mình muốn tốt cho cậu, mất thời gian với những người phong hoa tuyết nguyệt như thế sẽ khiến cậu lỡ làng." Dừng một lát, Quách Dung Dung lại nói với vẻ suy tư, "Cái người tên là Hình Nguyên đó cũng không tồi, tính cách vui vẻ, ngoại hình cũng được, lại có tiền. Mình thấy cậu có thể suy nghĩ..."

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn cô, rồi quay sang Mạch Lâm trách móc: "Anh phải quản lý vợ của mình, vì hai suất kem mà bán cả tôi."

"Thật sao?" Mạch Lâm giả bộ trợn mắt rồi nhìn sang Quách Dung Dung lúc đó vẫn rất bình thản, "Em à, em thật là không tử tế. Vì sao chỉ vì hai suất kem mà đã bán Hàn Hiểu đi rồi? Chí ít cũng phải ba suất chứ."

Quách Dung Dung cười nên bị sặc canh. Hàn Hiểu vừa nhìn Mạch Lâm đang vội vàng giúp cô ấy vỗ lưng, vừa nói nhỏ trách móc cô ấy không cẩn thận, không biết vì sao lại nhớ đến La Thanh Phong và Vu Dương. So với hai người trước mặt cô, tình cảm giữa hai người đó thiếu một chút nồng nhiệt.

Nhưng...Vốn dĩ La Thanh Phong không phải là người có tính cách như thế mà. Hàn Hiểu đặt thìa xuống, thở dài.

Nghe thấy có tiếng chuông cửa, Hàn Hiểu đang bôi kem đánh răng lên bàn chải ngạc nhiên, tay run run suýt chút nữa thì bóp hết kem đánh răng trong hộp. Cô vừa lấy giấy lau tay, vừa bực bội nói một mình: "Có chuyện gì xảy ra thế? Kẻ đen đủi đào hoa hơn người khác thì chỉ càng đen đủi mà thôi..."

Đúng là vận đào hoa gặp đen đủi.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên, người trêu đùa cô hôm ở phòng tranh, sau khi gặp cô ở bữa tiệc sinh nhật La Thanh Phong không hiểu bị làm sao, sáng sớm nào cũng tặng cô một bó hoa vào đúng bảy giờ, ngày mưa gió cũng vậy. Anh ta trêu đùa cô một lần không đủ, còn muốn trêu đùa nhiều thành nghiện sao? Rốt cuộc Hàn Hiểu là người bị hại, dựa vào đâu mà anh ta dám trêu đùa cô như vậy?

Đúng là không để cho người khác tiếp tục sống nữa!

Hàn Hiểu mở cửa, nhìn thấy một người cầm bó hoa không rõ tên trong tay đang đứng thẳng người trước cửa nhà cô. Có lẽ bị cô mắng vài lần, cậu bé này có vẻ hơi sợ cô nên cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

Hàn Hiểu cảm thấy hơi mềm lòng, nhưng vừa nhìn thấy bó hoa, cô lại bắt đầu giận dữ, "Hình Nguyên đã trêu đùa xong chưa? Tiền nhiều sao không quyên góp cho bệnh viện, trường học? Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi rất dị ứng với phấn hoa, nhìn thấy hoa đã phát phiền!"

Cậu bé mang hoa chau mặt rồi cảm thấy rất buồn cười, "Tổng giám đốc Hình nói, anh ấy biết chị không dị ứng với phấn hoa."

Hàn Hiểu tức giận, "Vậy thì tôi nhìn thấy anh ta đã phát phiền, vì sao anh ta không biết?"

Cậu bé lại chau mặt, không cười nữa.

"Mang đi, mang đi!" Hàn Hiểu thấy thái độ của cậu bé, cảm thấy mình không thể tức giận được nữa. Có lẽ cần giữ nhã khí với cậu ta một chút, cậu ta mà lì mặt thì càng khó đối phó.

Cậu bé thở dài, "Chị Hàn, ngày nào chị cũng tức giận với em thì có tác dụng gì? Em chỉ là một người đưa hoa thôi."

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không biết phải đối đáp lại như thế nào với câu nói đó.

Cậu bé tiếp tục cố gắng cười với cô, "Hay là chị thích thế nào thì nói với em, em sẽ chuyển lời tới tổng giám đốc Hình."

Hàn Hiểu đúng là tìm được chỗ để xả cơn tức giận. Thật ra, sau khi cô thất nghiệp, cô không có cách nào kiềm chế cơn bực bội của mình, "Cậu về nói với tên thần kinh đó, tôi ghét hoa nhất, nhìn thấy hoa là phát phiền! Tôi thích người ta tặng tôi bí đỏ, khoai tây, cà chua, có thể tiết kiệm tiền mua thức ăn!" Nói xong cô đóng sập cửa lại.

Cậu bé đứng ở ngoài cửa nhìn bó hoa thiên điểu, không nén được thở dài, "Không thích loại hoa đắt tiền như thế này, thích bí đỏ khoai tây...rốt cuộc không biết ai bị bệnh thần kinh đây?"

Đối với tranh sơn dầu, cho dù tác giả là La Thanh Phong, Hàn Hiểu cũng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn hờ hững.

"Thật sự là tôi không nhìn ra..." Hàn Hiểu che miệng, cố gắng không ngáp dài một cái, xin lỗi người đang ngồi đối diện với cô là La Thanh Phong, "Xin lỗi, tôi tuyệt đối không cố ý."

Tay La Thanh Phong vẫn đang cầm bút vẽ, mặt mày ủ dột, "Có nhầm lẫn gì không? Đây là buổi học thưởng thức nghệ thuật mà La Thanh Phong tôi đã chủ động tổ chức, cô lại ngáp ngủ sao? Tôi đi dạy một buổi như thế này ở trường học cũng phải được ít nhất vài trăm tệ đấy."

Hàn Hiểu thật sự cảm thấy hơi ngại, "Anh nói để tôi đến đây giúp nhưng tôi không giúp được gì. La Thanh Phong, không phải anh lo tôi thất nghiệp không có cơm ăn chứ?"

https://thuviensach.vn

Cô đã muố´n hỏi câu này từ lâu. Dù sao cũng chỉ là bạn học cũ nhiề`u năm không gặp, cô và La Thanh Phong không thân thiế´t đế´n mức... để anh không nhẫn tâm nhìn thấ´y cô bị đói. Hơn nữa, với tính cách của La Thanh Phong, anh không để tâm đế´n việc của người khác mới phải.

Quả nhiên La Thanh Phong ngạc nhiên, "Cô không muố´n đế´n đây à?"

"Không phải." Hàn Hiểu vội vàng lắ´c đầ`u, trong lòng nghĩ sao lại có thể như thế´ được...

La Thanh Phong chăm chú nhìn cô, "Có nguyên nhân. Nhưng tôi phải nói là, cô đừng nghĩ ngợi gì nhiề`u. Tôi không cố´ ý can thiệp vào chuyện riêng của cô."

Hàn Hiểu "ừ" một tiế´ng, không hiểu việc này có liên quan gì đế´n chuyện riêng của mình.

Ngón tay thon dài của La Thanh Phong gõ lên bàn gỗ, do dự một lát rồ`i hỏi cô: "Hình Nguyên đã bao giờ gọi điện cho cô chưa?"

Hàn Hiểu gật đầ`u, trong lòng nghĩ: Ngoài gọi điện thoại, kẻ thầ`n kinh đó còn tặng hoa cho tôi hàng ngày nữa.

La Thanh Phong chau mày dựa người ra phía sau, có vẻ hơi buồ`n bã, "Hôm đó ăn cơm, tôi cố´ ý bảo cô đế´n giúp tôi trước mặt anh ấ´y, thật ra...là để nhắ´c nhở anh ấ´y, cô là bạn học của tôi."

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên. Ngay từ đầ`u Hình Nguyên đã biế´t cô là bạn học của anh, việc gì phải dùng cách thức vòng vo như thế´ để nhắ´c nhở?

La Thanh Phong hơi buồ`n rầ`u sờ cằ`m rồ`i cúi đầ`u nói: "Nói thế´ nào nhỉ, người đó rấ´t có tiề`n và rấ´t biế´t cách hấ´p dẫn phụ

https://thuviensach.vn

nữ để họ phải động lòng, nhưng tô´t nhâ´t là cô không nên dây dưa với anh ta…”

Cái gì mà gọi là “không nên dây dưa”?

Hàn Hiểu mở to mă´t nhìn anh, tức giận: “La Thanh Phong, anh nghĩ tôi là người như thê´ nào?”

La Thanh Phong không ngờ Hàn Hiệu lại tức giận đê´n thê´ nên râ´t ngạc nhiên nhìn cô, quên mâ´t cả giải thích.

Lúc này, cảm giác xâ´u hổ, tức giận, tủi thân khiê´n cô mâ´t hê´t lý trí. Người đàn ông mà cô thầm yêu trộm nhớ suô´t mười năm tự nhiên ám chỉ cô là người không có nhân phẩm với giọng điệu đó…

“Tôi thâ´t nghiệp,” Hàn Hiểu tức giận, lạnh lùng chỉ vào La Thanh Phong trách móc, “Tôi thâ´t nghiệp thì sao? Tôi dù tô´t xâ´u thê´ nào cũng đã có bằng kỹ sư! Tôi không tìm được việc thì cũng không đê´n mức phải đi lại với người có tiền để người ta cho ăn no mặc â´m! Anh căn cứ vào đâu mà xúc phạm nhân cách của tôi!”

La Thanh Phong sợ hãi khi thâ´y cô tức giận, hoang mang đứng dậy, “Hàn Hiểu, tôi không…”

Người Hàn Hiểu không ngừng run lên. Lý Nam có thể hãm hại cô, trưởng bộ phận Nghiêm có thể lợi dụng việc công trên danh nghĩa để mưu lợi cá nhân mà làm bẩn bản báo cáo của cô, người khác có thể không đứng vê` phía cô.

Ai cũng có thể, duy nhâ´t anh không được.

Khóe mă´t cay cay, Hàn Hiểu quay người bước ra ngoài.

“Hàn Hiểu,” La Thanh Phong bước nhanh vê` phía cô, giữ tay cô lại, “Tôi không có ý đó…”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không nghĩ gì, quay lại tát anh.

Âm thanh vang lên trong phòng tranh khiến hai người sững sờ.

Nhìn thấy vết ngón tay mình trên gò má anh, Hàn Hiểu quay mặt đi, không muốn nghe anh nói gì nữa, kéo cửa phòng tranh bước ra ngoài.

"Hàn Hiểu..." Có giọng nói vang lên khẩn thiết sau lưng cô.

"Anh không cần lo lắng tôi có dây dưa đến những người không nên dây dưa hay không." Khóe mắt Hàn Hiểu hơi cay nhưng không để nước mắt rơi ra, "Tôi chưa bao giờ có dã tâm lấy người giàu có. Hơn nữa, từ trước đến giờ, trong lòng tôi chỉ thích một người, đó chính là anh."

Có tiếng vật gì đó rơi xuống nền nhà.

Hàn Hiểu không quay lại, cúi đầu chạy về phía hành lang rồi bước xuống cầu thang.

Trong lòng trống rỗng và lạnh lẽo, bước chân cô trở nên vô cùng nặng nề. Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ nói với anh ấy là "thích anh" lại là một chuyện dễ dàng đến thế. Dường như...
Chờ đợi một thời gian dài là để đến thời khắc này, có thể nói "Tôi thích anh".

Đối với một người ôm thầm một mối tình đầu suốt nhiều năm như cô, có lẽ đây là một kết cục tất nhiên phải xảy ra. Ngay từ khi cô vừa giả vờ học bài, vừa liếc trộm những hình hoa văn trên quần bò của anh, kết cục này đã được định sẵn. Chỉ vì cô sợ đau khổ nên mới tự đánh lừa mình mãi đến tận bây giờ.

Thật sự chờ đợi bao năm cũng chỉ là vì một cơ hội được bộc lộ tình cảm của mình.

https://thuviensach.vn

Trong lòng cô có cảm giác tan vỡ mơ hồ, giống như có một hạt giống đang giẫy đạp để nảy mầm lên khỏi mặt đất. Đó là một cảm giác đau đớn kết hợp giữa hủy diệt và sinh sôi, có tuyệt vọng, có giải phóng.

Nhưng vô cùng đau đớn.

Hàn Hiểu dựa trán vào tường, nhắm mắt lại và hít thở thật sâu.

"Xem nào, một kết cục cô luôn luôn sợ hãi thật ra cũng không đến nỗi quá khó khăn để chịu đựng. Giấc mộng suốt mười năm tuổi trẻ đã thật sự kết thúc rồi." Cô nghĩ, sau này mình sẽ không bao giờ phải một mình một bóng ngậm ngùi với trò hề này nữa.

La Thanh Phong sợ nóng nên nhiệt độ trong phòng tranh ở hai tầng đều để rất thấp. Bức tường lạnh chạm vào trán Hàn Hiểu khiến cô tỉnh táo. Cô không thể đến đây nữa, cũng không còn đồ cá nhân nào cần mang đi. Bước một bước ra khỏi "phòng tranh La Thị" là cô sẽ không còn quan hệ nào với giấc mộng xưa nữa.

Hai học sinh làm việc tại phòng tranh đang bận sắp xếp đồ đạc, Hàn Hiểu không chào họ, quay người bước ra ngoài.

Hơi nóng của mùa hè phả lên mặt cô khiến cô ngột thở. Hàn Hiểu đeo kính râm tránh ánh mắt của mọi người. Bây giờ cô cần nó, đặc biệt là khi cô nhìn thấy Hình Nguyên và Vu Dương đang bước xuống xe, may mắn là cô đeo kính râm nên không cần phải cố gắng tỏ vẻ điềm nhiên trước mặt họ. Đây là hai người cô không muốn gặp nhất lúc này, một người gợi cho cô nhớ đến thất bại trong tình cảm, một người nhắc nhở cô đã thất bại khi để lại ấn tượng trong mắt người khác như thế nào...

"Ồ, tan làm sớm thế?" Vu Dương bĩu môi, "Cô làm một công việc thật là dễ chịu."

https://thuviensach.vn

Vu Dương không thể tỏ vẻ lịch sự với những cô gái xuất hiện bên cạnh La Thanh Phong. Buổi sinh nhật lần trước, không chỉ có Hàn Hiểu, ngay cả Quách Dung Dung cũng bị cô ta lườm mấy lần.

Hàn Hiểu nhếch miệng, lần đầu tiên cô đối đáp lại, "Không phải tan làm, mà là thôi việc. Tôi nghĩ, La Thanh Phong không thể ngốc như thế, tuyển một kỹ sư về giúp việc cho mình."

Vu Dương hơi ngạc nhiên rồi cười, "Có thể như vậy sao? Lúc bắt đầu cũng không có gì mà."

Hình Nguyên ho một tiếng, rướn mày cười nói: "Cô đi đâu? Tôi đưa cô đi."

Hàn Hiểu nhìn thấy nụ cười như muốn hút hồn người khác của anh, cơn tức giận của cô lại cháy bùng lên. Nếu không có con người tai họa này, cô đã không rơi vào hoàn cảnh đến làm bạn với La Thanh Phong cũng không được. Thậm chí không thể giữ lại bất kỳ một kỷ niệm nào để an ủi bản thân.

Hàn Hiểu không giữ phép lịch sự nữa, buông một câu, "Không cần, anh Hình, chúng ta không quen biết nhau." rồi quay người định bước đi nhưng Hình Nguyên đã đuổi theo, "Này, sao tôi gọi điện thoại mà cô không nghe?"

Thế giới nhỏ bé của Hàn Hiểu như muốn nổ tung, cô quay lại trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: "Nếu anh còn dám gọi điện thoại cho tôi, tặng hoa cho tôi, tôi sẽ cầm gạch đập chết anh!" Nói xong, cô không thèm quan tâm đến thái độ của hai người đó, quay người bỏ đi.

Hình Nguyên ngạc nhiên nhìn theo bóng Hàn Hiểu hồi lâu, quay lại nhìn Vu Dương rồi chau mày, "Cô ấy ăn nói thô lỗ như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Vu Dương nhún vai, “Không phải là anh không nghe thấy, vì sao còn hỏi em?”

Hình Nguyên hơi ngạc nhiên, “Cô ấy đã học đại học rồi, và còn là kỹ sư nữa.”

Vu Dương cười khan, “Kỹ sư không biết chửi sao? Ai quy định như thế? Chiêu tán tỉnh của anh cũ quá rồi, ngay cả em cũng chán đến tận cổ.”

Hình Nguyên ôm mặt, tỏ vẻ chán nản, “Mình đã để cho tình hình xấu đến mức này từ lúc nào không biết?”

Vu Dương liếc nhìn anh, cười vui mừng khi thấy vẻ đau khổ của anh.

https://thuviensach.vn

Chương 6: Hai người ở hai thế giới

Một người ngô´c nghê´ch mơ giữa ban ngày suô´t mười năm câ`n có một chiê´c gậy đánh vào người để tỉnh táo lại.

Hàn Hiểu biê´t trong mă´t người khác mình là người không biê´t giận dữ, nê´u bị đánh gãy mâ´t răng cửa cũng chỉ biê´t yên lặng nuô´t trôi. Chí ít trong sự việc xảy ra với Lý Nam, cô cũng đã hành động như thê´.

Nhưng cho dù chỉ là một con thỏ thì cũng có lúc tức giận.

Hàn Hiểu giải thích như vậy để tha thứ cho hành động của mình trước mặt La Thanh Phong, nhưng khi cô dùng cách này để an ủi tâm trạng buô`n bã của mình thì cô lại càng buô`n hơn. Thật sự cô râ´t buô`n, khi tỉnh táo lại sau cơn tức giận, cô nhận ra sự thật là mình đã đánh mâ´t người bạn La Thanh Phong, điê`u này khiê´n cho cô có cảm giác vô cùng mâ´t mát.

Con người đê`u như vậy, khi không có cơ hội thường tính thiệt hơn, rõ ràng biê´t nê´u thổ lộ tình cảm có thể không làm bạn bè được nữa nhưng trong lòng vẫn thâ`m mong muô´n. Đợi đê´n khi tâ´t cả mọi chuyện đã xảy ra, người ta lại cảm thâ´y buô`n bã, nghĩ rằ`ng ở bên nhau làm bạn bè như trước đây còn tô´t hơn là mâ´t tâ´t cả.

Hàn Hiểu cũng như vậy. Cô quyê´n luyê´n suô´t mười năm với một cái tên, khi người đó xuâ´t hiện trước mă´t cô, cô lại càng vô cùng quyê´n luyê´n.

Đúng rô`i, nói một cách văn vẻ hơn, trước đây tình cảm quyê´n luyê´n của Hàn Hiểu chỉ là một cảm giác mơ hô`, nhưng hiện tại nó hiện hữu râ´t thực. Hình ảnh anh xuâ´t hiện trong đâ`u cô suô´t bao

https://thuviensach.vn

năm nay, giờ đây không còn là một hoa văn sơn trên quầ̀n bò mười năm trước, mà là một người đàn ông thích mặc sơ mi màu đen, lúc anh hút thuố́c thường nheo mắ́t lại, lúc cười mắ́t anh rất sáng, có lúc lại cố́ chấp giố́ng trẻ con....

Anh giố́ng như một hạt giố́ng nằ̀m sâu trong lòng cô, bất ngờ nảy mầ̀m và đâm chồ̀i nảy lộc...

Hàn Hiểu vừa nhấ́n chuột xóa đi yêu cầ̀u về̀ mức lương trên hồ̀ sơ xin việc vừa buồ̀n bã nghĩ: Vố́n nghĩ rằ̀ng mình có một công việc khô khan và là một cô gái có cuộc số́ng đơn giản, thật ra lại là một nhân vật nữ vô cùng đen đủi giố́ng như trong tiểu thuyế́t: Thời trẻ yêu thầ̀m để lỡ mấ́t bao nhiêu năm thanh xuân, bây giờ đào hoa hơn một chút, quen được một anh bác sỹ nhi khoa bỗng tình cờ gặp lại nhân vật nam chính mà mình thầ̀m yêu trộm nhớ, hơn nữa còn xuấ́t hiện một nhân vật nam phụ làm mọi thứ rố́i tung... Ông trời ơi, nế́u ông muố́n tôi trở thành ni cô thì mong ông nói rõ..."

Ông trời không nói cho cô biế́t có muố́n cô trở thành ni cô hay không, nhưng đơn xin việc bị từ chố́i khiế́n cho Hàn Hiểu hiểu rằ̀ng, ông trời muố́n cô bị chế́t đói ở thành phố́ T.

"Xin lỗi, xem hồ̀ sơ có thể thấ́y cô là một người rất ưu tú nhưng chúng tôi cầ̀n một kỹ sư nam..."

Toàn là những câu trả lời như thế́ khiế́n cô không có cơ hội nào để thể hiện mình.

Là nữ thì làm sao? Lúc Hoa Thịnh cử cô đế́n làm việc cho bên thi công, không phải cô cũng đội mũ bảo hộ lao động, đeo máy móc leo lên thiế́t bị ở hiện trường sao? Các kỹ sư nam ở đó không phải đề̀u đứng lặng người ở dưới, nghiêm mặt đi theo sau cô sao? Có một người còn nói với cô: "Chị Hàn, lúc chị kiểm tra có thể giảm tố́c độ đi không, tôi xem không hiểu..."

https://thuviensach.vn

Lúc đó vì sao không trách cô là nữ giới?

Cô xấu tốt thế nào cũng có kinh nghiệm làm việc, có chức vụ. Nếu là những học sinh nữ vừa mới ra trường khác, họ cũng khó tìm được đơn vị thực tập sao? Vì sao thói đời lại như vậy? Sớm biết các nữ sinh học chuyên ngành này sẽ bị chết đói, vì sao lúc đầu còn tuyển sinh? Đúng là lãng phí vô ích kết quả học tập tốt như thế...

Thực tế chứng minh, căm ghét xã hội không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì. Ngược lại, xúc động quá càng khiến cho người ta nhanh đói hơn.

Hàn Hiểu mở cửa tủ lạnh, nhìn thấy vài quả trứng gà và hai hộp cà phê, thực sự không biết nên ăn gì.

Ra ngoài ăn thì quá xa xỉ, bây giờ cô đang thất nghiệp mà.

Hàn Hiểu thở dài, đang nghĩ xem có nên nhịn đói một bữa không thì chuông điện thoại vang lên. Hàn Hiểu liếc nhìn thấy ba chữ "Thịt thiên nga" trên màn hình, cảm thấy lòng mình co thắt lại.

Vì sao lại là anh ấy?

Không phải là họ không thể làm bạn bè nữa sao?

Nếu không...anh ấy không cẩn thận bị đụng đầu nên quên bẵng ký ức khó xử đó rồi?

Tiếng chuông ngừng kêu, dòng chữ trên màn hình cũng tối dần đi. Hàn Hiểu không nén được thở dài, không biết vì sao cô lại căng thẳng đến mức toát mồ hôi...

Tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên rất to. Hàn Hiểu không biết từ lúc nào, lúc điện thoại của mình kêu còn kèm theo

https://thuviensach.vn

chê´ độ rung. Chiê´c điện thoại rung lên trong lòng bàn tay khiê´n Hàn Hiểu không thể giả vờ như không biê´t.

“A lô?” Hàn Hiểu nhận điện thoại, không biê´t phải nói gì. Có lẽ trong tình trạng này, nói gì cũng không phù hợp.

“Tôi là La Thanh Phong,” ngược lại, giọng nói của La Thanh Phong rấ´t bình tĩnh, có lẽ vì cô không còn bí mật gì trước mặt anh nữa nên giọng của anh có vẻ rấ´t thẳng thắ´n, “Việc tôi nhờ bên ông Lưu có tin tức rô`i, bây giờ tôi đê´n đón cô đi gặp ông â´y. Cô sô´ng ở đâu?”

Hàn Hiểu lặng người, mãi mới nhớ ra “ông Lưu” là Lưu Đông Pha ở bên Hải Công. Sau khi xảy ra chuyện không vui, anh â´y vẫn muô´n tìm việc giúp mình sao?

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thâ´y hơi chua xót. Điê`u này không giô´ng với những gì cô dự kiê´n, cắ´t đứt liên lạc không phải là tô´t hơn cho cả hai người sao? Bây giờ, cô không biê´t phải giữ thái độ như thê´ nào khi gặp anh sau khi nói hê´t những chuyện nên nói và không nên nói.

Cho đê´n khi đứng giữa dòng người chờ La Thanh Phong, Hàn Hiểu vẫn còn phân vân với vâ´n đê` này. Nhưng cô không phải phân vân lâu, một chiê´c xe Jeep hơi cũ xuâ´t hiện ở đâ`u đường. Mắ´t của Hàn Hiểu không tô´t lắ´m nhưng cô vẫn nhận ra được người ngô`i đă`ng sau tay lái là La Thanh Phong.

La Thanh Phong mặc một chiê´c áo sơ mi màu đen, mặt mày trâ`m buô`n nhưng vẫn khiê´n cho người khác ngỡ ngàng trước vẻ tuâ´n tú như có một lớp sương che phủ mặt nước hô` mùa xuân, trong chô´c lát sẽ lộ ra những viên đá quý. Ánh mắ´t đâ`y tâm sự của anh luôn cuô´n hút người khác, hoặc vì hiê´u kỳ, hoặc vì quan tâm.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này rất cảm tính. Anh nắm rõ những màu sắc mà cô không biết gọi tên là gì; Những thứ anh giỏi là những thứ không nhìn thấy và cầm nắm được, cũng không thể dùng số liệu để phân tích như sương, ánh sáng, mưa hay cầu vồng. Còn cô, chỉ khi cô gặp các con số cô mới cảm thấy tự tin. Cô rất sợ những gì hư vô, không thể chạm vào và không có cách nào để chứng thực.

"Vốn dĩ hai người ở hai thế giới khác nhau mà." Hàn Hiểu nghĩ, " Ranh giới phân minh, mãi mãi không bao giờ vượt qua được."

"Lên đi." Xe của La Thanh Phong dừng lại trước mặt cô, anh đẩy cửa xe mà không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Hàn Hiểu không nói gì. Thái độ của anh khiến cho những bối rối trong lòng cô trở nên nặng nề hơn giống như cô đang nợ anh rất nhiều tiền. Hàn Hiểu vịn vào cửa xe, trên đầu cô là ánh nắng mùa hè gay gắt và nhức mắt.

Hàn Hiểu thở một hơi thật sâu, cúi đầu tránh vẻ mặt buồn buồn của La Thanh Phong. Lần đầu tiên anh nói đúng mực như thế khiến cho cô cảm thấy không quen, "La Thanh Phong, thực sự tôi không muốn nợ anh món nợ nhân tình lớn như thế. Tôi cảm thấy, sau này chúng ta nên coi nhau như người xa lạ sẽ tốt hơn."

La Thanh Phong ngạc nhiên ngẩng đầu lên, dường như không ngờ cô có thể thốt lên những lời như vậy.

Hàn Hiểu lần đầu tiên thấy thái độ đó của La Thanh Phong, cô cười nói, "Tôi nghĩ, như vậy chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn."

La Thanh Phong tránh ánh mắt của cô, vẻ mặt của anh đông cứng lại, "Cô đã cứu tôi, coi như tôi báo đáp cho cô là được."

https://thuviensach.vn

Hai tiếng "báo đáp" như kim đâm vào lòng Hàn Hiểu. Hàn Hiểu bất giác nắm chặt lấy tay vịn cửa xe, gân xanh nổi lên dưới da rồi dần dần trở lại bình thường.

"Không cần báo đáp." Hàn Hiểu tiếp tục nói, giọng điệu đã lấy lại được bình tĩnh, giống như lúc cô báo cáo số liệu kiểm tra thực nghiệm trước đây, đó là điều mà một tổng giám sát kỹ thuật hai mươi bảy tuổi nên có, **"Một người ngốc nghếch mơ giữa ban ngày suốt mười năm cần có một chiếc gậy đánh vào người để tỉnh táo lại.** Giá trị của chiếc gậy đó không thể tính được. Thật ra, tôi nên cảm ơn anh."

La Thanh Phong ngẩng đầu lên, Hàn Hiểu đã đóng cửa xe. Anh nhìn thấy cô bước vào dòng người không hề quay đầu lại, cô mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo phông rất đơn giản, tóc buông xõa xuống lưng và hơi rối, dường như không hề có ý định đi cùng anh đến gặp ai.

La Thanh Phong cảm thấy hơi nóng ruột. Cô gái này! Vô duyên vô cớ nói ra những lời khiến người khác ngạc nhiên, sau đó quay người bỏ đi không lưu luyến, như vậy là có ý gì?

Cô ấy có thực sự thích anh không? Đột nhiên La Thanh Phong cảm thấy nghi ngờ. Liệu có phải hôm đó cô ấy tức giận quá nên cố tình nói như thế để châm chọc anh không?

Rốt cuộc...cô ấy có thực sự thích anh không? Nếu thật thì bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc đến giúp khai trương phòng tranh? Từ lúc cứu anh trong ngõ tối? Hay sớm hơn, từ lúc cùng nhau làm báo tường thời học trung học?

La Thanh Phong rối bời trong lòng, vò hộp thuốc lá rỗng thành một nắm.

https://thuviensach.vn

Cô gái này là một người rất rõ ràng và chắc chắn, là kiểu người có thư gửi đến nhà cũng phải đọc xong từng chữ một mới ký tên. Chỉ nói những gì mình biết rõ, chỉ làm những việc mình nắm rõ...

Nhưng anh vẫn muốn hỏi cô: Câu "thích" hôm đó của cô rốt cuộc có phải là thật không?

Yên ắng chưa được ba ngày, một buổi sáng sớm, chuông cửa lại vang lên.

Hàn Hiểu bán tín bán nghi nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo nhưng chỉ thấy có vật gì đó chắn tối đen. Không biết là có chuyện gì?

Nghĩ rằng đó là cậu bé mang hoa đến, không ngờ khi mở cửa ra, cô nhìn thấy tên thần kinh Hình Nguyên. Trong tay anh ta xách một chiếc bao tải gai – loại mà N năm trước đây những người đi dọn rác trên đường vẫn dùng, rất bẩn.

"Anh còn định giở trò gì nữa?" Hàn Hiểu cảm thấy đau đầu, "Không phải là ép tôi ném gạch chứ?"

Hình Nguyên nở một nụ cười, là nụ cười giống hôm lừa cô ở phòng tranh, dường như gặp một việc gì đó rất thú vị, buồn cười khiến anh ta vô cùng hứng thú.

Hàn Hiểu tức giận. Vốn dĩ bị thất nghiệp đã khiến cô mệt mỏi, thêm cú shock nặng với La Thanh Phong, Hàn Hiểu cảm thấy hiện tại cô giống như một thùng thuốc nổ, chỉ cần thuận tay vứt vào một đầu thuốc lá là tất cả sẽ nổ tung.

"Con người họ Hình, tôi cảnh cáo anh..." Hàn Hiểu giơ tay chỉ vào mũi anh, với chiều cao của anh ta, cô phải ngước mặt lên, "Đừng để tôi phải tức giận, làm ầm lên thì mọi người đều xấu mặt."

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên giữ cửa không để cho cô đóng lại, cười rất vui vẻ, “Tôi không làm gì cả. Không phải cô thích ăn bí đỏ khoai tây sao? Tôi đã về tận làng để mua, rất tươi ngon, ngay cả túi đựng cũng nguyên xi...”

Hàn Hiểu cố gắng kéo cửa nhưng Hình Nguyên giả vờ như vô tình đứng chắn ở đó.

Hàn Hiểu buồn rầu nhận ra sức lực của phụ nữ không thể so được với đàn ông, cô cố hết sức mà vẫn không đọ được với cái vẻ hờ hững giả vờ đứng chắn cửa của anh.

Hàn Hiểu tức giận, đẩy cửa rồi vào bếp lấy dao thái rau.

Chuyện nhỏ! Cô không tin là không trị được anh!

Cầm dao ra, Hình Nguyên đã mang túi vào phòng, đang thung dung đánh giá căn nhà nhỏ của cô.

Hàn Hiểu tự mua nhà. Đó là một căn nhà nhỏ không đến bốn mươi mét vuông, ở tầng trên cùng, một bên trần nhà còn hơi bị nghiêng. Mặc dù cô mua rất sớm, phải bỏ ra tất cả tiền tiết kiệm của mình nhưng cũng phải đợi vài năm mới trả hết. Hàn Hiểu cảm thấy mình đã làm một việc rất đúng. Từng nhìn thấy bố mẹ mình nhiều lúc có chuyện xích mích, từ khi bắt đầu đi làm, Hàn Hiểu đã xác định phải có một chỗ nương thân, sau này lấy chồng, lúc hai vợ chồng tranh cãi còn có chỗ mà về.

Không có nhiều tiền để sửa chữa, cũng không muốn nói với bố mẹ nên căn phòng của cô bài trí rất đơn giản. Thứ xa xỉ nhất là một chiếc cửa sổ trời rất đẹp trên trần nhà, nằm trên giường có thể nhìn thấy bầu trời.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hình Nguyên đang rất thích thú ngắm nhìn chiếc cửa sổ đó, nghe thấy có tiếng động, anh cười hỏi một câu: "Này, cái cửa sổ này của cô...có bị dột không?" Quay đầu nhìn lại, thấy Hàn Hiểu đang tức giận cầm dao, nghiêm mặt lại, có vẻ đang rất tức giận, Hình Nguyên lại trêu, "Dao của cô...có vẻ như chất lượng cũng chỉ thường thường thôi."

Con dao có giá mười tệ mua ngoài chợ, đương nhiên là thường thôi, không cần anh ta phải nói. Hàn Hiểu giơ dao chỉ ra cửa, "Đừng để tôi phải phạm tội giết người!"

Nét mặt cô căng thẳng, lông mày chau lại, cô thở rất mạnh, có vẻ như đang rất tức giận. Hình Nguyên nghiêng đầu nhìn cô, trong lòng nghĩ: Lúc tức giận, trông thật giống cô ấy.

"Anh có đi hay không?" Hàn Hiểu giận dữ.

Ánh mắt của Hình Nguyên tự nhiên trở nên dịu dàng, "Được, tôi đi, cô đừng tức giận nữa. Cô muốn ăn gì? Tôi cho người mang đồ ăn đến. Món ăn Thái Lan có được không?"

"Thái Lan cái đầu anh!" Hàn Hiểu không giữ kiên nhẫn được nữa, "Ngay lập tức! Ra ngoài!"

Thấy cô đã quá tức giận, Hình Nguyên sợ cô sẽ ra tay làm mình bị thương, vội nói: "Đi ngay, đi ngay đây!"

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh, Hàn Hiểu không còn chút sức lực nào nữa, cô dựa vào cửa, vứt con dao lên tủ giày.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vốn dĩ cuộc sống đang rất bình thường, đột nhiên lại trở nên mất kiểm soát như thế. Không còn công việc nữa, giấc mộng yêu đương cũng tan vỡ, cô còn nợ ngân hàng mấy chục nghìn tệ tiền

https://thuviensach.vn

mua nhà chưa trả, bây giờ lại xuất hiện một con người không biết điều hàng ngày đến trêu đùa cô...

Tất cả mọi vấn đề đều bắt đầu từ khi gặp La Thanh Phong. Lúc đó vì sao tai cô lại thính như thế? Sao cô có thể nghe thấy câu nói đó? Lúc đầu cô chỉ đi bộ qua đó thôi, vì sao có thể trở thành "anh hùng cứu mỹ nam"?

Vì anh ấy là La Thanh Phong sao?

Mắt Hàn Hiểu hơi cay.

Quách Dung Dung nói không sai, La Thanh Phong đúng là một tai họa.

https://thuviensach.vn

Chương 7: Đương nhiên là thật

Công việc của cô khiế́n cho con người cô rấ́t rõ ràng. Những số liệu cô đã xem qua, nế́u đổi thành một con số khác, chắ́c chắ́n cô sẽ nói "NO".

Một tuầ̀n sau đó, thứ hai, Hàn Hiểu đế́n bộ phận giám sát kỹ thuật của Hải Công theo lịch hẹn.

Lưu Đông Pha đã từng gặp cô khi đế́n thị sát công việc trong nội bộ hệ thố́ng, có thể coi là lãnh đạo gián tiế́p của cô trước đây. Ông có một vị trí đức cao vọng trọng trong ngành. Hàn Hiểu không có cách nào từ chố́i khi ông đích thân gọi điện mời cô đế́n, trừ khi cô không muố́n làm trong ngành này nữa. Huố́ng hồ̀, cô vẫn còn đang nợ ngân hàng mấ́y chục nghìn tệ chưa trả. Đang trong tình trạng khó khăn, đã đế́n nước này rồ̀i, không ai giữ chí khí được nữa.

Nhưng lầ̀n này đế́n, cô không thể trố́n tránh món nợ nhân tình với người đó.

Ngày đầ̀u tiên đi làm về̀, Hàn Hiểu nằ̀m trên giường suy nghĩ mông lung, cô cầ̀m lấ́y điện thoại nhắ́n tin cho La Thanh Phong chỉ với hai chữ đơn giản "Cảm ơn" nhưng đó là tấ́t cả những gì cô muố́n nói.

Không ngờ La Thanh Phong nhắ́n tin lại rấ́t nhanh, hỏi một câu khiế́n Hàn Hiểu cảm thấ́y bấ́t ngờ: "Câu nói đó của cô là thật sao?"

Hàn Hiểu không ngờ anh lại có thể nghi ngờ thành ý của mình, trong lòng không vui. Cô ấ́n phím nhắ́n từng chữ một, "Đương nhiên là thật. Tôi thành tâm cảm ơn anh."

https://thuviensach.vn

Kết quả là anh không phản ứng gì nữa.

Hàn Hiểu không hiểu ý anh, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. La Thanh Phong rất thông minh, vì sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?

Nằm trên giường trằn trọc trở mình không ngủ được, nhìn lên bầu trời đêm tối đen qua cửa sổ, Hàn Hiểu thở dài không thành tiếng. Cho dù là không có phản ứng gì cũng nên lịch sự giữ liên lạc. Đều đã là người lớn rồi mà sao vẫn còn trẻ con như thế?

Ở đầu điện thoại bên kia, La Thanh Phong tắt điện thoại, tiện tay vứt điếu thuốc đang hút dở vào chậu hoa.

Đây là hoa Vu Dương chủ định mang đến, lá rất nhỏ, đến gần có thể ngửi thấy hương thơm, không phải là loại mà La Thanh Phong thích. Nhưng từ trước đến giờ, Vu Dương làm việc gì đều không hỏi sở thích của anh. Trong mắt cô, La Thanh Phong giống như những đại sư kỳ lạ trong truyền thuyết, trầm tư trong thế giới riêng của mình, ngoài vẽ tranh không còn quan tâm đến vấn đề gì khác.

Có lẽ cô ấy cảm thấy chỉ những người đàn ông như vậy mới tương xứng với cô, trong cuộc sống không tìm được người như thế nên chỉ có thể tự tạo ra một con người như thế.

La Thanh Phong tự cười mình, tiện tay vứt điện thoại vẫn nằm yên trong tay từ nãy lên tủ trên đầu giường.

Mặc dù anh không phải là người đắm chìm vào hội họa như trong mắt của Vu Dương, cũng không phải là một người hay tò mò, nhưng không biết vì sao, anh rất muốn biết câu "Tôi chỉ thích một mình anh" của Hàn Hiểu rốt cuộc có phải là thật hay không.

https://thuviensach.vn

Nhưng, biết rồi thì sẽ ra sao? La Thanh Phong tạm thời không nghĩ đến. Cảm giác muốn hỏi cho đến cùng hơi nhàm chán, La Thanh Phong không biết tâm trạng này có liên quan gì đến việc anh chưa bao giờ xác định tiêu chuẩn nào trong cuộc sống của mình không?

Cho đến giờ, anh vẫn cảm thấy chính anh cũng như mọi người, từ Vu Dương, Hình Nguyên cho đến Thôi Hạo đều rất mơ hồ về cuộc sống và con người của anh. Cũng giống như bức tranh trước mặt anh, màu đỏ cũng được, màu tối hơn cũng không sao, có lẽ thay bằng một màu sắc nào đó khác đều được...

Nhưng người đó không như vậy. **Công việc của cô khiến cho con người cô rất rõ ràng. Những số liệu cô đã xem qua, nếu đổi thành một con số khác, chắc chắn cô sẽ nói "NO".**

Nếu cô ấy nói thích, chắc chắn là cô ấy thích. La Thanh Phong rất muốn hiểu rõ về khái niệm mơ hồ mà cô gọi là "thích", nếu thực sự có thể chạm vào được thì đó là gì?

Đó là một cảm giác tò mò hoàn toàn không thể khống chế được.

Từ phong cách kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây có thể nhận ra, ông chủ của nhà hàng Đức này không phải là người nước ngoài. Nhưng vì đầu bếp là người Đức nên hương vị các món ăn ở đây đích thị là của Đức.

Đây là nhà hàng Vu Dương giới thiệu với anh. Sở thích của cô ấy rất kỳ lạ, khi ở Đức cô ấy ăn đồ Trung Quốc, khi ở Trung Quốc cô ấy lại hay ăn đồ ăn Đức và Ý. La Thanh Phong luôn nghĩ cô ấy là một người rất kỳ lạ và khó hiểu, cho dù là cách cư xử hay thói quen sinh hoạt của cô ấy cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Không ăn sáng nên La Thanh Phong cảm thấy đói nhưng ngoài canh nấm và lạp xường, anh hầu như không ăn thêm món gì khác. Có lẽ là vì tâm trạng anh không vui nên ảnh hưởng đến khẩu vị.

Ngồi đối diện anh là Vu Dương đang hờ hững gẩy miếng bánh hoa quả kiểu Đức trong đĩa hồi lâu mà không ăn.

Ngược lại, Hình Nguyên ăn rất ngon miệng, sau khi ăn đĩa thịt nướng của mình, anh trút hết cả chỗ lạp xường trong đĩa Vu Dương sang đĩa mình.

La Thanh Phong châm một điếu thuốc, do dự một lát rồi lại đặt xuống.

Vu Dương liếc nhìn anh, lười biếng nói: “Rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói?”

Hai tay La Thanh Phong ấn lên huyệt thái dương của mình rồi vén tóc ra phía sau, để lộ một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú. Anh nhìn Vu Dương với thái độ rất chăm chú, “Vu Dương, chúng ta đã thỏa thuận trước rồi, em về đây cùng anh làm nhà đầu tư, anh nghĩ... em chỉ cần để luật sư của em làm việc với anh là được. Anh cảm thấy em không cần phải đến phòng tranh hàng ngày.”

Vu Dương đang cầm dao dừng tay lại, đầu mày giãn ra, nhìn anh vẻ không vui, “Anh lại làm sao thế?”

La Thanh Phong không chớp mắt nhìn cô, “Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em.”

Vu Dương không kiềm chế được nữa, bực bội ném chiếc dao trong tay, giọng vút cao, “ Cái trò này anh chơi mãi không chán sao?”

La Thanh Phong lắc đầu, “Chúng ta biết nhau đã nhiều năm, có thể coi là hiểu nhau. Vì anh chơi chán rồi nên mới không muốn

https://thuviensach.vn

tiếp tục nữa. Vu Dương, chúng ta không hợp nhau."

Vu Dương đay nghiến hỏi anh: "Lần này anh lại để ý đến ai rồi?"

La Thanh Phong chau mày, không trả lời.

"La Thanh Phong, anh toàn nói những lời không thực tế!" Vu Dương cầm cốc đưa lên miệng uống mới phát hiện ra đó là cà phê đen của Hình Nguyên nên vội nhổ ra, "Em không thể hiểu nổi rốt cuộc anh đi tìm cái gì! Anh là họa sỹ, ngoài vẽ tranh, sáng tác, mọi việc trên thế giới này không có liên quan gì đến anh. Không có em anh có nổi tiếng được không? Lúc nào cũng muốn tìm cảm giác... Ngoài việc soi gương nhìn chính mình, anh còn có cảm giác với ai nữa?"

La Thanh Phong vẫn không nói gì.

Vu Dương mềm giọng, mở to mắt dịu dàng nhìn La Thanh Phong, "Chỉ có em mới có thể giúp anh, em có thể lợi dụng điều kiện của họ Vu để giúp anh gây ảnh hưởng. Hàng năm chúng ta có thể về Munich tổ chức triển lãm tranh..."

La Thanh Phong dựa lưng vào ghế, mặt mũi tỏ vẻ thờ ơ, có vẻ nhu viễn cảnh sáng lạn mà cô vẽ ra không hề hấp dẫn anh.

Hình Nguyên nhìn miếng lạp xường rồi nhìn Vu Dương, dường như đang chờ xem tiếp vở kịch.

"Vu Dương, em có thể đầu tư vào phòng tranh của anh, nhưng xin em, đừng coi anh là chỗ đầu tư của em." Ngón tay La Thanh Phong gõ nhẹ lên cốc rượu rồi tự cười mình, "Anh không có hứng thú với những điều em nói, hoặc là, không có em và họ Vu giúp đỡ, anh vẫn

https://thuviensach.vn

làm được, vấn đề là sớm hay muộn mà thôi. Em không cho anh được những gì mà anh thật sự thích thú."

Mặt Vu Dương biến sắc.

La Thanh Phong thở dài, "Hơn nữa, em không nên đi lạc vấn đề, anh đang nói chuyện của em và anh. Ngay từ đầu chúng ta đã không hợp nhau, qua nhiều năm càng nhận rõ sự thật đó, không nên nhầm lẫn nữa. Em nói xem."

Vu Dương thở mạnh, run rẩy vì tức giận, "Cái gì mà không hợp nhau? Em ở Đức rất tốt, nếu không phải vì thích anh, em đã không đi cả nửa vòng trái đất đến đây!"

"Thích là gì?" La Thanh Phong cảm thấy buồn chán, mệt mỏi hỏi lại cô, "Kế hoạch của em là biến anh thành Picasso hoặc Dürer[3] thứ hai là thích sao?"

Khuôn mặt của Vu Dương hơi biến dạng vì tức giận, " Em bỏ công việc làm ăn của họ Vu, đến Trung Quốc cùng anh, không phải là thích sao?"

La Thanh Phong chau mày, "Làm ăn? Nhà em không phải là xã hội đen sao?"

"Anh mới là xã hội đen!" Vu Dương giận dữ, "Cả nhà anh đều là xã hội đen!"

Hình Nguyên bật cười không đúng lúc.

Vu Dương thấy anh không những không giúp mình nói một câu, còn cười như đang xem diễn kịch, mặt đỏ lên rồi chuyển sang xanh tái, cuối cùng xách túi bỏ đi. Bước đến cửa nhà hàng còn buông lại một câu, "La Thanh Phong, chuyện này chưa xong đâu!"

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Vu Dương, cầm khăn lên lau miệng, " Thật lễ, thật lễ."

La Thanh Phong liếc nhìn anh ta, cuối cùng cũng lấy thuốc trong túi ra.

Hình Nguyên vội vàng cướp một điếu rồi cầm bật lửa châm thuốc cho anh.

"Sao thế, lại muốn chia tay sao?" Hình Nguyên vẫn giữ vẻ mặt như cũ, không tỏ vẻ ngạc nhiên, "Trước mặt tôi nói chia tay không ít hơn ba lần rồi!"

La Thanh Phong hít một hơi thuốc, quay đầu nói: "Hôn tôi một cái."

Hình Nguyên ngạc nhiên, điếu thuốc rơi khỏi miệng. Anh nhìn điếu thuốc dưới đất rồi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của La Thanh Phong, không hề có vẻ như đang muốn đùa giỡn.

"Không phải là anh có thể trêu đùa với cả đàn ông và phụ nữ sao?" La Thanh Phong sốt ruột, "Còn giả vờ với tôi làm gì?"

Hình Nguyên sờ vào túi mình, không có thuốc nên tiện tay lấy một hộp thuốc trong túi La Thanh Phong, giải thích: "Tôi phải giả vờ sao? Vô sỉ là vũ khí tốt nhất của tôi! Nhưng nói đi nói lại, người anh em, tôi thật sự không có cảm giác gì với cậu."

La Thanh Phong thờ dài, "Không hôn được sao?"

Hình Nguyên thật thà gật đầu.

La Thanh Phong tiếp tục thở dài, "Cảm giác của tôi với Vu Dương cũng tương tự như cảm giác của anh với tôi."

https://thuviensach.vn

Một lần nữa, Hình Nguyên lại làm rơi điếu thuốc ra khỏi miệng.

La Thanh Phong nhìn xuống, che giấu ánh mắt hoang mang của mình, "Có thể tôi không biết thích là gì, nhưng tôi có thể khẳng định không thích là gì, vì thế, không nên tiếp tục lừa dối nữa. Thật sự tôi cũng không ham muốn thứ gì của nhà anh."

"Tôi cũng không hy vọng cậu ham muốn gì ở nhà tôi." Hình Nguyên rút ra điếu thuốc thứ ba trong năm phút, lười biếng nói, "Không phải tôi tự khen mình, tôi không phải là người xấu. Nhưng... Dương Dương không giống tôi." Anh nhướn mày, ánh mắt có vẻ hơi tàn bạo, "Hơn nữa, cô ấy tiếp xúc với những người không giống tôi, ví dụ ông ba Mạnh. La Thanh Phong, tôi nói với cậu những lời này không phải là cảnh cáo, chỉ là nhắc nhở thôi. Tôi không biết Vu Dương sẽ ngáng đường cậu như thế nào, cậu đã có gan gây sự với cô ấy thì tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý. Cô ấy sẽ không dễ dàng buông tay với những gì mà cô ấy đã để tâm."

La Thanh Phong nhìn xuống không nói gì.

Hình Nguyên nói tiếp: "Cho dù nói như thế nào, tôi và anh trai cậu cũng có quan hệ thân thiết. Cậu ấy chỉ có một mình cậu là em trai, tôi có thể chăm sóc cậu đến mức nào hay mức đó. Nhưng nói thật, nếu sớm biết sự việc sẽ trở nên như thế này, năm đó khi đến thăm cậu ở Munich, tôi đã không dẫn cô ấy theo."

Trong mắt La Thanh Phong, người bạn này của anh trai mình mặc dù không phải là người tốt, hoàn cảnh gia đình rất phức tạp, nhưng dù xấu tốt thế nào cũng vẫn là người biết điều, không ép buộc người khác làm bất kỳ điều gì, cho dù người bị ảnh hưởng là người thân của mình. Có lẽ chính vì điểm này nên La Thanh Phong mới có thể làm bạn với anh ấy.

https://thuviensach.vn

“Anh trai tôi tháng sau kế́t hôn.” La Thanh Phong cầ̀m cốc nhấ́p môi, “Anh có đi được không?”

Hình Nguyên thở dài, “Để sau. Tôi từng này tuổi rồ̀i, không có việc thì đế́n đó làm gì để bị shock?”

La Thanh Phong mím môi cười, không nói gì nữa. Anh đã nghe nói, năm đó Hình Nguyên và anh trai anh học đại học cùng thích chị dâu Anne Bạch nhưng không gặp vận may nên rố́t cuộc vẫn phải để anh trai anh lấ́y mấ́t người đẹp.

Hình Nguyên cầ̀m cốc thấ́t thầ̀n một lát rồ̀i ngẩng đầ̀u lên nói: “Cậu có phát hiện ra không? Cô bạn học họ Hình của cậu trông rấ́t giố́ng chị dâu cậu.”

Hàn Hiểu?

La Thanh Phong ngạc nhiên, cẩn thận nhớ lại ngoại hình của Hàn Hiểu, mặc dù cô không trang điểm nhưng khuôn mặt rấ́t tinh tế́. Đúng là...có vài điểm giố́ng nhau. Vì sao trước đây anh không nhận ra?

La Thanh Phong liế́c nhìn Hình Nguyên như đang có tâm sự gì đó, đột nhiên cảm thấ́y không vui trong lòng, “Anh đừng có ý định gì với cô ấ́y.”

“Ồ̀?’ Ánh mắ́t Hình Nguyên nhìn anh, đầ̀u mày hơi rung lên, “Không phải là cậu muố́n chia tay Vu Dương vì cô ấ́y chứ?”

La Thanh Phong chau mày, “Không phải.”

“Có thật là không phải không?” Ánh mắ́t Hình Nguyên rấ́t chăm chú rồ̀i nhìn về̀ phía sau lưng anh.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong thấy thế, trong ánh mắt anh ấy có gì đó hơi lạ.

Anh quay đầu lại nhìn.

Có vài người ăn mặc rất nghiêm chỉnh đang bước vào nhà hàng, vừa mới nhìn thoáng qua La Thanh Phong đã nhận ra Hàn Hiểu.

Không phải là một Hàn Hiểu buộc tóc đuôi gà, mặc áo phông và quần bò mà là một Hàn Hiểu mặc sơ mi trắng với váy. Mái tóc hơi dài buông xõa xuống vai, cô trang điểm nhẹ nhàng và toát lên vẻ xinh đẹp chưa từng thấy.

Bất giác La Thanh Phong cảm thấy khó thở.

Cùng lúc đó, Hàn Hiểu nhìn thấy anh. Cô hơi ngạc nhiên rồi gật đầu chào, ngồi xuống một ghế trống cùng mọi người.

La Thanh Phong quay lại, bắt gặp cái nhìn của Hình Nguyên. Không biết vì sao, trong giây phút đó, anh cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Hình Nguyên.

“Có thật là không phải không?” Hình Nguyên tiếp tục hỏi mà không động sắc mặt.

“Không phải gì?” Nói xong, La Thanh Phong mới nhớ ra câu hỏi lúc trước. Có liên quan đến Hàn Hiểu không? Hình như có, hình như không. Dù sao cô ấy cũng chỉ là bạn học cũ...

“Không phải.” La Thanh Phong cảm thấy mất kiên nhẫn vì bị hỏi dồn.

“Vậy thì tốt.” Hình Nguyên gật đầu, “Như vậy, nếu tôi theo đuổi cô gái này sẽ không có gì liên quan đến cậu.”

https://thuviensach.vn

Cánh tay đưa ra của La Thanh Phong dừng lại rồ̀i tiế́p tục đưa về̀ phía trước như không hề̀ có chuyện gì xảy ra, cầ̀m lấ́y chiế́c chìa khóa xe bên cạnh cố́c rượu, “Theo đuổi? Tôi thấ́y anh không nên động đế́n những cô gái như vậy thì tố́t hơn. Cô ấ́y không phải là đố́i tượng tố́t để anh đùa cợt.”

Hình Nguyên cười, “Có phải cậu cảm thấ́y, kẻ tồ̀i tệ như tôi chỉ thích hợp với những cô gái phong trầ̀n thôi sao?”

La Thanh Phong trả lời dứt khoát: “Phải.”

Hình Nguyên ngậm điế́u thuố́c và cười, không nói gì nữa.

Hàn Hiểu không biế́t vì sao mình ngồ̀i được xuố́ng ghế́, không những chân cứng đờ mà các cơ mặt của cô cũng đông cứng lại.

Đây là lầ̀n đầ̀u tiên cô hội họp cùng đồ̀ng nghiệp sau khi đế́n Hải Công, không ngờ lại trùng hợp như vậy...

Bây giờ Hàn Hiểu muố́n trố́n La Thanh Phong. Liệu có cô gái nào sau khi bộc lộ tình cảm có thể đố́i diện với đố́i phương như không hề̀ có chuyện gì xảy ra?

Hờ hững ăn xong bữa cơm, mấ́y người đồ̀ng nghiệp đang lấ́y ví ra chia tiề̀n thì nhân viên phục vụ mang lên tặng hoa quả, nói với họ là có người đã thanh toán với lý do mời khách của cô Hàn.

Mọi người ngạc nhiên, xúm lại hỏi cô có phải là bạn trai không.

Hàn Hiểu hoa cả mắ́t, quay lại nhìn, thấ́y Hình Nguyên đang đứng dựa vào quầ̀y hôn gió với cô. Đứng bên cạnh anh ta còn có La Thanh Phong, sắ́c mặt u ám.

Hàn Hiểu không biế́t anh đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Thật ra...cô quen La Thanh Phong cũng không lâu, cô còn chưa bao giờ nhìn thấy thái độ đó của anh nên không phân biệt được rốt cuộc anh có tâm trạng như thế nào. Nhưng, thái độ không vui của anh có thể rất dễ dàng nhận ra. Vì sao anh không vui? Vì Hình Nguyên? Lẽ nào anh ấy vẫn còn cảm thấy mình đang câu kéo Hình Nguyên?

Trong mắt anh ấy mình không tốt như vậy sao?

Hàn Hiểu lườm Hình Nguyên, không vui nói: "Tôi không có bạn trai bị bệnh thần kinh như thế. Anh ta nhiều tiền thì để cho anh ta trả." Cô không nói thành lời ý sau đó của mình: Dù sao cũng là mời cả mâm, không phải chỉ mời một mình tôi.

Quỷ mới thèm đi công nhận tình cảm với anh ta.

https://thuviensach.vn

Chương 8: Mơ giữa ban ngày

Tình cảm của tôi không có cách nào nói bắ t đầ u hay kế t thúc, tôi không thể coi đó là một trò chơi. Tôi không tham gia được vào trò chơi mà anh muố n.

Hiế m có khi tụ tập, buổi chiề u họ không cầ n vội về cơ quan, mọi người cùng nhau đi dạo phố mua sắ m. Mặc dù Hàn Hiểu không muố n đi nhưng cũng không tiện chố i từ, dù sao cô cũng vừa vào một môi trường mới nên không muố n mọi người cảm thấ y mình không hòa nhập.

Môi trường làm việc thay đổi, đồ ng nghiệp cũng thay đổi, ngay cả thói quen sinh hoạt cũng thay đổi. Hàng ngày cô dậy sớm một tiế ng đồ ng hồ để kịp đón xe của công ty, trong lúc đợi xe, cô ăn bữa sáng với bánh bao và uố ng sữa đậu nành...

Tấ t cả mọi thứ trước đây đề u đã thật sự thay đổi. Hàn Hiểu nhìn xuố ng những viên gạch vuông bằ ng đá xanh dưới chân mình, cúi đầ u bước từng bước đi theo các đồ ng nghiệp, hờ hững tham gia góp chuyện cùng họ, trong lòng nghĩ đế n việc có lẽ trước đây La Thanh Phong chưa bao giờ được cô gái nào bộc lộ tình cảm, nhưng...cho dù là bố i rố i hay hoàn toàn không để tâm, cô không nên duy trì mố i quan hệ như thế với anh quá lâu...

Các bạn đồ ng nghiệp của cô dừng bước, Hàn Hiểu thấ y họ đang thì thầ m bàn tán. Đang phân vân không hiểu xảy ra chuyện gì, cô nhìn thấ y chiế c xe của La Thanh Phong qua vai họ.

Chiế c xe Jeep cũ rấ t bình thường nhưng nhờ người đàn ông đang hút thuố c đứng cạnh nên trở nên lóa mắ t.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu thấy ánh mắt của anh đang nhìn mình, cô dường như ngừng thở. Không thể, anh ấy không thể đang đứng đó chờ cô...

Vì sao có thể như thế? Anh ấy là La Thanh Phong.

La Thanh Phong nghiêng đầu, dường như không hài lòng khi thấy cô trốn sau lưng người khác, anh chau mày gọi: "Hàn Hiểu?"

Hàn Hiểu có cảm giác tim mình đập mạnh khiến cho cô không sao thở được.

"Hàn Hiểu, không giới thiệu anh chàng đẹp trai này với chúng tôi sao?" Có người nhận ra anh chính là anh chàng đẹp trai đứng trong nhà hàng, cười trêu Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu gượng gạo bước đến trước mặt anh, không hề bộc lộ cảm xúc gì giới thiệu: "La Thanh Phong, bạn học của tôi. Đây là các đồng nghiệp của tôi." Tim cô đập mạnh khiến cô dường như không làm chủ được chính mình. Hàn Hiểu yên lặng nhìn mọi người bắt tay anh, cười hi hi giới thiệu tên mình. La Thanh Phong nói chuyện vài câu với họ rồi bước lại kéo cô lên xe.

Kính râm che mất nửa khuôn mặt của La Thanh Phong nên Hàn Hiểu không nhìn ra được tâm trạng của anh. Không gian yên lặng một cách kỳ lạ và có vẻ gì đó ám muội. Cảm giác lo lắng trong lòng Hàn Hiểu dần dần khiến cô cảm thấy tê dại, cô không biết La Thanh Phong tìm cô có chuyện gì, cũng không muốn đoán, dù sao thời khắc kinh khủng nhất cũng đã qua rồi.

Xe dừng lại bên ngoài phòng tranh.

La Thanh Phong không bộc lộ thái độ gì xuống xe, bước lên trước mở cửa phòng tranh. Hàn Hiểu vẫn đứng giữa dòng người, không biết nên bước vào hay bỏ đi.

https://thuviensach.vn

“Vào đi.” La Thanh Phong buông hai tiếng, không ngoảnh đầu lại.

Có cảm giác như nợ anh rất nhiều tiền, Hàn Hiểu bực bội nhưng vẫn cầm túi bước vào.

La Thanh Phong nghiêm mặt đi qua phòng khách, bước lên cầu thang vào phòng tranh ở tầng hai.

Đẩy cửa đi vào, mùi thuốc màu nồng nặc phả vào mặt khiến cô suýt sặc.

La Thanh Phong tháo kính vứt sang một bên, quay lại hỏi: “Uống gì?”

Trong tủ lạnh của anh có bia, trà, cà phê, trà sữa... Hàn Hiểu biết thế nhưng cô vẫn lắc đầu, “Không cần. Anh có chuyện gì muốn nói không?”

La Thanh Phong quay đi, không nói gì.

Hàn Hiểu nhìn xuống, cảm thấy hai cốc rượu vang vừa uống lúc trưa đang bốc lên đỉnh đầu khiến cô hơi hoa mắt, không giữ ý gì nữa, “Nếu vẫn là chuyện liên quan đến bạn của anh, tôi mong anh yên tâm. Tôi rất bận, không có thời gian đi câu kéo những người đàn ông không liên quan.”

La Thanh Phong nhắm mắt lại, chửi thầm một câu gì đó. Không biết đó là ngôn ngữ của nước nào, dù sao Hàn Hiểu cũng không hiểu.

Cảm giác hoa mắt khiến đầu cô nặng trịch, cô quay người vịn vào tay nắm cửa, chưa kịp mở đã nghe thấy tiếng bước chân của La Thanh Phong tiến lại gần. Một giây sau, tay của anh đã ... đặt lên cánh tay cô.

https://thuviensach.vn

Từ lòng bàn tay của anh truyề̀n sang một cảm giác vô cùng yêu thương, sau khi ngăn hành động mở cửa của cô, anh nhanh chóng thu tay lại.

“Hàn Hiểu,” giọng của La Thanh Phong vang lên cách cô không đế́n một bước chân, cô có thể cảm thấ́y rõ ràng hơi thở nóng rực của anh, “Hàn Hiểu, tránh xa Hình Nguyên một chút.”

“La Thanh Phong, anh biế́n đi!” Đột nhiên Hàn Hiểu nổi giận. Thật ra cô rấ́t muố́n giữ hình ảnh là một thục nữ trước mặ́t La Thanh Phong, tiế́c là vừa nghe thấ́y La Thanh Phong nói ra những lời như vậy, cô không thể kiề̀m chế́ được cơn bực bội trong lòng, “Thật sự anh nghĩ tôi có thể bán mình như vậy sao? Hay là anh cảm thấ́y con lợn đó của anh khiế́n cho phụ nữ thèm nhỏ dãi?”

La Thanh Phong giữ lấ́y bàn tay cô, trong ánh mặ́t hiện lên sự giận dữ, “Thật sự cô không hiểu được lòng tố́t của người khác sao? Hả?”

Hàn Hiểu cố́ gắ́ng giãy giụa thoát khỏi anh nhưng không được, vô cùng tức giận, “Anh cút đi cho tôi! Tôi đúng là mù mặ́t mới đi thích một người như anh nhiề̀u năm như thế́!”

Hàn Hiểu rõ ràng là muố́n rút lại những lời mình nói, nói ra một lầ̀n không đủ sao, vì sao cô lại nói tiế́p lầ̀n thứ hai?

Điên rồ̀i, thật sự là điên rồ̀i.

Không dám ngẩng đầ̀u lên nhìn La Thanh Phong, chỉ có thể nghe thấ́y hơi thở gấ́p gáp của anh đột nhiên ngừng lại, sau đó, giọng của anh có vẻ đang cố́ gắ́ng kiề̀m chế́ vang lên bên tai cô, “Thích thật sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu cảm thấy mình đã uống say nên bị ảo giác, sao tự nhiên lại xảy ra chuyện như thế này? Vì sao một người vốn tự tôn như La Thanh Phong có thể yêu cầu cô chứng thực một vấn đề nhỏ bé như thế? Dường như thích hay không thích thật sự có ý nghĩa gì đó với anh...

La Thanh Phong thả lỏng tay cô rồi nâng cằm cô lên. Hàn Hiểu không thể không ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của La Thanh Phong. Mặt anh ấy rất gần, rất gần... có thể nhìn rõ cả những tia đỏ trong mắt anh. Con ngươi màu đen toát ra vẻ gì đó vừa nguy hiểm vừa cuốn hút.

Men rượu khiến cho không khí giữa họ có vẻ mờ ám. Hàn Hiểu muốn trốn nhưng lưng cô dựa vào tường, không động đậy được.

La Thanh Phong lắc cằm cô, "Thật không?"

Hàn Hiểu dường như có thể khẳng định mình đang bị ảo giác, giống như những giấc mơ của cô, chỉ cần mở mắt là mọi thứ sẽ biến mất.

Đã là một giấc mơ thì không cần phải giữ ý nhiều nữa. Hàn Hiểu chớp mắt, cười hoang mang, "Phải, tôi thích anh. Mỗi lần anh đến lớp muộn đều đi qua tôi, trong tay cầm bánh mỳ bọc dừa, quần bò có sơn hoa văn..."

Bắt đầu sớm như vậy sao? La Thanh Phong cảm thấy hơi ngạc nhiên. Anh chỉ nhớ cô đặt sách giải trí dưới sách học để đọc trộm, chỉ nhớ cô luôn luôn cúi đầu, chưa bao giờ nhìn thẳng vào mình. La Thanh Phong nhìn gò má hồng hồng vì rượu của cô, hỏi lại với vẻ không tin: "Cô nói thích...chỉ là như vậy thôi sao?"

Hàn Hiểu không rõ câu hỏi của anh có dụng ý gì. Nhưng...đây không phải là điều bình thường sao? Nếu bây giờ anh nói anh thích

https://thuviensach.vn

cô, như vậy mới là không bình thường. Khóe miệng Hàn Hiểu hơi động đậy rồ`i cong lại, “Thích là... thích, không phải là gì khác.”

La Thanh Phong có vẻ không hiểu lời cô nói. Thái độ khó hiểu của anh khiế´n cho cô cảm thấ´y buồ`n cười nhưng hơi chua xót trong lòng. Hóa ra mình thích một người đàn ông mà ngay cả thích là gì cũng không biế´t.

“Nhìn thấ´y một người bên cạnh nhưng không biế´t là có thật sự thích cô ấ´y không, cảm giác này..thật là trố´ng rỗng đúng không?” Hàn Hiểu cảm thấ´y hơi mấ´t tự tin, dựa người vào cửa, “Đáng tiế´c là tôi không có cách nào dạy anh. Có những thứ chỉ có bản thân mình tự trải nghiệm mới hiểu được. Hay là đi hỏi Vu Dương của anh, có lẽ cô ấ´y có thể cho anh một câu trả lời chuẩn xác.”

Ở khoảng cách gầ`n như thế´ này, không thể không nhắ´c đế´n tên một người con gái khác khiế´n Hàn Hiểu cảm thấ´y xót xa. Cô đẩy La Thanh Phong ra, đang định quay người bỏ đi thì bị La Thanh Phong giữ tay lại. Cô nhìn xuố´ng thấ´y chiế´c cúc đậm màu trên chiế´c áo sơ mi của anh. Bên trong làn áo đó là con người đầ`y sức số´ng của anh. Hàn Hiểu liế´m môi, nhìn sang hướng khác.

“Không giố´ng như cô tưởng tượng.” Giọng của La Thanh Phong trầ`m xuố´ng, nói với một vẻ trịnh trọng cô chưa bao giờ thấ´y, “Tôi và Vu Dương...chỉ là quen biế´t nhiề`u năm, chỉ là như vậy thôi.”

Hàn Hiểu ngẩng đầ`u nhìn vào mắ´t anh như chờ anh nói tiế´p. Mặc dù ánh mắ´t của cô hơi hoảng hố´t nhưng đã bình tĩnh hơn, như thể cho dù anh nói gì cô cũng có thể tiế´p nhận.

Mắ´t của La Thanh Phong rấ´t đẹp, với khoảng cách gầ`n như thế´ này, có thể nhận thấ´y mắ´t anh có màu hạt dẻ và rấ´t sáng. Anh nhìn cô như muố´n hút hồ`n cô, giọng nói trở nên dịu dàng, “Hàn Hiểu, em đã thích anh, vậy chúng ta cùng thử xem.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu yên lặng nhìn anh, dường như ngừng thở. Trong mắt cô dường như chỉ có anh, chỉ có một mình anh.

Trong lòng La Thanh Phong bắt đầu có một tình cảm gì đó trỗi dậy, cảm giác đó khiến anh hưng phấn, anh cầm cổ tay cô chặt hơn, "Được không?"

Những sợi lông mi dài của Hàn Hiểu che đi những cảm xúc của cô mà anh đang muốn thấy. Khi cô mở to mắt, vẻ hoảng hốt đã biến mất, chỉ còn lại sự tỉnh táo và mệt mỏi.

"Thử gì?" Hàn Hiểu nhàn nhạt hỏi lại anh, "Thử xem gặp một cô gái tự nói là thích anh xem anh có thể thích được cô ấy không sao? Nếu tôi nói được, liệu anh có nói rằng: OK, trò chơi bắt đầu, từ giờ phút này, em là bạn gái của anh, chúng ta cùng chơi trò "thích nhau". Có phải như vậy không?"

La Thanh Phong ngạc nhiên.

"Có lẽ anh có thể làm thế, còn tôi thì không." Hàn Hiểu gạt tay anh ra, nhếch môi tự cười mình, ánh mắt có vẻ lạc lõng, **" La Thanh Phong, tình cảm của tôi không có cách nào nói bắt đầu hay kết thúc, tôi không thể coi đó là một trò chơi. Tôi không tham gia được vào trò chơi mà anh muốn."**

La Thanh Phong không ngờ bị cô từ chối, "Không phải trò chơi..."

"Vậy thì là gì?" Hàn Hiểu hỏi vặn lại.

La Thanh Phong không biết trả lời như thế nào. Hàn Hiểu cười, cô nghĩ, giấc mơ hôm nay không giống những lần khác. Trong những giấc mơ trước đây, cô luôn vui mừng rời gật đầu nói "Em đồng ý."

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu cười mệt mỏi, “Có lẽ tôi già rồ̀i. Tôi cảm thấ́y... từ lúc tôi bắ́t đầ̀u nói chuyện rõ ràng với anh, tôi không có cách nào dùng mộng tưởng để tiế́p tục lừa dố́i bản thân mình. Có lẽ anh không để ý, mọi người đề̀u không để ý, nhưng tôi không thể. Đó là điề̀u quý giá nhấ́t đố́i với tôi từ trước đế́n nay, nế́u bắ́t tôi phải đánh bạc với anh trong trò chơi này, tôi không làm được.”

La Thanh Phong cố́ chấ́p nhìn cô, dường như đợi cô thay đổi ý định.

Hàn Hiểu không có phản ứng nào như anh mong đợi, cô gạt tay La Thanh Phong, mệt mỏi mở cửa phòng, “ La Thanh Phong, tạm biệt.”

Không biế́t cô đã ngủ bao lâu, khi mở mắ́t thì trời đã tố́i.

Trong phòng vẫn không bật điện, ánh đèn dưới đường hắ́t lên, mông lung như một đám mây mù.

Không còn hơi rượu nữa, đầ̀u óc cô đã tỉnh táo, tay chân rã rời.

Có một số́ việc đã xảy ra giố́ng như giấ́c mộng. Có những giấ́c mộng rấ́t gầ̀n gũi giố́ng như thật khiế́n Hàn Hiểu không phân biệt được.

Có thật là La Thanh Phong đã dựa người lên cửa xe, vừa hút thuố́c lá vừa đợi cô không? Có thật anh ấ́y đã nói với cô “Chúng ta cùng thử xem.”

Vì sao cô lại có cảm giác không thật?

Nế́u cô gọi điện hỏi La Thanh Phong, màn kịch chiề̀u nay có phải đã thực sự xảy ra không thì sẽ như thế́ nào?

Nế́u La Thanh Phong nói với cô bằ̀ng giọng lạnh nhạt: “Không có việc này, có lẽ là cô nhớ nhầ̀m.”, cô sẽ làm gì?

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu đau buồn nghĩ, hay coi đó như một phiên bản khác của giấc mơ giữa ban ngày là được.

Một lần nữa, tiếng chuông điện thoại vang lên. Đột nhiên Hàn Hiểu nhớ ra lúc trước mình đã bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô mệt mỏi lấy điện thoại ở dưới gối.

Đó làm một số điện thoại lạ.

"Tôi là Hàn Hiểu. Ai đấy?" Hàn Hiểu nhắm mắt nằm lên gối, thở nhẹ.

Trong điện thoại vang lên rất nhiều âm thanh hỗn độn, tiếng nhạc và tiếng người huyên náo. Nửa đêm rồi, đó là ở đâu?

Hàn Hiểu mở mắt, thấy hơi lạ.

Một lát sau, có tiếng đóng cửa, tiếng ầm ĩ trong điện thoại biến mất. Sau đó, giọng nói khàn khàn của một người đàn ông vang lên, "Hàn Hiểu?"

Hàn Hiểu không nhận ra ai, ngạc nhiên một lát rồi hỏi: "Ai đấy?"

"Hôm nay cô uống bao nhiêu rượu?" Người đàn ông trong điện thoại hỏi.

Hàn Hiểu nhớ lại, "Chỉ hai cốc rượu vang thôi."

"Chỉ hai cốc rượu vang mà ngủ đến tận bây giờ sao?" Giọng nói của anh ta có vẻ như đang cảm thấy điều gì đó thú vị, đó là một giọng nói ấm áp và quyến rũ, "Sau này không nên uống rượu nữa."

Giọng điệu có vẻ rất quen nhưng Hàn Hiểu vẫn không nhớ ra người này là ai. Ở thành phố T, những người bạn khác giới của cô chỉ

https://thuviensach.vn

đế m trên đầ u ngón tay, không phải Mạch Lâm, không phải Thôi Hạo, càng không phải là vị bác sỹ nhi khoa mà bố mẹ Quách Dung Dung giới thiệu cho cô...

"Có phải La Thanh Phong đã tìm cô không?" Người đàn ông hỏi với giọng đề u đề u, "Cô đã đế n phòng tranh sao?"

Trong đầ u Hàn Hiểu như có một tiế ng sét, cô đã nhận ra người này là ai, "Hình Nguyên?"

Hình Nguyên cười nho nhỏ, "Giờ mới nhận ra sao?"

Cảm giác bực bội trong lòng Hàn Hiểu dường như được dịp nổ tung, " Nửa đêm rồ i anh không có việc gì làm à? Anh không ngủ thì phải để cho người khác ngủ! Anh nghĩ cả trái đấ t này quay quanh anh sao?"

Hình Nguyên không nói gì, bình tĩnh nghe cô nói với giọng gấ p gáp.

Hàn Hiểu luôn nghĩ mình là một người giữ bình tĩnh rấ t tố t, vì sao cô luôn biế n thành một thùng thuố c nổ khi tiế p xúc với con người này, vừa châm lửa là nổ ngay?

"Ngày mai cô có rỗi không?" Hình Nguyên vẫn rấ t bình tĩnh, giọng điệu có gì đó khiế n cho người khác không có thiện cảm, "Tôi muố n mời cô đi ăn."

"Không rỗi!" Hàn Hiểu dứt khoát từ chố i.

Hình Nguyên cười nhỏ, "Nghe tôi nói này, cô không cầ n như vậy!"

Có vẻ như cô hoàn toàn vô lý. Cảm giác này khiế n cho Hàn Hiểu không thoải mái nhưng cô biế t là không nên quá nhẫn tâm. Cô cố

https://thuviensach.vn

gă´ng giữ bình tĩnh, nói: “Xin lỗi, tôi bận việc, thật sự là không có thời gian rảnh rỗi.” Nói xong cô cúp máy.

Nă`m xuô´ng, cô tă´t máy điện thoại.

“Đô` xâ´u xa...” Hàn Hiểu bực bội nghĩ, “Tôi để cho anh tha hô` gọi!”

https://thuviensach.vn

Chương 9: Người không hiểu rõ tình hình

Nê´u thích... có lẽ một bát mỳ ở hàng ăn ven đường cũng lãng mạn. Những màn romantic trước mă´t cô chẳng qua chỉ là một chiê´c áo khoác sặc sỡ để che giâ´u nội tâm trô´ng rỗng mà thôi.

Trong điện thoại Hàn Hiểu nói với Hình Nguyên, cô không có thời gian rảnh rỗi không phải hoàn toàn là cớ thoái thác, thực sự cô không có thời gian.

Công việc chính ở bộ phận giám sát kỹ thuật là tiê´n hành nghiệm thu kỹ thuật tâ´t cả các dự án của Hải Công, trong đó bao gô`m các dự án ở đâ´t liê`n và sàn thi công ngoài biển. Hàn Hiểu đã nhận được chỉ thị công tác từ câ´p trên, chuẩn bị tham gia khóa đào tạo tập trung trước khi làm việc trên sàn thi công.

Hàn Hiểu là người mới đê´n bộ phận giám sát kỹ thuật, chưa bao giờ lên sàn thi công. Vì thê´, đô´i với các lão làng làm việc lâu năm ở Hải Công đây là việc bình thường trước khi ra biển, nhưng đô´i với cô, đây là một việc vô cùng mới mẻ.

Vì công việc ở sàn thi công râ´t nguy hiểm, nội dung của khóa đào tạo tập trung hâ`u như chỉ triển khai các vâ´n đê` xoay quanh việc cứu sinh như thê´ nào khi có tình hình câ´p bách xảy ra, các nội dung như kê´t câ´u của sàn thi công và thuyê`n, cách sử dụng thuyê`n cứu hộ và các đô` dùng cứu hộ, thiê´t bị phòng cháy chô´ng nổ, dạy bơi và nhảy từ trên cao xuô´ng nước...

Những mệt mỏi và vâ´t vả vô hình chung giúp Hàn Hiểu thoát khỏi những dă`n vặt trong chuyện tình cảm. Đặc biệt là nội dung học nhảy từ trên cao xuô´ng nước, khi nhă´m mă´t lại nhảy từ độ cao

https://thuviensach.vn

mười mét, sau giây phút căng thẳng lo lắ´ng, cô cảm thâ´y tâ´t cả mọi bức bô´i trong lòng đê`u được giải phóng và biê´n mâ´t trên chín tâ`ng mây.

Lúc Hàn Hiểu run rẩy bước lên từ bể nước, cô nhìn thâ´y giáo viên hướng dẫn đang chỉ lên bục nhảy cao mười mét nói với hai anh chàng ở bộ phận thiê´t kê´, “Người ta là một tiểu cô nương còn dám nhảy, hai anh rô´t cuộc có phải là đàn ông không? Hả?!”

Lúc đó Hàn Hiểu bật cười, trong lòng nghĩ không biê´t thâ`y giáo dạy có mă´t không, còn gọi mình là “tiểu cô nương”? Rõ ràng cô là một “cô nương già”...

Trước khi ra biển, Hàn Hiểu nghe theo lời khuyên của các bậc tiê`n bô´i đi mua bảo hiểm. Trong cột ghi tên người hưởng lợi ngoài bô´ mẹ, ma xui quỷ khiê´n thê´ nào cô còn viê´t tên La Thanh Phong vào đó.

Điê`n xong cô cảm thâ´y hơi đau xót. Cho dù mình có ra sao, La Thanh Phong cũng không đô`ng ý nhận sô´ tiê`n này. Huô´ng hô` anh â´y cũng không thiê´u tiê`n...

Khi Hàn Hiểu nghĩ đê´n đó, cô giận không tát mình vài cái. Sao lại nghĩ đê´n điê`u không hay như vậy? Hơn nữa nê´u thực sự đê´n mức đó, linh hô`n cô đơn của cô không biê´t bay đi đâu, lại còn có thể biê´t La Thanh Phong vui hay không vui sao? Nê´u không vui...

Coi như đó là một điê`u để anh nhớ tới cô là được.

Theo quy định của Hải Công, chu kỳ làm việc của nhân viên trên sàn thi công là hai mươi tám ngày. Điê`u đó có nghĩa là, nê´u không có gì bâ´t thường, nhân viên đã lên sàn thi công sẽ cách ly với thê´ giới bên ngoài trong thời gian gâ`n một tháng.

https://thuviensach.vn

Tấ t nhiên là có thích thú, có căng thẳng và có một chút lo sợ. Hàn Hiểu không biế t người khác lầ n đầ u lên sàn thi công có đứng ngồ i không yên như cô không.

Sau khi thu dọn xong các đồ cá nhân, gọi điện cho bố mẹ và Quách Dung Dung, Hàn Hiểu không biế t nên làm gì nữa. Khi cô đang nhìn đám đồ chơi bằ ng bông xế p đầ y trên giường và dưới sàn, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Hàn Hiểu nghe điện thoại mà không nhìn màn hình, "Tôi là Hàn Hiểu. Ai đấ y?"

Trong điện thoại vang lên giọng nói không thật quen nhưng giọng điệu đủ khiế n cô nhận ra đó là ai, "Nghe nói cô sắ p bay đế n biên cương xây dựng cho Tổ quố c rồ i?"

"Hình Nguyên," Hàn Hiểu mắ m môi mắ m lợi, "Anh lại nghĩ ra trò gì nữa?"

Túi bí đỏ khoai tây lầ n trước của anh hại cô mấ t đúng một tiế ng đem đi tặng hàng xóm. Cái túi gai rách vứt bên cạnh thùng rác, mấ y ngày sau vẫn thấ y nằ m ở đó. Có lẽ, người nhặt rác cũng không cầ n đế n thứ đồ quá lỗi thời đó.

"Hàn Hiểu, tôi cảm thấ y cô rấ t đáng yêu." Hình Nguyên trêu, "Thật ra tôi cũng không có nhiề u trò như thế, tôi chỉ có lòng tố t quan tâm đế n cô Hàn luôn làm việc chăm chỉ."

"Anh..." Cô còn chưa kịp nói ra những lời căm hận chấ t chứa trong lòng thì bị anh ngắ t lời. Lầ n này, giọng nói của anh trở nên rấ t nghiêm túc, "Hàn Hiểu, tôi nghe nói sàn thi công là một nơi làm việc có rấ t nhiề u nguy hiểm. Nế u cô hố i hận, tôi sẽ giúp cô giải quyế t. Chuyện công việc..."

Hàn Hiểu mắ ng, "Ai bắ t anh phải quan tâm đế n những chuyện nhỏ nhặt như thế?"

https://thuviensach.vn

“Coi như tôi rỗi việc đi.” Hình Nguyên ngừng một lát rồ`i nói: “Cô thật sự quyế´t định sẽ đi sao?”

“Đương nhiên!” Hàn Hiểu trả lời với giọng chă´c nịch.

Hình Nguyên không nói gì.

Hàn Hiểu đang nghĩ xem có nên tă´t máy không thì nghe thấ´y giọng nói trầ`m trầ`m của anh vang lên, “Gầ`n đây tôi phải đi Aachen một chuyế´n, có lẽ phải hai tháng.”

“Ô`,” Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Không cầ`n nói chuyện đó với tôi, tôi và anh không quen biế´t.”

Hình Nguyên hừ một tiế´ng, “Cô đúng là một cô gái...thật sự không có trái tim.”

Hàn Hiểu không nói gì tă´t điện thoại, chưa đế´n hai phút sau, chuông điện thoại lại vang lên. Hàn Hiểu đang phân vân không biế´t nên mang theo đồ` gì, cầ`m lấ´y điện thoại hét lên, “Anh vẫn còn chưa xong à? Anh thích đi đâu thì đi, không liên quan gì đế´n tôi? Tôi không quan tâm anh chế´t ở Đức hay chế´t ở Mỹ.”

Đầ`u bên kia im lặng, không có ai cười hi hi phản bác cô. Hàn Hiểu ngạc nhiên, cảm thấ´y có gì đó nhầ`m lẫn.

“Tôi, La Thanh Phong.” Giọng nói ở đầ`u bên kia điện thoại khiế´n Hàn Hiểu giật mình, “ Ngày mai cô lên sàn thi công sao?”

Hàn Hiểu cảm thấ´y tim mình đang chặn lấ´y cuố´ng họng, đầ`u ngón tay cô run run, “Quách Dung Dung nói với anh à?”

La Thanh Phong ừ một tiế´ng, “Xuố´ng đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Hàn Hiểu không nói gì.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong không biết đang nghĩ gì, giọng có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Hàn Hiểu, coi như cô không coi trọng cách bộc lộ tình cảm của tôi, dù tốt xấu thế nào chúng ta cũng là bạn học, tiễn cô đi cũng không có gì là quá đáng.”

Cách bộc lộ tình cảm? Hàn Hiểu cười khổ sở. Nhưng đồ đạc đã thu dọn xong rồi, ngồi thẫn thờ cũng chán rồi, so với việc ở trong phòng nghĩ linh tinh, không bằng đi...gặp anh ấy.

Nghĩ như vậy, cảm giác muốn gặp tạm biệt anh ấy trước khi đi của cô trở nên mãnh liệt.

Vẫn là nhà hàng Đức đó, cảnh sắc ban đêm có vẻ ấm áp và lãng mạn hơn ban ngày.

Hoa hồng cắm trên bàn ăn rất đẹp, ánh đèn êm dịu, âm nhạc cũng rất tuyệt khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy như mình đang lạc vào một giấc mơ. Nhưng trong giấc mơ, cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở bên cạnh La Thanh Phong như lúc này.

Mọi tình tiết đều rất tuyệt vời.

Hàn Hiểu nghĩ, đúng là La Thanh Phong không thích mình.

Nếu thích... có lẽ một bát mỳ ở hàng ăn ven đường cũng lãng mạn. Những màn romantic trước mắt cô chẳng qua chỉ là một chiếc áo khoác sặc sỡ để che giấu nội tâm trống rỗng mà thôi.

Nếu thích...

Nếu anh ấy cũng thích...có lẽ sẽ tuyệt vời hơn.

Hàn Hiểu xoa khuôn mặt nóng ran của mình, không muốn La Thanh Phong nhìn thấy sự thất vọng của cô. Mẹ cô đã nói, làm

https://thuviensach.vn

người không được quá tham lam, phải biết thế nào là đủ mới có thể sống vui vẻ. Nhưng dục vọng, được một lại muốn hai, được hai lại muốn ba...

"Hàn Hiểu," La Thanh Phong ngồi đối diện chăm chú nhìn cô, "Cô có thể gọi điện cho tôi không?"

"Tôi không biết." Hàn Hiểu thật thà lắc đầu, "Lần này tôi đi sàn thi công khá xa, điện thoại có thể bị mất sóng. Điện thoại vệ tinh trên sàn nghe nói phải xếp hàng để gọi, vì thế tôi không nói trước được, nếu có cơ hội tôi sẽ gọi cho anh."

"Giữ lời nhé." La Thanh Phong nâng ly rượu nhẹ nhàng chạm vào ly của cô, "Đợi cô quay lại, tôi sẽ mở tiệc tiếp đãi."

Hàn Hiểu cười không đáp. Đợi cô quay về sao? Phải sau một tháng nữa. Một tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, có lẽ đủ để anh cảm thấy chán với trò chơi này, có lẽ anh sẽ nhận ra, bạn gái cũ của anh là thích hợp với anh nhất...

Ai biết được?

Những gì hiện ra trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của cô, Hàn Hiểu không dám hy vọng vào chuyện quá xa xôi.

Hai người vừa bước ra khỏi nhà hàng thì nghe thấy có tiếng phụ nữ gọi phía sau: "Leo!"

La Thanh Phong dừng bước, quay lại nhìn.

Hàn Hiểu không hiểu, đang nghĩ hóa ra anh còn có tên nước ngoài thì nhìn thấy một người phụ nữ đang vội vàng chạy về phía họ, mặc một chiếc váy hiệu Chanel, không giống như chiếc váy liền đơn giản của Hàn Hiểu. Trên cổ và tay cô ấy có đeo một bộ trang sức bằng đá rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Cho đế´n khi cô â´y thở gâ´p chạy xuô´ng bậc cửa, Hàn Hiểu mới nhận ra đó là Vu Dương. Cô ngại ngùng nhìn La Thanh Phong, La Thanh Phong chau mày rô`i bình thản nói: “Thật là trùng hợp, cũng đế´n đây ăn cơm sao?”

Vu Dương trừng mă´t nhìn anh rô`i nhìn Hàn Hiểu đứng bên cạnh anh, có vẻ râ´t tức giận, “Hóa ra anh vì cô ta mà chia tay với tôi sao?”

La Thanh Phong nhíu mày, kéo Hàn Hiểu bước đi.

“Leo!” Hàn Hiểu nghe thâ´y tiế´ng người phụ nữ như să´p phát điên, La Thanh Phong vẫn kéo cổ tay cô, không ngẩng đâ`u lên bước thẳng vê` phía bãi đỗ xe.

Vu Dương đuổi kịp Hàn Hiểu, giơ tay lên tát cô.

Một tay Hàn Hiểu vẫn bị La Thanh Phong giữ, cô chao đảo người, va vào người La Thanh Phong.

La Thanh Phong vội vàng đỡ lâ´y Hàn Hiểu, không nghĩ gì, giơ tay tát Vu Dương.

Một âm thanh vang lên khiế´n cả ba người đê`u sững sờ.

Vu Dương bị đánh, ôm lâ´y mặt ngạc nhiên hô`i lâu rô`i lă´p bă´p chỉ vào mặt La Thanh Phong: “Anh đánh tôi?!”

Hàn Hiểu ngẩng đâ`u lên, nhìn thâ´y móng tay quét sơn màu đỏ của Vu Dương đang giơ lên hướng vê` phía mặt La Thanh Phong. Cô chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào hành động khác thường như thê´ nên bâ´t giác sợ hãi lùi ra sau một bước. Tay La Thanh Phong đỡ chặt lâ´y người cô, bàn tay anh â´m nóng truyê`n hơi â´m lên cơ thể cô qua lớp vải mỏng khiế´n cô có cảm giác như đang bị thiêu đô´t.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong nhanh tay kéo Hàn Hiểu ra phía sau rồi giữ lấy tay Vu Dương, nói nhỏ: “Từ khi bắt đầu quên cô, tôi đã luôn luôn nhẫn nhịn trước những cơn thịnh nộ, động tay động chân vô lý của cô. Tôi nhịn cô chỉ vì cảm thấy cô nhỏ tuổi, lại là bạn thân của chị dâu tôi, lúc cô ở bên tôi, tôi phải có trách nhiệm chăm sóc cô, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đồng tình với thái độ của cô! Vu Dương, tôi luôn không hiểu vì sao cô lại có suy nghĩ là cô cao quý hơn tất cả những người khác trên thế giới này? Theo tôi, đây là một điều rất ấu trĩ, là biểu hiện của việc không được dạy bảo. Cô đã không còn là trẻ con nữa, tôi hy vọng cô có thể học cách tôn trọng người khác, đồng thời có thể giữ thể diện cho chính mình!”

Thái độ của Vu Dương từ ngạc nhiên đến mức khó tin chuyển sang thịnh nộ: “La Thanh Phong, từ trước đến giờ anh không đối xử với tôi như thế này... Có phải là vì cô gái này không?”

La Thanh Phong buông lỏng tay cô ta ra, tránh ánh mắt của cô, “Là vì hôm nay tôi không chịu đựng được nữa. Vu Dương, tôi đã nhẫn nhịn với cô quá lâu rồi.”

Giọng của Vu Dương vút cao, “Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên nhìn rõ tình hình rồi hãy lên giọng với tôi.”

“Tôi thấy ở đây chỉ có cô là không nhìn rõ tình hình.” La Thanh Phong lùi lại một bước, chỉ vào chiếc xe Mercedes màu đen phía sau lưng cô ta, “Tốt nhất là cô nên nhìn cho rõ, cô phải đối xử với người đó như thế nào? Nếu tôi không đoán nhầm, cô đến đây cùng ông ta đúng không?”

Vu Dương không nói được gì, càng lúc càng tức giận.

Hàn Hiểu bị cô ta tát nên đầu óc vẫn còn choáng váng, bây giờ thấy họ cãi nhau giằng co như thế, cô không khỏi cảm thấy đau

https://thuviensach.vn

đâ`u. Không ngờ, Hàn Hiểu cô lại có thể bị tát giữa đường như thê´ này...

“Tôi sang bên kia đợi hai người.” Hàn Hiểu vừa bước được một bước thì bị La Thanh Phong kéo lại. Hàn Hiểu quay lại nhìn, thâ´y đôi mă´t to tròn của Vu Dương dường như biê´n dạng. Hóa ra người đẹp khi trợn mă´t cũng khó coi như vậy!

“Đi thôi.” La Thanh Phong kéo cô đi, giọng điệu có vẻ hơi mâ´t kiên nhẫn.

“La Thanh Phong!” Tiê´ng người phụ nữ tức tô´i vang lên phía sau, “Việc này không dễ bỏ qua như thê´ đâu!”

La Thanh Phong không quay đâ`u lại nói: “Hà tâ´t phải biê´n mình trở nên khó coi như thê´?”

Vu Dương không nói gì nữa nhưng Hàn Hiểu vẫn cảm thâ´y như đang nghe thâ´y giọng điệu mă´m môi mă´m lợi của cô ta cho đê´n khi ngô`i vào trong xe của La Thanh Phong.

La Thanh Phong đóng cửa, bật đèn trong xe rô`i cẩn thận quan sát cô.

Bàn tay của Vu Dương đánh vào gâ`n huyệt thái dương, có một mảng hơi sưng đỏ, trên gò má không có dâ´u vê´t gì, nói với mọi người là không cẩn thận bị ngã cũng không sao.

La Thanh Phong hỏi nhỏ: “Đau không?”

Hàn Hiểu lă´c đâ`u, muô´n gạt tay anh ra khỏi đâ`u mình. Nhưng anh cẩn thận đỡ lâ´y mặt cô, dường như đang ngă´m một thứ đô` gô´m sứ tinh xảo khiê´n Hàn Hiểu không có cách nào giãy giụa được.

https://thuviensach.vn

Ngón tay của La Thanh Phong vén tóc trên trán cô, cẩn thận xoa lên chỗ da sưng đỏ của cô rồi trượt xuống bên tai. Những tiếp xúc nhẹ nhàng qua đầu ngón tay khiến anh cảm nhận được da mặt cô không đánh phấn. Nếu hôn lên đó sẽ không lo miệng bị dính phấn trang điểm.

La Thanh Phong mỉm cười.

Mặt của anh rất gần, lúc cười, cô có thể nhìn thấy những tia sáng lung linh hiện lên từ đáy mắt anh. Hàn Hiểu cảm thấy mất tự nhiên, muốn trốn khỏi cái nhìn đó.

La Thanh Phong nâng mặt cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng động đậy! Tôi đang xem vết thương trên mặt cô."

Hàn Hiểu không dám động đậy nữa. Nhưng với khoảng cách gần như thế này, có thể cảm thấy hơi thở của nhau, Hàn Hiểu thấy mặt mình bắt đầu nóng ran không sao kiểm soát được.

Giống như đang nâng một đóa hoa, từng bông từng bông nở đỏ rực, liên tưởng đó khiến cho La Thanh Phong xúc động, hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

"Hàn Hiểu..."

Hàn Hiểu hoang mang ngước nhìn lên, chạm vào ánh mắt của anh rồi không có cách nào thoát khỏi đó. Đôi mắt vốn lạnh lùng giờ rất sáng và quyến rũ đến mức nguy hiểm, giống như mặt hồ đang gợn sóng bất giác hình thành hai xoáy nước không ngừng lớn dần và hút tất cả những gì xung quanh nó.

Hàn Hiểu cảm thấy hoa mắt, không biết phải nhìn đi đâu. Không muốn nhìn vào mắt anh nhưng lại không thể quay đi, cô cảm thấy tiếng nhạc, tiếng xe cộ huyên náo biến mất, chỉ còn lại

https://thuviensach.vn

tiếng trái tim đang đập ngày càng nhanh và mạnh, không biết là của cô hay của anh. Cảm giác căng thẳng trong lòng lên đến mức tột cùng cho đến khi môi anh nhẹ nhàng chạm lên môi cô.

Đầu óc Hàn Hiểu trở nên trống rỗng.

Không còn nhận thức, cơ thể cô nhẹ bỗng tựa lông hồng. Những cảm giác của cô trở nên mơ hồ như đang ở trong một lớp sương mù, tất cả trở nên vô thực, chỉ có một luồng điện đang chạy giữa hai người là thật.

Môi hé ra, hoàn toàn là một cảm giác khám phá và chiếm lĩnh.

Hàn Hiểu cam tâm tình nguyện rơi vào vòng xoáy cuồng nhiệt đó.

https://thuviensach.vn

Chương 10: Lần đầu lên sàn thi công

Cho dù cuố i cùng không được gì, ít nhấ t lúc già, lật lại những tấ m ảnh cũ thời niên thiế u, có thể thố t lên một câu: "Đây là người mà tôi thầ m yêu suố t mười năm, rấ t ưu tú. Sau đó chúng tôi cũng đã thử đế n với nhau..."

Từ cửa sổ trực thăng nhìn xuố ng, biển xinh đẹp như một viên đá quý màu ngọc bích. Một màu xanh vô tận với đường bờ biển dài ngút tầ m mắ t.

Có lúc thế giới bỗng nhiên trở nên rộng lớn, chứa đựng những gì đẹp đẽ nhấ t giữa trời và đấ t. Có lúc thế giới lại trở nên nhỏ bé, không có thành phố với những con đường, không có cây cố i và người đi lại, ngoài màu xanh vẫn chỉ là màu xanh. Bầ u trời xanh trong, nước biển xanh thẫm một màu, ngay cả ánh sáng cũng có sắ c xanh.

Một lầ n nữa, Hàn Hiểu thích thú ca ngợi cảnh tượng đó, hai người có kinh nghiệm lâu năm của bộ phận giám sát kỹ thuật ngồ i bên cạnh cô là Hồ Đồ ng và Mạnh Giao không kiề m chế được nhìn nhau cười. Mạnh Giao lắ c đầ u cười nói: "Anh Hồ, anh nói xem có phải chúng ta già rồ i không? Tôi không nhớ lầ n đầ u tiên lên sàn thi công có háo hức như cô ấ y không."

Hồ Đồ ng vuố t cằ m cười, "Lúc đó tôi cũng háo hức, nhưng vì đi cùng một cô gái ở bộ phận thiế t kế nên tôi giả vờ rấ t trầ m tĩnh."

Hàn Hiểu ngại ngùng nhìn hai nhân viên thiế t kế khác. Người nữ có lẽ cũng tầ m tuổi cô, người nam nhiề u tuổi hơn cô, đang cúi đầ u xem bản vẽ, có vẻ như không để ý đế n câu chuyện giữa họ.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không hiểu, “Rõ ràng như vậy sao? Có thể nhận ra ai là người lần đầu lên sàn thi công ạ?”

“Không chỉ nhận ra ai là người lần đầu lên sàn thi công,” Mạnh Giao cười đáp, “Người đi lên sàn thi công nhiều có thể nhận ra ai sắp quay về đất liền, ai vừa mới lên sàn thi công. Sau này cô cũng sẽ biết.:

Hàn Hiểu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hồ Đồng cười đáp: “Lần đầu tiên tôi lên sàn thi công, mọi người đều nói với tôi, lúc ăn cơm ở nhà ăn, tám chín mươi phần trăm những người nói nhiều là những người sắp về đất liền. Bởi vì ở sàn thi công gần một tháng, nhìn thấy ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết, hầu như gặp ai là nói chuyện với người đó.”

Có lẽ cũng đã trải nghiệm nhiều nên Mạnh Giao và Hồ Đồng cùng bật cười. Từ đó Hàn Hiểu sinh ra một tật nhỏ, mỗi lần đi ăn cơm ở nhà ăn đều cố gắng quan sát xem ai nói nhiều...

Đây là sàn thi công “Mỏ dầu biển 991”, là sàn thi công xử lý dầu mỏ nguyên chất. Giai đoạn đầu tiên đã được thi công gần hoàn tất, một nửa số dây cáp điện máy móc đã được nối từ phòng điều khiển đến công trường.

Bước đầu kiểm tra đường dây điện đơn lẻ bên thi công đã hoàn thành, công việc kiểm tra tổng thể còn lại sẽ cần có nhân viên kỹ thuật của bộ phận giám sát kỹ thuật bên Hải Công hỗ trợ. Trần Công của bộ phận giám sát kỹ thuật đã đến trước họ, vì thế bốn người chia thành hai tổ làm việc, bắt đầu làm việc vào sáng ngày hôm sau.

Trước khi đến Hải Công, Hàn Hiểu luôn làm việc trong phòng thực nghiệm nên cũng đã vài năm không ra công trường. Mặc dù công

https://thuviensach.vn

việc giố´ng nhau nhưng dù sao cũng có khác biệt. Đặc biệt là khi làm việc ở độ cao mâ´y chục mét, ngẩng đầ`u lên chỉ thấ´y một khoảng trời xanh ngă´t, trong lòng Hàn Hiểu có những lúc thấ´t thầ`n.

Rõ ràng là không gian rấ´t thoáng đãng nhưng lòng người lại bị đè nặng đế´n mức không thể thở được. Lúc đó cô cảm thấ´y cô đơn, hơi u sầ`u và cảm giác man mác khó có thể diễn đạt bằ`ng lời. Trong lòng trố´ng rỗng, nế´u không có bóng người đi lại lên xuố´ng các thiế´t bị, cô sẽ nghĩ rằ`ng mình đã bị cả thế´ giới bỏ rơi.

Những lúc như thế´, cô nhớ La Thanh Phong tưởng như phát điên, nhớ những lời anh nói, nhớ nụ hôn không rõ ý nghĩa của anh... Tự nhiên cảm thấ´y cho dù chỉ là "thử xem thế´ nào" cũng không phải là không thể - Tình yêu vố´n dĩ không phải là thứ có thể bảo đảm mãi mãi.

Cho dù cuố´i cùng không được gì, ít nhấ´t lúc già, lật lại những tấ´m ảnh cũ thời niên thiế´u, có thể thố´t lên một câu: "Đây là người mà tôi thầ`m yêu suố´t mười năm, rấ´t ưu tú. Sau đó chúng tôi cũng đã thử đế´n với nhau..."

"Đúng rồ`i," Hàn Hiểu nghĩ, "Nế´u chúng ta thật sự đã từng cố´ gắ´ng thử đế´n với nhau, giố´ng như tấ´t cả những đôi tình nhân khác, hẹn hò, ôm hôn...cùng nhau nghe hơi thở và nhịp đập trái tim của nhau trong đêm thanh tĩnh..."

Đó có phải là một mong muố´n quá xa vời không?

Sau bữa cơm tố´i hôm đó, Hàn Hiểu chạy đế´n phòng điề`u khiển.

Sau khi xế´p hàng hai mươi phút, cô cũng chạm vào được ...điện thoại vệ tinh.

https://thuviensach.vn

Sau khi ấ n số́ mà nhấ m mấ t lại cô vẫn nhớ được, Hàn Hiểu cảm thấ y chân mình hơi run.

Điện thoại vang lên vài tiế ng, La Thanh Phong nghe máy với giọng mệt mỏi nhưng tỏ vẻ rấ t vui mừng, “Hàn Hiểu? Cuố i cùng cũng đế n lượt em xế p hàng gọi điện thoại rồ i?”

Hàn Hiểu hơi bố i rố i, thật ra xế p hàng gọi điện thoại cũng không đế n mức độ khó khăn như cô tưởng tượng.

“Điề u kiện số ng thế nào?” La Thanh Phong hỏi dồ n, “Ăn thế nào? Ở thế nào?”

“Bố n người một phòng, ba người kia đề u là người của viện thiế t kế .” Sau phút run rẩy lúc ban đầ u, giọng của Hàn Hiểu tự nhiên hơn, “Mỗi bữa đề u có sơn hào hải vị, ăn uố ng miễn phí, nuôi như nuôi lợn con. Hoa quả nhập khẩu về phải to bằ ng cái bảng pha màu của anh…”

La Thanh Phong cười nho nhỏ.

Bỗng nhiên mấ t Hàn Hiểu hơi cay. Đấ y là tiế ng cười của anh, cách nhau giữa biển và đấ t liề n, xa thế , mà lại gầ n thế .

“La Thanh Phong.” Đột nhiên Hàn Hiểu gọi tên anh, dường như ba chữ đó có thể giúp cô bổ sung thêm sức lực thầ n bí nào đó. Nhưng sau khi gọi tên anh, cô lại quên hế t câu nói mà cô đã trố n trong nhà vệ sinh tập nói rấ t nhiề u lầ n trước đây. Hàn Hiểu càng lúc càng cảm thấ y hoang mang, không thể nhớ ra nên nói như thế nào câu nói vô cùng quan trọng đó.

La Thanh Phong hiểu nhầ m sự yên lặng của cô, giọng nói trở nên ngại ngùng, “Thật ra anh nói muố n em gọi điện cho anh không có ý

https://thuviensach.vn

ép buộc em phải làm như thế nào, nếu em bận thì thôi. Anh chỉ... chỉ hy vọng có nhiều cơ hội liên lạc với em hơn."

Hàn Hiểu nên nói gì đó, nhưng cô quá căng thẳng, cổ họng cô khô khốc, chỉ có thể ho khan hai tiếng và thốt lên một tiếng "Ô`".

"Chú ý an toàn." La Thanh Phong nghĩ rồi nói thêm một câu, "Sức khỏe là quan trọng nhất."

Hàn Hiểu lắp bắp đáp lại một tiếng. Cổ họng cô như bị ai đó chặn lại, từng lời muốn nói bay ra khỏi đầu, không có cách nào liên kết lại thành một câu hoàn chỉnh.

Cho đến khi tắt điện thoại, trí óc mới dần dần quay lại với cô, câu nói mà cô đã luyện tập rất nhiều lần hiện lên trong đầu, "Nếu anh không thay đổi ý định, chúng ta cùng thử xem."

Công việc cũng tương tự như vậy, chỉ có điều môi trường thay đổi, tâm trạng cũng theo đó mà đổi thay.

Không nhìn thấy dòng người tấp nập trên đường, biển rộng vô bờ vô bến trở thành một bức tường đồng ngăn cách con người với thế gian. Nhà tù giam phạm nhân phạm trọng tội trên hải đảo...cũng chỉ đến mức như thế này mà thôi.

Đếm từng ngày một trôi qua. Đêm nằm trên giường, nghe tiếng sóng ngoài xa và nhớ đến La Thanh Phong, nhớ câu nói "Anh chỉ hy vọng có nhiều cơ hội liên lạc với em hơn.". Bỗng nhiên cô cảm thấy mình giống như một con cá ngốc nghếch, không vượt qua được sức hấp dẫn của miếng mồi, rõ ràng biết ẩn sau miếng mồi đó là lưỡi câu sắc nhọn nhưng không kiểm soát được tiến lại gần hơn...gần hơn nữa.

Có lẽ, con người cần phải ngốc nghếch như vậy một lần.

https://thuviensach.vn

Dường như sống cách biệt với thế giới, dụng cụ liên lạc duy nhất với bên ngoài chỉ có điện thoại vệ tinh. Nhưng Hàn Hiểu không thích xếp hàng, cô biết cảm giác khi đang gọi điện cho người thân, người đứng gần đó mong mình cúp máy như thế nào. Đặc biệt là những nhân viên kỹ thuật lớn tuổi có con nhỏ ở nhà, họ có nhiều ràng buộc với đất liền hơn người độc thân như Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu có thể hiểu được điều đó, vì thế khi nhìn thấy có người đang gọi điện, cô luôn tự giác tránh đi.

Huống hồ, cô cũng không biết nên tả một cách hoa mỹ cho bố mẹ nghe về cái sàn thi công to bằng bàn tay này như thế nào. Ngoài không gian tốt, đãi ngộ tốt, ăn uống miễn phí hàng ngày, cô không biết phải nói thêm gì nữa. Nói nhiều quá có thể làm cho bố mẹ cô lo lắng. Còn La Thanh Phong...mặc dù mỗi lần cô đều rất muốn liên lạc với anh, nhưng thật sự khi nối được máy, cô lại không biết nên nói gì. Nói chuyện công việc, La Thanh Phong không hiểu; nói về tranh sơn dầu, Hàn Hiểu không hiểu.

Vì thế cô bắt đầu nghi ngờ: Hai người không hợp nhau như thế này, nếu muốn thử đến với nhau thì không biết sẽ như thế nào?

Hàn Hiểu kiểm tra kỹ số liệu từ đầu đến cuối, sau đó hài lòng tắt nút gạch chéo màu đỏ trên góc trên bên phải màn hình. Đang định kiếm chỗ nằm nghỉ ngơi một lát thì nghe thấy có người gọi: "Chị Hàn! Chị Hàn bộ phận giám sát kỹ thuật của Hải Công! Nghe điện thoại!"

Theo như Hàn Hiểu biết, chỉ có tổng công ty Hải Công mới có thể gọi điện ra sàn thi công.

Hàn Hiểu lao nhanh vào văn phòng nghe điện thoại, chưa kịp nói "A lô", cô đã vô cùng ngạc nhiên bởi giọng của người đàn ông trong

https://thuviensach.vn

điện thoại.

“Hàn Hiểu, nhớ tôi không?”

Bỗng nhiên Hàn Hiểu có ý định ném điện thoại đi, “Vì sao đi đâu cũng có anh xuất hiện?”

Hình Nguyên cười lớn, “Thế giới thật là nhỏ bé, đúng không? Đương nhiên cô ở trên sàn thi công đó lại càng nhỏ hơn. Những ngày qua cô sống như thế nào?”

Hàn Hiểu bắt đầu nghiến răng theo thói quen, “Không nhìn thấy anh, đương nhiên là rất tốt.”

Hình Nguyên lại cười, dường như đối với anh, sự tức giận của cô là một điều rất thú vị, “Tôi nói này, cô không ngạc nhiên vì sao tôi lai có thể gọi điện thoại cho cô sao? Đây không phải là bí mật kỹ thuật của các cô sao?”

Cho dù thừa nhận hay không, Hàn Hiểu cũng thật sự cảm thấy rất tò mò. Đây là nội dung trong quy định bảo mật kỹ thuật, anh ta chỉ là một người làm kinh doanh, hơn nữa, nghe nói còn là một người làm kinh doanh có hoàn cảnh rất phức tạp...

Hàn Hiểu bực bội hừ một tiếng, “Anh đã tự nói là thế giới này rất nhỏ bé mà. Cũng chẳng biết anh có phải là con riêng của trưởng bộ phận nào đó không...”

Hình Nguyên cười lớn, “Đúng là cô khiến cho tôi phải nhìn nhận bằng con mắt khác, hóa ra cô là người có sức tưởng tượng rất phong phú! Nhưng không được nói ra ngoài, nếu để bố tôi biết được, có khi lại bắn bỏ cô mất. Không phải là dọa cô đâu.”

Hàn Hiểu hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cười chán rồ`i nói với giọng nghiêm túc hơn, “Tôi giải thích với cô một chút. Sở dĩ tôi có thể sử dụng điện thoại này, chú ý là sử dụng một cách quang minh chính đại, vì hệ thố´ng máy tính các cô sử dụng trên sàn thi công là loại sử dụng chip hoàn toàn mới, nhãn hiệu là HWN161, không sai chứ?”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, trán cô toát mồ` hôi: Tấ´t cả các cuộc điện thoại trên sàn thi công đề`u được ghi âm, nế´u có người lấ´y bản ghi âm này tố´ cáo cô tiế´t lộ bí mật kỹ thuật... thì nửa cuộc đời còn lại của cô sẽ bị giam cầ`m trong nhà tù nữ Tùng Sơn mấ´t.”

Hình Nguyên không cầ`n cô phải chứng thực, nói tiế´p: “HWN161 ra đời từ phòng thực nghiệm Birmingham ở thành phố´ Aachen, nhà đầ`u tư chính của phòng thực nghiệm này là tập đoàn tài chính Vu Thị. Hiểu chưa? Vì thế´, cô phải thấ´y là tôi cũng không phải là phầ`n tử xã hội đen đơn thuầ`n.”

Hàn Hiểu lau mồ` hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm. Tên tiểu tử này lại cố´ tình trêu đùa cô.

“Anh thừa nhận anh là phầ`n tử xã hội đen sao?” Hàn Hiểu không vui hỏi lại.

Hình Nguyên kéo dài giọng, “Trên đời này hầ`u hế´t mọi người đề`u không có màu trắ´ng hoàn toàn hoặc đen hoàn toàn, họ có màu xám, hoặc là xám đậm, hoặc là xám nhạt. Tôi chẳng qua cũng chỉ là một trong số´ đó mà thôi.”

Hàn Hiểu không muố´n thừa nhận anh ta nói có lý, nhưng cũng không có cách nào để phản đố´i. Hơn nữa bỗng nhiên cô ngạc nhiên phát hiện ra, mình không những tắ´t điện thoại mà còn nói chuyện với anh ta suố´t mười phút!

https://thuviensach.vn

Lẽ nào cô không chịu được cô độc nên nói chuyện với bất kỳ ai? Giống như những nhân viên kỹ thuật lớn tuổi sắp được về đất liền trong nhà ăn, họ nói rất nhiều, gặp ai cũng bắt chuyện nói không dứt?

Đây có được coi là bệnh nghề nghiệp không? Hay là, cô đơn và buồn bã là hai điều không hoàn toàn giống nhau, Hàn Hiểu không còn phân biệt được mình sợ điều gì hơn nữa?

Phát hiện này khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy sợ hãi nên muốn tắt điện thoại.

"Hàn Hiểu!" Hình Nguyên gọi cô, khi cô nghĩ anh có việc gì đó muốn nói với mình thì anh lại thở dài, "Hàn Hiểu, cô có thời gian thì nhớ đến tôi đi, thật ra tôi cũng không tồi."

"Tôi tự nhiên nhớ đến anh để làm gì?" Hàn Hiểu phản bác.

Hình Nguyên bật cười, "Cô nghĩ xem, ngoại hình của tôi không tồi, có tiền, tính cách cũng không khó chịu. Cô không thấy lúc chúng ta ở bên cạnh nhau, cả hai đều rất có sức sống sao?"

Lửa như cháy bùng lên trong lòng Hàn Hiểu. Như vậy mà gọi là có sức sống sao? Tức giận như sấm sét mà gọi là có sức sống sao? Hận không thể cầm gạch mà đánh chết anh ta cũng được gọi là có sức sống sao?

"Tôi cần anh có sức sống như vậy sao? Hàn Hiểu thở gấp, mãi mới thốt lên được một câu.

Không ngờ Hình Nguyên cười hi hi nói tiếp: "Điều này... cũng có thể."

"Tên họ Hình kia, anh không trêu đùa người khác thì sẽ chết à?" Hàn Hiểu không chịu nổi nữa, hét lên trong điện thoại, "Có thời gian

https://thuviensach.vn

rảnh rỗi như thế, anh làm việc khác không tốt hơn sao?”

Sóng điện thoại bị ngắt, Hình Nguyên nghe thấy có tiếng máy bận tút tút truyền lại, mỉm cười tự nói với mình: “ Làm việc khác... không hay. Làm gì để bắt nạt cô không thú vị hơn sao?”

Nếu Hàn Hiểu nghe thấy câu này, chắc cô sẽ vô cùng tức giận.

Lúc mới quen, Hình Nguyên luôn cảm thấy khi Hàn Hiểu tức giận trông rất giống một người. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cảm thấy hai người này không giống nhau. Bây giờ nhớ lại những cảm giác lúc ban đầu, Hình Nguyên cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vì sao lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nghĩ Hàn Hiểu khi tức giận rất giống cô ấy?

Hình Nguyên chống tay lên bục cửa sổ, vui vẻ ngắm nhìn thành phố xinh đẹp đang tắm mình trong ánh sáng mặt trời, khóe miệng hơi cong lại.

Anh nghĩ, khi Hàn Hiểu tức giận khuôn mặt cô trở nên rất sinh động. Bình thường lúc cô nghiêm nghị, dáng vẻ của cô rất nhàm tẻ, dường như cô luôn luôn ép mình phải sống theo nguyên tắc của ai đó khiến anh cảm thấy mệt mỏi hộ cô.

Anh tưởng tượng ra cảnh cô tức giận: lông mày chau lại, mắt mở to tức giận như một con mèo nhỏ, lưng long lại, lông dựng lên...

Nghĩ đến đó, Hình Nguyên không nhịn được cười.

https://thuviensach.vn

Chương 11: Anh hơi thích em rồi

Nế u thực sự tình yêu có thể nuôi dưỡng, vì sao mình thích anh ấ y lâu như thế , cố gắ ng đế n gầ n anh ấ y lâu như thế mà chỉ có thể nuôi dưỡng một thứ tình cảm mập mờ.

Công việc nghiệm thu công trình giai đoạn đầ u không hế t hai mươi tám ngày.

Thiế t bị không lớn, sau khi kế t thúc nghiệm thu công trình giai đoạn đầ u, bên thi công công trình kỳ hai vẫn đang trong quá trình kiểm tra riêng từng thiế t bị. Nhân dịp máy bay trực thăng đưa đế n sàn thi công hai người thiế t kế của viện thiế t kế nên Hồ Đồ ng là tổng giám sát lấ y lý do chuẩn bị tài liệu cho giai đoạn hai, đưa Hàn Hiểu về đấ t liề n.

Hôm đầ u tiên rời khỏi sàn thi công, Hàn Hiểu kéo Quách Dung Dung đi chợ suố t cả một buổi chiề u, không phải là kiểu cưỡi ngựa xem hoa, đi rồ i lại dừng mà là một quá trình đi liên tục chen hế t chỗ này đế n chỗ kia một cách đáng sợ.

Quách Dung Dung rấ t mệt nhưng Hàn Hiểu vẫn rấ t háo hức.

“Không phải là cậu vừa rời sàn thi công sao?” Quách Dung Dung vừa than thở, vừa ôm lấ y cột ở cửa chợ, số ng chế t cũng không chịu bước đi, “Cậu không về nhà ngủ một giấ c, chen chúc giữa dòng người này làm gì?”

Hàn Hiểu khoác tay cô, trả lời rấ t hùng hồ n, “Bởi vì vừa rời sàn thi công nên mới cảm thấ y rấ t thích những chỗ đông người, chen thế nào cũng không đủ.”

https://thuviensach.vn

Quách Dung Dung nhìn cô dò xét, “Thật ra cậu muố´n đê´n phòng tranh của La Thanh Phong đúng không?”

Hàn Hiểu bị sặc cô ca, ho hai tiế´ng rồ`i nói: “Nói linh tinh gì thê´?”

Muố´n đi thì tấ´t nhiên là muố´n đi, nhưng cô vẫn không biế´t nên gặp anh ấ´y với thái độ như thê´ nào...Cô cảm thấ´y chẳng qua anh ấ´y muố´n thử chấ´p nhận cảm giác được cô thích mà thôi, nói đê´n điề`u khác... rõ ràng là tự lừa mình.

Hàn Hiểu biế´t trong mắ´t rấ´t nhiề`u người, đừng nói một nụ hôn, ngay cả sự đụng chạm vê` cơ thể cũng chỉ là một món ăn đơn giản mà thôi. Nế´u La Thanh Phong cũng nghĩ như thê´, hoặc là... sau một tháng suy nghĩ, La Thanh Phong đã từ bỏ sự tò mò với câu hỏi ngố´c nghê´ch “Thê´ nào là thích thật sự”, cô xuấ´t hiện trước mặt anh liệu có phải là chuyện đáng buồ`n cười không?

Bỗng nhiên Hàn Hiểu nhận ra rằ`ng “cô đơn” là một điề`u vô cùng đáng sợ, cô đã bị cảm giác này ngăn trở ý định dố´c túi đánh ván bạc cuố´i cùng, sau khi vê` đấ´t liề`n, cô bắ´t đầ`u lùi bước. Cô biế´t, cuộc số´ng một tháng trên sàn thi công đã phá tan ý chí “kiên cường” trong lòng cô. Con người bây giờ của cô nhạy cảm hơn trước rấ´t nhiề`u và sợ cô độc hơn bấ´t kỳ lúc nào. Nế´u bây giờ La Thanh Phong chăm chú nhìn cô với ánh mắ´t ấ´m áp một lầ`n nữa, cho dù trong đó có tình yêu hay không, cô sợ cô sẽ lao mình vào đó.

Như vậy sẽ không còn cách nào cứu vãn được.

Vì thê´, càng đê´n gầ`n anh cô càng sợ hãi.

Quách Dung Dung vỗ lưng cô, nét mặt đầ`y tâm sự, “Thật ra có một chuyện mình không dám nói với cậu. Trước khi cậu lên sàn thi công, La Thanh Phong đã gọi điện cho mình hỏi vê` cậu. Mình cảm

https://thuviensach.vn

thấy anh ấy bắt đầu để ý đến cậu, không biết điều này có phải là việc tốt với cậu không...” Nói xong rồi thở dài, “Anh ấy có gọi điện cho cậu không?”

Hàn Hiểu giả vờ như không nghe thấy câu cuối cùng, cúi đầu bước đi.

Thật ra cô không có cách nào kể cho cô ấy chuyện đã xảy ra ngày hôm ấy, trước khi cô có thể xác định rõ ràng nụ hôn đó có ý nghĩa gì.

Cho đến khi cách một con phố, nhìn thấy phòng tranh La Thị vừa mới bật đèn, Hàn Hiểu mới luống cuống dừng bước.

Có hai người lần lượt bước ra khỏi tấm cửa kính của phòng tranh, đó là một đôi nam thanh nữ tú mà cô nhìn thấy rất nhiều lần. Vu Dương một tay vịn lên cửa xe, một tay đặt lên vai La Thanh Phong, hôn lên má anh với một tư thế rất tự nhiên, sau đó hơi nghiêng đầu thì thầm với anh điều gì đó.

Hàn Hiểu dừng bước. Cô nghĩ: Hóa ra cô sợ có một chuyện cười xảy ra trước mắt mình, rốt cuộc đó thật sự là một chuyện đáng buồn cười...

Quách Dung Dung đi bên cạnh cô, những gì cô nhìn thấy tất nhiên Quách Dung Dung cũng nhìn thấy. Cô vỗ vai Hàn Hiểu, có vẻ không yên tâm, “Hiểu Hiểu?”

Dưới bàn tay cô, vai Hàn Hiểu rung rung.

Quách Dung Dung trong lòng không nhẫn tâm, nhưng cô luôn muốn có một chiếc gậy đánh cô gái ngốc nghếch này bừng tỉnh, cảnh tượng trước mắt rõ ràng là một cơ hội tốt, “Mình nói với cậu này, tình cảm luôn là thứ thà đánh cược còn hơn chịu thua, cậu đã

https://thuviensach.vn

thua rồi. Thật ra... La Thanh Phong không có trách nhiệm với mối tình câm của cậu."

Hàn Hiểu cúi đầu không nói gì.

Quách Dung Dung nghĩ là cô khóc, nâng mặt cô lên mới thấy mặt cô đờ đẫn.

Thái độ như vậy khiến Quách Dung Dung càng lo lắng hơn, "Hiểu Hiểu..."

Hàn Hiểu lắc đầu, có vẻ như đã tĩnh tâm trở lại. Ngẩng đầu nhìn Quách Dung Dung, cô nói một câu rất đáng thương: "Khó chịu."

Quách Dung Dung thở phào, "Không sao, để mình đưa cậu đi thư giãn một chút."

Rượu bạc hà màu xanh trong ly thủy tinh thon dài, màu sắc và hương vị rất tinh tế, có cảm giác dường như hoàn toàn vô hại. Nhưng khi nhân viên phục vụ mang lên ly thứ hai có ý tốt nhắc nhở cô, rượu bạc hà "Bách Hương Quả" có pha rượu vodka.

Hàn Hiểu không để ý. Thật ra, khi cô nghe thấy hai chữ "bạc hà", cô cảm thấy mình cần thứ đồ uống mát lạnh này để giảm nhiệt.

Cô cảm thấy mình bị mụ mẫm đầu óc nên cần tỉnh táo trở lại.

Khi Hàn Hiểu uống ly rượu bạc hà thứ hai thì cô đã thấy hoàn toàn thoải mái. Bên cạnh cô là Quách Dung Dung, đối diện là Mạch Lâm và bác sỹ nhi khoa – Hừ, bác sỹ nhi khoa Từ Thiên Lâm. Gặp người này, Hàn Hiểu cảm thấy hơi có lỗi, nhưng uống xong rồi, ý định xin lỗi của cô đã biến mất trên chín tầng mây. Hơn nữa, xin lỗi gì chứ? Xin lỗi vì mình không yêu được anh ta sao?

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu áp trán lên ly rượu lành lạnh, cười một tiế´ng.

Mạch Lâm có vẻ không yên tâm, liên tục dùng mă´t ra hiệu cho Quách Dung Dung, Quách Dung Dung giả vờ như không thâ´y. Người lớn ai không có lúc buô`n lòng? So với việc để những buô`n phiê`n trong lòng giày vò thâ`n kinh, không bă`ng vui vẻ say một trận. Sự tô`n tại của quán rượu không phải là vì tác dụng này sao?

Mạch Lâm bă´t đâ`u đá chân Quách Dung Dung dưới gâ`m bàn. Quách Dung Dung bị anh giục, quay sang hỏi Từ Thiên Lâm, "Bác sỹ Lâm, anh nói xem, làm việc trên sàn thi công ngoài biển có bị áp lực lớn vê` tâm lý không?"

Bác sỹ Lâm dường như biế´t vì sao cô hỏi như vậy, liế´c nhìn Hàn Hiểu đang say, gật đâ`u có vẻ thâ´u tình đạt lý, "Hệ sô´ nguy hiểm râ´t cao, cường độ kỹ thuật cũng cao. Dù sao Hàn Hiểu cũng đi lâ`n đâ`u, uô´ng một ít để giải tỏa áp lực tinh thâ`n cũng không sao. Sau này, dâ`n dâ`n thích ứng là được."

Quách Dung Dung đă´c ý dương că`m vê` phía Mạch Lâm. Mạch Lâm đang định than thở với cô thì chuông điện thoại của cô vang lên. Quách Dung Dung câ`m điện thoại chạy ra ngoài.

"Cô gái không thông minh này..." Mạch Lâm bĩu môi, "Thiên Lâm, nói thật, anh vẫn còn may mă´n hơn tôi. Mặc dù Hiểu Hiểu hơi ngô´c nhưng tính tình râ´t tô´t."

Bác sỹ nhi khoa nhìn trộm Hàn Hiểu, cười ngại ngùng.

Lúc Quách Dung Dung quay lại, ly rượu bạc hà thứ tư của Hàn Hiểu đã được uô´ng hê´t một nửa.

Quách Dung Dung có vẻ không yên tâm, vừa cướp lâ´y ly rượu của cô, vừa lườm Mạch Lâm, "Hàn Hiểu, mình nghe nói trà hoa quả của

https://thuviensach.vn

Bách Hương Quả rất nổi tiếng, còn có tác dụng làm đẹp, chúng ta đổi sang uống trà hoa quả thôi."

Hàn Hiểu giữ lại ly rượu, nghiêng đầu phản đối: "Bác sỹ Từ vừa nói, uống một ít cũng không sao."

Quách Dung Dung vừa tò mò vừa buồn cười, "Chúng ta nói chuyện bao nhiêu lâu, cậu chỉ nghe thấy mỗi câu này thôi sao."

Hàn Hiểu dựa người lên ghế sô pha, hơi rượu bốc lên khiến cô hoa mắt. Hàn Hiểu cảm thấy mình đang dựa vào một đám mây, chao đảo, ngay cả trái tim cô cũng lơ lửng. Cảm giác cô đơn khi đối mặt với mặt biển rộng vô bờ bến khi ở trên sàn thi công lại đến với cô. Có những thứ sau khi uống rượu trở nên nặng nề khiến người ta không sao chịu nổi.

"Ra tết là mình hai mươi tám tuổi rồi." Hàn Hiểu dựa vào vai Quách Dung Dung thở dài, "Công việc khô khan, cuộc sống khô khan, mình sẽ trở thành một cô gái già khô khan. Không có người nhà ở bên, không có nhiều tiền, không có nhà, không có sắc, không có tình yêu, không có con, không có vui vẻ...Mất công việc cũ, công việc mới bước đầu khiến người ta không chịu đựng nổi... Quách Dung Dung, bỗng nhiên mình phát hiện ra mình không có gì cả..."

Quách Dung Dung đau lòng trước điệu bộ của Hàn Hiểu, ôm lấy vai cô nhẹ nhàng an ủi, "Công việc mới rất tốt, cậu rất được trọng dụng. Mình cũng chưa có con mà, đúng không? Còn về tình yêu, cậu có thể nuôi dưỡng dần dần với bác sỹ Từ..."

Có thể nuôi dưỡng sao? Hàn Hiểu dựa vào vai cô thở dài. **Nếu thực sự tình yêu có thể nuôi dưỡng, vì sao mình thích anh ấy lâu như thế, cố gắng đến gần anh ấy lâu như thế mà chỉ có thể nuôi dưỡng một thứ tình cảm mập mờ.**

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc còn thiếu điều gì?

Bỗng nhiên có người cầm lấy tay cô.

Đó là một bàn tay dài và mềm mại. Hàn Hiểu nhìn bàn tay trong giây lát rồi nghĩ: Đây là tay một người đàn ông. Theo tay người đó nhìn lên, cô thấy La Thanh Phong đang mím môi, ánh mắt yên lặng nhìn cô với tâm trạng khó hiểu.

Hàn Hiểu bật cười to, "Quách Dung Dung, Dung Dung, mình đúng là không cứu được nữa rồi. Đầu óc mình, có vẻ có vấn đề rồi. Mình có ảo giác rồi."

Quách Dung Dung bối rối nhìn Hàn Hiểu nói lung tung rồi lại nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của La Thanh Phong, vội vàng phân bua, "Hiểu Hiểu, xin lỗi, mình không cố ý bán cậu. Thật sự mình không muốn nói cho anh ấy biết chúng ta đang ở đâu..." Nhưng nếu không nói, Hàn Hiểu uống rượu bạc hà như uống nước ở đây cũng không phải là tốt.

La Thanh Phong nhấc Hàn Hiểu đứng dậy, không nói lời nào bước ra ngoài.

Hàn Hiểu không còn chút sức lực nào, nhìn thấy những nét căng thẳng trên mặt La Thanh Phong, dường như anh đang tức giận. Phía sau, Quách Dung Dung và Mạch Lâm vụng về cố gắng an ủi bác sỹ nhi khoa Từ Thiên Lâm đang sắp phát khùng...

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy, tất cả mọi bức tranh đều không thực như thế.

Khi những hưng phấn do uống rượu chìm lắng xuống, đầu óc cô trở nên choáng váng. Hàn Hiểu loạng choạng đi theo sau La Thanh

https://thuviensach.vn

Phong, không biết anh đưa cô đi đâu. Cô cũng không quan tâm đi đâu, nếu có thể đi mãi như thế này...

Người mềm nhũn, cô nghe thấy có tiếng động.

Hàn Hiểu cố gắng mở mắt, hình như đang ở trong xe. La Thanh Phong đang bước sang một bên, kéo cửa xe, ngồi vào trong ghế lái.

Trong không gian khép kín chỉ có hai người, không khí rất mờ ảo. Hàn Hiểu chớp mắt, trong lòng nghĩ quả nhiên nuôi dưỡng với anh ấy chỉ có thể ra điều như thế này...Ánh đèn mờ của "Bách Hương Quả" chiếu lên mặt anh, trong mắt anh có những tia sáng long lanh khiến người khác phải rung động. Hàn Hiểu đầu óc mụ mẫm đưa tay lên, La Thanh Phong chớp mắt, kéo tay cô đưa lên môi hôn.

Hơi ngứa, Hàn Hiểu không chịu được lùi lại phía sau.

Mặt La Thanh Phong ghé sát lại gần cô. Trong mắt anh có gì đó dao động như sóng nước.

"La Thanh Phong..."

Đầu óc Hàn Hiểu mụ mẫm, trước khi kịp nhận thức được điều gì, cô đã ôm lấy cổ anh và hôn lên đó.

Không ai hy vọng một người mới hôn lần thứ hai đã có sự thuần thục. Hàn Hiểu như một con thú cắn lấy môi anh, không giống như đang tìm kiếm gì đó mà như muốn trút tất cả mọi giận hờn lên đó một cách vụng về.

Trong miệng cô vẫn còn lại mùi hương mát lạnh của rượu bạc hà, khi anh chạm vào đầu lưỡi cô, Hàn Hiểu rên lên nhè nhẹ, mắt cô nửa nhắm nửa mở rơi vào một khoảng mông lung.

https://thuviensach.vn

Bâ´t giác, ngay cả anh cũng có một chút gì đó thay đổi. Có gì đó sinh ra trong lòng La Thanh Phong khiê´n cho tim anh rung động, ngay cả khao khát hôn cô cũng trở nên mạnh mẽ hơn... La Thanh Phong hôn cô rô`i dừng lại trên cổ cô.

Cách một làn da mỏng, dường như có thể nghe thâ´y tiê´ng máu đang chảy.

La Thanh Phong thở một hơi thật sâu, vùi mặt vào cổ cô. Anh muô´n nói với cô, lúc đâ`u là sự tò mò muô´n chứng thực, nhưng bây giờ đã khác. Trước khi bă´t đâ`u nụ hôn này, trước khi anh nhìn thâ´y cô quay đi không ngoảnh đâ`u nhìn lại bên kia đường... Anh ôm chặt lâ´y cô, thở gâ´p bên tai cô, "Hàn Hiểu, lúc em không ở đây anh thường nhớ đê´n em. Anh cảm thâ´y mình bă´t đâ`u hơi thích em rô`i."

Vẫn chưa đi ra khỏi khu nhà, Hàn Hiểu nhìn thâ´y chỗ Quách Dung Dung thường đứng có một chiê´c xe Jeep màu xám râ´t quen. Mặc dù Hàn Hiểu không giỏi nhận diện xe, nhưng chiê´c xe này... thật sự không câ`n phải cô´ gă´ng để nhận ra.

La Thanh Phong đang đứng dựa vào cửa xe hút thuô´c, nhướn lông mày cười khi nhìn thâ´y cô.

Ánh nă´ng buổi sáng â´m áp như nhuộm một màu vàng chanh nhạt trên người anh, ngay cả các đường nét trên khuôn mặt của anh cũng có vẻ dịu dàng hơn.

Hàn Hiểu quen anh râ´t lâu, nhớ anh cũng râ´t lâu, đường nét trên khuôn mặt anh cô nhớ rõ như lòng bàn tay. Nhưng mỗi lâ`n nhìn thâ´y anh, cô vẫn cảm thâ´y khó thở, dường như cô bị ánh sáng làm cho lóa mă´t. Hình ảnh hiện lên trước mă´t đã được cô tưởng tượng không biê´t bao nhiêu lâ`n, đột nhiên biê´n thành sự thật trong một buổi sáng trong trẻo với ánh nă´ng đẹp đẽ. Ngay cả con đường đi qua

https://thuviensach.vn

không biết bao nhiêu lần cũng được nhuộm một màu sắc vô cùng rạng rỡ.

Một buổi sáng không khí trong lành, tràn ngập ánh nắng màu vàng nhạt. Mùa hè đã qua nhưng mùa thu vẫn chưa tới, ngay cả một làn gió vuốt ve trên gò má cũng mang vẻ ấm áp.

Người đó đứng ở bên đường, nở một nụ cười nhìn cô. Cô chỉ biết đứng nhìn yên lặng, trái tim cô cũng đã say rồi.

Đúng là hoàn mỹ. Khi Hàn Hiểu đang đứng nhìn người ấy một cách ngốc nghếch, trong đầu cô chỉ hiện lên hai chữ. Có lẽ cuộc sống vốn có màu xám, tuy nhiên cũng vì những thời khắc hoàn hảo như thế này mà ngay cả những áng mây trên bầu trời cũng như kéo dài vô tận.

Trong cuộc sống có những thời khắc thật lung linh, đột ngột đến khiến cho người ta trở tay không kịp.

Lúc này Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một diễn viên phụ chưa bao giờ dám tin mình sẽ có cơ hội xuất hiện trên sân khấu, khi cô đứng dưới ánh đèn, cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ rất lâu, cô cũng không sao bình tĩnh để nói ra những lời cần nói.

Vì quá để tâm, nên cô lo sợ diễn hỏng hơn bất kỳ ai.

Bên kia đường, La Thanh Phong vứt điếu thuốc, làm động tác tay ra hiệu bảo cô đứng đó đợi, anh lái xe Jeep quay đầu rồi dừng lại trước mặt cô.

Hàn Hiểu cảm thấy có một thứ gì đó như một dòng nước ấm áp trào dâng trong lòng nhưng không biết phải nói gì liền đưa tay chỉ vào chỗ anh vừa đứng, “Anh vừa vứt thuốc bừa bãi, chính mắt em nhìn thấy.”

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong cười nhỏ, “Anh luôn phải có khuyết điểm gì đó đúng không? Nếu không thì hoàn mỹ quá, đẹp trai, tài giỏi, không những có tiền mà tính cách cũng tốt đến mức không có lời nào để nói...”

Những lời này là do người khác nói khi theo đuổi anh ấy sao? Hàn Hiểu liếc nhìn anh, “Còn tự cao tự đại!”

“Cũng được, tính vào đó. Nếu chỉ có khuyết điểm vứt thuốc lá lung tung thì vẫn còn là quá hoàn mỹ.” La Thanh Phong đợi cô đóng cửa xe xong, lại gần giúp cô thắt dây an toàn. Ngón tay anh dài, đặc biệt là khi cầm đồ gì đó trông rất nho nhã. Hàn Hiểu nghĩ, đây là đôi tay của một nhà nghệ thuật đích thực.

Anh tiến sát lại gần cô, Hàn Hiểu dường như có thể cảm thấy hơi thở của anh. Mặt cô bất giác đỏ lên.

Khoảng cách rất gần, giữa cô và anh có một luồng điện mơ hồ khiến cô như ngừng thở.

“Anh nghe thấy rồi.” La Thanh Phong nhìn xuống cười nho nhỏ.

“Gì?” Hàn Hiểu không kịp phản ứng lại với lời anh nói. Nghĩ rằng nói chuyện sẽ giúp cho không khí giữa họ quay trở lại bình thường, nhưng khi anh ngước mắt lên, nói với cô bằng một giọng vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp bốn chữ “tiếng tim em đập” luồng điện giữa hai người càng mạnh hơn.

Hàn Hiểu cũng nghe thấy. Tim cô đang đập nhanh với một tốc độ chưa từng thấy trước đây, dường như chỉ một giây nữa thôi có thể nhảy ra ngoài xuyên qua lồng ngực cô. Có lẽ tim đập quá nhanh khiến cô mất sức nên không chớp được mắt nữa, chỉ biết ngạc nhiên nhìn anh đang tiến lại ngày càng gần và hôn lên môi cô.

https://thuviensach.vn

Một nụ hôn rất nhẹ nhàng, mềm mại tựa lông hồng.

Môi của anh chạm lên môi cô, trong hơi thở vẫn còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, rời khỏi môi cô, chăm chú nhìn cô rồi tiếp tục nhẹ nhàng cắn lên môi cô.

“Hàn Hiểu,” La Thanh Phong đỡ tay lên gáy cô, cười nho nhỏ, “Đây là lần đầu anh hôn em giữa ban ngày, em không phải căng thẳng như thế. Anh có thể khiến cho người ta sợ hãi như thế sao?”

Hàn Hiểu cảm thấy đỏ mặt là một biểu hiện rất trẻ con, nhưng lúc này cô không sao kiểm soát được, mặt và cổ cô đang nóng rực lên, lông mi rung rung và không dám nhìn anh.

La Thanh Phong lại cắn lên môi cô, nói như thở dài: “Làm thế nào bây giờ, anh thấy em thật sự rất ngon.”

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn anh, gò má đỏ hồng giống như trái cây chín đỏ trông rất đẹp.

“Được rồi, chúng ta đi ăn sáng thôi.” La Thanh Phong có vẻ tiếc nuối buông cô ra, “Em muốn ăn gì?”

Chủ đề nói chuyện không dồn lên mình nữa nên Hàn Hiểu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Dựa vào ghế lái phụ nghĩ một lát, cô quay sang nói: “Có một cửa hàng bánh kẹp thịt rất ngon trên phố ăn vặt, năm ngoái Quách Dung Dung đưa em đến đó ăn một lần.”

La Thanh Phong vui vẻ nói: “Được, vậy thì ăn bánh kẹp thịt, dù sao anh cũng chưa ăn bao giờ.”

Đợi đến lúc xe rẽ ra đường lớn, đột nhiên anh không nghĩ ngợi gì thốt lên một câu: “Trông em rất gầy, thật ra khi ôm anh thấy em cũng có da thịt.”

https://thuviensach.vn

Suýt chút nữa Hàn Hiểu bị sặc, người đàn ông bên cạnh cảm thấy rất thú vị khi thấy cô phản ứng như thế, cầm chắc vô lăng và cười không ngớt.

https://thuviensach.vn

Chương 12: Lần đầu tiên ghen

Đó là khoảng thời gian mà cô không sao chạm tới được. Họ đã ở bên nhau từng phút từng giây dưới ánh nắng ở Munich và Würzburg.

Đây không phải là lần đầu La Thanh Phong đến phố ăn vặt. Buổi tối lúc không phải làm thêm giờ, Thôi Hạo cũng dẫn anh đến đây ăn thịt xiên nướng và tôm cay.

Thôi Hạo học ngành y nhưng lại thích ăn những món các chuyên gia dinh dưỡng cho rằng không tốt cho sức khỏe, điều này khiến La Thanh Phong cảm thấy rất thú vị.

Chợ vào buổi sáng rất đông đúc, chỗ nào cũng đông chặt người, có cảm giác như cảm nhận được cuộc sống nên La Thanh Phong rất thích chỗ này, chỉ không ngờ rằng mới sáng sớm mà đã đông người như thế.

"Bánh kẹp thịt Vương Kí" chỉ là một cửa hàng nhỏ chưa đến mười mét vuông, rất chật chội và không sạch sẽ lắm nhưng có rất nhiều người đến đây ăn. Hai người đứng xếp hàng mười phút mới có chỗ ngồi, rồi đợi tiếp mười phút nữa, nhân viên phục vụ mới toát mồ hôi bưng bánh kẹp thịt và cháo đại mạch lên.

Trong không khí có rất nhiều hơi nước ấm áp. Ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy ánh nắng đầu mùa thu thản nhiên chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Nắng nóng của mùa hè sắp qua rồi, một thời gian nữa, hoa quế ở Thành Nam có lẽ sẽ nở.

La Thanh Phong cắn một miếng bánh, mặc dù hương vị của nó không phải là loại anh thích nhất nhưng anh vẫn cảm thấy rất

https://thuviensach.vn

ngon. Trong một buổi sáng sớm trong lành tươi đẹp như thế này, cầm một miếng bánh nóng hổi trên tay, ngồi đối diện với một cô gái trong sáng và thuần khiết khiến anh có một cảm giác rất thật khi ở thành phố này.

La Thanh Phong luôn cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền luôn tiến về phía trước nhưng không xác định rõ mục tiêu, không biết trôi đến lúc nào sẽ cảm thấy mệt mỏi và mất phương hướng. Nhưng lúc này, sự tồn tại của cô, sự tồn tại của hàng ăn có rất nhiều hơi nước này, sự tồn tại của ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ giống như một bàn tay lớn xóa tan tất cả mọi mây mù trước mắt anh để anh nhìn thấy một thế giới rất mới mẻ và rõ ràng."

Trong lòng anh có một cảm giác rất thật, anh nghĩ, có lẽ thứ mình luôn đi kiếm tìm chính là cảm giác này, không biết phải đi tìm như thế nào rồi bỗng nhiên tìm thấy.

Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt thẫn thờ của La Thanh Phong liền hỏi: "Không ngon sao?"

Ánh mắt của La Thanh Phong rời khỏi ánh nắng ngoài cửa sổ, dừng lại trên mặt cô, miệng hơi cong lại thành một hình vòng cung rất đẹp, "Ngon, rất ngon."

Hàn Hiểu cười, "Em cứ nghĩ là anh không thích."

La Thanh Phong lắc đầu, "Anh chỉ đang nghĩ, đây là lần đầu chúng ta hẹn hò đúng không?"

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên, mặt đỏ hồng lên.

"Lúc em đỏ mặt trông rất thú vị..." La Thanh Phong cười, "Anh sẽ vẽ cho em một bức chân dung nhé!"

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu chưa bao giờ làm mẫu, lúc bắt đầu cô căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, cho dù La Thanh Phong nói như thế nào cũng không thả lỏng cơ thể được. Sau một thời gian dài, cô mới bắt đầu thoải mái hơn, cô nghiêng đầu trên ghế rồi bỗng nhiên ngủ quên mất. Đợi đến khi cô tỉnh giấc, bức tranh đã được vẽ xong màu nền và các đường nét cơ bản.

Hàn Hiểu nhìn mình trên tranh khong nói được lời nào, bắt đầu phát khùng, "Em không tạo dáng như thế này? Thật là giả dối, giả dối quá."

"Ai bảo em không nghe lời anh." La Thanh Phong cười lớn, "Anh bảo em thả lòng người em lại không chịu nghe."

"Anh cố tình phải không?" Hàn Hiểu nhìn dáng của cô gái trên bức tranh, muốn khóc mà không chảy được nước mắt, "Tư thế của người này giả quá... Em không như thế!"

La Thanh Phong cảm thấy cô trợn mắt như bây giờ giống hệt một con mèo đang xù lông, "Ráng chờ một chút, đừng nóng vội, đợi khi vẽ xong sẽ đẹp thôi."

Hàn Hiểu nghi ngờ câu nói của anh, "Đã vẽ thành ra như thế này rồi, thêm màu sắc vào sẽ đẹp được sao?" Hơn nữa, dùng từ "đẹp" để miêu tả mình có vẻ không được thực tế lắm.

La Thanh Phong cười không nói gì, một tay ôm lấy eo cô, một tay cầm bút tiếp tục tô tô vẽ vẽ. Khi anh chú tâm vào những màu sắc đó, ánh mắt của anh sáng như thể có thứ gì đó long lanh sau lớp cửa kính trong suốt.

Hàn Hiểu không hiểu vì sao ngọn lửa đó có thể bốc cháy, nhưng cô có thể cảm nhận bằng trực giác. Đó là sự nhiệt tình khi đối diện với sự nghiệp mà mình đam mê, là khát vọng cống hiến bằng cả

https://thuviensach.vn

linh hồn, toàn tâm toàn ý, lòng không còn vướng bận chuyện gì khác.

Lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy mình hiểu La Thanh Phong.

Mặc dù cô vẫn không hiểu về hội họa, nhưng về bản chất, cô và anh giống nhau, đều coi mình là một hạt giống, đốt cháy lòng nhiệt huyết của mình vì linh hồn và những điều mình tin tưởng.

Hàn Hiểu vẫn luôn băn khoăn trong lòng vì sự chênh lệch trong kiến thức về nghệ thuật giữa họ nhưng lúc này, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường.

Cửa được gõ hai tiếng lấy lệ rồi bị đẩy ra. Một người phụ nữ yểu điệu bước vào phòng tranh, sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Hàn Hiểu không kịp phản ứng, tay vẫn khoác lên vai La Thanh Phong và ngốc nghếch nhìn đôi mắt đang tóe lửa của Vu Dương.

La Thanh Phong kéo Hàn Hiểu đứng dậy, từ từ đặt bút vẽ xuống, "Vu Dương, vì sao hôm nay lại rỗi rãi đến đây?" Một câu nói rất bình thường, hoàn toàn không thể hiện khoảng cách gần gũi hay xa xôi.

Vu Dương chuyển ánh mắt sang phía La Thanh Phong, ngực phập phồng, mãi hồi lâu mới nghiến răng thốt lên được một câu, "La Thanh Phong, anh chưa bao giờ vẽ em!"

La Thanh Phong nhướn mày, thản nhiên nhún vai, "Vậy sao? Có lẽ lúc ở bên em anh không có cảm hứng sáng tạo."

Vu Dương vô cùng tức giận, "Anh có ý gì?"

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Chính là theo nghĩa của từ đó. Không phải kế toán của phòng tranh đã mang bảng báo cáo tình hình tài chính tới văn phòng cho em sao?”

Vu Dương hừ một tiếng lạnh lùng, “Ý của anh là em không cần đến chỗ anh nữa phải không?”

Cuộc tranh cãi qua lại giữa hai người khiến Hàn Hiểu đứng bên cạnh không biết phải làm gì, cô không hiểu lắm việc Vu Dương xuất hiện với danh nghĩa là “nhà đầu tư” liệu có thể hùng hồn khoa chân múa tay ở đây không, cũng không hiểu rốt cuộc quan hệ giữa cô ấy và La Thanh Phong là như thế nào. Nhưng... vì La Thanh Phong nói giữa họ không có quan hệ tình cảm yêu đương như cô vẫn nghĩ nên cô cũng không muốn tìm hiểu nhiều hơn.

“Cô uống trà không? Hay là trà sữa?” Hàn Hiểu nhìn cô ta rồi nhìn La Thanh Phong, muốn phá tan không khí nặng nề giữa họ.

Vu Dương quay sang nhìn Hàn Hiểu với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, tất cả mọi tức giận trút hết thành lời, “Có cần tôi phải nói cho cô biết ở đây không hề có thứ gì gọi là trà không? Cho dù là trà đen hay trà sữa đều không phải là thứ đồ uống mà Leo thích. Tôi đoán, cô không hề biết những điều này?”

Hàn Hiểu hơi xấu hổ. Cô thích uống trà sữa nên mua một ít đặt trong tủ lạnh của La Thanh Phong. Lúc cô pha trà cũng thường pha cho anh một cốc, không hề nhận ra anh ấy không thích gì...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thực sự không biết bình thường La Thanh Phong thích uống gì.

Vu Dương cười, “Tôi không nói những điều khác nữa. Hàn Hiểu, người đàn ông đối diện với cô thích uống gì cô cũng không biết... Rốt cuộc cô đã hiểu anh ấy được bao nhiêu phần?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không nói gì, sắc mặt hơi tái đi.

Vu Dương dường như nhìn thấy vẻ đau đớn trong ánh mắt của cô, nghiêng đầu cười, “Tôi luôn nghĩ cô là người có thái độ sống rất nghiêm túc, không ngờ người như cô lại có lúc u mê, mù quáng hơn cả người khác. Ngay cả thói quen sinh hoạt của anh ấy cô cũng không biết. Rốt cuộc bây giờ cô ở đây làm gì? Vì một bức tranh miễn phí sao? Những gì cô theo đuổi thật là hèn mọn, cô Hàn ạ.”

Hàn Hiểu không muốn cô ta nhìn thấy mình bị shock nhưng những lời chỉ trích lạnh lùng của cô ta hoàn toàn khiến cô không thể kiềm chế và bắt đầu run rẩy. Cô thấy La Thanh Phong đưa tay kéo cô ta lại, Hàn Hiểu nhanh chóng quay người bước ra ngoài, “Tôi đi pha trà sữa. Nếu cô Vu không thích, cô có thể tự nhiên.”

Khi bước nhanh ra khỏi phòng tranh, cô nghe thấy tiếng của La Thanh Phong ở sau lưng, “Vu Dương, rốt cuộc cô có tư cách gì mà bình luận cuộc sống của người khác? Con người cô...”

Hàn Hiểu nhanh chân bước xuống cầu thang. Cô không muốn nghe câu trả lời của Vu Dương, cũng không muốn nghe những lời La Thanh Phong tranh luận với cô ta. Bởi vì với lý lẽ đanh thép như thế nào, đối với Hàn Hiểu, cô chỉ nhận ra một vấn đề: Cho dù cô muốn thừa nhận hay không, tình cảm giữa hai người đang ở trong phòng tranh vẫn vững bền hơn mối quan hệ giữa cô và La Thanh Phong. Mối quan hệ tình cảm khó hiểu đó vẫn luôn tồn tại những bí mật không liên quan đến việc cô đang gần gũi anh hơn.

Đó là khoảng thời gian mà cô không sao chạm tới được. Họ đã ở bên nhau từng phút từng giây dưới ánh nắng ở Munich và Würzburg.

Không có cô ở đó.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ mình có thể đố kỵ với thực tế mà cô hoàn toàn không có cách nào thay đổi được. Cô nghĩ: có lẽ đây là đố kỵ? Nếu không, cảm giác đau đớn như bị axit mạnh ăn mòn này nên gọi là gì?

Khi cô mang trà sữa vào phòng tranh, Vu Dương đã đi rồi.

La Thanh Phong dựa vào cửa sổ, đang lấy thuốc lá ra khỏi hộp, thấy cô đến, anh lại nhét vào. Anh nghiêng đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật, "Ghen rồi phải không?"

Hàn Hiểu đặt trà sữa lên bệ cửa sổ, tránh ánh mắt của anh, "Hôm nay thì không." Cô không ghen, cô chỉ cảm thấy đau đớn đến mức mất hết cảm giác.

"Hôm nay không?" La Thanh Phong cười, hoàn toàn không nhận thấy sự thay đổi kỳ lạ trong thái độ của cô, "Như vậy là đã từng?"

Hàn Hiểu nhìn ra ngoài cửa, "Coi như là đã từng như vậy."

"Lúc nào?' La Thanh Phong tiếp tục hỏi, dường như cảm thấy vấn đề này rất thú vị.

"Lần đầu tiên?" Hàn Hiểu hỏi lại.

La Thanh Phong gật đầu, "Ừ, lần đầu tiên ghen là lúc nào?"

"Anh thử nói xem?" Hàn Hiểu hỏi ngược lại anh. Giọng của cô có vẻ hơi khiêu khích, đáng tiếc là anh không nhận ra.

La Thanh Phong cầm cốc trà nghĩ, "Không phải là hôm em đến tham quan phòng tranh và ăn cơm trưa cùng Thôi Hạo chứ?" Nếu anh nhớ không nhầm, đó là lần đầu tiên cô gặp Vu Dương.

Hàn Hiểu yên lặng lắc đầu. Quả nhiên... anh ấy không biết.

https://thuviensach.vn

“Hôm khai trương?” La Thanh Phong tiếp tục hỏi. Hôm đó, Vu Dương luôn đứng bên cạnh anh...

Hàn Hiểu vẫn lắc đầu.

“Đều không phải.” La Thanh Phong bán tín bán nghi, “Này, không phải là em chưa bao giờ ghen chứ?”

Đầu ngón tay của Hàn Hiểu từ từ di lên di xuống trên cốc trà, không trả lời.

La Thanh Phong không biết, lần đầu tiên Hàn Hiểu ghen là mười năm về trước.

Mười năm trước, La Thanh Phong chuyển đến Thượng Hải học, bạn bè trong lớp chuẩn bị quà lưu niệm để tặng anh. Hàn Hiểu cũng chuẩn bị quà, một quyển sổ bìa da giản dị.

Lúc quyết định tặng quà, Hàn Hiểu run suốt cả ngày. Cô luôn nghĩ đến việc họ dường như chưa bao giờ nói chuyện với nhau, tặng quà như thế này có phải là mạo muội không? Anh ấy sẽ nghĩ gì về mình? Do dự suốt buổi chiều, không dễ dàng để cô lấy dũng khí chuẩn bị bước đến cạnh anh, đúng lúc đó, cô nhìn thấy anh đang nói chuyện cười đùa với một bạn nữ ngồi gần đó. Cô bạn ấy ngại ngùng tặng anh một món quà được bọc rất đẹp, còn anh cười vui vẻ nhận quà, không có vẻ gì khách khí.

Bây giờ nghĩ lại, thật sự đó chỉ là một cảnh rất bình thường, nhưng lúc đó Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng khó chịu. Cảm giác đó mới mẻ đối với cô cho đến tận bây giờ.

Mặc dù cô không còn nhớ được khuôn mặt của cô bạn đó như thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

Quyển sổ đó giờ vẫn đặt trong thùng tài liệu, trang bìa có viết tên cô và một câu chúc ngượng nghịu: “Chúc bạn La Thanh Phong vào môi trường học mới đạt được nhiều thành tích xuất sắc!”

Đang mơ màng ngủ thì bị đánh thức, cảm giác đầu tiên của Hàn Hiểu là hoảng hốt.

Trong ấn tượng của cô, tiếng chuông điện thoại gấp rút lúc nửa đêm thường mang lại điều gì đó không may. Ví dụ lúc mẹ trực bị ngất trong phòng máy, ví dụ ông trẻ ở quê qua đời...

Đến khi cô nghe thấy giọng nói vang lên trong điện thoại, sự lo lắng trong lòng cô biến thành tức giận. Hàn Hiểu cầm điện thoại, không thể giữ lịch sự được nữa, “Hình Nguyên! Anh không biết tính giờ giấc sao? Hay là anh cảm thấy cả thế giới này đều quay xung quanh anh?”

Giọng nói của La Thanh Phong cũng u ám, không đợi cô mắng xong đã thẳng thừng ngắt lời cô, “Có chuyện gì xảy ra giữa cô và La Thanh Phong?”

Cơn tức giận bùng lên trong lòng Hàn Hiểu, giọng nói của cô trở nên gay gắt, “Chuyện tôi với ai như thế nào có liên quan gì đến anh? Anh nghĩ rằng anh là ông tổ của tôi chắc?”

Ông tổ của Hàn Hiểu là người độc ác nổi tiếng trước đây, là nhân vật ai cũng phải bước nhanh khi đi qua vì sợ hãi. Khi ông chiếm toàn bộ gia sản, không người nào trong gia đình dám đứng lên phản đối. tất cả con cháu đời sau đều bị dọa như thế này “Nếu không nghe lời sẽ bị ông tổ bắt đi”, Hàn Hiểu cũng không phải ngoại lệ.

Hình Nguyên nặng nề hừ một tiếng, “Nếu cô muốn gọi tôi là ông tổ tôi cũng không để ý, điều này không quan trọng. Điều quan

https://thuviensach.vn

trọng là, tố´t nhấ´t cô không nên làm những chuyện để mình phải hố´i hận.”

Hàn Hiểu vô cùng tức giận, “Hình Nguyên, ông anh…”

Hình Nguyên hừ một tiế´ng lạnh lùng, “Nế´u cô có thời gian thì hỏi Vu Dương là biế´t, tôi không có ông!”

“Anh chế´t đi!” Hàn Hiểu tức giận đế´n mức không biế´t nói gì nữa. Quá nửa đêm rồ`i, anh ta không ngủ nhưng cô cần ngủ, tự nhiên quá´y rố´i cô như thế´. Lẽ nào cô là người rấ´t dễ bắ´t nạt sao?”

Giọng Hình Nguyên không biế´t là có tức giận hay không, nhưng anh nói rõ ràng từng chữ một, “Hàn Hiểu, cho dù là bí đỏ cũng được, khoai tây cũng không sao, tôi không để ý. Nhưng…” Anh dừng một lát, giọng trầ`m đi, “Tố´t nhấ´t cô không nên chơi quá đà.”

Một cảm giác lạnh chạy dọc theo số´ng lưng cô.

Một cảm giác rấ´t phức tạp, ngoài phẫn nộ, phản cảm còn có một chút gì đó khiế´n cô không biế´t phải làm sao. Cô hoàn toàn không biế´t người đàn ông này muố´n gì. Họ không quen biế´t nhau, hơn nữa cô không có tiề`n, không có sắ´c, không có hành động gì khiế´n anh ta hiểu lầ`m là cô đang quyế´n rũ anh ta.

Có lẽ không nghe thấ´y cô phản bác, giọng Hình Nguyên trở nên ôn hòa và dịu dàng hơn, “Hàn Hiểu, tôi nghĩ cô là một người thông minh, cô nên hiểu ý nghĩa những lời tôi nói.”

Tay Hàn Hiểu đang cầ`m điện thoại bắ´t đầ`u run rẩy, “Anh…”

Giọng Hình Nguyên nhẹ nhàng, “Nế´u chỉ là một bức tranh chân dung mà thôi, tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi

https://thuviensach.vn

không hy vọng tiếp tục xảy ra những chuyện như thế. Vài ngày nữa tôi sẽ về và đến thăm cô. Cô muốn quà gì?"

Giọng điệu của anh ta tự tin như thế khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một con cún được anh ta nuôi dưỡng và yêu quý, chỉ cần anh ta huýt sáo là vẫy đuôi lao đến. Cảm giác buồn bã trong lòng của cô lại chuyển thành tức giận, Hàn Hiểu trầm giọng mắng: "Anh là đồ thần kinh!"

Hình Nguyên không nói gì, hơi thở trở nên nặng nề vọng đến tai cô qua điện thoại, kích thích thần kinh của cô.

"Hình Nguyên, anh nghe tôi," Hàn Hiểu học cách nói chậm nhấn mạnh từng chữ cảnh cáo anh, "Anh và tôi không có quan hệ gì với nhau, tôi qua lại với ai cũng không có liên quan gì đến anh. Mong anh đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa."

Hình Nguyên cười lạnh lùng, "Có quan hệ hay không...là do tôi quyết định."

"Đồ thần kinh!" Hàn Hiểu tức giận tắt điện thoại, đang định tắt máy thì có một tin nhắn đến, là một số điện thoại lạ, mở ra chỉ có một câu: "Hàn Hiểu, cô hãy nhớ kỹ: Có quan hệ hay không...là do tôi quyết định."

Hàn Hiểu không do dự cho số điện thoại này vào danh sách đen.

Khi người ta tức giận đầu óc thường hoạt động nhiều hơn bình thường, Hàn Hiểu cũng vậy. Không cảm thấy buồn ngủ nữa, cô trở mình suốt nửa đêm, cho đến khi trời sắp sáng mới ngủ được một lát. Lúc tỉnh dậy, hai huyệt thái dương của cô đau nhức.

Hàn Hiểu nhìn hai mắt quầng thâm của mình, trong lòng không kìm nén được ý nghĩ, vì sao trên đời này lại có một kẻ biến thái như

https://thuviensach.vn

thê´?

Cũng không sao, trên đời này không hiê´m những kẻ biê´n thái, điê`u kỳ lạ là, không hiểu vì sao cô lại gặp một kẻ như vậy? Chỉ vì khi anh ta nói vào uô´ng đô` miễn phí, cô không tránh xa nên mới gặp nhiê`u hậu quả như vậy... Đúng là không thể làm người tô´t được. Nê´u lúc đó cô không câ`n biê´t thật giả, không khách khí mời anh ta ra ngoài, liệu có phải sẽ không xảy ra nhiê`u chuyện như thê´ này không?

Hóa ra, câu chuyện vê` Đông Quách tiên sinh(4) cũng bă´t nguô`n từ cuộc sô´ng.

Hàn Hiểu vừa lâ´y lược chải đâ`u, vừa nhìn vào gương mă´ng: "Hình Nguyên, anh là kẻ biê´n thái đáng chê´t!"

https://thuviensach.vn

Chương 13: Có gì bình tĩnh nói

Dường như ngoài bản thân cô, người đó là một ngọn đèn sáng bên cạnh cô giúp cô được an ủi phâ`n nào.

Sau khi rời sàn thi công, Hàn Hiểu có một tháng nghỉ ngơi. Sau một tháng, cô phải cùng Hô` Đô`ng, Mạnh Giao quay vê` sàn thi công, tiê´p tục làm nghiệm thu công trình giai đoạn hai.

Mâ´y ngày đâ`u được nghỉ, ngoài thoải mái ngủ nướng, cô đê´n phòng tranh của La Thanh Phong làm. Sau một tuâ`n, Hàn Hiểu tranh thủ thời gian vê` nhà, nhưng chỉ được vài ngày cô đã quay lại. Cô là một người không biê´t giâ´u diê´m, nê´u để bô´ mẹ nhận thâ´y tâm trạng của cô thay đổi, cô sẽ không biê´t phải giải thích như thê´ nào vê` việc mình đang thử yêu một người đàn ông.

Thử thì thử, cô nghĩ, ít nhâ´t đây cũng là một thái độ tương đô´i khách quan. Giô´ng như đi mua giày, không thử làm sao biê´t được có vừa với mình hay không?

Có lúc, so với việc bị vứt bỏ và phản bội, yêu thâ`m còn khiê´n người ta đau khổ hơn nhiê`u. Năm đó khi đọc "Hô`ng mẫu đơn" của Lâm Ngữ Đường(5), câu "Thâ`m ghen với hoa lê nở đâ`y cành, người khách cười lạnh lẽo" khiê´n cho Hàn Hiểu suy nghĩ râ´t lâu. Bây giờ nhớ lại, tâm trạng của cô hô`i â´y đúng là như thê´.

Có lẽ sau một tháng, có lẽ sau một tuâ`n, có lẽ là ngày mai, anh sẽ nói với cô bă`ng giọng tiê´c nuô´i: "Qua một thời gian thử yêu, anh nhận ra răng chúng ta không hợp nhau..." hoặc là những lời tương tự.

https://thuviensach.vn

Nê´u ngày nào cũng có thể là ngày cuô´i, thì mỗi ngày trước đó đê`u là những gì cô có được ngoài mong ước.

Đô´i với cô, ông trời să´p đặt như vậy là một điê`u rấ´t tuyệt vời.

Bản vẽ và tài liệu của công trình giai đoạn hai nă`m la liệt trên thảm trong phòng tranh. Hàn Hiểu ngô`i khoanh gô´i giữa đô´ng tài liệu, trên chiê´c bàn thấ´p trước mặt là chiê´c máy laptop của cô, bên cạnh là cô´c trà sữa uyên ương chỉ còn một nửa.

Công việc cô phải làm là tổng hợp tấ´t cả mọi thứ cầ`n thiê´t của bộ phận giám sát kỹ thuật.

Nói một cách chính xác, công việc này là của tổng giám sát Hô` Đô`ng, bộ phận giám sát kỹ thuật. Nhưng vừa rời khỏi sàn thi công, ông đàng hoàng đẩy hê´t đô´ng giấ´y tờ này cho Hàn Hiểu, không những thê´ còn dặn cô phải làm cẩn thận và dọa cô, nêu sai sót sẽ trừ tiê`n thưởng cuô´i năm của cô...

Hàn Hiểu còn chưa kịp kêu than vê` việc đem việc vê` nhà làm trong kỳ nghỉ, Hô` Đô`ng đã nói thêm một câu: “Những người mới đê´n đê`u như vậy, cô Hàn, cô phải cô´ gă´ng, tôi rấ´t xem trọng cô!”

Hàn Hiểu ôm đô´ng tài liệu cao lên đê´n tận că`m, trong lòng thở dài: Xem trọng gì? Xem trọng tôi vì tôi dễ bă´t nạt sao?

Thở ngă´n thở dài, công việc cầ`n làm vẫn phải làm. Hô` Đô`ng nói đúng, ai bảo cô là người mới đê´n. Nhanh chóng nă´m bă´t công việc không phải là điê`u cô nên làm sao?

Đặt bản vẽ trong tay xuô´ng, Hàn Hiểu cầ`m cô´c lên mới nhận ra trà sữa đã lạnh rô`i.

Đây là trà sữa La Thanh Phong pha cho cô, cho hơi nhiê`u nước nên vị rấ´t nhạt. Hàn Hiểu mím môi, mặc dù nguội và nhạt nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn là món trà sữa ngon nhất mà cô đã từng thưởng thức.

Đầu bên kia phòng có dựng một bức tranh cao bằng nửa thân người, LaThanh phong đặt tên cho bức tranh chân dung đó là "Hiểu Hiểu". Từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt đang chăm chú của anh nhưng không nhìn thấy được bức tranh anh vẽ. Đây là vị trí mà cô cố tình chọn, nhìn thấy anh là được rồi, nhìn thấy bức tranh đó cô sẽ lại bị kích động.

Một buổi sáng đã trôi qua, hai người đều bận việc của mình, họ hầu như không nói với nhau câu nào.

Mỗi người có một thế giới riêng và không làm phiền đến nhau. **Dường như ngoài bản thân cô, người đó là một ngọn đèn sáng bên cạnh cô giúp cô được an ủi phần nào.**

Khi Thôi Hạo đẩy cửa bước vào, anh nhìn thấy cảnh tượng yên lặng đó.

Lúc anh đến phòng tranh, chín mươi phần trăm là cảnh La Thanh Phong đang ngồi ở đó vẽ tranh. Còn Hàn Hiểu, cô ngồi trên thảm gõ bàn phím là chuyện rất bình thường. Nhưng không biết vì sao, Thôi Hạo cảm thấy trong phòng tranh có một điều gì đó rất lạ, một sự yên tĩnh đặc biệt khiến anh thể diễn đạt bằng lời.

Hàn Hiểu nhìn thấy anh, ngước mặt lên chào. La Thanh Phong liếc nhìn anh rồi lại tập trung vào bức tranh, "Trong tủ lạnh có trà lạnh và bia, cậu tự lấy nhé."

Thôi Hạo cười, 'Được rồi, được rồi, mình đến thật là không đúng lúc."

La Thanh Phong không ngẩng đầu lên hỏi: "Đến làm gì?"

https://thuviensach.vn

Thôi Hạo ngô`i xuô´ng ghê´ sô pha, mệt mỏi xoa mặt, “Vừa tan ca làm đêm xong, muô´n mời hai người ra ngoài ăn một bữa thôi.”

La Thanh Phong cười đáp, “Nê´u là chuyện này, nhâ´t định bọn mình sẽ đô`ng ý.”

Hàn Hiểu cũng cười, “Bận cả buổi sáng, tôi cũng đói rô`i. Đi đâu ăn cơm bây giờ?”

“Mỗi lâ`n chém tôi, hai người kê´t hợp với nhau thật ăn ý.” Thôi Hạo nhìn cô, rô`i lại nhìn La Thanh Phong, “Đê´n lâ`u Phù Dung đi. Mặc dù món ăn ở đó không có gì đặc biệt nhưng đĩa to và đâ`y. Hai người có thể gọi bớt đi hai món để mình tiê´t kiệm thêm ít tiê`n lâ´y vợ...”

Khi món “sườn nướng’ được mang lên, Thôi Hạo không hài lòng, “Đây mà gọi là xương sườn sao? Rõ ràng là xương vớ vẩn. Cậu biê´t xương sườn là gì không? Là ở vị trí này...”

Phâ`n xương sườn của nhân viên phục vụ bị anh â´n hai nhát, mặt tái xanh. Thôi Hạo vẫn tiê´p tục bài giảng phổ cập kiê´n thức vê` cơ thể, “Sườn nướng phải được dùng chỗ xương sườn này chặt thành các đoạn nhỏ đê`u nhau, sau đó...”

Nhân viên phục vụ thận trọng hỏi lại anh: “Đại ca, anh làm nghê` gì?”

“Làm nghê` gì thì cũng không được lâ´y xương sô´ng làm món xương sườn lừa khách!” Thôi Hạo câ`m đũa không ngừng gõ vào đĩa, “Đại ca ngày ngày giải phẫu xác người, chả lẽ không phân biệt được xương sô´ng với xương sườn sao?”

Să´c mặt nhân viên phục vụ chuyển từ xanh sang tái, môi bă´t đâ`u run, “Xác...người?”

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi.” Thôi Hạo tiếp tục khoác lác, “Tôi cho cậu biết...”

La Thanh Phong vỗ vai Hàn Hiểu, ra hiệu mình phải ra ngoài nghe điện thoại. Thôi Hạo đợi La Thanh Phong ra ngoài, ngay lập tức đuổi nhân viên phục vụ đi, quay sang hỏi Hàn Hiểu với giọng bí mật: “Vu Dương đã đến làm ầm ĩ chưa?”

Hàn Hiểu hoài nghi nhìn anh, “Anh nói linh tinh không phải là vì muốn đẩy La Thanh Phong phải ra ngoài nghe điện thoại chứ?”

“Không được ngắt lời!” Thôi Hạo giục cô, “Mau tranh thủ thời gian trả lời câu hỏi!”

Câu hỏi này anh đã giữ trong lòng rất lâu rồi.

Hàn Hiểu gật đầu, không biết nên nói thế nào. Cô ấy là người đầu tư vào phòng tranh, thỉnh thoảng lại đến kiểm tra nhưng toàn nhắc đến chuyện quá khứ...

Thôi Hạo thấy cô gật đầu, tâm trạng có vẻ bình tâm hơn, “Tôi nói cho cô biết, công việc làm ăn của nhà Vu Dương có hậu thuẫn, câu kết với xã hội đen ở đây.”

“Xã hội đen?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, đó không phải những điều chỉ trên phim ảnh mới thấy sao?

Thôi Hạo lắc đầu, ánh mắt đầy ẩn ý, “Đã nghe nói đến Mạnh Hằng Vũ chưa?”

Thật sự Hàn Hiểu đã từng nghe thấy cái tên này, hình như là một doanh nhân nổi tiếng ở thành phố T, thường xuyên xuất hiện trên các chương trình truyền hình và tạp chí kinh tế, cũng còn khá trẻ tuổi.

https://thuviensach.vn

Thôi Hạo hạ giọng nói, “Ông chủ xã hội đen ở thành phố T chính là Mạnh Hằng Vũ. Cô nghĩ một kẻ vất vơ có thể trở thành ông chủ của một tập đoàn lớn trong vòng mười năm sao?”

Hàn Hiểu vẫn nghi ngờ. Cô mơ hồ nhớ lại khuôn mặt hơi tròn đầy vẻ hòa khí trên tạp chí, trông rất giống một thầy giáo trung học có tinh thần trách nhiệm...

“Tin hay không tùy cô.” Thôi Hạo lắc đầu, “Nhưng tôi phải nói với cô, Vu Dương và La Thanh Phong quen nhau mấy năm rồi, bị từ chối thẳng thừng như thế sẽ không chịu đâu. Mấy ngày nay tôi luôn nghĩ, công việc làm ăn của họ Vu chủ yếu là do cô ta quản lý. Mặc dù nói thế lực của họ Vu chủ yếu ở nước ngoài, nhưng xã hội đen giữ vai trò rất quan trọng. Hiểu Hiểu, không được khinh thường mà mất cảnh giác.”

Hàn Hiểu nhớ đến câu nói của Hình Nguyên trong điện thoại “Có quan hệ hay không, do tôi quyết định.”, cô không nén được thở dài, “Nếu như thế thật, sao có thể đề phòng được? Bây giờ tôi đi báo cảnh sát thì cũng không kịp nữa.”

Thôi Hạo trợn mắt nhìn cô, “Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc với cô!”

“Tôi biết, tôi cũng trả lời anh rất nghiêm túc.” Hàn Hiểu cảm thấy hơi buồn, “ Nếu Hải Công là tài sản riêng của Mạnh Hằng Vũ thì không sao, có vài vấn đề về kỹ thuật chỉ có tôi mới có thể giải quyết được, tôi sẽ đưa ra điều kiện với anh ta...”

Thôi Hạo vùi mặt vào lòng bàn tay, “Hàn Hiểu, cô đừng làm tôi tức chết, ngay cả học sinh tiểu học cũng biết đó là tài sản quốc gia, cô lại còn nghĩ đến việc đó...làm kỹ thuật không được như vậy? Hay là cô vẫn chưa phải là đảng viên?”

https://thuviensach.vn

“Anh đánh giá tôi cao quá, đúng là chưa phải.” Hàn Hiểu mím miệng cười, liếc mắt nhìn La Thanh Phong bên ngoài cửa kính, hạ giọng hỏi nhỏ, “Anh có biết trong ví của La Thanh Phong có một tấm ảnh không?”

Thôi Hạo vò đầu vẻ khó xử, “Xem rồi. Hình như là cậu ấy và Vu Dương cá cược, bị thua nên phải mang tấm hình đó... Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ. Nhưng trên tấm ảnh còn có một người khác, bị Vu Dương cắt mất.”

“Ồ.” Hàn Hiểu không biết nên nói như thế nào. Cô không tiện hỏi La Thanh Phong, nếu là đánh cược...

“Đang ghen à?’ Thôi Hạo nhìn cô, cười trêu, “Tôi gọi món sườn xào chua ngọt là được.”

Cửa phòng mở ra, La Thanh Phong bước vào nghe được câu cuối cùng, nghi ngờ hỏi: “Không phải là đã gọi món sườn nướng rồi sao?”

Hàn Hiểu cúi đầu cười.

Khi xe dừng lại trước nhà Hàn Hiểu, cô không nén được thở dài. Vì sao bước đi của thời gian lại nhanh như thế? Dường như cô chỉ thoáng nhìn thấy bóng dáng của thời gian lướt qua những khoảnh khắc vui vẻ của mình, vội vàng đến mức khiến người ta hận không thể giơ tay ra giữ lại...

La Thanh Phong tiến lại gần giúp Hàn Hiểu tháo dây an toàn, rồi đưa tay đỡ lấy hai bên người cô, yên lặng nhìn cô.

Hàn Hiểu thấy tim mình đập mạnh và mơ hồ nghĩ, lần nào cũng thế, chỉ cần anh ấy tiến lại gần cô, chăm chú nhìn cô, trong không khí dường như xuất hiện một thứ gì đó không gọi được thành tên tựa sương khói lan tỏa khắp nơi. Sau đó, không khí nóng

https://thuviensach.vn

dâ`n lên, máu trong người cũng nóng lên... và rô`i cảm thâ´y như không còn đủ dưỡng khí để thở...

“Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu,” La Thanh Phong nói nhỏ bên tai cô, “Hôm nay tâm trạng của anh không tô´t...”

Thật ra anh không nói Hàn Hiểu cũng cảm nhận được. Sau cuộc điện thoại kỳ lạ trong bữa cơm, să´c mặt của La Thanh Phong luôn trâ`m tư. Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác của Hàn Hiểu, vì cô thật sự không biê´t người nói chuyện điện thoại với anh là ai. La Thanh Phong không nói, cô cũng không hỏi.

Không biê´t vì sao, mỗi lâ`n Hàn Hiểu muô´n hỏi vê` đời sô´ng riêng của La Thanh Phong, cô lại cảm thâ´y không đủ dũng cảm. Cô không dám chủ động hỏi vì không biê´t mình có đủ tư cách để hỏi chi tiê´t không. Nhưng trong lòng cô luôn băn khoăn, hai người yêu nhau không phải là nên hiểu nhau sao? Anh â´y không nói gì, cô nên làm thê´ nào để hiểu anh hơn?

Hàn Hiểu yên lặng ôm lâ´y lưng anh, trong lòng vô cùng băn khoăn. Nê´u bây giờ cô hỏi anh vê` cuộc điện thoại đó thì...có thích hợp không?

Bên ngoài trời vừa mới mưa, ánh đèn dịu dàng chiê´u xuô´ng những vũng nước trên mặt đường, lung linh và đẹp đẽ, ngay cả không gian nhỏ bé trong xe cũng được mạ một lớp màu să´c â´m áp và huyê`n ảo.

La Thanh Phong cúi đâ`u thở dài, “Vê` nghỉ thôi, ngày mai anh đê´n đón em.”

Hàn Hiểu ngoan ngoãn gật đâ`u xuô´ng xe, đứng trên bậc cửa nhìn anh từ từ quay đâ`u xe,rời ánh mă´t khỏi cô rô`i lái xe ra khỏi cổng khu nhà.

https://thuviensach.vn

Những vũng nước nhỏ trên đường phản chiếu ánh đèn dịu dàng vẫn lung linh như thế nhưng giờ đã nhuốm màu cô đơn.

Hàn Hiểu xoa gò má cứng đờ của mình suy nghĩ, cái gọi là hẹn hò không giống với tưởng tượng của cô. Cô luôn nghĩ rằng đó sẽ là quãng thời gian rất vui vẻ để hai người cùng cảm nhận...

Tuy nhiên, sự thật lại khác...quá trình cùng nhau cảm nhận đó ... rất mệt mỏi.

Đẩy cửa phòng, có mùi thuốc lá phả vào mặt cô.

Lúc đầu Hàn Hiểu nghĩ: Mình vào nhầm nhà sao?

Nhưng không thể, nếu nhầm, sao khóa của cô có thể mở cửa chống trộm của nhà khác? Vậy là có người khác vào nhà... Đang đứng ở cửa do dự, có người đẩy mạnh cô từ phía sau. Hàn Hiểu loạng choạng hai bước, phía sau vang lên tiếng khóa cửa.

Hàn Hiểu cứng đờ người đứng ở cửa, cảm thấy từng giọt mồ hôi đang chảy sau lưng mình.

“Tôi chờ cô cả buổi tối.” Trong bóng tối có người lên tiếng, nói một câu lạnh lùng và hơi tức giận, “Rõ ràng cô không để tâm đến lời cảnh cáo của tôi, Hiểu Hiểu.”

Hàn Hiểu lùi lại hai bước rồi va vào cửa, “Hình Nguyên? Sao anh vào được đây?”

Hình Nguyên cười, lười biếng hỏi lại: “Cô nói xem?”

Hàn Hiểu nghiến răng. Thôi Hạo đã nói anh ta là xã hội đen. Đối với xã hội đen, phá khóa cửa là một chuyện không đáng nói.

https://thuviensach.vn

“Cô ngô`i xuô´ng đi,” Giọng Hình Nguyên nhàn nhạt nhưng vẻ điê`m nhiên đó khiê´n cho Hàn Hiểu cảm thâ´y râ´t sợ hãi vì cô không thể biê´t được ẩn chứa đă`ng sau vẻ trâ`m mặc đó là gì.

Ở trong phòng một lúc lâu, cô dâ`n dâ`n quen với bóng tô´i trước mă´t. Ánh đèn đường rọi lên bóng người đàn ông ngô`i trên giường của cô, đô´i diện với cửa sổ, đang cúi đâ`u châm thuô´c.

Cửa sổ mở ra, một luô`ng gió đêm lạnh lẽo tràn vào phòng khiê´n rèm cửa lay động, yên lặng đê´n mức có thể nghe thâ´y tiê´ng nước chảy trong ô´ng xả nước phía ngoài.

Trong phòng không có ai khác, điê`u này ít nhiê`u khiê´n Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, cười thâ`m trong lòng: Nê´u câ`n giê´t chê´t mình, có lẽ chỉ câ`n một tay Hình Nguyên là đủ rô`i...

“Lại đây.” Hình Nguyên ngẩng đâ`u, hâ´t că`m vê` phía cô.

Hàn Hiểu không động đậy.

Hình Nguyên cảm thâ´y dáng vẻ căng thẳng của cô râ´t khổ sở, anh thả lỏng vai, lă´c đâ`u cười, “Cô không câ`n thiê´t phải căng thẳng như thê´. Tôi không có hứng thú với mâ´y trò như bạo lực hay cưỡng dâm.”

“Đô` bỉ ổi!” Mặt Hàn Hiểu nóng bừng lên giận dữ.

“Chà, cuô´i cùng cũng nghe thâ´y một từ mới.” Hình Nguyên lại cười, ánh mă´t dữ dội của anh bỗng nhiên biê´n mâ´t, “Lại đây ngô`i đi, tôi đợi lâu quá să´p phải đi rô`i.”

Hàn Hiểu đứng ngoài cửa không động đậy. Trong đâ`u cô hiện lên hai câu, một câu là “Cao thủ đánh nhau, người nào động trước người đó thua”, một câu khác là “Gặp cướp trên đường người dũng cảm sẽ thă´ng”...

https://thuviensach.vn

Dao để ở trong bế p, khả năng chạy từ đây vào bế p mà không bị anh ta giữ được rấ t nhỏ. Quan trọng hơn là, cho dù có lấ y được dao cô cũng không dễ thắ ng được người này...

Hình Nguyên đã đứng dậy bước lại gầ n.

"Hình Nguyên!" Giọng Hàn Hiểu khản đặc, "Có gì bình tĩnh nói!"

"Câu này nghe quen quen." Hình Nguyên dừng bước, nghiêng đầ u nghĩ, "Hình như là tên bộ phim nào đó."

"Anh..." Hàn Hiểu không biế t nói gì nhìn anh ta tiế n lại gầ n, cô cảm thấ y lông mình dựng ngược lên, "Anh tự nhiên vô cớ đế n nhà tôi làm gì?"

Hình Nguyên bật đèn kêu tách một tiế ng, ánh đèn màu vàng ấ m áp, dịu dàng xuyên qua chụp thủy tinh, như một dòng ánh sáng chảy trên người anh.

Trên miệng Hình Nguyên vẫn ngậm nửa điế u thuố c, khói bay lên khiế n anh nheo mắ t lại. Hóa ra anh ta cũng có một khuôn mặt khôi ngô tuấ n tú, một vẻ âm trầ m hiện lên qua làn khói thuố c.

Hàn Hiểu dựa lưng vào cánh cửa đã khóa phía sau, không thể lùi được nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 14: Bánh ga tô sô cô la

Chỉ có điề̀u...vì sao cảm giác này lại do người đó mang đế́n cho cô?

Không có đường lùi, chỉ có thể ngẩng đầ̀u đố́i mặt.

Hàn Hiểu hy vọng ánh mắ́t của mình có thể chiế́u xuyên qua các thực thể để ngăn bước chân anh ta, hoặc anh ta tố́t bụng nhận ra sự sợ hãi và chố́ng cự trong ánh mắ́t của cô mà dừng bước.

Đáng tiế́c là không.

Hình Nguyên bước từng bước đế́n trước mặt cô, sau đó đặt một cánh tay lên cạnh đầ̀u cô.

Khoảng cách rấ́t gầ̀n, thậm chí Hàn Hiểu có thể ngửi thấ́y mùi nước hoa thoang thoảng trên người anh ta. Cô muố́n quay mặt đi nhưng bị anh giữ lấ́y cằ̀m.

Hàn Hiểu thấ́y rấ́t đau, “Anh...”

Đầ̀u ngón tay Hình Nguyên dùng lực rấ́t mạnh như có thể làm gãy xương cô. Hơi thở của anh phả lên tai cô, giọng lạnh lùng, “Hàn Hiểu, tố́t nhấ́t là cô không nên nói trước mặt tôi những lời tôi không muố́n nghe.”

Hàn Hiểu dùng một tay đẩy anh ta ra nhưng không có tác dụng gì. Người này rấ́t có cơ bắ́p và khỏe hơn cô nhiề̀u. Trong lòng cảm thấ́y sợ hãi, Hàn Hiểu bắ́t đầ̀u cào cấ́u lên tay anh, càng lúc càng tức giận.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên thấy cánh tay mình bị cô cào chảy máu, chau mày lại, “Cô là mèo hoang à?”

Chưa kịp dứt lời, Hàn Hiểu đã định cào lên mặt anh.

Hình Nguyên vội vàng tránh sang một bên, bàn tay kẹp lấy cằm cô thả lỏng ra. Hàn Hiểu cào vào không trung, cô dựa vào tường thở dốc, khuôn mặt vốn trắng giờ đỏ bừng lên.

“Anh thử bắt nạt tôi nữa xem!” Cắn răng nói xong câu đó, mắt Hàn Hiểu đột nhiên đỏ lên. Không biết vì sao lúc này, những buồn tủi sau khi thất nghiệp, sự vất vả trên sàn thi công và cảm giác cô đơn không sao chịu đựng nổi, những gì được và mất khi đến với La Thanh Phong... đều hiện lên trong đầu cô.

Cô đã phải chống cự những điều đó bấy lâu nay nên cảm thấy rất mệt mỏi.

Vậy mà con người kỳ lạ này còn chạy đến đây bắt nạt cô...

Hình Nguyên hoảng hốt nhìn những giọt nước mắt của cô, lòng căm hận trong lòng bỗng dưng tan biến, không hiểu vì sao cô gái này lại giống hệt trẻ con, không đánh được là khóc...

“Tôi không bắt nạt cô,” Hình Nguyên giơ tay cho cô thấy những vết cào trên tay mình, “Rõ ràng là cô đang bắt nạt tôi! Cô xem, chảy máu rồi!”

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn anh, những giọt nước mắt trong như ngọc rơi xuống.

“”Này,” Hình Nguyên vội vàng nói, “Đừng khóc!”

Nước mắt của Hàn Hiểu vẫn rơi từng giọt rồi đua nhau rơi xuống.

https://thuviensach.vn

“Này, này, đừng khóc đừng khóc.” Hình Nguyên luố́ng cuố́ng chân tay, “Tôi không làm gì cô mà, đúng không? Tôi không làm gì cô, cô khóc cái gì? Cô không được không biế́t xấ́u hổ như thế́... Nghe tôi nói này, Hàn Hiểu...”

Sự xuấ́t hiện đột ngột của anh khiế́n Hàn Hiểu sợ hãi, đế́n lúc này, cô cảm thấ́y hơi tức giận và không muố́n thừa nhận mình bị bắ́t nạt. Có lẽ vì nước mắ́t tích tụ quá lâu nên đế́n lúc này cô không sao kìm nén được. Lúc đầ̀u cô còn cố́ gắ́ng chịu đựng, sau đó, cô quỳ xuố́ng đấ́t khóc rấ́t to.

Hình Nguyên không biế́t phải làm gì đi xung quanh cô hai vòng rồ̀i cũng quỳ xuố́ng, cố́ gắ́ng kéo đầ̀u cô lên khỏi đầ̀u gố́i, “Hiểu Hiểu, cô có thể...ái...”

Trong lúc kinh động, Hàn Hiểu lại cào lên tay anh chảy máu rồ̀i giố́ng như một con mèo bị trêu chọc, vừa khóc vừa lao vào cào anh, miệng không ngừng mắ́ng: “Cho anh bắ́t nạt người khác! Cho anh bắ́t nạt người khác...”

Hình Nguyên vừa tò mò vừa buồ̀n cười nhìn cô rồ̀i giữ hai tay cô đang ôm lấ́y mặt. Anh định giải thích nhưng khi nhìn thấ́y đôi mắ́t đỏ hoe như muố́n tóe lửa của cô, Hình Nguyên không nhịn được bật cười, “Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu... Cô không thể không biế́t xấ́u hổ như thế́ này...”

Hàn Hiểu tức giận nhưng không có cách nào giãy giụa thoát khỏi anh, mắ́t cô đỏ hoe, nước mắ́t lại rơi xuố́ng.

Hình Nguyên đang cười thấ́y vậy, đôi mắ́t đen của anh trở nên trầ̀m tư.

Hàn Hiểu không hiểu, chỉ cảm thấ́y dường như anh ta không phải đang nhìn mình. Nhưng cho dù nhìn ai, vì sao anh ta lại chạy đế́n

https://thuviensach.vn

đây làm â`m ĩ? Hàn Hiểu vô´n rấ´t tin tưởng vào chiế´c cửa chố´ng trộm của mình, anh ta làm thế´ này khiế´n cô không biế´t phải làm sao để số´ng tiế´p? Đổi cửa? Hay là đổi nhà? Tiề`n nhà cô vẫn còn chưa trả hế´t...

Hai tay cô đột nhiên cảm thấ´y được thả lỏng, cô mấ´t thăng bă`ng nên lao đầ`u vào lòng Hình Nguyên.

Mùi thuố´c lá và nước hoa trên người anh lẫn vào nhau, giố´ng như một tấ´m vải được phơi dưới nắ´ng, thô ráp nhưng ấ´m áp.

Cách một lớp áo mỏng, mặt Hàn Hiểu có thể cảm nhận rõ hơi nóng trên da anh. Cảm giác hoảng hố´t chỉ tồ`n tại trong vài giây rồ`i nhanh chóng bị thay thế´ bă`ng sự ngượng nghịu. Đặc biệt là khi nhìn thấ´y ánh mắ´t kỳ lạ không biế´t đang nhìn ai của anh, cô bỗng nhiên cảm thấ´y bực bội muố´n chửi mắ´ng. Anh muố´n phát điên thì đi chỗ khác, vì sao lại đế´n chỗ cô làm gì?

Hàn Hiểu bấ´t chấ´p tấ´t cả đẩy anh ra, chạy vào nhà vệ sinh không quay đầ`u lại.

Nước mắ´t nước mũi khiế´n mặt cô lem nhem, Hàn Hiểu mở vòi nước vội vàng rửa mặt. Ánh sáng trong nhà vệ sinh không tố´t, nhìn lên gương, cô thấ´y khuôn mặt của mình tái nhợt, hai mắ´t đỏ quạch trông rấ´t khó coi. Nhưng... trước mặt người này, Hàn Hiểu cũng không cầ`n phải đẹp.

Hàn Hiểu lấ´y khăn lau mặt, dựa người vào bồ`n nước đứng bấ´t động hồ`i lâu. Khóc nhiề`u để giải tỏa khiế´n Hàn Hiểu có cảm giác hơi mệt mỏi, cô cảm thấ´y không còn đủ sức để đố´i mặt với người đàn ông đó nữa, cô muố´n đứng mãi ở đó cho đế´n khi anh ta rời đi.

Nhưng người đó là Hình Nguyên, rõ ràng cách chạy trố´n này không có tác dụng.

https://thuviensach.vn

Khi cô mệt mỏi bước ra khỏi nhà vệ sinh, Hình Nguyên đang đứng bên cửa sổ hút thuốc và quay lưng về phía cô. Ánh đèn không chiếu được đến góc đó nên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta có vẻ rất mơ hồ.

Hàn Hiểu khoanh tay đứng ở cửa nhà vệ sinh, không muốn bước lên phía trước, "Anh lập tức ra khỏi đây ngay bây giờ, tôi sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Hình Nguyên quay lại nhìn cô, ánh mắt anh rất sáng nhưng không thể nhận ra anh đang nghĩ gì.

Hàn Hiểu cúi đầu không nhìn anh ta, nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi biết cửa ở đây không ngăn được anh, tôi chỉ hy vọng anh có thể để tâm đến thân phận của mình, không làm những việc nhàm chán như thế này nữa."

"Nhàm chán?" Hình Nguyên nhắc lại hai tiếng đó, dường như đang hỏi cô và hỏi chính mình.

"Đúng, nhàm chán." Hàn Hiểu liếc nhìn anh rồi cúi đầu, "Anh đừng cho rằng tôi không biết anh muốn đến đây gặp tôi làm gì. Chỉ là một khuôn mặt tương tự mà thôi, tôi cảm thấy anh nhìn ảnh của cô ấy là đủ rồi, hoàn toàn không cần phải đến làm phiền một người không có liên quan như tôi."

Hình Nguyên không nói gì.

Tất cả sự cay độc của Hàn Hiểu bị người đàn ông này làm thức dậy, giọng điệu của cô không còn kiêng dè gì nữa, "Gặp người mà mình thích không biết cách giành lấy, khi thua rồi còn trút giận lên người không có liên quan. Anh có còn là đàn ông không?" Cô nhìn xuống chân, trong đáy mắt có một thái độ gì đó thoáng qua rồi biến mất. Rõ ràng là khinh miệt, không cần phải che giấu.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên không ngờ cô lại biết chuyện của mình và Anne Bạch nên có vẻ hơi ngạc nhiên, anh muốn biết vì sao cô lai biết chuyện này, nét mặt trở nên trầm tư, “La Thanh Phong nói sao?”

Hàn Hiểu không để tâm đến giọng điệu của anh, thản nhiên đáp: “Lúc Vu Dương và anh ấy cãi nhau có nhắc đến cái tên này nên tôi đã hỏi.”

Hình Nguyên vứt nửa điếu thuốc còn lại ra ngoài cửa sổ, nhất thời không biết phải nói gì.

Chuông chiếc điện thoại ở bên cạnh đột nhiên vang lên, Hình Nguyên cầm điện thoại nhìn rồi chào cô mà không bộc lộ thái độ gì, “Tôi phải đi đây. Đợi tôi xong việc, chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi đã cho thư ký số điện thoại của cô, cậu ta sẽ thường xuyên gọi điện cho cô, nếu cần gì cô có thể nói với cậu ta.”

Hàn Hiểu liếc nhìn anh, “Tôi không có thói quen lợi dụng người khác, tôi với anh không quen nhau.”

Hình Nguyên nửa như cười nửa như không bước lại gần cô, Hàn Hiểu hơi căng thẳng nhưng chân cô không buồn nhấc lên nữa. Cô chỉ có thể đứng nhìn anh bước lại rồi dừng lại cách cô đúng một bước chân.

“Cô quen ai? La Thanh Phong?” Hình Nguyên hạ giọng hỏi cô, “Thằng nhóc này ngáng chân tôi, tôi vẫn còn chưa tính sổ với nó!”

Hàn Hiểu không biết anh nói như vậy là có ý gì, cô trợn mắt nhìn anh, đang định nói gì đó, Hình Nguyên đã đưa tay vén tóc xòa xuống mặt giúp cô, động tác nhẹ nhàng... khiến cô sởn tóc gáy.

Tay Hình Nguyên trượt qua gò má cô, lưu luyến trên vành tai cô, “Cô gái ngốc nghếch, cuộc sống của La Thanh Phong không phù

https://thuviensach.vn

hợp với cô.”

Hàn Hiểu nghiêng đầu đi, khiêu khích hỏi lại: “Vậy phù hợp với ai? Anh?”

Hình Nguyên nhìn cô một lát, không nói gì mở cửa bước ra ngoài. Không biết vô tình hay hữu ý, anh đóng cửa rất mạnh khiến cô có cảm giác như tường rung lên.

Hàn Hiểu mắng nhỏ: “Đồ biến thái!”

Tên biến thái đó để lại quà cho cô, cho đến khi chuẩn bị đi ngủ đóng cửa sổ cô mới để ý đến.

Đó là một chiếc hộp vuông rất nhỏ bị rèm cửa che khuất, chỉ để lộ một dây ruy băng màu đen rất đẹp. Hàn Hiểu chưa mở ra đã ngửi thấy một mùi thơm nhè nhẹ, mùi của bánh ngọt. Hàn Hiểu do dự một lát rồi mở hộp ra, hóa ra là một chiếc bánh ga tô sô la, bên trên có phết bơ hình người tuyết đang cười.

Mệt mỏi suốt cả buổi tối, lúc này đột nhiên ngửi thấy hương thơm nức của bánh ngọt, cô có cảm giác thèm ăn. Dù sao cũng chỉ là một chiếc bánh ga tô, nếu từ chối thì nhỏ nhen quá...

Hàn Hiểu vừa nghĩ tên biến thái này thật giảo hoạt, vừa lấy dĩa xúc bơ đưa lên miệng.

Hương thơm và vị ngon ngọt tan ra trong miệng, đánh thức tất cả mọi tế bào vị giác của cô khiến cho cô cảm thấy hơi xúc động.

Ngay cả tâm trạng của cô cũng tự nhiên thay đổi.

Vị ngọt khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Khi Hàn Hiểu ngồi khoanh chân trên giường ăn từng miếng bánh ga tô, tự nhiên cô nhớ đến câu nói này.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều...vì sao cảm giác này lại do người đó mang đến cho cô?

Tuy nói là có một phòng khách một phòng ngủ nhưng thật ra nhà của Hàn Hiểu rộng chưa được bốn mươi mét vuông.

Một mặt tường được cải tạo thành tủ tường để Hàn Hiểu xếp giày, ô và các thứ đồ lặt vặt. Một mặt tường khác có lắp gương chiếu vào cửa sổ nên giúp mở rộng không gian của nhà. Góc tường có đặt một chậu cây cao bằng đầu người, lá xanh rì.

Phòng không đến bốn mươi mét vuông, được dùng cửa sổ ngăn làm hai bộ phận. Bên phải là nơi cô nghỉ ngơi, có tủ quần áo, giường và một chiếc tủ ở đầu giường. Bên trái rõ ràng là chỗ làm việc, ngoài tủ sách và một chiếc bàn, tất cả các đồ khác đều được để lộn xộn trên nền nhà bằng gỗ sáng màu.

Do là căn trên cùng nên trần nhà hơi nghiêng về phía cửa sổ. Cô mở cửa sổ trời để có thể nằm trên giường ngắm sao..

Đây là lần đầu tiên La Thanh Phong đến nhà của Hàn Hiểu, độ rộng tương tự dự đoán của anh, mức độ lộn xộn cũng thế. Có điều khác biệt là ở đây có vẻ nữ tính dịu dàng của con gái hơn anh dự đoán. Ga trải giường không phải là màu xanh cổ lỗ mà là hoa văn màu tím phớt hồng; rèm cửa không phải kiểu cửa chớp đơn giản mà có rèm trắng thêu màu xanh lá cây; ngay cả chiếc đèn trên tủ phía đầu giường cũng có hình dáng hoa văn rất tinh tế...

Những điều ngoài dự đoán này khiến anh cảm thấy thú vị.

Nhà bếp nằm ở một phía khác trong nhà, cánh cửa kính đang mở một nửa, Hàn Hiểu đang quàng tạp dề rửa rau. Tiếng nước chảy rào rào xen lẫn tiếng nhạc bên nhà hàng xóm vọng lại.

https://thuviensach.vn

Có lẽ linh cảm được ánh mắ t của La Thanh Phong đang nhìn mình, Hàn Hiểu ngẩng đầ u lên, hấ t hấ t cằ m về phía bàn, “Bên trái tủ có bánh quy, nế u anh đói thì ăn trước.”

La Thanh Phong lắ c đầ u, “Mẹ anh toàn lấ y bánh quy nuôi mèo, nên theo phản xạ có điề u kiện, nhìn thấ y thứ đó là anh nghĩ đế n thức ăn cho mèo.”

Hàn Hiểu mím miệng cười, cẩn thận hỏi lại anh: “Em nhớ nhà anh ở Thượng Hải đúng khong? Vì sao anh... không về Thượng Hải?” Câu hỏi này cô đã muố n hỏi từ lâu nhưng không dám.

La Thanh Phong xoa mặt, hàm hồ trả lời: “Đó là vì...không muố n bị quản lý chặt chẽ quá, ở đây cách Thượng Hải không gầ n không xa, vừa đẹp.”

Trong lòng Hàn Hiểu có một cảm giác hơi nặng nề. Cô cúi đầ u, tiế p tục rửa dưa chuột trong chậu, khóe miệng bấ t giác mỉm cười.

La Thanh Phong nghịch sách trên bàn cô một lát, đó là sách chuyên ngành của Hàn Hiểu, anh không hiểu nên không có hứng thú. Ngẩng đầ u lên, anh nhìn thấ y một khung ảnh bằ ng gỗ treo phía trên bàn. Trong đó là một tấ m ảnh đã cũ, có rấ t nhiề u người trong ảnh, nhìn rấ t quen.

La Thanh Phong cẩn thận cầ m khung ảnh. Anh đã từng có một bức ảnh hệt như thế, nhưng do di chuyển quá nhiề u nơi nên không biế t đã làm mấ t ở đâu rồ i. Trong tấ m ảnh có rấ t nhiề u khuôn mặt trẻ tuổi, hàng trên cùng nửa quỳ nửa ngồ i, lấ y bục giảng làm bậc thề m, đứng quây lai thành một hình bán nguyệt. Trên bảng đen phía sau có viế t dòng chữ “Chào đón tế t nguyên đán”, bên cạnh có vẽ rấ t nhiề u bóng bay, đó chính là tác phẩm của anh năm đó...

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong mỉm miệng cười. Có lẽ là tế t nguyên đán năm học lớp 11, ngày lễ cuố i cùng anh ở thành phố T.

Anh dễ dàng nhận ra mình đứng ở giữa hàng cuố i cùng, tóc hơi rố i gầ n như che hế t mắ t trái, ánh mắ t có vẻ hơi ngang ngược. Còn Hàn Hiểu đứng ở hàng phía trên anh chỉ cách một người, tóc buộc gọn, cười e thẹn trước ố ng kính.

Ấ n tượng mơ hồ của anh nhờ bức ảnh trở nên rõ ràng, La Thanh Phong dường như có thể nhìn thấ y cô bạn học đặt sách giải trí dưới sách hóa học xem trộm năm đó, tóc mai rủ xuố ng trước mắ t, chiế c cằ m hơi cong rấ t xinh xắ n. Lúc đó anh thường đế n muộn, khi đi qua chỗ cô, cô vội vàng liế c nhìn anh rồ i lại tiế p tục đọc sách, mặt mày bình thản, không thể nhận ra bấ t kỳ thái độ nào.

Lúc đó là cô là người rấ t trầ m tính, không có gì nổi bật giữa đám đông.

Hàn Hiểu bước lại gầ n, thấ y bức ảnh trong tay anh, có vẻ hơi ngại ngùng, “Sao lại xem cái này?”

La Thanh Phong ngẩng đầ u nhìn cô, cười có vẻ hơi ranh mãnh, “Hàn Hiểu, lúc đó em cố ý đứng trước mặt anh đúng không?”

Mặt Hàn Hiểu đỏ lên, “Không có! Lúc cầ m ảnh lên em mới thấ y anh đứng phía sau em.”

“Không thể!” La Thanh Phong giữ lấ y cằ m cô, cười hi hi tiế n lại hôn cô, “ Nói thật đi, em thấ y anh đứng đó rồ i cố ý đứng gầ n anh đúng không?”

Mặt Hàn Hiểu càng đỏ hơn, gạt tay anh ra và nói: “Ăn cơm thôi!”

https://thuviensach.vn

Chương 15: Anh chờ em quay về

Thời gian ở bên nhau được tính bằng ngày, thời gian xa nhau cũng được tính bằng ngày... Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy không thể xác định được mọi thứ.

Cháo đậu xanh, hai món thanh đạm rau cải xào và giá đỗ trộn, ngoài ra còn có cánh gà và bánh bao mua ở cửa hàng phía dưới nhà.

La Thanh Phong không đói lắm, nhìn thấy những món này bỗng nhiên cảm thấy thèm ăn.

"Thế nào?" Hàn Hiểu nhìn anh gắp thức ăn, cẩn thận hỏi, "Vị ngon không?"

"Tàm tạm." La Thanh Phong không ngẩng đầu nói, "Xào rau không phải là đều cho muối và tỏi vào sao? Anh thấy ai xào cũng có vị như nhau. Em xào rau không khác gì bố anh xào rau."

Hàn Hiểu nghĩ ngợi một lát, vẫn không rõ rốt cuộc là anh khen tài nghệ của mình giỏi bằng bố, hay là chê tài nghệ nấu ăn của bố anh ấy kém giống hệt mình.

"Đừng nghĩ ngợi lung tung," La Thanh Phong dường như đoán được cô đang nghĩ gì, ánh mắt rời khỏi bát liếc nhìn cô, "Với trình độ này là đủ nuôi anh rồi, anh không cầu kỳ. Sau này chúng ta ăn ở nhà, hàng ngày ra ngoài ăn rất đắt."

Hàn Hiểu bật cười, "Anh nghĩ rất phải, em cũng có thời gian chăm sóc cho anh."

La Thanh Phong cũng cười nói, "Không có thời gian đương nhiên là không ép được, anh nói là lúc em nghỉ ở nhà, lúc được nghỉ phép ở

https://thuviensach.vn

nhà nấu cơm có được không?" Khóe miệng anh có dính một hạt cơm, lúc cười trông rất ngốc nghếch.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy, con người trước mắt cô hoàn toàn không giống như con người cô tưởng tượng bao năm nay. Đó là La Thanh Phong đẹp trai như hoàng tử trong truyện tranh, rất tài giỏi và cao quý. Con người trước mặt cô, lúc không vui thì nghiêm mặt, lúc vui lại có vẻ trẻ con...

Đơn giản và sinh động.

La Thanh Phong giơ tay lên, dùng một đầu đũa gõ lên mũi cô, "Này, vấn đề này cần suy nghĩ lâu như thế sao? Trên phim nói phụ nữ thích ở nhà nấu cơm, thể hiện tài nghệ nấu nướng."

Câu nói "Trên phim nói" của La Thanh Phong khiến cho Hàn Hiểu nghĩ ngay đến câu "Vợ tôi nói' của nhân vật Ngụy Thục Phần trong một tiểu phẩm, cô ôm lấy bàn, cười gập cả người.

La Thanh Phong không biết cô cười gì, trực giác mách bảo là có liên quan đến câu nói của anh, anh bỏ đũa xuống, làm động tác như muốn cù cô, "Em đang cười anh đúng không? Tự nhiên dám cười anh sao?"

Hai người đang trêu đùa nhau thì chuông điện thoại vang lên. Hàn Hiểu cầm máy, thấy Hồ Đồng gọi đến. Ông là tổng giám sát bộ phận giám sát kỹ thuật, Hàn Hiểu thấy trên màn hình hiện lên tên ông, liền đưa tay lên miệng La Thanh Phong làm động tác yên lặng.

Giọng Hồ Đồng nghe rất hòa nhã, "Cô Hàn, cô nghỉ phép thế nào?"

Hàn Hiểu biết nếu không có chuyện công việc thì Hồ Đồng sẽ không gọi điện cho cô, nhưng ông đã không nhắc đến trước nên cô

https://thuviensach.vn

cũng đành thuận miệng trả lời theo câu hỏi: “Cũng tốt ạ, tài liệu chú giao cho cháu về khu D5 đã tổng hợp xong rồi.”

Hồ Đồng khen cô: “Tốc độ như thế là nhanh rồi. Bản vẽ khu D5 để đó chú làm, cháu chỉnh sửa những tài liệu hiện tại rồi gửi vào hòm thư cho chú.”

“Vâng.” Hàn Hiểu vội vàng gật đầu.

“Còn có một việc nữa.” Giọng Hồ Đồng có vẻ hơi thận trọng, Hàn Hiểu có thể hiểu ông đang nói đến chuyện chính. Quả nhiên, những lời tiếp theo của Hồ Đồng có vẻ như xin lỗi, “Là thế này, chú biết kỳ nghỉ của cháu còn hơn một tuần nữa, nhưng giai đoạn hai bắt đầu tiến hành kiểm tra sớm hơn, chúng ta cần phải có người đến phối hợp. Nếu cháu không có việc gì gấp, cháu xem có thể lên sàn thi công sớm được không?”

Hàn Hiểu bất giác nhìn La Thanh Phong, anh ấy có được coi là việc gấp không? Miệng cô bình tĩnh trả lời, “Được. Hôm nào ạ?”

“Sáng sớm mai.” Hồ Đồng nghĩ một lát rồi nói, “Nhớ mang tài liệu theo. Những tài liệu đó mượn ở phòng tư liệu nên phải trả lại họ.”

Hàn Hiểu đồng ý, ánh mắt nhìn La Thanh Phong bất giác có phần lưu luyến.

La Thanh Phong đặt đũa xuống, lấy khăn lau miệng, “Phải đi rồi sao?”

Hàn Hiểu tắt điện thoại, buồn bã gật đầu.

“Lại hai mươi tám ngày à?” La Thanh Phong thở dài, “Vì sao phải là hai mươi tám ngày? Gấp quá.”

Dường như là một thời gian rất dài, nhưng...

https://thuviensach.vn

“Đợi bao giờ em quay lại sẽ có cả một tháng nghỉ phép.” Hàn Hiểu cô´ gă´ng làm cho giọng nói của mình nhẹ nhàng. Hai mươi tám ngày, từ lúc họ bă´t đầ`u hẹn hò đê´n nay chưa quá hai tuầ`n.

**Những ngày ở bên nhau tính từng ngày, những ngày xa nhau cũng tính bă`ng ngày... Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thâ´y không xác định được mọi thứ.** Ở Hải Công, có râ´t nhiề`u trường hợp vì một thời gian dài không được ở bên nhau mà dẫn đê´n rạn nứt tình cảm, ví dụ như Mạnh Giao. Nghe nói chú â´y không thể có người yêu, vì vừa quen vài ngày đã phải đi làm dự án, sau khi làm xong dự án quay vê`, người ta đã trở thành bạn gái của người khác rô`i.

Hàn Hiểu thở dài.

La Thanh Phong lại gầ`n chạm môi lên trán cô. Ở khoảng cách gầ`n như thê´ này, ánh mă´t của anh long lanh và trong sáng như một đứa trẻ. Khuôn mặt cô như được soi trên mặt nước hô`, cô ngô´c nghê´ch nhìn anh.

La Thanh Phong ôm lâ´y cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, “Ngoan ngoãn đi, anh chờ em quay vê`.”

Thu dọn xong đô` đạc, cô gọi điện cho La Thanh Phong nhưng không có ai nghe máy. Sau đó vài phút gọi lại nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thâ´y bâ´t an nên gọi điện cho Thôi Hạo, nhưng chỉ có nữ y tá trực ban nghe. Cô â´y nói với giọng hơi mâ´t kiên nhẫn: ‘Bác sỹ Thôi đang làm phẫu thuật.”

Hàn Hiểu đi tă´m trong tâm trạng không yên tâm, khi ra cô lại gọi điện cho La Thanh Phong nhưng vẫn không có người nghe máy. Gọi điện cho Thôi Hạo, điện thoại được kê´t nô´i.

https://thuviensach.vn

“Thôi Hạo, tôi là Hàn Hiểu,” Hàn Hiểu hỏi thẳng, “Tôi đang tìm La Thanh Phong nhưng không có ai nghe máy. Anh ấ y có liên lạc với anh không?”

Thôi Hạo nghe thấ y giọng cô có vẻ lo lắ ng nên không thể trêu đùa cô, “Cô đừng lo, đợi tôi đế n phòng tranh xem thế nào, có việc gì tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, có vẻ hơi ngại, “Anh có đi được không?”

“Không sao?” Thôi Hạo trả lời rấ t thoải mái, “Vừa hế t giờ làm rồ i.”

Đặt điện thoại xuố ng rồ i lại gọi cho La Thanh Phong, đúng là không có ai nghe. Thôi Hạo chào y tá trực ban rồ i vội vàng bắ t xe đế n thẳng phòng tranh.

Xe vừa rẽ vào đường Hà Bắ c, Thôi Hạo thấ y ngoài phòng tranh có rấ t đông người, bên đường còn có hai chiế c xe cảnh sát.

Thôi Hạo giật mình, vội vàng bảo lái xe dừng xe. Không đợi được trả tiề n thừa, anh đã mở cửa xuố ng xe chạy vội vào đám đông.

Đèn của phòng tranh nghiêng ra phía đường, cửa kính bị đập vỡ, vụn kính rơi khắ p nơi trên mặt đấ t...Giố ng như vừa có một trận bão đi qua.

Hai nhân viên cảnh sát đang đứng ở cửa phòng tranh tìm hiểu tình hình, Thôi Hạo nhìn thấ y La Thanh Phong.

Cánh tay La Thanh Phong không biế t bị vật gì đập vào, được buộc bằ ng một chiế c khăn mùi xoa, máu chảy thấ m thành vài mảng trên chiế c áo phông màu nhạt, mái tóc rố i không che được một vế t thâm tím gầ n lông mày. Cũng may, ngoài cánh tay, có vẻ như trên

https://thuviensach.vn

người không có vê´t thương nào khác. Bên cạnh anh là hai sinh viên làm thêm, áo sơ mi bị rách toạc, trên mặt cũng có vê´t thương. Nhưng có vẻ như tình trạng của La Thanh Phong nghiêm trọng hơn.

Thôi Hạo vỗ vai La Thanh Phong, "Sao lại đê´n nỗi này?"

"Không sao." La Thanh Phong lă´c đâ`u, "Có người đê´n gây sự."

Như vậy còn nói là không sao? Thôi Hạo nhìn vào mă´t La Thanh Phong dò hỏi. La Thanh Phong biê´t anh muô´n hỏi gì, nhưng chỉ yên lặng lă´c đâ`u mà không tỏ thái độ gì.

Viện cớ mình phải băng bó vê´t thương, La Thanh Phong cho cậu Lý là người bị thương nhẹ khai báo với cảnh sát. Xe cảnh sát đi rô`i, mọi người đê´n xem cũng dâ`n dâ`n tản đi hê´t. Lúc này, Thôi Hạo mới nhớ đê´n việc Hàn Hiểu gọi điện thoại cho mình, vội nói: "Hàn Hiểu không tìm được cậu nên râ´t lo lă´ng. Cậu vẫn chưa nói với cô â´y sao?"

La Thanh Phong rút điện thoại từ trong túi quâ`n. Điện thoại không bị vỡ, trên màn hình có râ´t nhiê`u cuộc gọi lỡ. La Thanh Phong gọi lại, điện thoại được kê´t nô´i ngay lập tức. Giọng Hàn Hiểu có vẻ râ´t lo lă´ng, "La Thanh Phong, anh không nghe điện thoại lâu như vậy, có chuyện gì xảy ra không?"

"Không có gì," La Thanh Phong quay người đi, cô´ gă´ng để giọng mình bình tĩnh như mọi khi, "Anh bận việc ở dưới nhà, điện thoại để quên ở trong phòng tranh."

"Thật sao?" Giọng Hàn Hiểu có vẻ như đang nghi ngờ với cách giải thích này.

"Đương nhiên là thật," La Thanh Phong nhìn xuô´ng, cười nhẹ nhàng, "Thật sự là không có gì, em đừng nghĩ lung tung. Em đã thu

https://thuviensach.vn

dọn đồ̀ xong chưa? Nế́u mà quên gì, đế́n lúc lên sàn thi công mới nhớ ra thì gọi trời trời không đáp, gọi đấ́t đấ́t không thưa đâu."

Không biế́t Hàn Hiểu có nhận ra anh đang đang cố́ ý đánh trố́ng lảng không, anh không thấ́y cô nói gì. Trong phút giây yên lặng đó, đột nhiên trong lòng La Thanh Phong cảm thấ́y ấ́m áp. Mọi người đề̀u nói trực giác của phụ nữ rấ́t nhạy cảm, có lẽ cô ấ́y cũng cảm nhận thấ́y điề̀u gì đó, như vậy có được coi là lòng đã hiểu nhau không?

"Có việc gì anh đừng giấ́u em." Hàn Hiểu không yên tâm dặn dò.

"Ừ, anh không giấ́u em." La Thanh Phong nhìn lên tường cười. Trên tường là vị trí treo bức tranh tĩnh vật màu sắ́c tươi đẹp, bây giờ bức tranh đã bị phá hỏng, tấ́m vải vẽ rơi xuố́ng cong lại, để lộ ra tấ́m gỗ lót phía sau, giố́ng như một tác phẩm nghệ thuật đáng ghê tởm, "Có việc gì vui anh sẽ không giấ́u em. Mau nghỉ ngơi đi."

Hàn Hiểu không yên tâm dặn dò vài câu rồ̀i lưu luyế́n tắ́t điện thoại.

La Thanh Phong nhìn màn hình điện thoại tố́i dầǹ, nụ cười trên môi biế́n mấ́t.

Thôi Hạo nhìn anh, hơi chau mày, "Việc lớn như vậy cậu không nói cho cô ấ́y sao?"

La Thanh Phong lắ́c đầ̀u, "Ngày mai cô ấ́y phải lên sàn thi công."

Thôi Hạo không nói gì nữa, quay đầ̀u nhìn đầ̀y xót xa rồ̀i hỏi nhỏ: "Người của Mạnh Hằ̀ng Vũ sao?"

La Thanh Phong không đáp, chỉ im lặng nhìn những vụn kính vỡ dưới chân.

https://thuviensach.vn

Sau khi ở phòng khám băng bó vết thương xong, đã sắp đến nửa đêm rồi. Thôi Hạo ngồi vào khoang lái, châm một điếu thuốc, nghĩ thế nào đưa một điếu cho La Thanh Phong.

Trong không gian mờ mịt khói thuốc lá, mọi thứ trở nên rất mơ hồ. Vô hình, hai người đều cảm thấy có một áp lực kỳ lạ.

"Lần trước cậu bị đánh cũng là do Mạnh Hằng Vũ làm à?" Thôi Hạo hít một hơi thuốc rồi hỏi nhỏ, "Rốt cuộc con người này muốn làm gì?"

"Người như anh ta không để ý đến sự tồn tại của mình, điều anh ta coi trọng là Vu Dương và dòng họ Vu của cô ta." Khóe miệng La Thanh Phong hơi cong lại, nở một nụ cười tự chế giễu, "Chỉ cần làm cho Vu Dương vui, việc gì anh ta cũng vui vẻ làm."

"Such a fruitcake! "[(6)] Thôi Hạo chửi.

Thôi Hạo hừ một tiếng, "Lần trước là có việc gì?"

"Không có gì," La Thanh Phong lười biếng dựa người vào ghế giải thích, "Mạnh Hằng Vũ đang theo đuổi Vu Dương, Vu Dương không biết ăn nhầm phải thuốc gì, nói với hắn mình là gì của cô ta, vì thế hắn phát khùng. Mình giải thích với mấy người đó Vu Dương chỉ là người đầu tư vào phòng tranh, họ không tin nên ra tay..."

Thôi Hạo hừ một tiếng, "Nếu là mình, mình cũng không tin."

La Thanh Phong bật cười, "Ông Thôi, rốt cuộc là ông đứng về bên nào?"

Thôi Hạo lại hỏi: "Vu Dương nói sao?"

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong cúi nhìn khói thuốc đang bay lượn, không bộc lộ thái độ gì

nói: “Vu Dương không thừa nhận, cô ta nóikhông có quan hệ gì với Mạnh Hằng Vũ.”

Thôi Hạo hừ một tiếng, “Cậu tin sao?”

La Thanh Phong lắc đầu, “Việc lần đó, tám chín mươi phần trăm là lúc đầu Vu Dương không biết, dù sao lúc đó mình và cô ta vẫn chưa lật mặt với nhau. Nhưng chắc chắn là về sau cô ta đã điều tra ra.”

“Điều tra xong cũng không nói với chúng ta một tiếng? Con người đáng chết này.” Thôi Hạo đập tay lên vô lăng, mắng nhỏ, “Hình Nguyên thì sao?”

“Về Đức rồi. Không biết có phải là đi uống rượu hỉ của anh trai mình không.” Không biết La Thanh Phong nhớ ra điều gì, cười một tiếng, “Nghe ngóng về anh ta qua mình làm gì? Không phải là cậu có ý gì với anh ta chứ? Mình cảnh cáo cậu, đó là một kẻ xấu, số người anh ta hại còn nhiều hơn số bệnh nhân mà cậu đã điều trị.”

Thôi Hạo liếc nhìn anh, không để ý đến câu nói lạc đề đó, “Những việc Vu Dương làm, rốt cuộc anh ta có biết không?”

La Thanh Phong thở dài, “Có lẽ là không biết. Nếu anh ta ở thành phố T, Vu Dương đâu dám đi lại với Mạnh Hằng Vũ trơ trẽn như thế? Đều là mua bán làm ăn kiểu xã hội đen, nhưng con đường của họ Vu và Mạnh Hằng Vũ khác nhau.”

Thôi Hạo không nói gì.

Việc dòng họ Vu có quan hệ với xã hội đen, anh chỉ “nghe thấy nói thế”. Nhưng việc phòng tranh bị đập phá là một sự thật hiện ra

https://thuviensach.vn

ngay trước mắt. Hàn Hiểu nói bây giờ đi báo cảnh sát cũng không kịp, cách nói này thật ra cũng không phải quá ngây thơ. Mạnh Hằng Vũ, một nhân vật có tầm cỡ như vậy lại không biết lấy tiền để che đậy sao, tiền đã bỏ ra, liệu còn ai dám chắn đường?

Ăn của người ta thì phải tự bịt miệng, chân lý này ở đâu cũng đúng. Huống hồ, cảnh sát làm việc cần phải có bằng chứng, nếu điều tra tiếp vụ phòng tranh bị phá, có lẽ cũng chỉ điều tra ra vài tên tép riu mà thôi. Nếu nói là do Mạnh Hằng Vũ làm, trong mười người cũng phải có chín người nghĩ kẻ này túng quá nên bị điên, muốn tống tiền nhà giàu.

“Such a fruitcake!”Thôi Hạo lại chửi một câu.

La Thanh Phong cười nhỏ, “Xin cậu chửi người khác thì cũng phong phú một chút. Quanh đi quẩn lại chỉ có một câu, đúng là không sáng tạo.”

“Câu này chửi rất thuận miệng.” Thôi Hạo đập vào vô lăng, “Về phòng tranh hay về nhà? Hay là về nhà mình, sau khi chúng gây sự không được mình cũng nên tránh đi.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Phòng tranh. Vẫn còn một đống việc, không thể để cho mấy đứa trẻ vẫn chưa tốt nghiệp phải đứng ra gánh vác được.”

Thôi Hạo không nói gì nữa.

Lúc xe chạy về đến đường Hà Bắc, Thôi Hạo lại hỏi: “Bây giờ cậu có dự định gì?”

La Thanh Phong nói: “Lúc đầu mình đồng ý để Vu Dương tham gia vào phòng tranh là vì nể mặt chị dâu mình. Bây giờ đã âm ĩ đến

https://thuviensach.vn

mức này, điề̀u mình hy vọng nhấ́t là cô ta rút tiề̀n về̀, sau đó đi càng xa càng tố́t."

Thôi Hạo không nói gì.

La Thanh Phong lại nói: "Mình không thiế́u tiề̀n, nhưng trong việc làm ăn, mình không muố́n lộ mặt, vì thế́ điề̀u mình thiế́u là một người đầ̀u tư trên danh nghĩa."

Thôi Hạo lắ́c đầ̀u, giọng nói có vẻ như trong họa có phúc, trong phúc có họa, "Vu Dương không biế́t trong hội chợ triển lãm, bức tranh sơn dầ̀u bán được bố́n trăm nghìn đô la Hồ̀ng Kông của Tạ Đơn Thanh chính là của cậu sao?"

La Thanh Phong không nói gì. Anh không hề̀ có ý giấ́u cô ta, chỉ là... Lúc đầ̀u, mục đích đế́n học viện mỹ thuật Munich của cô ta là muố́n tìm một người có tư chấ́t để đầ̀u tư, gặp một người làm ăn như cô ấ́y, La Thanh Phong có một chút phòng bị theo bản năng.

Thôi Hạo cười lớn, "Tố́t, rấ́t tố́t. Để cho đố́i thủ khinh địch là mấ́u chố́t để chiế́n thắ́ng mà, cao tay!"

Xe dừng lại bên ngoài phòng tranh, La Thanh Phong vịn vào tay nắ́m cửa, quay lại nhìn Thôi Hạo rấ́t chăm chú, "Ông Thôi, nhờ ông một việc."

"Nói đi." Thôi Hạo đồ̀ng ý, không để tâm gì hế́t.

"Ngày mai cậu tiễn Hàn Hiểu thay mình, tùy cậu tìm ra một lý do..." Nói rồ̀i anh chỉ lên vế́t thâm tím trên mặt mình, "Mình không thể đi với bộ dạng thế́ này được, cô ấ́y phải lên sàn thi công một tháng."

Thôi Hạo nghĩ, "Nế́u nói là cậu bận làm ăn gì đó thì rõ ràng là chúng ta trọng tiề̀n bạc mà xem thường tình cảm. Hay là nói cậu bị

https://thuviensach.vn

chó cắn, đi lên đi xuống cầu thang không thuận tiện nên bị mình nhốt trong nhà.”

La Thanh Phong cười mắng: “Cậu mới bị chó cắn.”

https://thuviensach.vn

Chương 16: Nơi cao nhất của sàn thi công

Sự cẩn thận này biến thành thói quen, dần dần khiến cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi như bị bọc trong một cái kén mà không biết phải làm thế nào để cắn đứt nó.

Hàn Hiểu luôn không hiểu: rốt cuộc một người có thể có bao nhiêu chiếc điện thoại? Hay nói cách khác, rốt cuộc một người cần bao nhiêu số điện thoại mới đủ dùng?

Rõ ràng là một số điện thoại lạ, nhưng khi nhận điện cô không ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói của Hình Nguyên. Phát hiện ra điều này, Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, "Nhà anh bán điện thoại à?"

Ở đầu bên kia, Hình Nguyên cười lớn, "Nhà tôi không bán điện thoại, nhưng người gọi điện đang được treo biển bán. Người đó cao một mét tám mươi ba, sức khỏe tốt, ngoại hình đẹp, tính cách phóng khoáng, có thể mua bằng tiền mặt hoặc trả góp, cô Hàn có hứng thú không?"

Hàn Hiểu hừ một tiếng, mắng nhỏ một câu: "Đồ mặt dày."

Bỗng nhiên Hình Nguyên để điện thoại ra xa, hạ giọng nói nhỏ vài câu gì đó, có vẻ như đang trao đổi công việc với người bên cạnh. Sau đó, Hàn Hiểu nghe thấy có tiếng cửa kêu nhè nhẹ, cô không nén được buồn phiền: Rốt cuộc không biết người này đang làm gì?

Lát sau, giọng Hình Nguyên lại vang lên, "Lại lên sàn thi công rồi sao?" Lúc anh ta hạ giọng xuống, cô cảm thấy có một cảm giác ấm áp đặc biệt, âm điệu hơi ngân lên, có gì đó...mê hoặc và quyến rũ.

https://thuviensach.vn

Không hiểu vì sao, Hàn Hiểu nhớ đến chiếc bánh ga tô sô cô la anh ta để lại và hương vị ngọt ngào của nó trong bóng tối.

Lúc đó trời mới mưa, không khí ẩm ướt, chỉ vì hương thơm của chiếc bánh mà cô không hề cảm thấy lạnh lẽo trong đêm mưa...

Bỗng nhiên cô không biết phải nói gì, hay vì ăn bánh của người ta rồi nên thế sao?

Trong điện thoại có tiếng động nho nhỏ, bất giác trước mắt Hàn Hiểu hiện lên hình ảnh Hình Nguyên đang cúi đầu lấy diêm châm thuốc: qua làn khói thuốc mờ ảo, cô nhận ra được có điều gì đó ẩn sâu trong ánh mắt của anh.

Nhưng cô nhìn thấy anh châm thuốc từ lúc nào? Hàn Hiểu không nhớ được trong ký ức của mình.

“Cô mệt sao?” Hình Nguyên đột nhiên hỏi.

“Gì?” Hàn Hiểu ngạc nhiên. Hôm nay Hình Nguyên có vẻ bình tĩnh hơn mọi lần trước đây, nhưng anh nói chuyện với giọng điệu nhẹ nhàng như thế khiến Hàn Hiểu không quen, “Anh là Hình Nguyên thật à? Không phải là bị quỷ nhập hồn chứ?”

Hình Nguyên cười nhỏ, “Hiểu Hiểu, tôi rất mệt nên không thể quay về tạm biệt cô.”

Có vẻ như càng nói chuyện lại càng lịch sự. Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, “Không sao.”

“Tôi sẽ đi đón cô.” Hình Nguyên yên lặng một lát rồi nói, “Đợi khi nào cô về, tôi sẽ đi đón cô.”

“Gì?” Hàn Hiểu cảm thấy mơ hồ với ý định của anh, “Đón tôi làm gì? Từ Hải Công về thành phố có xe đưa đón.”

https://thuviensach.vn

“Có lúc cô ngô´c đê´n mức làm cho người khác bực mình.” Hình Nguyên thở dài, “Ngày mai cô phải dậy sớm đúng không? Đi ngủ thôi.”

Hàn Hiểu mơ màng cúp điện thoại. Cô cảm thâ´y vô cùng lạ lùng khi bỗng nhiên có thể nói chuyện với Hình Nguyên nhẹ nhàng như thê´!

Hàn Hiểu xoa xoa mặt, trong lòng nghĩ: Nê´u không phải là Hình Nguyên bị quỷ nhập hô`n thì mình bị mộng du rô`i.

Xe vẫn còn chưa rẽ vào bãi đỗ xe ở cổng Hải Công, Hàn Hiểu đã nhìn thâ´y chiê´c xe Mercedes màu đen đang đỗ bên đường và Vu Dương xinh đẹp đang đứng dựa vào xe, mỹ nữ đứng bên xe đẹp khiê´n ai đi qua cũng phải ngước nhìn. Nhưng Hàn Hiểu không rõ vì sao Vu Dương lại xuâ´t hiện ở đây?

Vu Dương đã nhìn thâ´y họ, cô ta có vẻ hơi mâ´t kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Thôi Hạo ngạc nhiên nhìn cô ta như nhìn người ngoài hành tinh, “Con chó này đê´n đây làm gì?”

“Ai biê´t được?” Hàn Hiểu buô`n cười với cách dùng từ của Thôi Hạo, “Tôi đoán...có lẽ không phải là đê´n tiễn tôi chứ? Tôi có vinh hạnh như thê´ không?”

Thôi Hạo lă´c đâ`u, cười đâ`y thâm ý, “Cô là tình địch danh chính ngôn thuận của cô ta, đê´n để thị uy là câ`n thiê´t.”

Hàn Hiểu trợn mă´t nhìn anh, “Đừng dùng từ danh chính ngôn thuận này như vậy có được không?”

Không đợi Thôi Hạo tiê´p tục phét lác, Vu Dương đã bước lại gâ`n, đưa ngón tay thon dài có quét sơn móng tay màu vàng cam gõ hai

https://thuviensach.vn

tiếng lên cửa kính phía Hàn Hiểu ngồi.

Cửa xe hạ xuống, Thôi Hạo cười: "Ồ, đại mỹ nữ, vì sao lại đi dạo đến đây?"

Vu Dương liếc nhìn anh rồi ánh mắt dừng lại trên mặt Hàn Hiểu, "Cô ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Hàn Hiểu không động đậy. Không phải vì cô sợ cô ta làm gì mình, mà đơn giản là cô không muốn nghe cô ta nói chuyện, "E rằng tôi không có nhiều thời gian, hơn nữa tôi cũng không cảm thấy tôi với cô có chuyện gì để nói."

"Vài câu thôi, chiếm của cô bao nhiêu thời gian?" Vu Dương chau mày, giơ ngón tay chỉ vào mặt cô, ánh mắt lộ rõ vẻ đang cảnh cáo, "Tôi khuyên cô tốt nhất..."

"Tốt nhất gì?" Thôi Hạo nhìn cô ta, giọng điệu bắt đầu trở nên lạnh lùng, "Nếu muốn gây chuyện giật gân...không phải là nên chọn thời cơ tốt vào đêm qua để tiện ra tay sao?"

Ngón tay Vu Dương cứng đờ rồi hạ xuống, nheo mắt lại, khóe miệng nở một nụ cười nhạt nhẽo không rõ thái độ, "Anh nên xem lại lời anh nói, tôi chỉ thay anh tôi chuyển lời. Hơn nữa, Hàn Hiểu là bảo bối của anh tôi, tôi không dám động đến cô ấy! Đúng không, Hàn Hiểu?"

Nghe đến hai chữ "bảo bối", mặt Thôi Hạo biến sắc.

Vu Dương giảo hoạt cười, "Hàn Hiểu, cô không nhận thấy giữa chúng ta ngoài La Thanh Phong còn có rất nhiều chủ đề để nói sao?" Lúc nhắc đến La Thanh Phong, ánh mắt cô ta rất lạ khiến Hàn Hiểu bắt đầu cảnh giác theo bản năng.

Hàn Hiểu xuống xe, không nói gì đi theo cô ta tới bên đường.

https://thuviensach.vn

Vu Dương liếc nhìn Thôi Hạo ở trong xe, lạnh lùng nói: “Tôi không biết cô là một kẻ rất đa tình, ngay cả Thôi Hạo cũng bị cô quyến rũ.”

Hàn Hiểu khoanh tay chau mày lại, “Cô từ xa đến đây là muốn nói điều này sao?”

“Hình Nguyên, con người biến thái đó bảo tôi đến chào cô.” Vu Dương cố gắng kìm nén cơn giận dữ đang hiện lên trong ánh mắt, “Còn có một túi đồ nhờ tôi đưa cho cô.”

Hai chữ “biến thái” dùng rất hợp ý Hàn Hiểu. Hàn Hiểu cười, kiên quyết nói: “Tôi không cần.”

Vu Dương không vui lườm cô, “Cô hãy tử tế mà theo Hình Nguyên đi, đừng làm phiền đến La Thanh Phong nữa.”

Hàn Hiểu không nói gì.

Vu Dương có vẻ hơi sốt ruột, giơ tay chỉ vào cô với giọng kênh kiệu, “Cô đừng hòng dựa vào Hình Nguyên mà làm gì tôi...”

Nhìn thấy động tác đó, Thôi Hạo mở cửa xe bước lại gần.

Vu Dương hừ một tiếng, quay người bước về xe của mình, lấy từ cốp xe phía sau ra một cái túi lớn, tiện tay vứt xuống bên đường, “Này, đều ở đây, muốn hay không tùy cô. Dù sao tôi cũng đã làm những việc anh ấy bảo tôi làm rồi, lúc nào về cô đừng bảo tôi thế này thế nọ!:

Hàn Hiểu cảm thấy câu nói cuối cùng của cô ta rất có hàm ý vì sắc mặt của Thôi Hạo rất xấu.

Không đợi chiếc xe Mercedes quay đầu chạy đi, Thôi Hạo hỏi Hàn Hiểu: “Có chuyện gì với Hình Nguyên thế?”

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì.” Nhắc đến người này, Hàn Hiểu luôn cảm thấy mệt mỏi và rối loạn.

Thôi Hạo nhìn chiếc túi và thắc mắc, “Đồ gì đấy?”

Hàn Hiểu vốn dĩ muốn nói mình không cần, để cho anh tự xử lý. Không ngờ Thôi Hạo chau mày, giúp cô mang cái túi đó để lên xe hành lý, tự nói với chính mình: “Được rồi, chỉ là một ít đồ... Thanh Phong của chúng ta cũng không để ý...”

Hàn Hiểu mím miệng cười, đang định quay người đi thì nghe thấy Thôi Hạo gọi cô từ phía sau. Nhưng khi cô quay đầu lại, anh lại cảm thấy không biết nên nói gì, chỉ nhìn Hàn Hiểu thật thần rồi nói: “Thanh Phong không phải là người biết chiều người khác, nhưng cậu ấy rất thật.”

Hàn Hiểu gật đầu, “Tôi biết.”

Thôi Hạo vẫn muốn nói chuyện của Hình Nguyên nhưng anh cảm thấy mình không có tư cách đó nên trong lòng cảm thấy rất băn khoăn.

Hàn Hiểu bước thẳng vào cửa, lấy giấy tờ đưa cho bảo vệ, vô tình liếc nhìn Thôi Hạo đang đứng yên lặng ở đó. Cô thầm nghĩ trong lòng, người này đúng là bạn tốt của La Thanh Phong. Khi cô quay về, nếu La Thanh Phong không thèm nhìn cô nữa thì anh ấy có còn quan tâm đến chuyện tình cảm của mình như thế này không?

Lúc nghĩ đến đó, Hàn Hiểu cảm thấy con người mình thật chán ngắt: Cô không nên ghen với cả người bạn cùng giới của anh ấy như thế!

Từ cửa sổ trực thăng nhìn xuống, đất liền xa dần, cảnh vật được thay thế bằng biển rộng mênh mông ngút tầm mắt. Không

https://thuviensach.vn

còn tiếng ồn ào của đất liền, thế giới trở nên vô cùng rộng lớn và trống vắng. Cảm giác cô đơn tràn ngập trong lòng cô.

Hàn Hiểu dán mặt vào cửa sổ, mắt nhìn về phía đất liền giờ đây chỉ còn nhìn thấy một đường thẳng rất mơ hồ, trong lòng có một cảm giác buồn bã và trống rỗng không sao xóa nhòa được.

Là nỗi nhớ sao, cô nghĩ. Vừa mới rời đi mà đã bắt đầu nhớ rồi.

Nhưng lúc này, nỗi nhớ trong lòng cô không hoàn toàn giống với cảm giác cô rời khỏi đất liền lần đầu. Lúc đó, cô chỉ vương vấn tình cảm với một người. Nhưng lúc này, trong lòng cô băn khoăn rất nhiều điều không thể diễn đạt được bằng lời. Ví dụ như hành động khó hiểu của Hình Nguyên, ví dụ như...sự để ý của cô với Vu Dương.

Làm sao có thể không bận tâm đến những chuyện ấy nữa?

La Thanh Phong chưa bao giờ cắt đứt liên lạc nhưng cũng chưa bao giờ chính thức hẹn hò với cô. Sự nghi ngờ này không thốt lên được thành lời nên cô cảm thấy rất khó chịu nhưng không biết nên hỏi anh như thế nào. Có lẽ lúc gặp La Thanh Phong, cô luôn luôn quá cẩn thận. **Sự cẩn thận này biến thành thói quen, dần dần khiến cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi như bị bọc trong một cái kén mà không biết phải làm thế nào để cắn đứt nó.**

Vậy là cảm giác lưu luyến trước khi đi lúc này tự nhiên lại biến thành cảm giác vui mừng kỳ lạ. Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ cô và La Thanh Phong xa nhau lúc này là một việc tốt. Đối với cô, thời gian gần một tháng đủ để cô xả hơi rồi.

Thật sự cô không muốn để anh nhìn thấy cô mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Nhân viên mới lên sàn thi công thường có nửa ngày nghỉ để thu dọn đồ đạc.

Hàn Hiểu vẫn được sắp xếp ở gian phòng trước, nhưng người cùng phòng là một nhân viên thiết kế nữ mới. Hàn Hiểu đã gặp chị ấy ở văn phòng Hải Công, tên chị là Đồ Bảo, là nhân viên thiết kế nhiều tuổi nhất ở bộ phận thiết kế.

Là người đã lập gia đình nên chị ấy có nhiều điểm rất khác với người độc thân như Hàn Hiểu mặc dù tủ quần áo và giường đệm của họ đều được thu dọn rất ngăn nắp, cùng có thói quen đặt thứ đồ quý giá nhất của mình lên vị trí bắt mắt nhất trên đầu giường.

Hàn Hiểu nhìn thấy bức ảnh một cậu bé nên không nén được tò mò hỏi: "Chị Đồ, con trai chị năm nay học trung học à?"

Đồ Bảo cười đáp: "Ừ, học hành không tồi, chỉ có điều là nghịch lắm. Có một thời gian liên tục phải mời phụ huynh đến trường, nghịch đến nỗi chồng chị phải đánh suốt."

Hàn Hiểu an ủi, "Nghe nói trẻ con tầm tuổi đó rất nghịch ngợm."

Đồ Bảo vừa sắp xếp giấy tờ trong tay, vừa lắc đầu, "Vẫn là chuyện gia đình. Cả năm chị đi công tác, chưa bao giờ đi họp phụ huynh. Bố cháu ở nhà bận công việc, lại phải chăm sóc cháu..."

Hàn Hiểu nhìn bức ảnh của cậu bé rồi lại nhìn người đàn ông trung tuổi đang đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt hiền lành, ánh mắt ấm áp, cô ngại ngần hỏi: 'Chồng chị nghĩ gì về công việc của chị?"

"Trước khi kết hôn anh ấy không nhận ra hậu quả của việc chị không ở nhà thường xuyên nên sau khi kết hôn không thích nghi được. Có một thời gian bọn chị rất ầm ĩ, còn định li hôn." Đồ Bảo

https://thuviensach.vn

thở dài, “Thật ra không phải là người trong ngành, không có cách nào hiểu được tính chất công việc của chúng ta. Nhưng nếu hai người làm cùng ngành, hiểu thì hiểu, nhưng hai người đều không có ở nhà thì không thể sống cùng nhau được.”

Hàn Hiểu không nói gì. Nói thật, đây là lần đầu tiên cô nhận ra vấn đề này.

Đồ Bảo vừa sắp xếp bản vẽ theo thứ tự, vừa nói: “Dù sao hầu hết mọi người vẫn có thể sống bình thường. Nếu lúc nào cũng chỉ có một mình thì có khác gì sống độc thân đâu!”

Hàn Hiểu nhớ đến câu nói của La Thanh Phong, “Sau này chúng ta ở nhà em nấu cơm”, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

Đồ Bảo quan sát thái độ của cô rồi hỏi: “Em có bạn trai rồi phải không? Cậu ấy nghĩ thế nào về công việc của em?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Tạm thời vẫn chưa nói gì.” Cô nghĩ, ngay cả người bạn trai này cũng chỉ là “tạm thời”, nói đến những vấn đề khác...thực sự là hơi sớm.

“Tuổi trẻ thật là tuyệt, không cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện gì.” Đồ Bảo thở dài tỏ vẻ am hiểu, “Nhưng nếu có cơ hội ở lại phòng kỹ thuật, em cũng phải xem xét. Dù sao là phụ nữ cũng không nên chạy dự án như thế. Đợi sau này kết hôn, có con rồi, em còn phải chăm sóc gia đình. Ai cũng có công việc, không thể bắt người kia phải thông cảm cho chúng ta, đúng không?”

Hàn Hiểu gật đầu, nghĩ đến các chị em khác trong phòng kỹ thuật đều đã có gia đình, trong lòng cảm thấy việc ở lại phòng kỹ thuật...có lẽ là khó.

https://thuviensach.vn

Trèo lên tầng cao nhất của thiết bị, Hàn Hiểu tháo mũ bảo hộ. Cô vừa lau mồ hôi trên trán, vừa quay người lại cười với Hồ Đồng, "Chú Hồ, hóng gió một lát, chỉ hóng gió một lát, không tính là vi phạm nội quy an toàn lao động chứ?"

Hồ Đồng và anh Lưu ở bên thi công vừa tháo máy đo độ chuẩn xuống khỏi lưng, vừa thở gấp, "Không tính! Đương nhiên là không tính! Đây là tầng cao nhất của thiết bị rồi, trừ khi có đá từ trên trời rơi xuống, nếu không làm gì có thứ gì va vào chúng ta được, đúng không?" Vừa nói vừa vỗ ngực, "Già rồi, vừa mới trèo lên độ cao như thế này mà đã mệt. Nhớ lại các dự án làm trong đất liền trước đây, leo lên độ cao chín mươi tư mét của đuốc đốt, một ngày leo lên leo xuống mấy lần mà không sao!"

Hàn Hiểu bật cười, "Anh Lưu còn ở đây mà chú vẫn còn nói khoác được."

Hồ Đồng nhìn cô rồi nhìn anh Lưu, cười đáp, "Nói khoác gì, thật đấy."

Hàn Hiểu cười đáp: "Đuốc đốt cao chín mươi tư mét cháu cũng đã từng lên rồi. Leo lên leo xuống mấy lần? Chú đừng giấu cháu nữa."

Hàn Hiểu giải thích: "Năm kia, có một nhà máy mới xây dựng mua máy móc của bên cháu. Nhân viên kỹ thuật của họ vẫn chưa đến, không có người phối hợp kiểm tra cùng bên thi công nên nhờ cháu qua đó làm, sau khi hoàn thành mới quay về công ty. Ba tháng liền! Trên đuốc đốt cao chín mươi tư mét chỉ có vài cặp nhiệt điện, đợi đến lúc cháu leo lên rồi họ mới nói phòng điều khiển vẫn chưa làm việc nên lại leo xuống. Lúc vừa leo xuống họ lại nói có thể làm được nên cháu lại đeo máy ở lưng leo lên..."

Cô mới nói đến đó, Hồ Đồng và anh Lưu đã cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu bĩu môi, “Cao chín mươi tư mét! Một buổi chiều leo lên leo xuống hai lần, mệt đến mức suýt chút nữa thì nôn ra máu.”

Hồ Đồng cười đáp: “Sàn thi công ở biển không có đuốc đót cao như thế, cháu yên tâm mà leo.”

Tuy không cao nhưng cũng là chỗ cao nhất trên hệ thống. Dựa vào lan can, cảnh vật của sàn thi công thu gọn trong tầm mắt cô.

Giai đoạn thi công đã gần kết thúc, hệ thống ống ngang dọc của hệ thống đã làm xong bảo ôn, bên ngoài được bọc bằng vỏ bảo vệ màu xám bạc, tất cả hiện lên vẻ đẹp của ngành công nghiệp dưới ánh nắng của mùa hè.

Nghĩ đến công sức của mình góp phần làm nên bức tranh đẹp mắt này, trong lòng Hàn Hiểu không khỏi cảm thấy tự hào.

Lấy điện thoại ra chụp vài bức ảnh, vẫn còn chưa kịp ngắm, cô đã nghe thấy tiếng của Mạnh Giao gọi bằng điện thoại interphone, “Anh Hồ, Tiểu Hàn, có mặt ở vị trí không? Có thể làm TT8503 rồi.”

Hàn Hiểu vội vàng cất di động, lấy điện thoại interphone treo trên thắt lưng của bộ đồng phục lao động liền thân, “Chú Mạnh, cháu là Tiểu Hàn. Mọi người đã có mặt ở vị trí rồi.”

Giọng của Mạnh Giao như bị nhiễu bởi sóng điện, “Được, thêm tín hiệu.”

Hồ Đồng và anh Lưu tháo một đầu dây nối với thiết bị đo, nhanh nhẹn nối vào máy đo độ chuẩn. Hàn Hiểu chăm chú nhìn vào màn hình hiển thị, bình tĩnh báo kết quả, “0%.”

Trong máy điện thoại vang lên tiếng của Mạnh Giao, “0%.”

“25%。”

https://thuviensach.vn

“25%。”

“50%。”

“50%。”

“75%。”

“75%。”

“100%。”

“100%。”

Mạnh Giao đáp: “OK.”

Hàn Hiểu vừa ghi chép, vừa đưa máy lên tai hỏi: “Bên dưới làm cái nào?”

Mạnh Giao đáp “Đợi một lát” rồ`i không nói gì nữa, cho đê´n khi đường dây của TT8503 được nô´i lại, Hô` Đô`ng ký tên vào bản ghi chép của bên thi công, vẫn không có động tĩnh gì.

Mọi người ngô`i xuô´ng, dựa người vào thiê´t bị.

“Tô´t nhâ´t hôm nay nên làm xong mâ´y cặp nhiệt độ ở trên cao này.” Hô` Đô`ng nhă´m mă´t rô`i thở mạnh, “Không thể suô´t ngày leo cao như thê´ này nữa, tôi să´p ăn không tiêu rô`i.”

Hàn Hiểu mím miệng cười đáp: “Ngày mai để cháu và anh Lưu ra hiện trường, chú và chú Mạnh ở trong phòng điê`u khiển.”

Hô` Đô`ng lă´c lă´c đâ`u, “Đợi ngày kia Tiểu Lý đê´n, chúng ta phải chia thành hai nhóm, nhanh chóng làm hê´t các công việc còn lại. Cháu và Mạnh Giao ở trong phòng điê`u khiển, chú và Tiểu Lý ra hiện trường là được rô`i.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Không phải là vừa mới bắ t đầ u kiểm tra sao?”

Anh Lưu ở bên thi công chỉ lên bầ u trời xanh không một gợn mấ y, hơi chau mày, “E rằ ng mùa này sẽ có bão.”

Hồ Đồ ng cũng gật đầ u, “Lúc bão qua có thể quét sạch những người đang ở trên sàn thi công. Chúng ta không dễ gì khố ng chế được thời gian.”

Trong ấ n tượng của Hàn Hiểu, bão chỉ là mưa to và gió thổi không ngừng. Cô không thể tưởng tượng bão trên biển như thế nào. Đang thu thập những kiế n thức về bão trong đầ u, Hàn Hiểu nghe thấ y tiế ng Mạnh Giao vang lên trong điện thoại, “Chú Hồ, Tiểu Hàn, xuố ng đã. Hệ thố ng máy tính bên này vẫn chưa làm xong, hôm nay không thể làm nố t những cặp nhiệt điện còn lại được. Xử lý khu vực trong khoang trước.”

Hồ Đồ ng cười đáp: “Được, lầ n sau lại phải leo rồ i.”

https://thuviensach.vn

Chương 17: Anh muốn ôm em

Có những điều giấu kín trong lòng, không dám mong đợi rồi đột ngột đến khiến cô xao động.

Lúc La Thanh Phong bước xuống cầu thang, anh nhìn thấy Vu Dương đang đứng giữa một đám người to lớn. Mặc dù ở trong nhà nhưng Vu Dương vẫn đeo kính râm hiệu Gucci, không biết có phải vì cô ta cảm thấy nếu đeo kính như thế thì nhìn sẽ oai phong hơn không?

La Thanh Phong phủi lớp bột màu trên tay, từ từ bước đến trước mặt Vu Dương.

Nhìn vào đôi kính đen không dễ chịu chút nào nhưng La Thanh Phong không tránh né, bởi Vu Dương đã bày ra thế trận để chiến đấu, anh không muốn trước khi thổi kèn đã bại trận, mặc dù anh chưa bao giờ giành vẻ vang trước người phụ nữ này.

Vu Dương nhìn bức tường trống trơn với vẻ cao ngạo, nghiêng đầu cười lạnh lùng, “Leo, lâu rồi không gặp. Không ngờ...phòng tranh của anh lại không làm ăn được như thế này.”

La Thanh Phong đút hai tay vào túi quần, cười sảng khoái, “Đúng, vừa khai trương đã có người đến phá rối, ngược lại còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Thật là bất hợp lý.”

Vu Dương ngẩng đầu, nụ cười trên khóe miệng hiện lên rõ hơn, “Thật sao? Nhưng nếu không khai trương, tiền thuê nhà, điện nước, nhân công vẫn phải trả định kỳ đúng không?”

La Thanh Phong không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Vậy phải làm thế nào mới được?” Vu Dương cười đắc ý, “Không bán được tranh, không có thu nhập. Nếu tôi rút tiền đầu tư, phòng tranh sẽ không thể tiếp tục tồn tại được. Lý tưởng của anh sẽ... tan theo mây khói, thật sự là rất đáng tiếc.”

“Dùng thành ngữ rất hay, tiếng Trung của cô có tiến bộ.” La Thanh Phong cười bình thản, không nói tiếp lời cô ta.

Vu Dương cẩn thận nhìn thái độ của La Thanh Phong, có lẽ cảm thấy phản ứng bình thản của anh nằm ngoại dự liệu của mình, cô ta do dự một lát rồi quay sang dặn dò mấy người đàn ông đi cùng, “Tất cả ra ngoài.”

La Thanh Phong nhìn những người đó bước ra ngoài, anh không bộc lộ thái độ gì, cúi đầu cười không thành tiếng, “Có phải cô cảm thấy đàn ông đều ngốc nghếch không? Tôi cũng thế, Mạnh Hằng Vũ cũng thế?”

“Sao?” Vu Dương không hiểu lời anh nói.

La Thanh Phong nhìn cô ta, trong ánh mắt anh có vẻ xa cách lạnh lùng mà cô ta có thể cảm nhận được và cả sự thương hại mà cô ta không hiểu, “Vu Dương, Mạnh Hằng Vũ theo đuổi cô và cổ phần của cô ở họ Vu, cô lại dùng người của anh ta để ép tôi... Cô có bao giờ nghĩ rằng, nếu tôi đồng ý yêu cầu của cô, sau này cô sẽ đối xử với anh ta như thế nào? Nói với anh ta: Tôi đã xong việc với La Thanh Phong và phòng tranh của anh ta rồi, không cần dùng đến anh nữa, anh đứng tránh sang một bên. Như vậy sao?”

Mặt Vu Dương biến sắc, cô nhìn La Thanh Phong với ánh mắt cay nghiệt, “Đợi bao giờ anh thật sự không làm gì được nữa phải đến cầu xin tôi thì anh không cần để tâm đến chuyện đó nữa! Leo, tôi không tin có ai ở thành phố T dám động tay vào những vụ làm ăn đã bị Mạnh Hằng Vũ kìm kẹp.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cô cứ tự nhiên.” La Thanh Phong không để ý cười, “Nê´u không có việc gì khác, tôi phải vê` phòng tranh.”

“La Thanh Phong!” Giọng của Vu Dương vút cao, “Nhìn thâ´y tâm huyê´t của mình nă`m trong kho và bị mục nát, anh không cảm thâ´y đau lòng sao?”

La Thanh Phong cúi đâ`u cười nhỏ, “Vu Dương, mong cô không nên nói những vâ´n đê` không phải là chuyên môn của cô như thê´. Nê´u giữ gìn tô´t, một bức tranh sơn dâ`u sẽ có tuổi thọ vài trăm năm, cô và tôi có thể mục nát trước chúng, tôi không câ`n phải suy nghĩ vâ´n đê` có câ`n đau lòng thay chúng hay không.” Dừng lại một lát anh nói tiê´p, “Huô´ng hô`, đó là vâ´n đê` của tôi, không câ`n cô phải bận tâm.”

“La Thanh Phong!” Vu Dương lại hét lên.

La Thanh Phong không ngoảnh đâ`u lại bước thẳng lên câ`u thang. Bởi vì cô ta là phụ nữ, ít tuổi hơn anh và có quan hệ thân thiê´t với chị dâu nên anh mới luôn nhường nhịn như thê´. Trước đây anh không kiên quyê´t như vậy có lẽ vì cô ta không đi quá xa, không có ý định nghênh chiê´n với anh như bây giờ.

Không nghe thâ´y tiê´ng bước chân rời đi, biê´t ră`ng cô ta vẫn đứng trong căn phòng trô´ng trơn đó, La Thanh Phong cảm thâ´y không thoải mái. Quen biê´t nhau nhiê`u năm, không phải là không có những giây phút vui vẻ. Trước khi quen cô, anh chưa bao giờ biê´t đê´n các địa điểm vui chơi, chưa bao giờ ngô`i xe leo núi, cũng chưa bao giờ ngô`i trên đu quay quay lên cao, cảm nhận được vẻ đẹp diễm lệ của thành phô´ dưới màn đêm...

Đô´i với cô â´y, không phải anh chưa từng có những rung động nhẹ nhàng. Chỉ là sau mỗi lâ`n rung động, anh phải trả một cái giá râ´t đă´t. Bởi theo bản năng, Vu Dương coi tình yêu như một sợi dây

https://thuviensach.vn

thừng và muố´n buộc chặt lấ´y anh. Điề`u này khiế´n La Thanh Phong không sao chịu đựng nổi. Vì thế´, anh chỉ có thể kìm nén những rung động của mình, lùi từng bước để giữ một khoảng cách an toàn.

Nế´u như vậy bị coi là phụ lòng, thì...được, anh đã phụ lòng cô.

“La Thanh Phong...” Sau lưng anh có tiế´ng nấ´c nghẹn.

Trong lòng La Thanh Phong hơi xúc động, anh bấ´t giác bước chậm lại. Cùng với tiế´ng thổn thức của cô, một thứ gì đó êm dịu và mơ hồ` xuấ´t hiện giố´ng như trước đây.

Đáng tiế´c, sau tiế´ng thổn thức là lời trách móc khiế´n cho cảm giác ấ´y của anh tan biế´n.

“La Thanh Phong, anh sẽ hố´i hận... Chắ´c chắ´n anh sẽ hố´i hận!”

La Thanh Phong thở dài, “Vậy chúng ta cùng đợi xem.”

Vu Dương học quản trị kinh doanh, đố´i với các tác phẩm nghệ thuật, cảm hứng lớn nhấ´t của cô chỉ là sau khi mua vè`, bán ra với giá như thế´ nào để kiế´m được nhiè`u lợi nhuận nhấ´t. Mặc dù chưa có ai dám nghi ngờ khả năng thưởng thức nghệ thuật của cô, nhưng đố´i với La Thanh Phong, cô không hiểu gì vè` tranh, ít nhấ´t là không hiểu ý nghĩa thật sự của chúng.

Hàn Hiểu cũng không hiểu, cô không bao giờ che giấ´u điè`u đó. Nhưng không giố´ng với Vu Dương, cô không hiểu theo nghĩa của một nhà thưởng thức nghệ thuật chính hiệu.

Vì thế´ Vu Dương không biế´t, các tác phẩm sau khi được đem ra khỏi phòng tranh không được ký tên La Thanh Phong, mà là “Tạ Đơn Thanh”. Đương nhiên, trong danh sách các họa sỹ đương đại mà Vu

https://thuviensach.vn

Dương biết, chưa bao giờ xuất hiện tên "La Thanh Phong". Vì vậy, cô ta mới mặc định nghĩ rằng, một người đi học ở nước ngoài như La Thanh Phong, không có tên tuổi trong nước thì tuyệt đối không thể từ chối sự giúp đỡ của cô và họ Vu.

La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ mình phải cố tình giấu cô điều gì, anh chỉ không muốn mình biến thành một cái cây hái ra tiền trong tay "nhà thưởng thức nghệ thuật" Vu Dương. Đương nhiên, ngoài tiền bạc, Vu Dương vẫn còn có một danh vọng: hoặc là muốn trở thành một người tinh tường phát hiện ra nhân tài hội họa xuất sắc; hoặc là muốn trở thành một người bạn đời yểu điệu và lãng mạn của một họa sỹ nổi tiếng được cả thế giới biết đến...

Đương nhiên, ngoài tất cả những điều này, cô còn muốn có anh.

Đây là tất cả những gì mà Vu Dương cho rằng đó là "yêu".

Khi La Thanh Phong nghĩ đến đây, anh không khỏi tự cười mình. Rõ ràng cô ta muốn có anh, nhưng... Nếu cô ta không nhận ra những cơ hội kinh doanh gắn liền với anh, những nhân tố tiềm tàng có lợi cho cô ta, người phụ nữ cao ngạo này liệu có để mắt đến anh không?

Anh không biết.

Thật sự anh không biết mặc dù anh luôn tin rằng, Vu Dương có thiện cảm với anh hơn rất nhiều so với những người bạn bình thường khác, hơn nữa, trong một thời gian rất dài, tình cảm ấy của cô chưa bao giờ bị lung lay.

"Có lẽ không có gì không đúng," La Thanh Phong nghĩ, "Cô ta vốn là một người làm ăn, tìm kiếm lợi nhuận với tất cả mọi thứ là

https://thuviensach.vn

bản năng của cô ta. Chỉ là...mình không có cách nào đón nhận tình cảm có những tính toán tỉ mỉ đó mà thôi."

La Thanh Phong ngô`i trước bức tranh, bỗng nhiên không còn cảm hứng để tiê´p tục vẽ.

Trên bức tranh, Hàn Hiểu đang yên lặng dựa vào ghê´ suy tư. Trên nê`n tranh tô´i, khuôn mặt cô dịu dàng như áng mây và thanh khiê´t như ánh trăng.

Một chiê´c áo sơ mi màu tră´ng giản dị, không kiểu cách nhưng khiê´n cho người nhìn cảm thâ´y dễ chịu. Trong â´n tượng của anh, quâ`n áo của cô đê`u có phong cách như vậy, giản dị và gâ`n gũi. Cô gái này chưa bao giờ nghĩ mình là nữ hoàng, cô bình dị như ngòi bút và bảng pha màu vẽ của anh, mặc dù đặt ở chỗ không bă´t mă´t nhưng thật đê´n mức đưa tay là chạm tới được.

La Thanh Phong chưa bao giờ giỏi chơi đoán câu đô´, vì thê´ anh thích những cảm giác thật như vậy của cô dành cho mình.

La Thanh Phong câ`m bút, vẽ thêm một chút màu vàng nâu lên tóc mai của cô.

Anh nhớ tóc của cô có màu như vậy. Tóc cô chưa bao giờ được chăm chút nhiê`u, vì phơi nă´ng nên có màu vàng nâu, không sáng bóng nhưng có một cảm giác râ´t mê`m mại khi chạm vào.

La Thanh Phong không có â´n tượng gì đặc biệt với mái tóc của phụ nữ, nhưng anh thích những gì tự nhiên, ví dụ như tóc của cô, da của cô, môi của cô, không trang điểm bă`ng những thứ mà anh không biê´t là gì, sạch sẽ và thật như vô´n có. Khi hôn lên có thể cảm nhận được một làn da mê`m mại, tươi mới, giô´ng như rau quả đã được rửa sạch.

https://thuviensach.vn

Những gì sinh động có thể chạm tay vào là những gì đẹp đẽ nhất trong mắt La Thanh Phong.

La Thanh Phong hạ bút, ngắm nhìn người phụ nữ trong tranh. Anh nghĩ, nếu anh đếm ngược thời gian hai mươi tám ngày... liệu có phải là lập dị không?

Giọng của cô truyền từ một nơi nào đó trên biển xuyên qua tầng khí quyển lên vệ tinh, sau đó lại truyền từ vệ tinh xuống mặt đất đến tai anh, đó là một khoảng cách xa xôi đến không ngờ.

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy mệt mỏi. Khi nghe thấy giọng Hàn Hiểu, tất cả những buồn bã trong lòng khi phòng tranh bị phá hoại lại tràn ngập trong lòng anh, khiến anh cảm thấy ngay cả đầu ngón tay mình cũng đau nhói.

“La Thanh Phong?” Nghe thấy những tạp âm trong điện thoại, La Thanh Phong không biết đó là tiếng ồn xung quanh cô hay điện thoại bị nhiễu sóng, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đó là giọng của Hàn Hiểu, “Giọng của anh nghe rất mệt mỏi, có phải là ngày ngày ra quán rượu, sinh hoạt không điều độ không?”

La Thanh Phong sờ cằm cười nho nhỏ: “Đúng rồi, ngày nào anh cũng ra ngoài tụ tập.”

Hàn Hiểu bực bội hừ một tiếng rồi do dự hỏi: “Không phải anh đã quen cô nương nào rồi chứ?”

La Thanh Phong không nhịn được cười thành tiếng, “Cô nương của tôi, hôm nay có ăn táo nhập khẩu to hơn bảng pha màu không?”

Hàn Hiểu cũng cười theo, một lát sau cô lại thở dài buồn bã, “Chị Đồ làm thiết kế cùng phòng em đã về trước rồi, bây giờ chỉ còn một mình em. Hàng ngày từ nhà ăn về phòng, em không nhìn thấy

https://thuviensach.vn

một sinh vật sống nào, cũng không dám tham gia đánh bài cùng cánh đàn ông... Em buồn đến mức sắp mốc người lên rồi.”

Trong khu sinh hoạt có phòng chơi bài và phòng chiếu phim, đĩa phim cũng không ít. Nhưng chín mươi lăm phần trăm trên sàn thi công là nhân viên nam, lại đang vào mùa hè, trong phòng xem phim có không ít anh chàng thích đi dép lê mặc quần đùi, liệu có cô gái nào dám tham gia vào đó?

La Thanh Phong an ủi cô, “Không phải chỉ còn hai tuần nữa là em được về sao? Đợi em quay về, chúng ta sẽ đi siêu thị Isetan ngồi cả ngày, không làm gì cả, chỉ nhìn ngắm mọi người cho thỏa thích thôi!”

Hàn Hiểu bật cười.

“Lúc nào em không đi làm thì nghỉ ngơi cho khỏe,” Đợi cô cười xong, La Thanh Phong dặn dò cô, “Nên ăn nhiều rau quả, mỗi ngày phải uống hai hộp sữa, dù sao cũng không mất tiền, em phải tranh thủ ăn nhiều hơn.”

Hàn Hiểu cười đáp: “Được, em sẽ ăn nhiều!”

La Thanh Phong yên lặng giây lát rồi nói nhỏ: “Hàn Hiểu, anh nhớ em.”

Tay Hàn Hiểu hơi run.

La Thanh Phong lại nói: “Hiểu Hiểu, anh muốn ôm em.”

Hàn Hiểu biết mình không phải là người hay suy nghĩ nhiều, nhưng câu “nhớ em” của La Thanh Phong khiến cô không ngủ được. **Có những điều giấu kín trong lòng, không dám mong đợi rồi đột ngột đến khiến cô xao động.**

https://thuviensach.vn

Có lẽ chỉ vì anh ấ y mệt...

Có lẽ chỉ vì bỗng nhiên anh ấ y hơi yế u đuố i...

Ai cũng biế t những người làm nghệ thuật thường nhạy cảm hơn người khác, đôi khi chỉ với một miế ng vỏ trứng gà có thể làm xúc động cả thế giới. Có lẽ lúc đó anh ấ y đang đa sầ u đa cảm? Chỉ là một câu "nhớ em", rố t cuộc không thể diễn tả điề u gì. Hàn Hiểu cũng nhớ rấ t nhiề u người, không đúng sao? Bố mẹ, Quách Dung Dung, thậm chí là người mẹ tính cách xởi lởi thái quá của Quách Dung Dung...

Có lẽ anh ấ y chỉ là nhớ cô đơn thuầ n như vậy thôi.

Hàn Hiểu trở mình trên giường không ngủ được. Đế n nửa đêm, cô mới chợp mắ t được vài phút thì cảm thấ y trong phòng vô cùng ngột ngạt, hình như điề u hòa đã ngừng hoạt động.

Hàn Hiểu đang định dậy mở cửa sổ, bỗng nhiên nghe thấ y bên ngoài có tiế ng chân chạy dồ n dập, tiế ng mở cửa ở các phòng, hình như hầ u hế t mọi người đề u đã chạy ra ngoài.

Hành lang chật kín người, có người lo lắ ng nói gì đó nhưng cô không nghe rõ. Hàn Hiểu nhanh nhẹn mặt bộ đồ ng phục lao động lên người, vừa kéo được nửa khóa thì nghe thấ y giọng Hồ Đồ ng hét lên ở ngoài cửa: "Hàn Hiểu, Hàn Hiểu!"

Hàn Hiểu vội vàng mở cửa.

Một cơn gió lạnh tràn đế n, ngẩng đầ u lên nhìn, không biế t từ lúc nào những đám mây đen vầ n vũ kéo đế n đang dầ n dầ n nuố t trọn bầ u trời. Cùng với gió lớn, những đám mây như một con mãnh thú trên thảo nguyên, chớp mắ t đã bao phủ cả sàn thi công.

https://thuviensach.vn

Một luồng khí hung hãn ập đến khiến cô không thể thở được. Có tiếng động cơ ầm ì vọng lại, một chiếc trực thăng lướt trên đỉnh sàn thi công rồi nhanh chóng lẫn vào trong màn đêm.

Hàn Hiểu nhìn chiếc trực thăng bay xa dần, cảm thấy sợ hãi giống như đang bị ai bỏ rơi. Mọi người bắt đầu được rời đi, như vậy có nghĩa là ... Cô quay sang hỏi Hồ Đồng: "Bão đến sao?"

Hồ Đồng gật đầu, thở gấp nói: "Theo dự báo ban đầu, sáng mai mới chuẩn bị sắp xếp cho mọi người rời đi, không ngờ nhanh như thế, bão mạnh E125 men theo bờ Bắc tiến vào Hoàng Hải. Nhân viên bắt đầu được di tản theo đợt, cháu lên máy bay quay về, chú và Mạnh Giao ở lại."

Hàn Hiểu ngạc nhiên. Hồ Đồng nói: "Trực thăng bay từ đất liền đến đây ít nhất phải mất một giờ, bây giờ cháu theo chú ra công trường. Tranh thủ lúc này trời còn chưa mưa, mau chóng giúp bên thi công che chắn máy móc, được đến đâu hay đến đó, nhanh lên nào!"

Có chỉ thị công việc rõ ràng như thế khiến Hàn Hiểu tỉnh táo lại, cô cầm mũ bảo hộ lao động cùng Hồ Đồng chạy ra ngoài.

Đèn báo động trên các thiết bị đang nhấp nháy, những giọt mưa nhỏ đã bắt đầu rơi xuống, vô tình đọng thành giọt trên má rồi lăn xuống bộ đồng phục bảo hộ màu vàng tươi.

Mặc dù bộ quần áo này có tác dụng chống thấm nhưng những giọt mưa vẫn theo cổ áo chảy vào trong người khiến cổ và ngực cô ướt thành từng mảng. Chiếc mũ bảo hộ lao động chỉ có thể che mắt khi cúi đầu làm việc, nghiêng đầu đi là nước mưa rơi xuống mũi, ngay cả việc thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

https://thuviensach.vn

Mưa càng lúc càng to, gió cũng mạnh dần. Người chưa bao giờ nhìn thấy bão đến gần như Hàn Hiểu lúc này đã bắt đầu cảm nhận được thế nào là "thiên tai".

Các thiết bị dần dần bị bao phủ bởi màn mưa trắng mênh mông, lúc trước còn có thể nhìn thấy bóng các nhân viên đang hối hả bận rộn, vậy mà lúc này, cô không còn có thể nhìn rõ cả cầu thang vịn cách đó vài mét. Rõ ràng là đang tháng tám giữa mùa hè, nhưng khi mưa bão, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp xuống. Lúc leo lên tầng hai của thiết bị chính, ngón tay Hàn Hiểu bắt đầu tê cứng. Chiếc ba lô đựng bạt che mưa sau lưng hình như bị thấm nước, càng lúc càng nặng.

Hàn Hiểu cố gắng thắt chặt dây an toàn vào thiết bị. Gió thổi mạnh đến mức cô không thể đứng vững, Hàn Hiểu lấy ra tấm bạt che mưa, chưa kịp mở ra, bỗng nhiên có một trận gió lớn thổi đến.

Hàn Hiểu cảm nhận được sức mạnh của bão, trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng.

Cô ướt hết người và rất lạnh.

Máy điện thoại rung lên từng hồi. Hàn Hiểu vội vàng vịn tay vào hệ thống ống chống bão, nép người vào phía dưới góc nghiêng của cầu thang để tránh mưa, cố gắng lấy máy điện thoại ở bên dưới bộ đồng phục bảo hộ.

"Hàn Hiểu! Hàn Hiểu!" Giữa mưa gió, trong máy điện thoại có giọng nói vô cùng yếu ớt, "Tôi là Hồ Đồng. Tôi đang ở khu vực khoang, cô đang ở chỗ nào?"

"Trên sàn tầng hai thiết bị chính khu DS2." Giọng Hàn Hiểu dường như bị chìm vào trong tiếng mưa, không biết Hồ Đồng có nghe thấy không.

https://thuviensach.vn

“Mau quay lại phòng điều khiển trung tâm!” Giọng Hồ Đồng gắng hết sức, nhưng âm thanh truyền đến rất mơ hồ, “Tình hình đã vượt quá dự đoán, cô mau quay lại ngay!”

“Rõ.”

Hàn Hiểu cất máy điện thoại, kéo móc khóa ra khỏi thang. Một đầu dây an toàn buộc ngang bụng, một đầu buộc vào cột. Hàn Hiểu kéo dây an toàn về phía mình, ngón tay vừa chạm vào nút khóa dây an toàn, bên tai cô bỗng vang lên tiếng rơi vỡ của kim loại đinh tai nhức óc. Một giây sau, cả chiếc cột giống như một con quái vật bằng săt thép trong phim kinh dị đổ xuống!

Trong giây lát, sự sợ hãi trong đôi mắt của cô đã vượt quá cảm giác đau đớn của thân thể.

Cả người bị chiếc cột đập vào, cô đeo dây bảo hộ an toàn, đầu dây bên kia vẫn còn buộc lên chiếc cột bị gió bão làm đổ gẫy.

Hàn Hiểu rơi xuống cách mép ngoài sàn thi công hai mét rồi bị gió cuốn lăn sang rìa sàn thi công.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Chờ đợi

Chú nói cho cháu biết, những người phụ nữ có trách nhiệm với công việc chắc chắn sẽ có trách nhiệm với gia đình.

Trước mắt là một màn mưa trắng mênh mông, không có điểm đầu và cũng không nhìn thấy điểm cuối. Cả thế giới bị bao trùm trong âm thanh của nước.

Xương toàn thân như vỡ vụn, cô có một cảm giác vô cùng đau đớn. Hàn Hiểu muốn vuốt nước ở trên mặt nhưng cánh tay cô nặng như đeo cả ngàn cân, không giơ lên được. Trong lúc trời đất vần vũ, cô mơ hồ nhìn thấy máu chảy thấm ra bộ đồng phục màu vàng chanh, ở phần đùi có một mảng màu máu đỏ tươi nhức mắt rồi nhanh chóng tan lẫn vào nước mưa. Cả người tê cứng, cô hoàn toàn không xác định được trên người mình bị thương những chỗ nào.

Đầu kêu ong ong, bên tai là tiếng nước chảy khiến Hàn Hiểu không phân biệt được đó là âm thanh của tự nhiên hay trong đầu mình.

Quần áo bị ướt hết, máy điện thoại cũng ngấm nước, phát ra tiếng kêu bất thường dưới lớp áo ngoài. Không biết Hồ Đồng có nghe thấy câu trả lời của cô không, không biết nhân viên kỹ thuật bên thi công đã quay về hết chưa. Nếu Hồ Đồng trực tiếp về phòng điều khiển trung tâm, thì lúc này ở công trường, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không thể cứ nằm ở đây chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu lảo đảo chố´ng tay ngô`i dậy, lúc chạm vào dây an toàn cô mới nhớ ra đâ`u dây bên kia vẫn còn buộc vào chiế´c cột đổ. Hàn Hiểu bỗng nhiên giật mình, nhìn theo hướng dây an toàn, nhận ra chiế´c cột đang đang bị kẹp vào giữa hai đường ô´ng phía sau thang, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may. Nế´u chiế´c cột thuận theo hướng gió, làm gãy lan can bên ngoài sàn thi công thì cô đã rơi xuố´ng độ cao hơn ba mét rô`i. Từ độ cao như thế´ rơi xuố´ng, nế´u không chế´t thì cũng gãy vài cái xương.

Không biế´t ba lô đã bị rơi ở chỗ nào, cũng may cô vẫn còn máy điện thoại. Ngón tay Hàn Hiểu cứng đờ nên loay hoay mãi mà không mở được nút dây an toàn, bỗng nhiên cô nghe thấ´y có tiế´ng va chạm của kim loại vang lên ở phía xa.

Cho dù cách một màn nước mưa nhưng tiế´ng động đó vẫn đinh tai lạ thường. Âm thanh này vố´n dĩ mang đế´n cho người ta một dự cảm không may mắ´n.

Hàn Hiểu vội vàng vịn tay vào ô´ng bên cạnh người, tay còn lại tiế´p tục cố´ gắ´ng mở nút dây an toàn. Đâ`u ngón tay tê cứng, nút thắ´t tròn trơn trượt khiế´n cô không giữ được.

Tiế´ng kim loại va chạm càng ngày càng lớn, dường như có vật gì đó đang cố´ gắ´ng thoát ra khỏi chỗ bị kìm kẹp.

Không dám thả lỏng tay, trong lòng cô càng lúc càng lo lắ´ng. Hàn Hiểu bỏ tay khỏi ô´ng, hai tay cố´ gắ´ng giữ chặt lấ´y nút thắ´t.

Tách một tiế´ng, cuố´i cùng cô cũng mở được ra.

Hàn Hiểu chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấ´y có tiế´ng động lớn từ phía chiế´c cột. Một giây sau, chiế´c cột cao hơn thân

https://thuviensach.vn

người lao qua trước mă´t cô, giô´ng như một chiê´c diê`u bị đứt dây, lăn vài vòng trong không trung rô`i rơi xuô´ng đâ´t, phát ra một tiê´ng động râ´t lớn.

Hàn Hiểu cúi đâ`u nhìn vạt áo đã nhuộm đâ`y máu. Nước mưa rơi xuô´ng, cô cảm thâ´y đau nhức ở tai và gò má.

Hàn Hiểu không biê´t mình bị thương ở chỗ nào, cũng không dám kiểm tra vì tay bẩn, cô chỉ că´n răng đứng dậy, dựa vào lan can bước dâ`n vê` phía thang.

Thật ra từ đây vê` phòng điê`u khiển trung tâm, khoảng cách gâ`n nhâ´t là đi bă`ng thang. Nhưng vừa rô`i Hàn Hiểu suýt chê´t vì chiê´c cột đó nên cô thực sự cảm thâ´y lo sợ.

Ở tâ`ng dưới có bóng dáng vài người mặc đô`ng phục bảo hộ màu xanh lam, đó là nhân viên bên thi công. Nhưng Hàn Hiểu không thể nhận ra ai qua màn mưa.

Một người đàn ông ở ngã rẽ gâ`n chiê´c thang ngẩng đâ`u lên. Hàn Hiểu vội vàng hét gọi nhưng tiê´ng của cô bị gió thổi tan đi, ngay cả cô cũng không nghe thâ´y gì.

Hình như người đàn ông đó đã nhận ra cô nên cùng một người nữa vội vàng leo lên. Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, cảm thâ´y chân mình bủn rủn. Cô không chỉ thâ´y đau ở chân phải mà vê´t thương ở tai cũng bă´t đâ`u đau nhức.

Hai người đàn ông chạy đê´n chỗ cô hét lên vài câu nhưng vì gió to quá nên Hàn Hiểu không nghe rõ. Người đàn ông đó không do dự câ`m lâ´y cánh tay cô, đỡ cô lên lưng rô`i nhanh chân đuổi theo người bạn ở phía trước. Mặc dù tư thê´ này râ´t khó chịu nhưng Hàn hiểu vẫn nhă´m mă´t vài phút trong tư thê´ bâ´t động. Chân cô bị thương, lúc này cô´ gă´ng đòi xuô´ng là không hê` sáng suô´t.

https://thuviensach.vn

Xuố́ng đế́n nơi, Hàn Hiểu muố́n thoát khỏi lưng người đó, ra hiệu mình vịn vào tay anh ấ́y đi là được. Người đó dường như cũng rấ́t mệt nên không phản đố́i. Bạn của anh ấ́y cũng có người bị thương, một người bị thương ở đầ̀u, cổ áo và vai đầ̀y máu, không biế́t mũ bảo hộ bị gió thổi đi đâu mấ́t, hai người bên cạnh đang cố́ gắ́ng dìu anh ta.

Họ vừa chạy đế́n cửa phòng điề̀u khiển trung tâm thì gặp Hồ̀ Đồ̀ng từ phía trong lao ra. Hồ̀ Đồ̀ng xách một bình cứu hỏa, thấ́y Hàn Hiểu bị thương khắ́p người, ông vô cùng ngạc nhiên, “Có chuyện gì thế́?”

Hàn Hiểu vội nói: “Không sao, cháu bị ngã thôi. Chú đang làm gì?”

Hồ̀ Đồ̀ng chỉ vào bình cứu hỏa trong tay, vội vàng đáp: “Đường dây cung cấ́p điện bên khu sinh hoạt bị nổ, có một vụ cháy nhỏ. Cô mau vào tìm người giúp xử lý vế́t thương đi.” Không đợi Hàn Hiểu hỏi thêm, ông ôm bình cứu hỏa chạy đi.

Không biế́t có phải tấ́t cả mọi người đề̀u đế́n khu sinh hoạt dập lửa không, trong phòng điề̀u khiển trung tâm không có nhiề̀u người.

Mạnh Giao đang cầ̀m một chiế́c điện thoại, đứng bên cạnh cửa sổ không ngừng gõ tay lên bục cửa. Mặc dù ông đứng thẳng nhưng tay gõ càng lúc càng nhanh một cách vô thức. Thấ́y động tác đó của ông, Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đế́n hình ảnh người đàn ông bị rắ́n độc cắ́n và mắ́c kẹt trong nhà vệ sinh liên tục gõ tín hiệu cầ̀u cứu lên tường trong bộ phim “Thảm án sông Nile”.

Không nhìn thấ́y gì bên ngoài cửa sổ, có lẽ vì không nhìn thấ́y gì nên càng khiế́n người ta cảm thấ́y lo lắ́ng hơn.

https://thuviensach.vn

Công việc chính của Mạnh Giao là phụ trách phòng điều khiển trung tâm, không có vấn đề gì đặc biệt thì không được rời khỏi vị trí. Gõ lên cửa sổ một lát, ông quay đầu lại và nhìn thấy Hàn Hiểu.

Mạnh Giao rất ngạc nhiên, vội vàng dìu cô vào trong văn phòng, mở tủ tìm một bộ quần áo bảo hộ dự phòng chưa dùng đến đưa cho cô, "Mau thay quần áo đi! Vết thương bị ngấm nước và viêm nhiễm sẽ rất nguy hiểm. Cô thay xong thì tìm thuốc trong ngăn kéo, tôi đi tìm bác sỹ Trương cho cô."

Khóa cửa phòng lại, Hàn Hiểu kiệt sức ngã lên ghế, cô cảm thấy không còn đủ sức lực để giơ tay lên nữa. Quần áo ướt dính lên người, khi mở khóa cởi quần áo ra cô cảm thấy giống như đang bị lột da. Hàn Hiểu nhận thấy ngoài vết thương trên tai, một cánh tay của cô cũng không giơ lên được nữa. Vết thương nặng nhất là ở trên đùi do bị chiếc cột đập vào, dài độ hai mươi phân, không nhìn rõ được là có sâu hay không, nhưng bị ngấm nước, rách da và ăn sâu vào thịt.

Hàn Hiểu cảm thấy mắt hoa lên, cô vội vàng nhìn tránh sang hướng khác rồi tìm thuốc trong ngăn kéo của Mạnh Giao. Tìm một hồi cô chỉ thấy có Vân Nam bạch dược ở dưới đống tài liệu tiếng Anh. Cô có nên tự bôi thuốc không? Mặc dù đã học cách xử lý vết thương trong tình huống cấp bách ở lớp học cứu thương, nhưng lúc này, cô không nhớ được phải làm như thế nào. Ngồi chờ đợi như thế này... rõ ràng cũng không phải là cách giải quyết hay.

Mạnh Giao ở ngoài gọi tên cô, "Hàn Hiểu, vết thương của cô có nặng không? Hay là để tôi bôi thuốc cho cô trước? Bác sỹ Trương đang bận nên không thể đến ngay được."

"Không sao, cháu sắp bôi xong rồi." Hàn Hiểu vừa đáp vừa mở chai nước rửa vết thương, cắn răng bôi thuốc lên đó.

https://thuviensach.vn

Một cơn đau dữ dội ập đến, dường như có ai đó đang xuyên một mũi dao nhọn lên vết thương và không ngừng xoay.

Những giọt mồ hôi lớn rỏ ra trên trán Hàn Hiểu, tay cô run đến mức không cầm chắc được lọ thuốc. Cô run rẩy đổ chỗ thuốc còn lại lên vết thương, cuối cùng không chịu đựng được nữa khóc thành tiếng.

Vì sao có thể đau như thế?

"Hàn Hiểu? Hàn Hiểu?" Bên ngoài cửa có tiếng gọi lo lắng của Mạnh Giao.

Hàn Hiểu vội lau nước mắt rồi mặc quần áo. Lúc mở cửa, bên ngoài chỉ có một mình Mạnh Giao.

"Bác sỹ Trương sẽ nhanh chóng từ phòng y tế đến đây." Mạnh Giao nhìn cô, không yên tâm nhìn bộ quần áo bảo hộ ướt đẫm, nghi ngại hỏi, "Vết thương của cô…'

Mắt Hàn Hiểu mọng nước, cô nói: "Cháu đã băng bó vết thương trên đùi và bôi một ít thuốc Vân Nam bạch dược."

Mạnh Giao thở dài, "Trong ngăn kéo hình như có thuốc chống viêm, để tôi tìm."

Trong ngăn kéo của Mạnh Giao không có thuốc chống viêm, chỉ có một ít thuốc chữa cảm cúm và vài miếng cao dán lên vết thương.

"Thuốc cảm cũng được." Mạnh Giao đưa thuốc cho cô, "Cô vừa bị ngấm nước mưa."

Hàn Hiểu lấy ra hai viên thuốc màu trắng, uống nước trong chai lúc nãy rửa vết thương vẫn còn một nửa. Lúc nuốt vào rồi cô

https://thuviensach.vn

mới nghe thấy Mạnh Giao nói, "... Mỗi lần một viên."

Chưa bao giờ thấy Mạnh Giao thở mạnh lúc nói như thế nên Hàn Hiểu không nhịn được cười. Lông mi của cô vẫn chưa kịp khô giờ lại ướt nước mắt. Không biết vì cô uống nhiều thuốc cảm hay vì quá mệt mỏi.

Lúc mệt người ta thường ngủ không ngon, Hàn Hiểu cũng vậy. Đầu tiên cô cảm thấy lạnh, sau đó lại thấy nóng. Trong mơ màng, cô chỉ cảm thấy mình đang nằm trên vật gì đó rất cứng, không phải giường cũng không phải bàn, giống như trên đống tài liệu Mạnh Giao để ở góc văn phòng, có mùi thơm của mực và giấy.

Cô thấy đau khi bị đầu mũi kim đâm xuyên qua da, vết thương ở chân bắt đầu tê cứng. Có người đang tháo băng, không biết có phải là bác sỹ Trương ở phòng y tế không. Hàn Hiểu muốn nhìn nhưng không mở được mắt. Cô vừa nghĩ không biết có phải mình uống nhiều thuốc cảm quá nên có tác dụng phụ không, vừa mơ màng ngủ thiếp đi.

Cửa vừa mở, gió và mưa lớn đã ùa vào trong xe. Chiếc ô trong tay chưa kịp mở ra đã bị gió cuốn đi, La Thanh Phong vội vàng quay người, nheo mắt giữ lấy ô. Trong chốc lát anh đã bị ướt một bên vai. La Thanh Phong giữ chặt lấy cổ áo mưa, chạy vào tòa nhà văn phòng của Hải Công.

Đại sảnh rất rộng nhưng mọi người đã đứng chật kín, La Thanh Phong không biết đây có phải là người nhà của các nhân viên kỹ thuật trên sàn thi công không. Nhưng anh nghe Hàn Hiểu nói, trên sàn thi công còn có rất nhiều nhân viên đến từ các đơn vị khác, có lẽ những người này chỉ là người nhà nhân viên của Hải Công.

Ở bàn lễ tân có người đang lớn tiếng giải thích, lúc La Thanh Phong tiến lại gần, người đàn ông trung tuổi đó đang giơ nắm tay

https://thuviensach.vn

bảo đảm với mọi người: “...Tổ chức chắ́n chắ́n sẽ không bỏ rơi các nhân viên kỹ thuật, mong mọi người yên tâm. Chỉ cầ̀n thời tiế́t tố́t hơn, trực thăng sẽ đón họ về̀ ngay lập tức. Bên bệnh viện cũng đã chuẩn bị giường bệnh, các bác sỹ đang trực, bảo đảm sẽ cấ́p cứu cho những người bị thương trong thời gian sớm nhấ́t...”

Nghe đi nghe lại vẫn không thấ́y nội dung nào mang tính thực tế́, La Thanh Phong không nén được chau mày.

Sắ́p đế́n giờ tan làm rồ̀i mới nghĩ đế́n việc triệu tập người nhà trong thời tiế́t như thế́ này. Khắ́p nơi trong thành phố́ ngập đầ̀y nước, một số́ người đi dép lê đế́n. Trong đám người nhế́ch nhác, một người tướng mạo khôi ngô, ăn mặc chau chuố́t như La Thanh Phong khiế́n mọi người đề̀u chú ý. Lưu Đông Pha vừa đẩy cửa bước ra đã nhìn thấ́y anh, vẫy tay anh gọi vào phòng làm việc của mình.

“Chú Lưu, tình hình thế́ nào rồ̀i?” La Thanh Phong vừa đóng cửa vừa hỏi ông, “Trực thăng không lên được sao?”

Lưu Đông Pha chỉ ra ngoài cửa sổ, “Cháu nhìn thời tiế́t thế́ này, làm thế́ nào lên được?”

Qua lớp cửa kính, có thể nhìn thấ́y màn trời nặng nề̀ và tố́i đen đang bao trùm lấ́y biển ở phía xa. Trong tầ̀m mắ́t, bên trên là những đám mây đen tầ̀ng tầ̀ng lớp lớp, bên dưới là những đợt sóng điên cuồ̀ng. La Thanh Phong hoang mang nghĩ, dự báo thời tiế́t hôm nay thông báo, bão mạnh cấ́p năm đế́n cấ́p sáu, có lúc lên đế́n cấ́p tám và cấ́p chín, không biế́t trên biển sẽ là cấ́p bao nhiêu?

Gương mặt hơi gầ̀y của Lưu Đông Pha dường như già thêm mấ́y tuổi sau một đêm, “Thi công trong thời tiế́t này, gặp bão là chuyện bình thường. Nhưng không ngờ, chưa kịp di tản nhân viên thì...” Nói rồ̀i ông thở dài, đau đầ̀u bóp trán.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong do dự hỏi ông: “Chỉ có thể chờ đợi, bao giờ thời tiết tốt hơn mới cử máy bay đi đón người sao?”

Ngón tay gầy gầy của Lưu Đông Pha gõ lên bàn hai tiếng, “Lãnh đạo nói đã liên hệ được với một chiếc tàu quân sự hoạt động ở khu vực biển gần đó vừa hoàn thành nhiệm vụ và đang chuẩn bị quay về, nhưng để đến được sàn thi công cũng phải mất ít nhất hai mươi tiếng. Hơn nữa...”

“Hai mươi tiếng?” Trong lòng La Thanh Phong cảm thấy hoang mang. Thời tiết khắc nghiệt như thế này, có lẽ sự việc không hay có thể xảy ra bất kỳ giây phút nào. Thời gian dài như thế...

Lưu Đông Pha xua xua tay, “Cháu không cần nghe ngóng tình hình cứu trợ nữa, những chuyện này cần phải giữ bảo mật. Chú chỉ hỏi cháu, rốt cuộc Tiểu Hàn có phải là bạn gái của cháu không?”

La Thanh Phong giật mình, “Vì sao chú lại hỏi như vậy?”

Lưu Đông Pha cười đáp: “Chú xem qua nhật ký điện thoại. Tiểu Hàn khi ở trên sàn thi công ngoài gọi điện cho bố mẹ chỉ gọi điện cho cháu. Cháu còn không chịu thừa nhận sao?”

Lúc này, ông già này nói nhiều hơn bình thường khiến La Thanh Phong cảm thấy không quen. Không biết có phải vì ông muốn xóa tan không khí nặng nề không, nên anh cũng trả lời theo hướng đó, “Không có gì không thể thừa nhận ạ.”

Lần trước cháu giới thiệu Hàn Hiểu cho chú, chú đã đoán ra việc này. Nhưng lúc đó cháu sống chết không chịu thừa nhận, chỉ nói là bạn học. Cô của cháu còn hỏi chú: “Thanh Phong nhiệt tình như thế từ lúc nào? Lo lắng công việc cho cả bạn học?” Lưu Đông Pha nói rồi cười lớn, “Đợi bao giờ Tiểu Hàn từ sàn thi công về, cháu sẽ dẫn cô ấy về Thượng Hải gặp bố mẹ cháu chứ?”

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong bố´i rố´i không biế´t nên trả lời như thế´ nào. Vấ´n đề` này...anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đế´n.

Lưu Đông Pha cười xong rồ`i nói với giọng trịnh trọng, “Thanh Phong, chú nói cho cháu biế´t, con gái trong công ty chú đề`u là hàng tố´t đặc biệt!”

La Thanh Phong vội vàng gật đầ`u.

“Cháu đừng không tin.” Lưu Đông Pha rõ ràng là nghi ngờ thành ý trong cái gật đầ`u của anh, **“Chú nói cho cháu biế´t, những người phụ nữ có trách nhiệm với công việc chă´c chắ´n sẽ có trách nhiệm với gia đình.** Cháu có tin không?”

La Thanh Phong gật đầ`u đầ`y thành tâm, “Cháu tin.”

Lưu Đông Pha cũng gật đầ`u theo, “Vì thế´, Tiểu Hàn theo cháu, cháu phải đố´i xử tố´t với người ta. Nế´u một cô gái tố´t như thế´ bị cháu bă´t nạt, chú sẽ đập gãy chân cháu đầ`u tiên!”

La Thanh Phong cúi đầ`u cười, “Cháu biế´t rồ`i, chú Lưu.” Anh nghĩ: Được, người chưa kịp qua cửa mà họ nhà gái đã chuẩn bị sẵn tư thế´ rồ`i... Nhưng thấ´y ông nói như thế´, cảm giác căng thẳng, lo lắ´ng của La Thanh Phong bấ´t giác giảm bớt đi phầ`n nào.

Anh đang muố´n hỏi tình hình cụ thể thì nghe thấ´y có tiế´ng gõ cửa, một cô gái mặc đồ`ng phục công ty ló đầ`u vào nói: “Tổng giám đố´c Lưu, có một vị họ Hàn nói là có hẹn với chú đã đế´n rồ`i.”

Lưu Đông Pha vội nói: “Ừ, mau mời vào.” rồ`i quay sang phía La Thanh Phong, “Lẽ ra việc của cháu lúc nào gặp người ta không phải do chú quản, nhưng đã có cơ hội như thế´ này thì hai bên cũng nên tạo dựng tình cảm...”

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong hơi ngạc nhiên, “Bố mẹ của Hàn Hiểu? Không phải là họ không ở thành phố này sao?”

Lưu Đông Pha vội nói: “Không có cách nào khác, chế độ công ty đã quy định, trong tình huống như thế này bắt buộc phải báo cho người nhà. Nếu không, lỡ có vấn đề gì xảy ra, chú không biết phải cư xử với người ta như thế nào!”

https://thuviensach.vn

Chương 19: Chuyện xa xôi

Có lẽ, trước tiên chúng ta sống là vì bản thân mình, nhưng thế giới vô cùng rộng lớn, tháng ngày dần trôi, sống một mình sẽ cảm thấy cô đơn, vì thế, chúng ta tự đi kiếm tìm rất nhiều điều để bù lấp cảm giác cô đơn đó.

Cánh cửa gỗ của phòng làm việc được mở ra, đôi vợ chồng già xuất hiện bên ngoài quả nhiên rất giống Hàn Hiểu. Tính cách người cha có vẻ hòa nhã, nét mặt đầy lo lắng, ngược lại, người mẹ có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Có phải là tổng giám đốc Lưu không?" Bà Hàn khách khí chào, "Con gái tôi có nhắc đến ông. Chúng tôi cũng đã nghe qua tình hình ở phòng ngoài."

Sau khi Lưu Đông Pha nói chuyện với ông bà Hàn, ông đẩy La Thanh Phong đến trước mặt họ, "Mặc dù không phải lúc, nhưng để mọi người quen biết nhau cũng không phải là không tốt. Đây là La Thanh Phong, bạn trai của Hàn Hiểu."

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của ông Hàn và dò xét cảnh giác của bà Hàn, La Thanh Phong thấy bối rối, sau khi bị Lưu Đông Pha đánh mạnh một cái vào lưng anh mới thốt lên được một câu: "Cháu chào hai bác."

Không khí có gì đó hơi kỳ lạ, Lưu Đông Pha ngạc nhiên, "Sao thế? Hàn Hiểu chưa nói gì sao?"

Ông Hàn và bà Hàn nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên người La Thanh Phong dò xét.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong cảm thấy hơi khó chịu, anh nghĩ thầm: Dường như sự lo lắng của mọi người đã bị lão hồ ly Lưu Đông Pha này đánh lạc hướng rồi...

"Chú... Chú Lưu," La Thanh Phong không hiểu vì sao lại nói lắp, "Chú còn có điều gì muốn nói về tình hình của Hàn Hiểu không?"

Lưu Đông Pha vỗ vai anh rồi quay sang nhìn ông bà Hàn, "Mọi người đều đã hiểu tình hình hiện tại rồi, tạm thời công việc cứu trợ không thực hiện được. Lãnh đạo vẫn đang tìm biện pháp giải quyết, mong hai bác tin tưởng vào tổ chức. Có tin vui, nhất định tôi sẽ đích thân thông báo hai bác."

La Thanh Phong thở dài. Nếu là tin xấu thì sao?"

Anh không thể nói những lời này trước mặt bố mẹ Hàn Hiểu. La Thanh Phong nhìn bà Hàn, bà Hàn cũng nhìn anh, ánh mắt hai người gặp nhau. Bà Hàn mỉm cười rồi quay sang Lưu Đông Pha nói, "Chúng tôi tin tưởng tổ chức. Tạm thời chúng tôi ở lại thành phố T, đợi Hàn Hiểu quay về."

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy hơi đau đầu. Không phản đối là thái độ không biết phải làm gì. Nhân cơ hội lúc hai vị phụ huynh đang nói chuyện với Lưu Đông Pha, La Thanh Phong cẩn thận suy nghĩ về cách nói chuyện với bố mẹ mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bố anh luôn nhường nhịn anh vô điều kiện, còn mẹ anh lại thường xuyên có những ý kiến đối lập không đầu không cuối với anh. Cho dù theo kiểu nào cũng không có lợi cho anh trong trường hợp này.

La Thanh Phong lấy một điếu thuốc đưa lên miệng, nghĩ thế nào anh lại cất vào trong hộp. Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy ánh mắt hiền hậu của ông Hàn. Dường như đoán ra được băn khoăn trong lòng La Thanh Phong, ông cười nhẹ nhàng, "Không sao. Mặc dù

https://thuviensach.vn

bác không hút thuố´c nhưng cũng không có phản cảm với người hút thuố´c."

La Thanh Phong lại càng bố´i rố´i hơn, "Vậy...để cháu đưa các bác vè` chỗ Hàn Hiểu."

"Không cần khách sáo," Ông Hàn nhìn bà Hàn đang không nói gì ngồ`i bên cạnh, khách khí từ chố´i, "Đường không xa lắ´m, các bác tự vè` là được. Người trẻ tuổi có việc của người trẻ tuổi, cháu không cần phải lo lắ´ng cho hai bác."

"Như vậy sao được?" La Thanh Phong dựng lại cổ áo rồ`i lấ´y ô đưa cho bà Hàn, "Cháu sẽ lái xe lại đây ngay."

Bà Hàn cầ`m lấ´y ô, ánh mắ´t khó hiểu nhìn anh lao vào trong màn mưa, bán tín bán nghi hỏi ông Hàn: "Cậu ấ´y là bạn trai của Hiểu Hiểu thật sao? Vì sao chưa bao giờ thấ´y Hiểu Hiểu kể?"

Ông Hàn liế´c nhìn vè` hướng La Thanh Phong chạy đi, do dự nói: "Lãnh đạo đã nói thế´ thì chắ´c là thật. Con bé không nói, có lẽ là vì sợ bà phản đố´i."

Bà Hàn trợn mắ´t nhìn ông, "Chỉ cần là người tố´t, tôi việc gì phải phản đố´i?"

"Làm sao tôi biế´t được?" Ông Hàn nhìn thấ´y La Thanh Phong đang lái xe đế´n, biế´t rõ với khoảng cách như thế´ anh không thể nghe thấ´y nhưng vẫn hạ giọng nói, "Bà nghĩ lại mà xem, cậu ấ´y rấ´t sợ bà."

Bà Hàn lại mở to mắ´t nhìn, thấ´y La Thanh Phong đang đẩy cửa xe bước ra bèn huých tay ông Hàn, "Đi thôi, người ta đang chờ. Có chuyện gì chúng ta sẽ hỏi Hiểu Hiểu sau. Không phải là chúng ta đang chờ tin tức đó sao?"

https://thuviensach.vn

Ông Hàn nhìn vê` phía đám đông đang đứng chen chúc, thở dài.

Đâ`u mũi kim tiêm được rút ra râ´t nhanh, giọt máu chảy ra được rịt lại bă`ng bông khử trùng. Bác sỹ Trương dặn dò Hàn Hiểu, "Giữ thêm một lát nữa."

Hàn Hiểu gật đâ`u mỉm cười, "Cảm ơn bác sỹ Trương."

Nét mặt của bác sỹ Trương không lạc quan như thê´, ông vừa thu dọn lọ thuô´c và kim tiêm, vừa nói với Hô` Đô`ng: "Đợi bao giờ có cứu trợ đê´n, câ`n mau chóng đưa cô â´y vê`. Nê´u không kiểm soát được chỗ viêm, vê´t thương của cô â´y câ`n phải làm phẫu thuật. Vê´t thương như thê´ này, e ră`ng..." Ông lă´c đâ`u, không nói gì nữa.

Hô` Đô`ng vội vàng gật đâ`u, "Sau khi phục hô`i hệ thô´ng liên lạc, tôi sẽ báo cáo ngay với câ´p trên, tổng giám đô´c Lưu đã ra chỉ thị, Tiểu Hàn sẽ được chữa trị trong lượt đâ`u tiên."

"Như vậy sao được?" Cơn sô´t đã lui, Hàn Hiểu không còn cảm thâ´y khó chịu nữa, cô cười nói với họ, "Có khó khăn không được lùi bước! Cháu còn phải ở đây cùng mọi người bảo vệ tài sản quô´c gia."

"Được rô`i," Bác sỹ Trương còn chưa kịp nói thì Hô` Đô`ng đã lên tiê´ng, "Nê´u giữ cô ở lại đây, lúc vê` chúng tôi sẽ bị anh chàng đó câ`m dao hại mâ´t."

"Không có chuyện đó." Nói đê´n chủ đê` này, Hàn Hiểu cảm thâ´y hơi ngượng ngùng. Trên sàn thi công không có nhiê`u người, nhìn tâ`n suâ´t gọi điện thoại cũng có thể đoán ra được tám chín mươi phâ`n trăm, Hô` Đô`ng biê´t được điê`u gì đó cũng không có gì lạ. Nhưng đô´i với Hàn Hiểu, thật sự cô không biê´t nên gọi La Thanh Phong là gì? Bạn học? Hình như quan hệ bạn học của họ đã trở thành quá khứ rô`i. Người yêu? Hình như vẫn chưa đủ điê`u kiện...Cô chưa bao giờ nghe anh â´y nói "thích em", nhiê`u nhâ´t cũng chỉ là một

https://thuviensach.vn

câu “nhớ em”. Nê´u cái gọi là “người yêu” chỉ là suy nghĩ đơn phương từ phía cô, như vậy không phải là sẽ râ´t khó xử sao?

Nhưng, có thể làm cho anh â´y nói “nhớ em” liệu có phải đã là một thă´ng lợi mang tính giai đoạn của cô rô`i không?

Nghĩ đê´n việc ở trong đâ´t liê`n có một người đang nhớ mình, trong lòng Hàn Hiểu có một cảm xúc đặc biệt. Dường như khi cô vì công việc mà bị kìm hãm ở một nơi xa xôi như thê´ này, không có cách nào thoát được cảm giác cô đơn và bị thương...cảm giác nhớ nhung khiê´n cho những trải nghiệm này trở nên có ý nghĩa.

Có lẽ, trước tiên chúng ta sô´ng là vì bản thân mình, nhưng thê´ giới vô cùng rộng lớn, tháng ngày dâ`n trôi, sô´ng một mình sẽ cảm thâ´y cô đơn, vì thê´, chúng ta tự đi kiê´m tìm râ´t nhiê`u điê`u để bù lâ´p cảm giác cô đơn đó.

Hàn Hiểu không có khái niệm cụ thể vê` tiê`n bạc. Chỉ câ`n sô´ tiê`n trong tài khoản lương của cô đủ để cô chi dùng hàng ngày, cô không để ý đê´n những điê`u khác. Cô cũng không có yêu câ`u đặc biệt nào vê` ngoại hình của mình, sạch sẽ, nghiêm chỉnh, dễ coi là được. Vê` học vị, cô cũng không có ước mơ gì đặc biệt, hàng ngày gặp những tình huô´ng mới trong công việc và ứng phó là cơ hội học tập tô´t nhâ´t đô´i với cô.

Vì thê´, trong thê´ giới của cô chỉ có công việc, đó là một tòa thành bă`ng kim loại với những loại máy móc đa dạng và những bảng báo cáo với các con sô´ chính xác. Dường như cô không có cảm giác lãng mạn của những cô gái trẻ tâ`m tuổi, nê´u có thì chỉ là một chiê´c diê`u bay cao trên toà thành đó mà thôi.

Trong ký ức của cô, chiê´c diê`u đó có hình ảnh của La Thanh Phong.

https://thuviensach.vn

Lúc trước nghĩ rằng chiếc diều này cuối cùng cũng sẽ đứt dây và bay đi trong một đêm nhiều gió, chỉ để lại trong lòng cô một khoảng trời cô đơn màu xám. Không ngờ, chiếc diều không những rơi xuống đất mà còn tạo ra một dòng sông ấm áp trong tòa thành, chứa đựng tất cả niềm vui mừng hạnh phúc chưa từng dám mơ ước đến của cô.

Niềm vui quá bất ngờ khiến cô bỗng nhiên cảm thấy vừa được vừa mất mát. Cô không dám nghĩ đến việc nếu như có một ngày dòng sông này cạn khô, tòa thành của cô liệu có còn vững chắc, kiên cố và... cô đơn như ban đầu?

Vấn đề là, sau khi nhìn thấy dòng nước ấm áp đó mất đi, cảm giác cô đơn, buồn bã... sẽ trở nên vô cùng khó chịu.

Ngón tay thon dài của Hàn Hiểu vẽ lên lớp hơi nước trên cửa kính.

Đang giữa mùa hè nhưng vì nhiệt độ xuống thấp nên trên cửa kính có một lớp hơi nước mơ hồ. Bên ngoài mưa to như trút nước nhưng gió đã nhỏ hơn nhiều.

Khi cô tỉnh lại là vào ngày thứ ba bị thương. Mắt bão đã đi qua, đám cháy trong khu sinh hoạt cũng được dập. Ngoài trưởng bộ phận hậu cần Lý bị cháy mất nửa mái tóc, không có ai bị nguy hiểm đến tính mạng. Rất nhiều người đã chuyển về khu sinh hoạt, nhưng vì tình trạng đặc biệt của Hàn Hiểu nên Mạnh Giao tạm thời dùng văn phòng làm phòng bệnh cho cô.

Sau khi mắt bão đi qua, tâm trạng hoảng loạn trên sàn thi công vì không có cách nào di tản tạm thời lắng dịu. Ngoài Hàn Hiểu, hơn một nửa số nhân viên kỹ thuật trên sàn thi công là những người có kinh nghiệm rất phong phú. Đối với những tình huống bất ngờ xảy ra như thế này, họ còn có nhiều kinh nghiệm hơn. Trước khi phát sinh tình huống xấu, họ luôn nhanh chóng áp dụng các biện

https://thuviensach.vn

pháp để bảo vệ mình. Cho dù điều này chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, ví dụ như tình hình hiện nay, nhưng sự chuẩn bị này giúp cho họ có thể bình tĩnh và không hoang mang.

Chiếc tàu quân sự không đến đúng thời gian như dự kiến. Đây có thể coi như một tin xấu, nhưng tin này cũng chỉ khiến cho mọi người đoán già đoán non. Tàu quân sự có thể chứa đựng những bí mật quân sự tầm cỡ quốc gia... Tất cả mọi người đều xôn xao giống như đang bàn tán việc ly hôn của một ngôi sao nào đó.

Thức ăn cũng ngon hơn bao giờ hết, dường như đầu bếp cũng đem tất cả mọi tâm trạng phức tạp như lo âu, hoảng hốt, mong ngóng... trộn vào nhau thành một thứ nguyên liệu mới và toàn tâm toàn ý nấu món ăn.

Bữa cơm đầu tiên sau khi Hàn Hiểu tỉnh lại còn có một bát thủy tinh hoa quả dầm, không đơn giản như một suất cháo trắng cho bệnh nhân bình thường.

“Ăn khai vị trước,” Mạnh Giao ngồi bên cạnh nhìn cô ăn, cười nói, “Đầu bếp Quách đang nấu cháo thịt. Tôi nghe nói ông ấy là người Quảng Châu, làm các món miền Nam rất ngon. Nhưng bình thường người ta không thể hiện, đây là suất cơm cho bệnh nhân nên chúng tôi không có phần.

Hàn Hiểu đưa miếng dứa lên miệng, cười hi hi gật đầu liên tục.

Thời tiết khắc nghiệt khiến cho công việc ngoài trời không thể triển khai, hầu hết mọi người đều nghỉ ngơi trong khu sinh hoạt. Hồ Đồng và anh Lưu bên thi công là những người không chịu được nhàn rỗi, ngày nào cũng chạy ra ngoài công trường vài vòng. Sau đó, họ tháo một số máy móc hỏng hóc về phòng điều khiển trung tâm để sửa dần.

https://thuviensach.vn

Người sửa chữa máy móc kỹ thuật giỏi nhất là anh Lưu bên thi công, nhưng người đánh giá kiểm tra giỏi nhất lại là Hàn Hiểu. Khi anh Lưu vẫn còn đang loay hoay không biết rốt cuộc là bị hỏng bộ phận nào thì Hàn Hiểu đã phát hiện ra vấn đề. Nhiều lần như vậy, anh Lưu phải giơ ngón tay cái lên rồi nói với Hàn Hiểu, "Chẳng trách Lưu Đông Pha cử một tiểu nha đầu lên sàn thi công."

Trên sàn thi công hầu hết là đàn ông, những cô gái còn độc thân như Hàn Hiểu luôn bị gọi là "tiểu nha đầu". Chẳng qua là vì ý nghĩa của "tiểu nha đầu" ít nhiều có vẻ thân mật, thậm chí là hơi coi thường. Tuy nhiên, câu "tiểu nha đầu" của anh Lưu lại có nghĩa như một lời khen đơn thuần.

Hàn Hiểu mím miệng cười, cô còn chưa kịp nói vài câu khách sáo và khiêm tốn thì Hồ Đồng đã dương dương tự đắc vỗ đầu gối cười, "Đúng! Đây là "tiểu nha đầu" của bộ phận chúng ta vốn bị che giấu tài năng, nếu thể hiện ra chắc chắn sẽ làm được rất nhiều việc!"

Anh Lưu cũng cười theo, "Đợi bao giờ kết hôn thì không thể đi khắp nơi được nữa."

Hồ Đồng cũng cười trêu Hàn Hiểu, "Vậy phải xem anh chàng kia của Tiểu Hàn có nhượng bộ hay không. Nếu vẫn không được thì sẽ đề nghị tổng giám đốc Lưu cho làm các dự án trên đất liền gần đó để tiện chăm sóc ông xã."

Hàn Hiểu cười không đáp, nghĩ trong lòng: Kết hôn, đó là ... chuyện xa xôi...

Dường như cảm thấy có người đang nhìn mình, người thanh niên đang gọi điện thoại bên ngoài cửa kính quay lại mỉm cười với hai vị phụ huynh. Anh đang đứng ở hành lang rộng ngoài khách sạn, cạnh

https://thuviensach.vn

một vườn cây xanh tươi, phía xa là lan can màu bạc và bầu trời xám xịt.

Trong khung cảnh đó, người thanh niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng trông rất bắt mắt.

Bà Hàn chạm tay vào chồng, “Này, ông xem, cậu bé này có phải có ngoại hình đẹp hơn Hàn Hiểu không?”

“Có thể so sánh như vậy sao?” Ông Hàn hừ một tiếng, “Đẹp thì có tác dụng gì? Chúng ta tìm con rể, chứ không phải là tìm diễn viên.”

“Tôi nói thế thôi,” Bà Hàn lại để mắt đánh giá, “Ngoại hình được, lại là họa sỹ, ông xem rốt cuộc là để ý đến Hiểu Hiểu vì điều gì?”

“Nói gì thế?” Ông Hàn không vui nói, “Hiểu Hiểu của chúng ta có gì không tốt? Hơn nữa, vẫn còn chưa chắc chắn có phải là bạn trai của Hiểu Hiểu không! Hiểu Hiểu chưa bao giờ nhắc đến cậu ấy.”

Về điều này bà Hàn không nghi ngờ gì nữa, “Cậu ta biết Hiểu Hiểu lúc ăn cá nướng thích ăn hơi cay.”

Ông Hàn bực bội hừ một tiếng. Nhưng, khi La Thanh Phong gọi điện xong quay lại, thái độ trên mặt ông trở nên hòa nhã.

Tính ra, họ đến thành phố T đã hai ngày rồi. Mặc dù mưa liên miên không ngừng nhưng tin tức từ Hải Công khiến cho họ thở phào nhẹ nhõm. Hiểu Hiểu của họ chỉ bị thương nhẹ, ngày kia, có khi là ngày mai không biết chừng, cô ấy sẽ quay về.

Mặc dù trời vẫn mưa nhưng tâm trạng của họ tốt lên rất nhiều. Vì thế, khi La Thanh Phong tiếp tục mời họ đi ăn cơm, ông Hàn và bà Hàn vui vẻ nhận lời.

https://thuviensach.vn

Dù sao Hàn Hiểu cũng sắp quay về, rốt cuộc câu hỏi cậu ấy có phải là bạn trai hay không cũng sẽ nhanh chóng được giải đáp thôi.

La Thanh Phong vì cuộc điện thoại đột ngột mà ăn không ngon miệng.

Đó là cuộc điện thoại Hình Nguyên gọi về từ sân bay, cũng không biết là sân bay nào, chỉ thấy có giọng nói bằng tiếng Anh thông báo chuyến bay tới sẽ bay đi Chicago. Nhưng...không biết là từ đâu bay đi Chicago?

Trong điện thoại, Hình Nguyên cười với vẻ không có thiện ý, "Tôi nghe nói bác trai và bác gái muốn đến thành phố T thăm cậu. Thế nào? Họ có liên lạc với cậu không? Tôi vừa gọi điện thoại, thấy bác gái nói thành phố T vẫn còn mưa bão, chuyến bay bị hoãn nên định đi tàu hỏa. Nếu tôi kịp thời gian, tôi sẽ về Thượng Hải một chuyến đón họ, đúng lúc tôi thuận đường."

La Thanh Phong cười nghiến răng, "Chưa bao giờ tôi biết anh lại có quan hệ tốt đẹp với họ như thế."

"Không tốt không được," Hình Nguyên thở dài, "Tôi đi xa một chuyến, e rằng chiếc bánh ga tô sẽ chạy sang đĩa của người khác mất, không nghĩ cách không được."

La Thanh Phong bực bội đáp: "Cô ấy không phải là bánh ga tô!"

Hình Nguyên cười vui vẻ, "Thế thì là gì?"

La Thanh Phong nghiến chặt răng.

Anh muốn nói cô chỉ là một kỹ thuật viên nghiêm túc, nhìn cuộc sống hơi mơ hồ, không biết trang điểm, không biết nói chuyện đưa đẩy, không thích đi mua sắm. Nói chuyện thẳng thắn, ăn cá nướng thích ăn hơi cay...

https://thuviensach.vn

Chỉ như vậy mà thôi.

“Cô ấ y không là gì cả,” La Thanh Phong nhìn những đám mây nặng nề̀ phía xa, khóe miệng cong lại, “Cô ấ y là Hàn Hiểu.”

Đầ̀u bên kia điện thoại, Hình Nguyên cười phá lên, “Cậu nói những điề̀u này với tôi không có ý nghĩa gì. La Thanh Phong, cậu biế́t tôi là lưu manh, lưu manh đương nhiên phải dùng thủ đoạn.”

Lòng bàn tay của La Thanh Phong bỗng nhiên hơi đau. Anh nhớ đế́n việc Thôi Hạo có nhắ́c đế́n chiế́c túi mà Hình Nguyên nhờ Vu Dương mang đế́n cho Hàn Hiểu. Thôi Hạo nói, anh ấ y đã mở trộm khóa ra xem, bên trong ngoài mỹ phẩm, đồ̀ ăn vặt, còn có tạp chí thời trang và trò chơi điện tử, còn gì bên trong nữa thì anh ấ y không nhìn rõ... La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ đế́n việc chuẩn bị cho cô ấ y những thứ này. Nế́u mình là phụ nữ, liệu có đủ sức chố́ng lại sự quan tâm đó không?

“Hình Nguyên, tôi vẫn nghĩ chúng ta là bạn bè.” Khi nói câu đó, La Thanh Phong thấ́y miệng đắ́ng nghét.

“Chúng ta là bạn bè,” Giọng Hình Nguyên trầ̀m xuố́ng, từng chữ từng chữ xuyên qua màng nhĩ đập vào lòng La Thanh Phong, “Nhưng điề̀u này không có nghĩa là tôi sẽ nhường những điề̀u tôi muố́n có cho cậu. Leo, tôi không thể luôn luôn nhường nhịn những người đàn ông họ La nhà cậu...”

https://thuviensach.vn

Chương 20: Tại sao lại là anh?

Hình Nguyên với nụ cười giảo hoạt khi cầm tách trà chanh trong phòng tranh, Hình Nguyên xách túi gai bị cô chặn ngoài cửa, Hình Nguyên trong điện thoại nói nửa đùa nửa thật "Có thời gian nhớ đến tôi"... Rốc cuộc đâu mới là con người thực sự của anh ta? Hay... đều không phải?

La Thanh Phong dừng xe, châm một điếu thuốc, yên lặng ngồi.

Mưa vẫn rơi nhưng nhỏ hơn. Bên ngoài khách sạn, hàng cây được nước mưa gột sạch không còn một hạt bụi, im lặng trong bóng tối.

La Thanh Phong cần một chút thời gian trước khi gặp bố mẹ của mình.

Mỗi lần gặp họ, anh đều có cảm giác giống như sắp tham gia một trận chiến, chưa bắt đầu đã mệt mỏi. La Thanh Phong nheo mắt hít một hơi thuốc, tâm trạng bỗng nhiên bay đến sàn thi công nơi mà anh không hề biết đến.

Với tình hình thời tiết như thế này, La Thanh Phong rất nghi ngờ liệu chiếc trực thăng có thể hoàn thành công tác cứu trợ thuận lợi hay không. Hơn nữa, chiếc tàu quân sự Lưu Đông Pha nhắc đến cũng không thấy xuất hiện. Trong điện thoại Lưu Đông Pha bảo đảm với anh, thông tin lần này rất chính xác nên anh chỉ biết bán tín bán nghi tiếp tục chờ đợi.

Theo lời Lưu Đông Pha nói, hệ thống liên lạc trên sàn thi công mới khôi phục được một phần, tạm thời không thể cung cấp dịch vụ cho nhu cầu sử dụng của cá nhân nhưng Hàn Hiểu chỉ "bị thương nhẹ" nên họ không cần phải lo lắng. La Thanh Phong không dám

https://thuviensach.vn

nghĩ đế n việc ông ấ y không nói thật, trong thời điểm này, anh đành tin tưởng lời ông ấ y nói một trăm phầ n trăm là sự thật.

Dập tắ t điế u thuố c, La Thanh Phong mở cửa xe ra ngoài, bước chầ m chậm về phía đại sảnh khách sạn.

Bên phải là nhà ăn, chưa đế n giờ cơm nên chưa có nhiề u người.

Người đầ u tiên La Thanh Phong nhìn thấ y là Vu Dương.

Vu Dương mặc một chiế c váy rấ t nghiêm túc, thể hiện rõ là một thục nữ con nhà quyề n quý. Lúc cô ta nói chuyện với bố mẹ anh, ngay cả nụ cười trên môi cũng được chau chuố t rấ t kỹ lưỡng.

La Thanh Phong nhìn khắ p nhà ăn, đúng là Hình Nguyên không có mặt ở đó, cũng không thấ y ông Mạnh thường đi theo Vu Dương. Nế u thật sự bố mẹ do Hình Nguyên đưa đế n... vậy Hình Nguyên đâu?

Trầ m ngâm một lát, La Thanh Phong bắ t đầ u cảm thấ y có việc gì đó không bình thường.

Chau mày bước từ từ đế n bên bàn, La Thanh Phong gọi một cách không tự nhiên: “Bố, mẹ.”

Bà La đưa mắ t lên nhìn vẻ không hài lòng, “Sao giờ con mới tới?”

Ông La cười nhìn con trai, đập tay vào chiế c ghế bên cạnh ra hiệu bảo anh ngồ i xuố ng, “Bố và mẹ con đã chờ lâu lắ m rồ i.”

Vu Dương tranh lời giải thích: “Anh ấ y bận mà. Lúc phòng tranh có khách, anh ấ y không đi được ạ.”

La Thanh Phong lạnh lùng liế c nhìn cô, “Vu Dương và con không quen biế t nhau lắ m nên cô ấ y không biế t rõ việc của con. Hiện tại

https://thuviensach.vn

phòng tranh hơi có vấn đề nên tạm ngừng hoạt động rồi."

Vu Dương cắn môi, sắc mặt tái xanh.

Ông La nhìn Vu Dương rồi nhìn thái độ trịnh trọng của con trai của mình, hỏi anh: "Tình hình thế nào? Có cần bố giúp không?"

"Không cần." La Thanh Phong rút ra một điếu thuốc đưa cho bố. Ông La đang định cầm lấy thì bà La đã nhẹ nhàng nói: "Ông, khí quản của ông không tốt."

Ông La nháy mắt với con trai rồi thu tay lại, bối rối sờ mũi.

La Thanh Phong mím miệng cười, cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn bật tách một tiếng châm thuốc trong tay.

"Thanh Phong, con còn trẻ sao đã nghiện thuốc nặng như thế rồi?" Bà La chau mày, có vẻ không hài lòng nhìn Vu Dương: "Cháu là bạn gái mà không biết cách khuyên nhủ."

Vu Dương đang cười định nói gì đó thì La Thanh Phong đã lên tiếng: "Hàn Hiểu không phản đối con hút thuốc. Đợi bao giờ cô ấy phản đối, con sẽ hạn chế hút là được."

Tách trà trong tay Vu Dương đặt mạnh lên mặt bàn, nước trà sánh ra ngoài làm ướt cả tấm khăn trải bàn màu trắng sữa.

Ông La ngạc nhiên hỏi: "Hàn Hiểu là ai?"

La Thanh Phong cười, 'Bạn gái của con."

Bà La chau mày, "Là người làm việc trên sàn thi công?"

La Thanh Phong liếc nhìn Vu Dương đang ngồi đối diện với anh, có vẻ như...sự tồn tại của Hàn Hiểu đã có người giới thiệu thêm mắm thêm muối vào rồi.

https://thuviensach.vn

Thấy con trai không nói gì, bà La cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ tay Vu Dương, “Thanh Phong, Vu Dương vẫn còn ở đây, con chú ý ăn nói một chút. Mẹ và bố con đang bàn bạc đến nói chuyện với bố mẹ Vu Dương để định ngày.”

La Thanh Phong hỏi lại: “Ngày gì?”

Bà La nhìn Vu Dương, “Đương nhiên là ngày kết hôn. Các con cũng không còn nhỏ nữa, kéo dài thời gian như thế này không phải là làm cho bố mẹ lo lắng sao?”

Điếu thuốc hút đã gần hết khiến đầu ngón tay anh hơi nóng. La Thanh Phong dập đầu thuốc vào gạt tàn, không ngẩng đầu lên nói: “Con đã nói rồi, con đã có bạn gái.”

Mặt bà La trầm xuống, “Thanh Phong...”

La Thanh Phong ngẩng đầu nhìn Vu Dương, mặt anh không bộc lộ cảm xúc gì: “Vu Dương, xin lỗi. Tôi nghĩ cô không thích hợp tham gia vào những việc như thế này của gia đình tôi.”

Vu Dương vẫn đang cố gắng tỏ ra là một thục nữ, nghe thấy vậy, ánh mắt cô ta dường như sắp tóe ra lửa.

Ông La thấy cảnh diễn ra trước mắt, chau mày. Sắc mặt của bà La trở nên u ám.

“Hình Nguyên đâu?” La Thanh Phong hỏi, “Không phải là anh ấy đến cùng bố mẹ sao?”

Vu Dương cứng rắn nói: “Anh ấy có việc nên đi trước rồi.”

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy căng thẳng, anh lấy điện thoại gọi cho Lưu Đông Pha.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, không có ai nghe máy.

Một linh cảm không hay ngày càng lớn, trở thành một lớp mây đen đè nặng trong lòng anh. Bỗng nhiên anh không thể phân biệt được, cảm giác ức chế đó là do không gọi được điện thoại hay vì hành tung bí ẩn của Hình Nguyên.

La Thanh Phong đã sớm biết tập đoàn tài chính Vu Thị có liên quan đến xã hội đen. Có lẽ vì lúc đầu chị dâu Anne Bạch nói nửa đùa nửa thật như thế nên mặc dù anh biết nhưng cũng không quan tâm lắm. Dù sao những gì được gọi là xã hội đen cũng là chuyện quá xa xôi so với cuộc sống của những người bình thường. Khái niệm về "xã hội đen" của La Thanh Phong cũng chỉ dừng lại trong phim ảnh như "Bố già" hay "Người trong giang hồ". Thật sự xã hội đen là gì, cho dù anh có để tâm thì cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng... Nếu đúng như vậy thật thì sao?

Nếu Hình Nguyên dùng thế lực đáng sợ bên ngoài pháp luật thì sao? Nếu anh ta coi Hàn Hiểu là một vật thay thế không thể thiếu được...

La Thanh Phong không buồn để tâm đến tiếng gọi phía sau lưng, lao đầu chạy ra ngoài khách sạn.

Chiếc xe Jeep lượn qua chiếc cột tròn trước cửa bãi đỗ xe rồi lao như điên về phía Hải Công, để lại cột nước bắn phía sau xe cao đến nửa mét.

Trong thời điểm bất thường như thế này, bảo vệ của Hải Công không ngăn người nhà tùy ý ra vào, La Thanh Phong rất dễ dàng đến văn phòng của Lưu Đông Pha.

https://thuviensach.vn

Lưu Đông Pha đang ngô`i sau bàn làm việc gọi điện thoại, ngẩng đâ`u nhìn thấ´y anh bèn chau mày làm động tác tay ra hiệu cho anh yên lặng, rô`i chỉ vào chiế´c ghế´ bên cạnh bảo anh ngô`i đợi một lát rô`i nói chuyện.

Lòng La Thanh Phong nóng như lửa đố´t, anh ngô`i không yên. Anh đi lại vài vòng quanh phòng làm việc, nghe thấ´y Lưu Đông Pha đang nói "ừ ừ à à" với giọng điệu nhã nhặn, anh hận rằ`ng không thể cướp lấ´y chiế´c điện thoại ông đang cầ`m trong tay.

Không dễ dàng gì mới cúp được điện thoại, không đợi La Thanh Phong mở miệng nói, Lưu Đông Pha đã trêu, "Sao lại lo lắ´ng đế´n mức này? Hai người mới xa nhau chưa lâu, không phải là đã thông báo cô ấ´y sắ´p quay vê` rô`i sao?"

La Thanh Phong không có tâm trạng để phí lời với ông, hỏi thẳng: "Người đâu? Không phải chú nói là hôm nay sẽ đưa vê` sao?"

Lưu Đông Pha bước lại, cười cười vỗ lên vai anh, "Chú đang thông báo cho mọi người. Người bị thương trên sàn thi công đã được bên đâ`u tư của chúng ta dùng máy bay tư nhân đón vê` bệnh viện của Hải Công để thố´ng nhấ´t kiểm tra và điê`u trị..."

La Thanh Phong biế´n sắ´c mặt, "Bên đâ`u tư? Nói như thế´ là..."

Lưu Đông Pha cười giải thích với anh, "Như thế´ là, ra sàn thi công đón người không phải là máy bay cứu trợ của Hải Công mà là máy bay tư nhân do bên đâ`u tư phái đế´n, trên máy bay còn có một nữ y tá giỏi. Cuộc điện thoại vừa rô`i là của tổng giám đố´c Hình bên đâ`u tư đích thân gọi đế´n, thông báo vì thời tiế´t không tố´t nên máy bay rấ´t khó hạ xuố´ng địa điểm đã chỉ định. Anh ấ´y đang xin ý kiế´n của chúng ta để đem nhân viên bị thương tới bệnh viện của anh ta kiểm tra kỹ lưỡng..."

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong như bị rơi xuố´ng đáy vực, bỗng nhiên anh cảm thấ´y vô cùng lạnh lẽo.

Thật lạ, mọi việc đề`u thật lạ lùng.

Vượt qua thời tiế´t xấ´u đế´n sàn thi công đón họ không phải là máy bay cứu trợ của Hải Công đã là chuyện lạ rồ`i, nế´u có thể giải thích rằ`ng đó là "sự thố´ng nhấ´t của lãnh đạo" thì nơi mà họ được đưa đế´n không phải là bệnh viện của Hải Công là vì sao?

Điề`u quan trọng nhấ´t là không biế´t vì sao nhân viên y tá ở đây đề`u như bị bịt miệng? Cho dù hỏi câu hỏi gì cũng chỉ nhận được một câu trả lời: " Sorry，I don't know。"

Khi từ sàn thi công lên máy bay, Hàn Hiểu được tiêm thuố´c rồ`i bắ´t đầ`u mơ hồ` ngủ thiế´p đi. Không biế´t cô đã ngủ bao lâu, giữa đường mơ màng tỉnh lại, hình như cuộc phẫu thuật vừa kế´t thúc,một người đàn ông ở bên cạnh cô đang báo cáo với ai đó: "Miệng vế´t thương rấ´t sâu, lúc đầ`u không xử lý tố´t, không khố´ng chế´ được tình trạng lây nhiễm...nên việc làm liề`n vế´t thương rấ´t khó, e rằ`ng vế´t thương sẽ để lại sẹo..."

Hàn Hiểu không để ý lắ´m đế´n sẹo, chẳng qua lúc mặc đồ` bơi nhìn sẽ hơi xấ´u mà thôi. Đố´i với cô, mặc đồ` bơi là để bơi, không phải là để khoe sắ´c đẹp. Nhưng ngữ khí đầ`y cung kính của bác sỹ điề`u trị chính thật sự là rấ´t kỳ lạ...

Hai ngày sau, đế´n khi hế´t tác dụng của thuố´c, Hàn Hiểu mới tỉnh lại thật sự.

Hàn Hiểu gố´i đầ`u lên gố´i, yên lặng nhìn nhân viên y tá xinh đẹp giúp cô thay bình thuố´c mới rồ`i nhẹ nhàng sửa lại mép chăn. Mặc dù biế´t rằ`ng sẽ không nhận được bấ´t kỳ câu trả lời nào, cô vẫn

https://thuviensach.vn

không kiề̀m chế́ được hỏi: “Xin lỗi, bạn đồ̀ng nghiệp của tôi đâu? Họ thế́ nào rồ̀i?”

Nhân viên y tá chớp chớp đôi mắ́t xinh đẹp, cười tỏ vẻ xin lỗi, “Sorry，I don’t know。”

Lại là câu trả lời như vậy!

Hàn Hiểu lườm một cái, mệt mỏi dựa đầ̀u vào gố́i. Đó là một chiế́c gố́i lông rấ́t mề̀m. Hàn Hiểu chưa thấ́y bệnh viện nào trang bị những đồ̀ xa xỉ như vậy. Rố́t cuộc đây là đâu?

Hàn Hiểu mở to mắ́t nhìn xuôi theo chiế́c đèn thủy tinh trên đỉnh đầ̀u xuố́ng phía dưới, bên ngoài cửa sổ khép hờ là bóng cây xanh um tùm, giấ́y dán tường có hoa văn cỏ ba lá rấ́t đẹp, rèm cửa sổ thêu hoa, trên tủ ở đầ̀u giường đặt một đĩa thủy tinh đựng đầ̀y hoa quả nhập khẩu, trong lòng cô cảm thấ́y hoang mang: Không biế́t bức tranh hiện ra trước mắ́t có mơ hồ̀ giố́ng như khi nghe giọng điệu của bác sỹ điề̀u trị không hay đề̀u là ảo giác. Người đó ngày nào đế́n kiểm tra phòng bệnh cũng nghiêm nét mặt, lúc nói chuyện với y tá rấ́t nghiêm khắ́c, không giố́ng một người có thể nói chuyện khách sáo.

Vế́t thương ở chân cô đã được làm phẫu thuật, cơn số́t cũng đã lui, những vế́t thương nhỏ khác trên người không đáng để nhắ́c đế́n. Nế́u ở một bệnh viện bình thường, với tình trạng như vậy, cô đã sớm được bác sỹ cho ra viện để nhường chỗ cho bệnh nhân khác rồ̀i.

Hơn nữa, điện thoại di động của cô cũng bị mang đi mấ́t...

Hàn Hiểu buồ̀n bã nghĩ: có phải cô bị bắ́t cóc không? Vấ́n đề̀ là, cô không phải là thành viên quan trọng của tổ chức giữ bí mật kỹ thuật nào, cũng không có gia thế́ nổi tiế́ng, muố́n tiề̀n không có

https://thuviensach.vn

tiề̀n, muố́n sắ́c không có sắ́c. Bắ́t cóc cô - trừ khi bọn bắ́t cóc bị cửa đập vào đầ̀u.

Ý nghĩ này có vẻ không thực tế́ lắ́m. Hàn Hiểu thở dài, không biế́t bố́ mẹ và La Thanh Phong biế́t được bao nhiêu phầ̀n chuyện này, có lo lắ́ng nhiề̀u như cô không.

“Thở dài gì?” Giọng một người đàn ông đột ngột phá tan không gian yên lặng, “Sao dưỡng bệnh mà cũng không yên?”

Hàn Hiểu mơ hồ̀ nhìn sang, cô chớp mắ́t, rồ̀i lại chớp mắ́t, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại là anh?”

Hoàn toàn là một câu hỏi không ra sao, nhưng sau khi thố́t lên, tấ́t cả những cảm giác kỳ lạ trong những ngày gầ̀n đây đề̀u hiện lên câu trả lời rõ ràng hoặc mơ hồ̀. Nhưng một câu hỏi lớn hơn hiện lên trong đầ̀u cô: Vì sao? Người đàn ông này mấ́t nhiề̀u công sức như thế́, rố́t cuộc là có dụng ý gì?

Hình Nguyên mặc một bộ comple màu đen rấ́t nghiêm chỉnh, nhìn cô với ánh mắ́t sắ́c hơn bình thường.

Mặc dù anh ta cười, nhưng trong nụ cười có điề̀u gì đó khang khác khiế́n cô cảm thấ́y lạ lẫm.

Hình Nguyên với nụ cười giảo hoạt khi cầ̀m tách trà chanh trong phòng tranh, Hình Nguyên xách túi gai bị cô chặn ngoài cửa, Hình Nguyên trong điện thoại nói nửa đùa nửa thật “Có thời gian nhớ đế́n tôi”... Rố́c cuộc đâu mới là con người thực sự của anh ta? Hay... đề̀u không phải?

Nguyên cởi áo khoác ngoài vứt lên ghế́ sô pha, xắ́n tay áo rồ̀i ngồ̀i xuố́ng ghế́ sô pha cạnh giường, anh nhìn bình nước truyề̀n và đôi mắ́t đầ̀y cảnh giác của Hàn Hiểu, không nhịn được mỉm cười,

https://thuviensach.vn

“Sao mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều như nhìn thấy quỷ thế, tôi đáng sợ như thế sao?”

Hàn Hiểu hừ một tiếng, cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

“Sao thế?” Mặt Hình Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, “Vết thương làm cho cô khó chịu sao?”

Giọng nói quan tâm của anh ta khiến Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến đêm trước khi lên sàn thi công, anh ta nói với cô bằng một giọng trầm trầm: “Đừng nghĩ rằng tôi không thể làm gì cô!”

Bỗng nhiên chân lông của Hàn Hiểu dựng đứng.

Hình Nguyên thấy tâm trạng bất ổn của cô bèn chau mày, anh đang định giơ tay sờ trán cô để kiểm tra nhiệt độ, Hàn Hiểu bỗng nhiên thu người về phía sau.

Tay phải của Hình Nguyên giơ trong không trung một lát rồi vẫn tiếp tục tiến đến chạm lên trán cô, cảm thấy Hàn Hiểu đang căng thẳng dưới bàn tay mình, Hình Nguyên mím miệng.

“Y tá nói trưa cô không ăn cơm?” Hình Nguyên rút tay lại, tảng lờ ánh mắt đề phòng của Hàn Hiểu, giọng điệu trở nên gay gắt, “Cô còn giở trò tuyệt thực sao? Cô làm thế cho ai xem?”

Nhắc đến chuyện này, Hàn Hiểu định thần lại, “Hình Nguyên, anh có ý gì? Tôi là tù nhân của anh sao?”

Ánh mắt của Hình Nguyên tối sầm, “Lại có tù nhân nào được chăm sóc và ưu đãi như cô sao?”

“Vậy đồng nghiệp của tôi đâu?” Hàn Hiểu biết thái độ không nhẫn nhịn của mình sẽ khiến anh ta không vui, nhưng bực bội trong lòng nhiều ngày nay, cô không thể kiềm chế cơn tức giận của mình

https://thuviensach.vn

nữa, “Anh nhốt chúng tôi ở đây, không những không gặp mặt nhau, điện thoại di động cũng bị thu mất. Anh không cảm thấy quá đáng sao?”

“Hình Nguyên!” Hàn Hiểu lo lắng. Nhiều ngày như vậy cô mới gặp được một người có thể nói chuyện, kết quả cô vẫn không thể hỏi rõ ràng. Chân cô bị băng bó, mu bàn tay vẫn còn cắm kim tiêm nên không sao động đậy được.

Mắt mở to nhìn Hình Nguyên bước ra khỏi phòng bệnh đầu không ngoảnh lại, không chịu được cảm giác bị bắt nạt suốt nhiều ngày nay, nước mắt cô chảy ra.

“Hình Nguyên, anh là đồ thần kinh!”

Không biết Hàn Hiểu khóc bao lâu, cho đến khi mệt quá cô mới ngủ thiếp đi. Khi mở mắt trời đã về chiều, căn phòng vẫn rất yên tĩnh, không khí nhuộm một màu vàng ấm áp.

Có thứ gì đó đè lên bụng cô, hơi nặng khiến cô không thở được. Hàn Hiểu nhìn xuống, cô mơ hồ thấy cánh tay với làn da đen của một người đàn ông, tay áo trắng của anh ta được xắn hai vòng.

Hàn Hiểu thấy đầu óc hơi mê muội, cô nhìn theo cánh tay, quay sang thấy khuôn mặt đang ngủ của Hình Nguyên gần như ghé sát mặt mình.

Hàn Hiểu cảm giác như có một tiếng nổ lớn trong đầu.

Trong ánh mắt đầy sợ hãi của cô, Hình Nguyên mở mắt. Không phải là đôi mắt buồn ngủ nửa nhắm nửa mở mà là một đôi mắt đẹp lung linh khiến cơ thể cô bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Chân lông của Hàn Hiểu dựng đứng lên, một người phản ứng không nhanh nhạy như cô vẫn có thể cảm nhận rõ vẻ sát khí trong

https://thuviensach.vn

ánh mắ´t của người đàn ông này.

Hình Nguyên nhìn Hàn Hiểu, anh chớp mắ´t, ánh mắ´t trở nên dịu dàng, khóe miệng nhê´ch lên thành một đường cong mê`m mại, "Cô tỉnh rô`i?"

Hàn Hiểu quá sợ hãi nên không có phản ứng gì.

Hình Nguyên đưa tay vuô´t nhẹ má cô, "Đói không?"

Hàn Hiểu nghe thâ´y chữ "đói" mới định thâ`n lại, nhớ ra mình chưa ăn bữa trưa nên cảm thâ´y bụng đói cô`n cào.

Hình Nguyên râ´t tự nhiên tiê´n sát lại hôn lên má cô, "Ăn chút gì đó đi, đừng giận dỗi nữa. Đợi cô ăn no rô`i, tôi sẽ nói cho cô biê´t."

Giọng điệu thân mật bâ´t ngờ khiê´n cho Hàn Hiểu nổi da gà khắ´p người, cô có cảm giác như sắ´p phát khùng, "Hình Nguyên, anh không bình thường một chút được sao? Rô´t cuộc anh muô´n chơi trò gì?"

Hình Nguyên ngô`i dậy, nghiêng đâ`u lười biê´ng nhìn cô rô`i cười, "Tôi là người thật thà, tôi có thể chơi trò gì được?"

Hàn Hiểu lườm anh, "Làm sao tôi biê´t được? Tôi và anh không quen biê´t nhau!"

"Không sao," Hình Nguyên cười tỏ vẻ không quan tâm, "Điê`u chúng ta cô`n không phải là thời gian sao? Dâ`n dâ`n sẽ quen thôi. Bây giờ ăn cơm đã, tôi cũng đói rô`i. Muô´n ăn đô` Trung Quô´c hay đô` tây?" Không đợi Hàn Hiểu trả lời, anh đã đưa tay â´n nút trên đâ`u giường.

Cửa phòng mở ra, có một người thanh niên râ´t quen mặt bước vào.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cười, dặn dò cậu ta: “Đem cơm tô´i vào, đem cả suâ´t của tôi đê´n.”

Cậu thanh niên đáp một tiê´ng đô`ng ý rô`i nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu nhớ ra cậu ta chính là người ngày ngày đem hoa đê´n tặng thời gian trước, có vẻ là một người giúp việc thật sự...

“Đang nghĩ gì thê´?” Hình Nguyên đỡ cô ngô`i dậy, lâ´y hai chiê´c gô´i đệm trên ghê´ sô pha kê lưng cho cô.

“Tôi đang nghĩ...” Hàn Hiểu nhìn anh, quyê´t định nhún nhường để có được câu trả lời, “Rô´t cuộc đây là đâu?”

“Đơn giản.” Hình Nguyên liê´c nhìn cô, cười hơi ranh mãnh, “Cô ngoan ngoãn ăn hê´t cơm, còn nữa... lúc nói chuyện với tôi không được tức giận, tôi sẽ nói tâ´t cả cho cô biê´t.”

https://thuviensach.vn

Chương 21: Trò quỷ

Mặc dù được người khác hiểu là chuyện tốt, nhưng nếu đó không phải là người cô hy vọng, tất cả những điều này sẽ mất đi ý nghĩa.

Một bát mỳ bốc hơi nghi ngút được đẩy lại trên bàn khiến La Thanh Phong đang ngồi thẫn thờ giật mình, điếu thuốc lá đang kẹp trong tay anh suýt rơi xuống bàn. Ngẩng đầu lên, anh thấy bà Hàn đang nhìn anh chăm chú.

"Sao thế ạ?" La Thanh Phong nhìn bà Hàn rồi nhìn ông Hàn, "Thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

Bữa trưa ăn món ăn Tương[7] là do bà Hàn đề nghị, La Thanh Phong chỉ nghe Thôi Hạo giới thiệu nhà hàng "Tương thiên hạ" là nhà hàng nấu các món Hồ Nam, anh chưa từng đến đây ăn.

"Tiểu La," Bà Hàn nói với giọng điệu rất thận trọng, "Tôi thấy cậu không động đũa món gì."

La Thanh Phong lắc đầu, "Không sao ạ."

Không nghe được tình hình cụ thể nào từ Lưu Đông Pha, không liên lạc được với Hình Nguyên, La Thanh Phong cũng không muốn nhờ Vu Dương giúp nên tâm trạng anh không tốt. Những lo lắng này không thể để bố mẹ Hàn Hiểu nhận ra.

Bà Hàn cười, "Lo lắng cho Hiểu Hiểu à? Hôm qua lãnh đạo của nó đã gọi điện cho chúng tôi, nói là vết thương của Hiểu Hiểu bình phục rất tốt, còn nói rằng muộn nhất là ngày mai có thể đón chúng ta đi thăm."

https://thuviensach.vn

Tay La Thanh Phong khựng lại giữa không trung, trong lòng anh vô cùng nghi ngờ tính chân thực của những lời nói này. Lưu Đông Pha đang nói với họ cho có chuyện để nói hay thật sự có thể gặp? Với tính cách của Hình Nguyên, mất công cướp một người đi sao có thể dễ dàng thả về như thế? Nói đi nói lại, cho dù Hình Nguyên thực sự có ý định gì đó với Hàn Hiểu thì anh ta cũng không cướp người phiền phức như thế....

Hay là... người Hình Nguyên muốn ngăn trở là anh?

Bà Hàn và ông Hàn nhìn nhau không nói gì nữa. Ngược lại với La Thanh Phong, họ không nghi ngờ gì lời nói của Lưu Đông Pha. Biết rằng sắp được gặp con gái, mặc dù trong lòng họ vẫn còn hơi lo lắng nhưng thật sự đã giải tỏa được một nửa nỗi lòng.

Bà Hàn đang định khuyên La Thanh Phong ăn gì đó thì nghe thấy có giọng phụ nữ hét: "Thanh Phong!"

Nghe thấy giọng nói đó, La Thanh Phong càng không sao vực tinh thần của mình lên được, đặc biệt là vì anh có thể đoán những lời nói khiến cho người khác phiền lòng sắp được thốt lên sau đó.

Vì thế khi La Thanh Phong đứng dậy, người anh cứng đờ không còn cảm giác gì.

Bà Hàn ngạc nhiên nhìn về phía có tiếng nói.

Người phụ nữ gọi tên La Thanh Phong tầm tuổi của bà nhưng ăn mặc trang điểm chải chuốt hơn, chỉ có điều thái độ rất nghiêm khắc. Bên cạnh bà ta là một cô gái trẻ xinh đẹp đang cau mặt nhìn La Thanh Phong. Trong ánh mắt của hai người đó đều hiện lên vẻ phẫn nộ không thể lý giải được.

Bà Hàn do dự nhìn La Thanh Phong, "Hai vị này là..."

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong đứng đó không biết phải nói gì, “Thật là trùng hợp, hai người cũng ra ngoài ăn cơm?”

Ánh mắt của Trương Ngọc, mẹ La Thanh Phong lạnh lùng nhìn bố mẹ Hàn Hiểu rồi quay sang La Thanh Phong, “Có thời gian đi ăn cùng những người không liên quan nhưng không có thời gian đi ăn cùng bố mẹ. Thanh Phong, con thật là đứa con có hiếu.”

La Thanh Phong chau mày, đành phải giới thiệu hai bên với nhau, “Hai bác, đây là mẹ cháu. Mẹ, đây là bố mẹ của Hiểu Hiểu.”

Ông Hàn khách sáo gật đầu chào, không nói gì. Còn bà Hàn cảm thấy không vui vì câu nói “người không liên quan”.

“Đều không phải người ngoài thì cùng nhau ngồi ăn thôi.” Miệng nói lời khách sáo nhưng ánh mắt bà Hàn lộ rõ vẻ lạnh nhạt.

Trương Ngọc liếc nhìn bà, khoác tay Vu Dương, “Xin lỗi, tôi không có thói quen ăn cơm cùng người lạ. Hơn nữa, tôi và con dâu tôi còn phải đi mua đồ.’

Câu “con dâu” khiến bà Hàn vô cùng ngạc nhiên, bà nhìn cô gái bên cạnh Trương Ngọc rồi nhìn khuôn mặt tái xanh của La Thanh Phong và hỏi: “Tiểu La, nhà cậu có mấy anh em trai?”

La Thanh Phong chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Trương Ngọc nửa như cười nửa như không trả lời: “Thanh Phong nhà tôi còn có một anh trai cũng vừa kết hôn, hai đứa nó đang ở Đức. Ở trong nước, chỉ có một mình Thanh Phong.” Nói xong vỗ lên tay Vu Dương, “Thanh Phong có việc, chúng ta về trước, tối nay sẽ bảo nó đưa cháu đi ăn.”

Vu Dương cười nhìn bố mẹ Hàn Hiểu với vẻ đắc ý. Nhìn sang thấy ánh mắt u ám của La Thanh Phong, cô hơi ngạc nhiên rồi cúi

https://thuviensach.vn

đâ`u ngoan ngoãn đi theo Trương Ngọc.

"Bác gái..." La Thanh Phong cô´ gă´ng giải thích, "Mẹ cháu..."

Bà Hàn xua xua tay, "Cậu kê´t hôn rô`i?"

La Thanh Phong vội nói: "Cháu chưa!"

Să´c mặt bà Hàn dịu đi, ánh mă´t nhìn anh trở nên hơi xa lạ, "Tôi hiểu rô`i."

La Thanh Phong không biê´t bà hiểu gì, anh đang nghĩ xem nên giải thích như thê´ nào đã nghe thâ´y bà từ tô´n nói: "Chẳng trách Hàn Hiểu chưa bao giờ nhă´c đê´n cậu trước mặt chúng tôi."

"Bác gái," La Thanh Phong hơi lo lă´ng, "Cháu và Hiểu Hiểu..."

"Cậu và Hiểu Hiểu không hợp nhau." Ông Hàn từ nãy đê´n giờ luôn nhìn với ánh mă´t lạnh lùng bàng quan thô´t lên một câu.

La Thanh Phong ngạc nhiên, "Bác trai..."

Bà Hàn thâ´t vọng nhìn chô`ng rô`i quay sang La Thanh Phong, "Làm cha mẹ đê`u phải nghĩ cho con. Mẹ cậu cũng thê´. Chúng tôi cũng thê´."

La Thanh Phong câ`m chặt bật lửa trong tay, "Mẹ cháu là người..."

"Chă´c chă´n là cậu hiểu thái độ của mẹ cậu hơn chúng tôi." Bà Hàn xua tay ngă´t lời anh, "Sau này nê´u muô´n đê´n với nhau, mâu thuẫn giữa mẹ chô`ng và con dâ`u sẽ giải quyê´t như thê´ nào? Sô´ng phải có tình cảm, chúng tôi không thể xúi giục con gái chô´ng đô´i lại người bê` trên. Nhưng chúng tôi cũng không nhẫn tâm để con gái chịu sự kỳ thị của mẹ chô`ng, cả đời bị hă´t hủi. Tiểu La, làm

https://thuviensach.vn

phiề̀n cậu mấ́t thời gian chăm sóc những ngày qua, thật sự cảm ơn cậu."

Nói xong câu này, bà Hàn và ông Hàn đề̀u đứng dậy.

La Thanh Phong cũng muố́n đứng dậy nhưng bị ông Hàn ấ́n vai ngồ̀i xuố́ng, "Ở đây không xa, chúng tôi có thể tự về̀. Sao có thể lúc nào cũng làm phiề̀n cậu được." Tay ông không dồ̀n nhiề̀u lực nhưng thái độ kiên quyế́t lạ thường.

La Thanh Phong mở to mắ́t nhìn bố́ mẹ Hàn Hiểu bước ra khỏi nhà ăn, đứng ở bên này đường đợi đèn xanh.

Khoảng cách chỉ có vài bước chân nhưng anh không đủ dũng cảm để đuổi theo giải thích.

Huố́ng hồ̀, anh phải giải thích thế́ nào đây? Thái độ của mẹ anh, sự xuấ́t hiện của Vu Dương, lẽ nào không phải là vấ́n đề̀ đang tồ̀n tại thật sự sao?

La Thanh Phong châm điế́u thuố́c, nặng nề̀ hít một hơi, trong lòng cảm thấ́y thấ́t bại và suy sụp. Trong thời gian gần đây, những việc xảy ra liên quan đế́n phòng tranh, Hàn Hiểu, bố́ mẹ... bỗng nhiên hòa trộn vào nhau thành một tấ́m lưới dày và nặng nhố́t chặt anh, khiế́n anh buồ̀n bã không sao thở được.

Khói thuố́c trên đầ̀u ngón tay bay lên mờ ảo, dường như mắ́t anh hơi cay. Bấ́t giác La Thanh Phong nghiêng đầ̀u, muố́n tránh xa làn khói thuố́c.

Lúc nghiêng đầ̀u, ánh mắ́t của anh nhìn thấ́y chiế́c xe BMW màu đen quen mắ́t.

Đồ̀ng tử mắ́t La Thanh Phong hẹp lại, điế́u thuố́c trong tay rơi xuố́ng bát canh phát ra một tiế́ng động nhẹ.

https://thuviensach.vn

Qua lớp cửa kính, anh nhìn thấy rõ ràng chiếc xe BMW của Hình Nguyên đang đỗ bên đường, một người đàn ông mặc comple đang cười nói gì đó với bố mẹ Hàn Hiểu.

La Thanh Phong đứng dậy lao như điên ra ngoài. Anh chưa kịp chạy ra khỏi cửa hàng đã nhìn thấy bố mẹ Hàn Hiểu cúi người bước vào ghế sau của xe.

Lòng La Thanh Phong nóng như lửa đốt, anh chưa kịp hét gọi thì cánh tay bị ai đó giữ lại. Quay đầu sang, hóa ra đó là một cô gái trẻ, nhân viên phục vụ của hàng ăn đang nhìn anh như sắp khóc, "Thưa anh, anh vẫn còn chưa thanh toán."

La Thanh Phong vội vàng rút ví, lấy vài tờ tiền nhét vào tay cô gái, lúc chạy ra ngoài thì chiếc xe BMW màu đen đã chạy nhanh như một làn gió trước mắt.

La Thanh Phong men theo dòng người điên cuồng đuổi theo nhưng chiếc xe đó chạy nhanh quá, xe trên đường lại đông, trong chớp mắt, chiếc xe BMW màu đen đã lẫn vào giữa dòng xe, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

La Thanh Phong có một cảm giác thất bại kỳ lạ. Những điều mà anh yêu thích đang lần lượt bị đe dọa. Đầu tiên là phòng tranh, sau đó là Hàn Hiểu... ngay cả mẹ anh cũng đứng cùng bên đối lập với anh. Lúc này, sợi dây duy nhất giữa anh và Hàn Hiểu đã bị Hình Nguyên cắt mất.

Hai tay La Thanh Phong chống lên đầu gối, thở gấp, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình bị vò thành một nắm, âm ỉ đau trong ánh nắng yếu ớt.

Khi điện thoại vừa được nối, giọng của Lưu Đông Pha nghe có vẻ hơi mất kiên nhẫn, "Thằng bé này, vẫn còn chưa chịu thôi sao?

https://thuviensach.vn

Cháu để chú phải nói với cháu thế´ nào...”

“Chú Lưu,” Giọng La Thanh Phong khàn khàn như hế´t hơi, “Dù thế´ nào cháu cũng là... người nhà của Hải Công, đúng không? Vì sao chú không thể cho cháu biế´t rõ mọi chuyện?”

Lưu Đông Pha thở dài, “Nói thế´ nào thì cháu cũng không phải là người nhà của Hàn Hiểu, trong sổ đăng ký nhân viên của công ty cũng không có tên cháu, vì thế´ có những chuyện chú không thể nói rõ ràng với cháu được.”

Điề`u khiế´n La Thanh Phong đau đầ`u nhấ´t là Lưu Đông Pha luôn đẩy anh đứng ngoài những chuyện này, nhưng hiện tại, nế´u không tìm ông â´y anh không khác gì đi mà không biế´t đường. Vì thế´, một lầ`n nữa anh lại hạ giọng, “Chú Lưu, đi cửa sau, được không?”

Lưu Đông Pha thấ´t vọng, “Chú nói với cháu thế´ này, mặc dù sự cố´ lầ`n này không phải do người gây ra nhưng có nhân viên bị thương, vì thế´ không tiện tiế´t lộ bí mật ra ngoài. Cũng vì điề`u này, vế´t thương của Hàn Hiểu không thể được báo lên cấ´p trên, cháu có hiểu không?”

La Thanh Phong không hiểu, “Việc báo cáo lên cấ´p trên có liên quan gì?”

“Nhân viên trên sàn thi công bị thương nhưng việc bị thương không thể để lộ, vì thế´ lãnh đạo công ty và lãnh đạo bên đầ`u tư cầ`n bí mật chữa trị cho các nhân viên bị thương, cháu hiểu không?”

La Thanh Phong vẫn không hiểu lắ´m.

Lưu Đông Pha thở dài, “Nế´u thật sự không hiểu thì đừng hỏi nữa. Ngay cả chú cũng không biế´t họ được dưỡng thương ở đâu.”

https://thuviensach.vn

Điế́u thuốc trên miệng La Thanh Phong rơi xuống, “Sao lại có thể...”

“Nhưng họ sẽ liên lạc với người thân của nhân viên bị thương.” Lưu Đông Pha yên lặng một lát rồ̀i bắ́t đầ̀u hiế́n kế́ cho anh, “Cháu nên chăm sóc bố mẹ Hàn Hiểu, tranh thủ thời cơ lấ́y thông tin từ họ. Có lẽ bây giờ họ đã nhận được tin tức rồ̀i.”

La Thanh Phong cười khổ sở, cho dù họ đã nhận được tin tức thì bây giờ anh biế́t đi đâu tìm họ?

Sân khấ́u to bằ̀ng một chiế́c bàn làm việc, phông nề̀n vẽ bối cảnh là một hành lang và vườn hoa thời cổ, bút pháp tinh tế́, màu sắ́c tươi sáng bắ́t mắ́t. Nhân vật rối nữ đang giơ tay áo, thỏ thẻ nói với nhân vật rối nam đẹp trai: “Vị công tử, tôi bị lạc đường...”

Hàn Hiểu không nhịn được ngáp một cái.

Tay cô đưa lên che miệng, chưa kịp hạ xuống đã nghe thấ́y Hình nguyên cười nhỏ: “Xem múa rối cũng thấ́y nhàm chán sao?”

“Vì sao không?” Hàn Hiểu lườm anh, “Từ nhỏ tôi đã không thích xem múa rối.”

“Vì sao không thích?” Hình Nguyên có vẻ rấ́t ngạc nhiên, “Không phải các cô gái đề̀u thích những thứ đồ̀ chơi kỳ lạ này sao?”

Hàn Hiểu cười nhạt, “Vậy sao? Anh có kinh nghiệm như thế́ từ cô nương nào vậy?”

Ánh mắ́t Hình Nguyên bỗng nhiên sáng lên, tâm trạng rấ́t vui vẻ.

Hàn Hiểu cảnh giác nhìn anh ta, trong lòng thầ̀m nghĩ: Người đàn ông này đúng là không bình thường, chẳng qua mình chỉ tiện

https://thuviensach.vn

miệng nói một câu... mà anh ta đã phản ứng như vậy sao?

"Cô đang ghen à?" Hình Nguyên tiế́n lại gần, cẩn thận dựa cằm lên vai cô giố́ng như một đứa trẻ đang làm nũng, "Hiểu Hiểu, cô đang ghen à? Tôi thề với cô, tôi chưa bao giờ dùng trò chơi này để lấ́y lòng bấ́t kỳ một cô gái nào khác, thật đấ́y."

Hàn Hiểu đẩy đầu anh ra, "Anh lấ́y gì để lấ́y lòng các cô nương có liên quan gì đế́n tôi?"

"Những cô gái đó..." Hình Nguyên thấ́y cô buông tay lại tiế́p tục đế́n gần cô rồi trách móc, "Những cô gái đó vứt cho vài tấ́m séc là OK tấ́t cả mọi thứ, cần gì phải mấ́t nhiều công sức như thế́ này."

"Anh thật là tầm thường." Hàn Hiểu khinh bỉ đẩy đầu anh ra, cầm lấ́y chiế́c gậy bên cạnh đứng dậy. Xương chân cô hơi bị rạn, vế́t thương phần thịt cũng chưa lành, bác sỹ dặn cô tạm thời không thể chịu được lực mạnh, nên đi lại đều phải dùng gậy chố́ng như người tàn tật.

Cô rấ́t sợ đau nhưng vế́t thương trên đùi hình như càng sợ càng thấ́y đau. Đang cắ́n răng chịu đựng, tay Hình Nguyên đã đưa ra đỡ lấ́y người cô.

"Anh bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!" Hàn Hiểu tức giận trợn mắ́t nhìn anh ta, "Tôi có thể tự đi được!:

Hình Nguyên lại cười, giố́ng như đang nhìn thấ́y một con mèo nhe nanh giơ vuố́t với mình, "Nghe tôi nói này, Tiểu Hàn, rõ ràng là chân đau, rõ ràng là đi lại rấ́t khó khăn, vì sao lại từ chố́i sự giúp đỡ của người khác như thế́? Cố́ gắ́ng tỏ ra mạnh mẽ không phải là ưu điểm, hoàn toàn không cần thiế́t phải như thế́."

Hàn Hiểu hừ một tiế́ng.

https://thuviensach.vn

“Không thích xem múa rô´i...” Hình Nguyên cúi đâ`u nhìn cô rô`i hỏi với vẻ khó xử, “Vậy cô thích làm gì? Tình trạng của cô bây giờ không thể tham gia vào các hoạt động thể thao...” Nói rô`i, mă´t anh sáng lên, “Hay là chúng ta chơi cờ vây?”

Hàn Hiểu lă´c đâ`u, “Không biê´t chơi.”

“Cờ tướng?”

“Không biê´t chơi.”

“Cờ vua thì sao?”

“Không biê´t chơi.”

Hình Nguyên tuyệt vọng cô´ hỏi: “Còn... cờ nhảy?”

Ánh mă´t của anh đâ`y hy vọng, Hàn Hiểu do dự một lát, lă´p bă´p nói: “Hình như... biê´t.”

Hình Nguyên ủ rũ, “Cái gì gọi là hình như biê´t?”

“Là hô`i nhỏ biê´t chơi, sau đó không chơi nữa...” Hàn Hiểu cảm thâ´y hơi chột dạ, cô cảm thâ´y hơi đau lòng. Vì sao chưa bao giờ cô phát hiện ra các sở thích của mình lại ít ỏi đê´n mức thảm hại như thê´?

Hình Nguyên gật đâ`u tỏ vẻ không biê´t làm gì hơn, “Vậy thì chơi cờ nhảy.”

Giọng điệu đó khiê´n Hàn Hiểu cảm thâ´y không vui, “Anh có ý gì? Cờ nhảy không đáng chơi sao? Coi như tôi không có sở thích gì xuâ´t să´c, nhưng...”

“Có gì mà nhưng?” Hình Nguyên trợn mă´t nhìn cô, “Cô vô´n dĩ là một cô gái vô cùng ngô´c nghê´ch!”

https://thuviensach.vn

“Anh có ý gì?” Hàn Hiểu tức giận.

“Tôi có thể có ý gì sao?” Hình Nguyên không vui nhìn cô, “Tôi chỉ biết về chíp điện tử. Những việc cô làm trên sàn thi công tôi có thể hiểu được không? Tôi nói về việc làm ăn của tôi cô có hiểu được không? Chúng ta phải có thứ gì đó có thể làm cùng nhau được chứ? Đợi bao giờ chân cô khỏi, tôi có thể đưa cô đi trượt tuyết. Ngoài trượt tuyết, tôi có thể dạy cô cưỡi ngựa. Cô cũng nên rèn luyện một chút, cô xem bụng của cô có một lớp mỡ, chậc chậc...”

Hàn Hiểu không nghe thấy những lời nói sau đó của anh ta. Cô yên lặng nhìn anh, trong đầu liên tục hiện lên câu “phải có thứ gì đó có thể làm cùng nhau được chứ”.

Hoàn toàn là một câu nói vô tình nhưng khiến Hàn Hiểu có cảm giác đau đớn như vừa bị đánh.

Không phải cô luôn băn khoăn về vấn đề đó sao? Vì sao cô và La Thanh Phong chưa bao giờ nhận thức được họ cần phải đi tìm các điểm chung? La Thanh Phong luôn muốn thay đổi cô, muốn kéo cô vào trong vòng xoáy của anh, còn cô cũng cố gắng làm theo kế hoạch thay đổi của anh... Ngay cả cô cũng không nhận ra được, ngoài tranh sơn dầu, La Thanh Phong thật sự có thể tìm ở mình một điểm chung nào đó khác. Có thể là du lịch, có thể là âm nhạc, có thể là...

Nhưng La Thanh Phong không nghĩ đến điều đó, bản thân cô cũng vậy...

Cô nhìn Hình Nguyên với ánh mắt khó hiểu, không thể không thừa nhận, người đàn ông này có lúc rất thô lỗ, có lúc lại rất tinh tế, trong các vấn đề khi tiếp xúc với mình... thật sự anh ta rất thông minh.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận này khiế n cô không vui. Hàn Hiểu không biế t làm thế nào để diễn tả tâm trạng của mình. **Mặc dù được người khác hiểu là chuyện tố t, nhưng nế u đó không phải là người cô hy vọng, tấ t cả những điề u này sẽ mấ t đi ý nghĩa.**

Hình Nguyên nói một hồ i, thấ y cô luôn yên lặng không phản ứng gì, anh không vui khua tay trước mặt cô, "Tôi đang nói chuyện với cô đấ y!"

Hàn Hiểu nhìn anh, gật gật đầ u vẻ không cam tâm, "Cảm ơn."

Hình Nguyên ngạc nhiên. Hình như Hàn Hiểu chưa bao giờ nói với anh lịch sự như thế . Trong lòng anh cảm thấ y không yên tâm, hai tay anh không giơ ra được nên cúi người hôn nhẹ lên trán cô, không phải là bị số t nên nói nhảm chứ?

Da của Hàn Hiểu rấ t mề m và mịn, hôn lên đó có cảm giác như đang hôn bơ sữa. Trên người cô không có mùi nước hoa nồ ng nồ ng mà các cô gái thời thượng hay dùng, chỉ có hương chanh nhè nhẹ của xà bông còn lưu lại.

Một mùi hương rấ t nhạt nhưng quyế n rũ.

Hàn Hiểu mấ t tự nhiên đẩy anh ra, cô mở to mắ t, má ửng hồ ng, "Anh lại làm trò quỷ gì đấ y?"

"Không." Hình Nguyên đứng thẳng người lên, "Tôi chỉ bắ t được một con quỷ."

Hàn Hiểu trợn mắ t nhìn anh, nhưng khi thấ y ánh mắ t như đang cười của anh, cô lại vội vàng nhìn tránh sang hướng khác. Mắ t của Hình Nguyên rấ t đen và sâu khiế n cô có cảm giác như đang thấ y một con đường hut hút từ trên cao nhìn xuố ng, nế u không cẩn thận cô có thể bị rơi xuố ng đó.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy hơi chóng mặt.

Hình Nguyên cười nhỏ, lúc Hàn Hiểu đang do dự không biết có nên tiếp tục trợn mắt nhìn anh không, anh cúi người ghé sát vào tai cô hỏi nhỏ: “Hiểu Hiểu, thật ra cô cũng không ghét tôi đến thế, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Chương 22: Bộ phim lừa dối

Hàn Hiểu cảm thấy khi một người đàn ông hạ mình để đối xử tốt với một người phụ nữ, chỉ có thể dùng từ "đáng sợ" để miêu tả kết quả.

Một cô gái mặc bộ đồ ngủ màu trắng với mái tóc dài buông xõa bay qua cửa sổ, trong ánh sáng nhập nhoạng có thể nhìn thấy khuôn mặt xanh tái, khóe mắt và miệng đỏ lòm đầy máu...

Hàn Hiểu hét lên một tiếng, thuận tay ôm chặt lấy chiếc gối trên ghế sô pha và lao về phía Hình Nguyên, chạm vào đầu anh, "Tắt đi! Tắt đi!"

Hình Nguyên liếc nhìn cô, từ từ đưa tay dùng điều khiển tắt đĩa phim có tiếng hét của ma nữ. Anh cố gắng làm động tác thật chậm, lúc nhìn Hàn Hiểu, trên mặt anh vẫn như đang cười, dường như anh rất hài lòng vì có thể dọa cô sợ đến thế.

Hàn Hiểu dựa vào tay vịn ghế sô pha, xoa xoa cánh tay có vẻ hơi mất tự nhiên, trong lòng nghĩ phim gì mà... quỷ quỷ thần thần. Mặc dù không đầy máu như bộ phim ma của Mỹ mới xem vài ngày trước, nhưng kiểu phim có khung cảnh âm âm u u như thế này càng khiến người ta sợ hơn. Nhớ đến kẻ giết người biến thái trong phim đã từng xem, bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy tức giận, "Thần kinh của anh có vấn đề à, sao chỉ thích xem loại phim này? Không thể..."

"Không thể xem thể loại phim tao nhã hơn sao?" Hình Nguyên nhại theo giọng của cô, "Xem phim nào có tri thức hơn, có nội dung hơn sao?"

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu trợn mắ t nhìn anh, “Biế n thái!”

“Vậy cô không đúng rồ i.” Hình Nguyên bình tĩnh kéo tay cô ngồ i xuố ng, “Xem phim có nội dung và tri thức hơn mà gọi là biế n thái sao?”

Hàn Hiểu nhận ra cô hoàn toàn không thể chiế m ưu thế khi tranh cãi với anh ta. Biện pháp hay nhấ t là giả vờ như không biế t. Vì thế , cô chỉ có thể cắ n răng nhẫn nhịn, coi như không nghe thấ y những lời anh ta nói.

Trong những ngày đầ u mùa thu, mặc dù ban ngày nắ ng rấ t rực rỡ nhưng buổi chiề u vẫn hơi se lạnh. Hàn Hiểu nhận lấ y chiế c áo khoác mỏng anh ta đưa mặc lên người, nhìn lá cây bên ngoài cửa sổ đã bắ t đầ u chuyển sắ c vàng, cô không nén được thở dài.

Cô đế n bệnh viện không biế t nằ m ở thành phố nào có tên gọi là “Du Viên”này đã gầ n một tháng rồ i. Sau khi đấ u tranh với Hình Nguyên vài lầ n, cuố i cùng anh ta cũng để cô gặp vài người đồ ng nghiệp làm cùng trên sàn thi công. Nhưng sau khi kiểm tra sức khỏe, chỉ còn có cô và một nhân viên kỹ thuật bên thi công phải ở lại Du Viên. Nhân viên kỹ thuật đó bị gãy tay, khi vế t thương liề n miệng bèn số ng chế t đòi về nhà nghỉ ngơi. Lưu Đông Pha cử người đế n đón anh ta, kế t quả là... chỉ còn lại một mình Hàn Hiểu ở lại Du Viên.

Hàn Hiểu cũng nhấ t quyế t đòi về nhà nhưng mỗi lầ n cô nhắ c đế n vấ n đề này, sắ c mặt Hình Nguyên rấ t xấ u. Sau đó, anh ta kiên quyế t không nghe những lời phản đố i của cô. Vị trí của Du Viên ở trên núi, xung quanh là rừng cây, chân cô vẫn chưa lành...nên thật sự không dễ dàng tìm được đường ra.

“Phim này thế nào?” Lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ, Hình Nguyên lấ y mấ y đĩa phim khua đi khua lại trước mặt cô, “Hầ u như tôi đã

https://thuviensach.vn

mua tấ t cả mọi đĩa phim ở cửa hàng vềà rồà i. Xem nào, ở đây còn có một đĩa "Người già dưỡng sinh" đấ y."

Hàn Hiểu không nói gì.

Thật ra, cô cũng không biế t phải tỏ thái độ như thế nào trước mặt Hình Nguyên. Ngoài việc nghe theo lời người xưa dạy "không đánh kẻ đang vui" còn có một nguyên nhân khác, chưa bao giờ có ai chăm sóc cô cẩn thận chu đáo như thế. Không những nghĩ đến sở thích ăn uống của cô mà còn cẩn thận tìm hiểu xem cô thích gì... **Hàn Hiểu cảm thấ y khi một người đàn ông hạ mình để đối xử tố t với một người phụ nữ, chỉ có thể dùng từ "đáng sợ" để miêu tả kế t quả.**

Ví dụ như nồà i thuố c bổ tối hôm qua.

Hàn Hiểu rấ t muố n biế t những cô gái khác sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấ y một nồà i thuố c bổ đen sì sì, khi thấ y anh ta mặc tạp dềà có hình nhân vật phim hoạt hình tốn bao công sức và hai tiế ng đồà ng hồà với các vị thuố c quý để nấ u cho cô.

Hàn Hiểu cảm thấ y vô cùng ngạc nhiên, sau khi nhận lấ y mới nhớ nói một tiế ng "cảm ơn".

Sau đó anh ta ngồà i bên cạnh cô, vừa cười vừa nhìn cô uố ng hế t với vẻ hài lòng, giố ng hệt như một người chồà ng thương vợ. Suy nghĩ này khiế n cho Hàn Hiểu cảm thấ y không thoải mái. Hàn Hiểu nghĩ, người ở trong ánh mắ t của Hình Nguyên chắ c chắ n không phải là cô mà là cô Anne Bạch bí ẩn nào đó đang uố ng thuố c.

Tấ t cả những gì anh ta làm cho cô chẳng qua chỉ là vì ảnh hưởng của mố i tình trước đây của anh ta. Suy nghĩ này khiế n cho cô cảm thấ y khó chịu hơn cả mùi thuố c kỳ lạ trong bát.

https://thuviensach.vn

Thật sự cô cảm thấy không thoải mái khi một người đối xử tốt với cô chỉ vì cô có điều gì đó anh ta vẫn mong chờ...

Thật là biến thái.

Hàn Hiểu cảm thấy trong mắt Hình Nguyên, mình đã hoàn toàn biến thành một bức tranh sống của Anne Bạch. Vì thế, khi anh quan tâm đến cô, cô cảm thấy tâm trạng của mình ngày càng phiền muộn.

Cô bắt đầu trở nên ít nói, thậm chí khi bác sỹ điều trị hỏi về tình trạng sức khỏe của cô, cô cũng giả vờ không nghe thấy. Dù sao cũng không phải chỉ một lần cô nói với ông ấy, "Để tôi rời khỏi chốn quỷ quái này, tôi sẽ khỏe ngay."

Hình Nguyên nhận ra sự khác lạ của cô nên bắt đầu tìm cách để cô vui. Nhưng ánh mắt của anh ta có vẻ hơi buồn, không biết rốt cuộc kẻ biến thái này đang nhìn ai?

Hình Nguyên vẫn mang đến cho cô rất nhiều đĩa phim. Hàn Hiểu tiện tay lấy một chiếc, đó là bộ phim "Tình yêu bốn trăm năm" về quỷ hút máu.

Cô đã từng xem bộ phim này ở nhà Quách Dung Dung mấy năm trước. Hôm đó xem xong phim, cô ở lại chỗ Quách Dung Dung suốt cả đêm, không dám về nhà mình. Thật ra bây giờ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy không còn đáng sợ như thế. Hơn nữa, hình ảnh quỷ hút máu Piaget khi mới vào trong lâu đài, lau vội nước mắt khi nhìn thấy bức ảnh của Mina trên đầu giường nhân vật nam chính để lại ấn tượng sâu sắc trong cô.

"Xem phim này sao?" Hình Nguyên nhìn cô cầm chiếc đĩa thần người, vội nói: "Phim cũ rồi, không đáng sợ lắm."

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không nói gì, trong đầu bắt đầu hiện lên những đoạn phim ấn tượng nhất đối với cô. Đầu đường London, quỷ hút máu Piaget yên lặng nhìn vào mắt Mina; Hắn nói " Anh vượt thời gian và biển lớn đến đây đợi em; nước mắt của Mina bị hắn ta bóp vụn trong lòng bàn tay, biến thành những viên đá quý; Mina đứng ở đầu mũi tàu xé nát cuốn nhật ký của mình, dáng vẻ khi cô ôm hắn ta khóc...

Rõ ràng là bộ phim về quỷ hút máu giết người, nhưng khi nhớ lại, những gì hiện lên trong ký ức của cô chỉ là những đoạn phim ấm áp về tình cảm. Có lẽ phải đắm chìm trong tình yêu như thế nào đó mới có thể kéo dài tình cảm trong một thời gian dài tới bốn trăm năm như thế...

Không biết tình cảm như thế nào mà mạnh mẽ đến mức ... kéo dài tới bốn trăm năm, khiến hắn dù đã chết cũng không từ bỏ?

"Bộ phim lừa dối, ' Hình Nguyên rõ ràng không lý giải theo hướng của cô, vì giọng của anh tỏ rõ vẻ coi thường, "Bốn trăm năm... Thời gian dài như thế có thể nhớ được gì nữa! Cô nghĩ mà xem, nếu tôi hỏi cô giáo viên thời trung học của cô là ai, cô cũng phải nghĩ lại mất một lúc đúng không?"

Hàn Hiểu không nói gì.

Hình Nguyên nói tiếp: "Hắn ta còn nhớt vị hôn phu của người ta lại. Cô gái London đó dù sao cũng chưa phải là vợ của hắn ta, cố sống cố chết..."

Hàn Hiểu vứt đĩa phim lên bàn kêu tạch một tiếng, ngẩng đầu hỏi lại anh: "Hàn Hiểu ở thành phố T rõ ràng không phải là người tình trong mộng Anne Bạch của anh, anh cố sống cố chết như thế thì được coi là gì?"

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên như ngừng thở, nhìn trong ánh mắ´t của anh có thể thâ´y một ngọn lửa đang giận dữ.

Hàn Hiểu nhìn những đường nét căng thẳng trên mặt anh ta, trong lòng cô cảm thâ´y vui kỳ lạ, ánh mắ´t của cô càng trở nên khiên khích, “So với hắ´n ta, anh chỉ không trực tiê´p ra tay với La Thanh Phong mà thôi. Đương nhiên, anh không cầ`n, vì anh có nhiê`u ưu thê´ hơn quỷ hút máu, quỷ hút máu không có em họ tài giỏi như Vu Dương.”

Hình Nguyên đặt mạnh chiê´c đĩa xuô´ng bàn, hâ´t tâ´t cả đô´ng đĩa rơi xuô´ng đâ´t kêu loảng xoảng rồ`i không ngoảnh đầ`u lại bước ra khỏi phòng, bước chân râ´t nặng nề`, có vẻ như anh ta đang râ´t giận dữ.

“Có gan làm không có gan chịu. Coi người khác là ngô´c nghê´ch, tùy ý trêu đùa sao?” Hàn Hiểu lâ´y chân đá đô´ng đĩa phim, “Thật không ra gì!”

Cho đê´n bữa tô´i, kẻ không ra gì Hình Nguyên mới xuất hiện. Đi cùng anh ta còn có bô´ mẹ của Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu bực bội cầ`m chiê´c dao ném vê` phía Hình Nguyên, “Hình Nguyên, rô´t cuộc anh có phải là người nữa không?” Bản thân cô bị giam hãm ở đây cũng được, tự nhiên lại...

Chiê´c dao bay qua vai Hình Nguyên đập vào khung cửa rồ`i rơi xuô´ng đâ´t, phát ra một âm thanh sắ´c lạnh.

Ông Hàn và bà Hàn chưa bao giờ nhìn thâ´y con gái mình hung dữ như thê´, ngạc nhiên đứng ngoài cửa. Hình Nguyên không tỏ thái độ gì nhìn chiê´c dao rơi dưới chân, rồ`i lại nhìn Hàn Hiểu đang tức giận đê´n run người, quay sang nói với mẹ Hàn Hiểu: “Bác trai, bác

https://thuviensach.vn

gái, các bác ăn cơm trước, cháu đi xem phòng của các bác đã được chuẩn bị chưa?"

Hàn Hiểu nhảy lò cò đuổi theo, khi mười ngón tay sắp bóp lấy cổ Hình Nguyên, cô bị bà Hàn giữ lại.

Hàn Hiểu ngạc nhiên quay đầu nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mẹ. Hàn Hiểu chưa bao giờ nhìn thấy thái độ đó nên tay cô đang giơ ra giữa không trung bỗng nhiên cứng đơ không cử động được.

"Hiểu Hiểu," Giọng của bà Hàn run rẩy, "Sự giáo dục của con đâu? Sự lịch sự của con đâu? Con nhìn bộ dạng của con bây giờ xem!"

Ông Hàn đứng phía sau thở dài, tiếng thở dài của ông còn nặng nề hơn cả lời trách móc của mẹ.

"Mẹ, mẹ không biết..." Hàn Hiểu cố gắng kìm nén cảm giác tức giận và giữ bình tĩnh. Cô biết mình càng kích động thì sẽ càng đánh mất lòng tin tưởng của mẹ cô, " Con bị tên vô dụng này nhốt ở đây gần một tháng rồi..."

"Hiểu Hiểu!" Lần này ông Hàn mất kiên nhẫn, buộc phải lên tiếng, "Dù thế nào con cũng là phụ nữ, hơn nữa đã học đại học, hành động ngôn ngữ của con sao mà giống... giống..." Không tìm được hình ảnh so sánh, ông Hàn thở dài, "Vết thương... của con thế nào rồi?"

Hàn Hiểu cúi đầu, mắt cô hơi cay. Rõ ràng là bị bắt nạt nhưng cô không thể để bố mẹ biết, cô chỉ có thể cắn răng ngậm miệng thầm nguyền rủa Hình Nguyên: "Đồ biến thái đáng chết bị giết bằng ngàn dao! Thể nào mà Anne Bạch không cần anh! Ông trời phù hộ cho cả cuộc đời tiếp theo của cô ấy không cần anh, lại cưới người bạn thân của anh! Đúng là mỡ treo cao quá miệng mèo, cho anh thèm đến chết!"

https://thuviensach.vn

Xe taxi còn chưa kịp dừng ở bên đường, Thôi Hạo đã nhìn thấy có mấy kẻ to lớn đeo kính đen đứng ngoài phòng tranh. Họ có chiều cao tương đương nhau, người nào cũng lạnh lùng khiến cho không ai dám đến gần.

Thôi Hạo không nén được thở dài.

Ở thành phố T, những kẻ như thế này chỉ có thể do một người phái đến. Bề ngoài là một thương gia chính trực nhưng dường như sợ người khác không biết là mình là xã hội đen, đi đến đâu cũng dương uy thanh thế, thật ra xã hội đen thật đâu có như vậy. Thôi Hạo thầm nghĩ: giống như Hình Nguyên, như vậy mới gọi là không xuất đầu lộ diện. Lúc anh ta không muốn lộ mặt, không ai biết đi đâu tìm anh ta...

Chiếc xe taxi khởi động máy chạy đi. Thôi Hạo nắm lấy vạt áo, từ từ bước sang phòng tranh. Không phải anh to gan, mà là... Anh nghĩ, có lẽ những kẻ xã hội đen kiểu như Mạnh Hằng Vũ chỉ hành động vào ban đêm, hay hơn là đến uy hiếp La Thanh Phong và phá hoại phòng tranh vào lúc này.

Thực tế chứng minh, suy luận của Thôi Hạo rất chính xác, mấy tên du côn đó chỉ nhìn anh vài cái với vẻ khinh thường. Mặc dù vậy, lúc bước vào trong phòng tranh, Thôi Hạo bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Phòng tranh đã ngừng hoạt động, hai cậu sinh viên không còn đến làm thêm nữa. Gần đây La Thanh Phong bận đi với bố mẹ và nghe ngóng tin tức của Hàn Hiểu nên không để nhiều tâm sức vào lo việc phòng tranh. Nhìn vào trong, Thôi Hạo chỉ nhìn thấy một khoảng không trống rỗng, chỗ nào cũng có mùi của bụi.

Cửa phòng tranh trên gác khép hờ, có tiếng nói chuyện lúc to lúc nhỏ vọng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vu Dương và La Thanh Phong đang nói chuyện.

Thôi Hạo vịn vào lan can gỗ của cầu thang, ngần ngại dừng bước.

“Lần nào anh giận dỗi tôi cũng phải cúi đầu trước anh, La Thanh Phong, anh đừng quá đáng!”

“Tôi không giận dỗi cô, tôi chỉ muốn nói rõ những điều cần nói với cô. Cô không còn là trẻ con nữa, cách làm của cô... cô không cảm thấy đang làm lãng phí thời gian của nhau sao? Cô có ý gì?”

“Anh không nghĩ ra được những lời khác để nói sao? La Thanh Phong, anh đừng mong có thể dễ dàng đẩy tôi đi như thế này.”

“Vậy cô muốn gì?”

“Tôi muốn gì anh không biết sao?”

“Được, vậy tôi hỏi cô, cô định giải thích như thế nào với ông ba Mạnh?”

Vu Dương yên lặng hồi lâu.

Thật ra Thôi Hạo cũng tò mò với câu hỏi này, anh rất muốn biết rốt cuộc người phụ nữ này có quan hệ như thế nào với Mạnh Hằng Vũ? Ở thành phố T, ông ba Mạnh không đến mức một tay che cả bầu trời nhưng nếu nói là một người nắm quyền cả hoạt động ngầm lẫn nổi cũng không phải là quá đáng. Một nữ bệnh nhân giàu có của anh kể, bạn của bà ta là nhân tình của ông ba Mạnh, theo người đó nói, ông ba Mạnh là ông chủ các vụ làm ăn trong thế giới ngầm ở thành phố T...

Người như vậy...nhìn cách anh ta nghe lời Vu Dương có thể thấy, anh ta không phải chỉ có ý định tranh thủ một chút đồ điểm tâm của

https://thuviensach.vn

dòng họ Vu. Anh có thể nhận thấy, một người tinh khôn như Vu Dương sao có thể không nhận ra?

"Hình Nguyên đâu?" Không đợi Vu Dương trả lời, La Thanh Phong bắt đầu sốt ruột, "Cô đừng nói với tôi là cô không biết."

"Đương nhiên là tôi biết." Thoát được câu hỏi khó trả lời, Vu Dương thở phào nhẹ nhõm, ngữ điệu trở nên ranh mãnh, "Đương nhiên anh ấy đang ở cùng cô gái đó."

"Ở đâu?"

Thấy La Thanh Phong dồn hỏi, Vu Dương hơi đắc ý cười, "Vì sao tôi phải nói cho anh biết? Anh ấy là anh họ tôi, là người đứng đầu dòng họ tôi hiện nay. Anh là gì của tôi?"

La Thanh Phong không trả lời.

Vu Dương cười hai tiếng rồi hỏi: "Hơn nữa, anh cũng không phải không biết tôi là người như thế nào. Anh dựa vào đâu cho rằng tôi sẽ giúp anh tìm tình địch của mình?"

La Thanh Phong bị tiếng cười của cô ta làm cho tức giận, anh hỏi lại với giọng hơi khinh miệt: "Tình địch?"

Ngay cả Thôi Hạo đứng ngoài cầu thang cũng nghe ra được ý đó trong giọng nói của anh, toát mồ hôi. Anh không biết Vu Dương có phải là người thích ngọt ngào nhẹ nhàng không, nhưng chắc chắn cô ta là một người không muốn bị chọc tức...

Quả nhiên Vu Dương bắt đầu nghiến răng, " La... Thanh... Phong!"

La Thanh Phong không để ý đến sự tức giận của cô ta, điềm nhiên nói: "Nếu không có việc gì nữa, cô về đi. Chúng ta đều bận."

https://thuviensach.vn

Vu Dương tiếp tục nghiến răng, “Có phải anh nghĩ rằng, nếu anh trở mặt như thế này, tôi sẽ vẫn điên rồ tiếp tục chạy đến giúp đỡ anh như trước đây không?”

“Cô không phải là người tốt bụng, tôi cũng không ngây thơ như thế.” La Thanh Phong không để ý đến sự điên khùng của cô ta, giọng điệu vẫn rất thản nhiên, “Nhân tiện tôi muốn nhắc một câu, về giấy tờ chuyển giao cổ phần tôi đã ký và đưa cho luật sư rồi, hy vọng sau này chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau. Ngoài ra, tôi cũng mong cô Vu giơ cao tay, không tốn công làm phiền bố mẹ tôi nữa. Cách của cô chỉ có thể làm tăng mâu thuẫn giữa tôi và bố mẹ tôi, tôi không muốn vì cô mà đoạn tuyệt quan hệ với họ.”

Tay của Thôi Hạo vẫn vịn lên thành cầu thang, anh do dự không biết nên quay đầu bỏ đi hay tiếp tục bước vào. Cách một cầu thang không dài, anh có thể nghe rõ hơi thở đầy tức giận của Vu Dương. Không khí trong phòng tranh có phần kỳ lạ, có lẽ anh không thích hợp bước vào lúc này.

Lúc đang định bỏ đi, anh nghe thấy Vu Dương nói với một giọng bình tĩnh, cố gắng kiềm chế cơn tức giận, “La Thanh Phong, nếu anh thật sự muốn lấy lại Hàn Hiểu, tôi có một cách.”

La Thanh Phong không nói gì, dường như đang chờ cô ta tiếp tục nói. Trong lòng Thôi Hạo cảm thấy nặng nề, mơ hồ cảm nhận được cô ta sẽ nói gì tiếp theo.

Vu Dương nhấn mạnh từng chữ: “Chúng ta hãy kết hôn.”

Không khí trong phòng yên lặng đến kỳ lạ, ngay cả ở ngoài cầu thang, tay Thôi Hạo cũng bất giác nắm chặt lấy lan can và toát mồ hôi.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong dường như choáng váng với câu nói này, mãi một lúc anh mới đáp: “Tôi không thấy việc này có liên quan gì đến việc kết hôn. Hơn nữa trong quan niệm của tôi, hôn nhân không phải là công cụ để trút giận lên người khác. Tôi có thể sắp xếp làm thế nào để tìm người, mong cô không đến gây ồn ào nữa. Vu Dương, chuyện của tôi và cô dừng lại ở đây.”

“Dừng lại ở đây? Dễ dàng như vậy sao?” Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, “Hơn nữa, tôi cũng không cảm thấy đó là tức giận. Nếu có thể đặt cho nó một cái tên, có thể coi đó là một vụ làm ăn có được không? Tôi không thể giúp đỡ tình địch của mình. Nhưng, nếu chỉ là bạn học của chồng...đó lại là một việc khác. Anh thấy sao?”

Rõ ràng là những lời nói có thể đoán trước nhưng khi nghe người ta vẫn cảm thấy không sao chịu dựng được. Thôi Hạo bước nhanh lên tầng hai, mở cửa phòng.

Hai người trong phòng không ngờ bên ngoài có người nên đều ngạc nhiên.

Ánh mắt Thôi Hạo lướt nhìn Vu Dương rồi quay sang nhìn La Thanh Phong, “Cậu đừng lo lắng quá mà khiến cho đầu óc không tỉnh táo! Hàn Hiểu là người như thế nào không phải cậu không biết, hãy tin tưởng vào cô ấy được không?”

La thanh Phong hít một hơi thuốc rồi dập đầu điếu thuốc vào bồn hoa, ngẩng đầu nhìn Thôi Hạo và cố gắng mỉm cười, “Đúng.”

Ánh mắt của Vu Dương nhìn đầu thuốc lá bị dập trên bồn hoa, lộ vẻ ngạc nhiên và tức giận, “Tôi tặng anh hoa để anh dùng nó như gạt tàn thuốc lá sao?”

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong chưa nói gì, Thôi Hạo ở bên cạnh đã nói: “Đã tặng người khác thì đương nhiên là đô` của người khác, chẳng lẽ không có quyê`n tự ý sử dụng nó sao? Mọi việc đê`u phải làm theo ý của cô... Cô Vu, người hay để tâm như cô sẽ già râ´t nhanh.”

“Anh!” Vu Dương tức giận nhìn anh, “Liên quan gì đê´n anh?”

Thôi Hạo cười, “Bạn học cũ của chúng tôi xảy ra chuyện không hay nên chúng tôi tụ tập để tìm cách giải quyê´t. Không biê´t việc này có liên quan gì đê´n cô Vu?”

Vu Dương bực bội nhìn anh rô`i quay sang La Thanh Phong, “Nê´u Hình Nguyên muô´n bă´t người thật, muô´n chô´ng lại Hình Nguyên, ở thành phô´ T, anh chỉ có thể tìm gặp Mạnh Hă`ng Vũ. Nê´u anh muô´n gặp Mạnh Hă`ng Vũ chỉ có thể thông qua tôi.” Nói đê´n đây, Vu Dương cười đă´c ý, “Lời đê` nghị của tôi có hiệu lực trong vòng hai tư giờ. Tôi chờ điện thoại của anh.”

Thôi Hạo nhìn nét mặt La Thanh Phong như đang có tâm sự gì đó bèn nhă´c nhở anh, “Tôi cảm thâ´y Hàn Hiểu...”

Vu Dương thản nhiên bước ra cửa phòng tranh, nghe thâ´y hai chữ “Hàn Hiểu” liê`n quay lại, Thôi Hạo cảm thâ´y lỗ chân lông dựng đứng, bâ´t giác lùi lại một bước. Anh chỉ nghe thâ´y tiê´ng cô ta cười độc ác rô`i nhâ´n mạnh từng chữ: “Được, mong mọi người có thể tin Hình Nguyên giô´ng như tin Hàn Hiểu.”

https://thuviensach.vn

Chương 23: Anh đang nói chuyện với ai?

Nhưng người này rõ ràng là một kẻ độc ác, cho dù là lời nói hay việc làm đều không xét đến đạo lý, vì sao mình lại chưa bao giờ nghi ngờ lời anh ta nói?

Tiếng giày cao gót vang lên nhức óc từ từ bước xuống cầu thang khiến người khác cảm thấy không thoải mái. Có tiếng cửa được mở ra rồi nặng nề khép lại.

Tiếp sau đó là một không gian yên lặng khiến cho người ta cảm thấy không thở được.

Thôi Hạo không chịu đựng được sự yên lặng đó, nóng ruột cầm lấy hộp thuốc trên bàn, còn chưa kịp lấy thuốc ra, anh đã thốt lên một câu đã giữ trong lòng từ rất lâu, "Nếu... mình nói chỉ là nếu, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Nếu Hình Nguyên cưỡng bức Hàn Hiểu... thì ... thì ... cậu sẽ làm gì?"

La Thanh Phong ngồi sụp xuống. Không cần giả vờ cứng rắn, mắt của anh nhìn xuống vơi vẻ ủ rũ. Anh cố gắng xoa xoa mặt, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Anh luôn nghĩ cách tìm được người về, các vấn đề khác... hiện tại anh không nghĩ đến và cũng không dám nghĩ đến.

"Đương nhiên, cũng có thể anh ta chỉ đơn thuần sắp xếp cho các nhân viên bị thương được điều trị. Nhưng bây giờ chúng ta không tìm được người, cho dù hậu quả như thế nào đều cần có sự chuẩn bị tâm lý đúng không?" Thôi Hạo cảm thấy những lời mình nói ra quá thẳng thừng nhưng La Thanh Phong là bạn của anh, nếu cậu ấy luôn ở trong trạng thái tự lừa dối mình thì cần có anh đến nhắc nhở. Dù sao có những việc không phải trốn tránh nó mà nó sẽ

https://thuviensach.vn

không xảy ra. “Thanh Phong, mình biết cậu là người như thế nào. Nếu... việc đó xảy ra thật, cậu không thể chấp nhận được, mình cảm thấy bây giờ cậu không cần phải đi tìm người nữa.”

“Mình không biết...” La Thanh Phong mệt mỏi lắc đầu. Anh không biết cảm giác mệt mỏi này là vì những lời nói của Vu Dương hay vì vấn đề khó có thể đối mặt mà Thôi Hạo vừa đưa ra.

“Nếu cô ấy có thể thuận lợi quay về,” Thôi Hạo tiếp tục hỏi, “Cậu có cảm thấy những gì mà cô ấy đã trải qua khi bị bắt khiến cậu khó chấp nhận không? Sự mơ hồ của cậu rốt cuộc là xuất phát từ việc cô ấy có thể không còn trong trắng, hay là...”

“Không!” Đột nhiên La Thanh Phong ngồi thẳng dậy, nói to, “Không phải là lý do đó!”

“Vậy vì sao?” Thôi Hạo dồn hỏi.

Ánh mắt của Thội Hạo khiến La Thanh Phong cảm thấy lạ lẫm, “Vì sao cậu lại hỏi như thế? Lẽ nào vấn đề này quan trọng hơn cả việc cô ấy có thể thuận lợi trở về?”

“Đúng, vấn đề này quan trọng hơn.” Thôi Hạo lạnh lùng nhìn anh, giọng điềm nhiên, “Nếu cô ấy quay về để rơi vào một sự giày vò nặng nề hơn nhiều lần... Mình mong cô ấy mãi mãi không bao giờ quay về.”

“Thôi Hạo!” Vẻ mặt La Thanh Phong vô cùng ngạc nhiên, “Vì sao cậu có thể nói như vậy?!”

“Tính chất công việc của mình khiến mình tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ vì bị thương ngoài ý muốn mà không thể không gặp bác sỹ để chỉnh hình. Thanh Phong, có lẽ chúng ta đều không hiểu phụ nữ, nhưng có một điều mình hy vọng cậu nhớ kỹ: So với

https://thuviensach.vn

việc bị một người lạ giày vò thể xác, sự giày vò về tinh thần của người yêu còn nặng nề hơn nhiều lần.” Thôi Hạo thở dài, “Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Bốn bề là màn mưa trắng bàng bạc, ngay cả thiết bị ở gần nhất cũng không nhìn rõ được hình dạng. Tiếng sóng và tiếng mưa đan xen vào nhau khiến cho thế giới trước mắt trở nên mờ mịt, dường như bị một bàn tay vô hình vò thành một nắm trong chốc lát.

Nước mưa rơi trên mặt khiến cho cảm giác đau rát lúc ban đầu dần chuyển sang tê lạnh. Nước mưa lạnh lẽo lọt vào cổ áo, thấm qua quần áo dính vào da thịt khiến người ta không đứng thẳng được nữa. Dây mũ bảo hộ bị lỏng, từng trận gió lớn thổi đến không biết cuốn bay đi đâu mất. Bản năng hình thành trong quá trình làm việc lâu dài nhắc nhở cô: Việc đầu tiên cô nên làm là tìm mũ bảo hộ, nhưng cho dù cố gắng như thế nào cô cũng không động cựa được. Cô biết cô đang bị sợi dây an toàn đáng chết giữ lại, đầu kia của dây còn buộc vào...

Nghĩ đến đây, trong màn mưa vang lên một âm thanh đáng sợ, đó là tiếng cột kim loại gãy rời khỏi thiết bị. Sau đó, một lần nữa Hàn Hiểu nhìn thấy chiếc cột ầm ầm lao xuống...

Một sự sợ hãi tràn ngập trong lòng khiến cô không hét được thành tiếng, không động đậy được. Hàn Hiểu không biết trốn bằng cách nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn chiếc cột lao đến...

Trong không gian hỗn loạn và mơ hồ, có một giọng đàn ông trầm ấm và bình tĩnh vang lên, “Hiểu Hiểu, tỉnh dậy, cô chỉ mơ thôi.”

Có người lắc mạnh người cô, hai tay giữ lấy vai cô dường như có thể làm gãy xương. Nhưng cảm giác đau đớn lúc này lại được cơ thể cô

https://thuviensach.vn

đón nhận.

Hàn Hiểu mở mắt.

Hình Nguyên đang ở bên cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng mà lúc ăn tối cô nhìn thấy, hình như anh vẫn chưa ngủ.

Đèn trên đầu giường sáng, ánh sáng màu hồng giống như một màn sương ấm áp chiếu đến mọi góc nhỏ trong phòng. Hàn Hiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, những giọt mưa lớn đập vào cửa kính. Cơn mưa to bất chợt khiến cô rơi vào ác mộng.

Cơn ác mộng này bắt đầu xuất hiện từ khi cô đến bệnh viện điều trị. Lúc đầu, trong giấc mộng cô chỉ nhìn thấy vài hình ảnh, dần dần, chúng liên kết lại với nhau với đầy đủ các tình tiết rõ ràng.

Hàn Hiểu không biết lúc ở trên sàn thi công cô sốt mê man nên không nằm mơ, hay vì sống ở bệnh viện bị ức chế tinh thần và buồn chán nên cô thường nhớ lại những ký ức kinh hoàng đó. Cũng có thể là do cô chịu ảnh hưởng của tai nạn đó, sau một thời gian, cảm giác đau đớn của cơ thể mới phản xạ lên não.

Cho dù như thế nào, trong một đêm thu lạnh lẽo như thế này, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay anh khiến người ta khó có thể chống cự. Cảm giác căng thẳng của cô dần dần được giải tỏa, Hàn Hiểu cảm thấy đau khắp người.

Hình Nguyên vén tóc đang che mắt cô, dịu dàng hỏi: “Muốn uống nước không?”

Hàn Hiểu lắc đầu, hai tay ở dưới chăn bất giác nắm lấy áo của Hình Nguyên.

https://thuviensach.vn

Cơn ác mộng vừa rồ̀i vẫn còn lởn vởn trong đầ̀u cô, anh có thể nhận thấ́y cảm giác sợ hãi trong ánh mắ́t của cô. Hình Nguyên nghĩ, rõ ràng lúc ăn tố́i cô còn giơ nanh vuố́t ném dao về̀ phía anh, trong nháy mắ́t lại giố́ng như một con mèo nhỏ đang run rẩy. Sự khác biệt lớn đế́n mức... thật sự khiế́n người khác vui mừng.

Hình Nguyên nhịn cười, giả vờ cầ̀m lấ́y quyển sách vừa đặt lên trên tủ ở đầ̀u giường, "Đừng sợ nữa, ở đây cách biển rấ́t xa. Cô ngủ ngoan, tôi đợi cô ngủ rồ̀i sẽ đi."

Hàn Hiểu buông tay đang nắ́m lên áo anh, nghe lời nhắ́m mắ́t lại, không phát hiện ra Hình Nguyên đang cầ̀m ngược cuố́n sách.

Buổi đêm trên núi yên tĩnh lạ thường, không có tiế́ng xe cộ đi lại trên đường, cũng không có tiế́ng ti vi hay nói chuyện của nhà hàng xóm vọng lại, thậm chí không giố́ng những đêm trên sàn thi công, mênh mông vô bờ bế́n, dường như thế́ gian chỉ còn lại tiế́ng sóng biển.

Đêm ở đây rấ́t tĩnh mịch. Thỉnh thoảng có tiế́ng gió, trong tiế́ng gió có tiế́ng lá cây xào xạc và tiế́ng côn trùng kêu nho nhỏ. Đó là cảm giác yên bình kiểu điề̀n viên mà cô luôn thích. Trong một đêm yên bình như thế́ này bị ác mộng làm cho tỉnh giấ́c, ngay cả Hàn Hiểu của cảm thấ́y... cụt hứng.

"Không ngủ được à?" Giọng Hình Nguyên vang lên trên đỉnh đầ̀u, trầ̀m ấ́m và dịu dàng vô cùng trong một đêm như thế́ này, "Hay cô vẫn đang nghĩ đế́n giấ́c mộng đó?"

Hàn Hiểu không nói gì.

Anh ngồ̀i ở đó, trong không khí có mùi thuố́c lá và hương nước hoa nhè nhẹ. Sự hiện hữu rõ ràng của anh khiế́n cô cảm thấ́y không quen, nhưng...cũng không ghét.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu nghĩ, thật sự cô không cảm thấy ghét. Có lẽ cơn ác mộng khiến cho gan cô nhỏ đi sao? Khi toát mồ hôi tỉnh dậy, cô thấy có một người ở bên mình, đó là một cảm giác kỳ lạ. Giống như sau khi vượt qua khó khăn, cuối cùng cô cũng có thể xả hơi và không phải nghĩ ngợi gì nữa.

Tay Hình Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai cô, "Đừng suy nghĩ gì nữa, mau ngủ sớm đi, ngày mai tôi đưa cô đi cưỡi ngựa."

Hàn Hiểu buồn rầu hỏi anh: "Anh đang nói chuyện với ai?"

Hình Nguyên cười, "Trong phòng này còn có người thứ ba nữa sao?"

Hàn Hiểu cố chấp lặp lại câu hỏi: "Anh đang nói chuyện với ai?"

Hình Nguyên đặt quyển sách trong tay xuống, cúi xuống nhìn cô nghiêm nghị, "Cô vẫn còn cảm thấy tôi nghĩ cô là Anne Bạch sao?"

Hàn Hiểu tỏ vẻ không thèm tranh luận quay mặt đi, "Không phải sao?"

"Đương nhiên không phải." Giọng Hình Nguyên vút cao, "Tôi chỉ..."

"Anh chỉ quen cô ấy rất nhiều năm, anh chỉ là coi cô ấy như người quen, đúng không?" Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy hơi tức giận, nhưng giọng của cô lại giống như đang bị bắt nạt, ngay cả cô cũng không ngờ đến, "Lừa dối! Vì sao các anh lại dùng những lời hoang đường như vậy để lừa tôi?"

Tay Hình Nguyên giữ lấy khuôn mặt cô, trong ánh mắt hiện lên suy nghĩ gì đó rồi nhanh chóng biến mất.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu kinh ngạc với lời nói của mình. Cô yên lặng nhìn Hình Nguyên, không sao cử động được. Bởi vì trong hoàn cảnh này, người cô nói đến không phải là Hình Nguyên, mà là ... La Thanh Phong.

La Thanh Phong đã dùng những lời này để giải thích với cô quan hệ của anh với Vu Dương, cô chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của anh ấy. Nhưng, vì sao lúc này cô lại lặp lại lời nói của La Thanh Phong với giọng điệu như thế? Vì những tranh cãi không ngừng giữa La Thanh Phong và Vu Dương khiến cho cô không hài lòng hay vì cô bắt đầu không tin vào cách giải thích của La Thanh Phong?

Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy mê hoặc và sợ hãi, đây là vấn đề cô chưa bao giờ suy nghĩ đến, cô chưa bao giờ tự hỏi mình có tin lời anh ấy nói hay không.

Nếu không tin, vì sao cô chưa từng hỏi anh? Lần đầu tiên quay về từ sàn thi công, cô nhìn thấy tận mắt Vu Dương dựa vào vai anh bên ngoài phòng tranh, thân mật hôn lên má anh; lần gặp ở phòng tranh, Vu Dương nói cô không biết tách trà để ở đâu, cô ta nói cô không biết thói quen sinh hoạt của La Thanh Phong, cô ta nói "Có cần tôi nói cho cô không"... Tất cả như một làn sóng ngầm chảy vào tận đáy lòng cô vào lúc cô không nhận thức được. Chỉ vì người đó là La Thanh Phong nên cô đành chọn cách im lặng.

Nhưng nếu cô tin... Có thể giải thích như thế nào về phản ứng của cô hôm nay?

Thật ra cô luôn đối kỵ với Vu Dương bởi vì giữa họ có "mối giao tình nhiều năm", bởi vì đó là tình cảm đã từng tồn tại và có thật. Không giống cô, yêu thầm suốt mười năm mà anh không biết.

Hình Nguyên vuốt nhẹ lên mặt cô rồi kéo cô vào lòng mình.

Nước mắt Hàn Hiểu bỗng nhiên chảy ra.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, dịu dàng an ủi cô, “Được rồi, được rồi, lại khóc rồi. Lẽ nào tôi là chất xúc tác khiến cô rơi lệ sao? Hôm nay tôi không bắt nạt cô mà. Thật ra tôi cũng không hề bắt nạt cô, đều là cô bắt nạt tôi đúng không? Cô la hét với tôi, đá tôi, ném dao vào tôi, còn lấy móng tay cào tôi...”

Hàn Hiểu nấc nghẹn trong lòng anh, “Tôi hận anh.”

“Ừ, ừ, tôi biết điều này.” Hình Nguyên tiếp tục vỗ tay cô, giọng nói để lộ ra vẻ vui mừng, “Nhưng cô cứ làm thế này cũng không có gì mới lạ. Hay là lần sau chúng ta đổi kiểu khác? Ví dụ như trói tôi lại, đánh tôi hay là rỏ nến lên người...”

“Tôi thật sự hận anh.” Hàn Hiểu khóc thành tiếng, “Tôi thích La Thanh Phong suốt mười năm, không dễ dàng gì đến được với anh ấy, cuối cùng lại bị anh phá hoại...” Tự nhiên biến mất vô nguyên cớ, ở cùng một người đàn ông khác, ngay cả bản thân cô còn không chấp nhận nổi, huống hồ là La Thanh Phong?

Hình Nguyên lại cười, “Để ý cái này để ý cái kia...phải nói là cô rất ngốc, là một cô gái siêu ngốc nghếch! Tôi nói với cô, những lý do vớ vẩn đó chỉ là của những người đàn ông không yêu mình nên kiếm cớ mà thôi. Đối với La Thanh Phong... nói dễ nghe hơn một chút là quá tự tôn, nói khó nghe hơn một chút là quá ích kỷ, cậu ta có gì tốt?”

“Anh có tư cách gì để nói xấu anh ấy?” Hàn Hiểu mở to đôi mắt đỏ hoe vẫn còn đầy nước mắt, tức giận nhìn anh, “Anh là con người rất bỉ ổi, rất biến thái...”

“Được rồi, được rồi,” Hình Nguyên cười hi hi vuốt tóc cô, “Tôi xấu xa sao? Coi như là tôi xấu xa, tôi chưa bao giờ giả vờ là người tốt.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu cầm lấy khăn giấy Hình Nguyên đưa cho lau mũi. Đầu tiên cô tức giận vì không có cách nào gọi được điện thoại, nhưng bây giờ... cô lại tránh để mình nhìn thấy điện thoại di động của bố mẹ.

Cô nên giải thích như thế nào với La Thanh Phong? Nói rằng mình không có cách nào chống cự sao? Nói Hình Nguyên lấy điện thoại của mình, không để mình liên lạc với bên ngoài sao? Nói là mình đã trở nên tàn phế nên không có cơ hội trốn thoát sao?

Đều là lý do.

Nhưng những lý do này... Hàn Hiểu không thể nói được thành lời.

Muốn giải thích nhưng không biết nên lấy lý do gì để giải thích, điều này khiến Hàn Hiểu cảm thấy tuyệt vọng. Đặc biệt điều khiến cô tuyệt vọng nhất là liệu giải thích có tác dụng gì không? Nếu La Thanh Phong cố chấp không nghe cô, cô sẽ làm thế nào?

Nghĩ đến đây, Hàn Hiểu ngay cả khóc cũng không khóc nổi nữa.

“Cô không tin tưởng vào người đó như vậy sao?” Hình Nguyên vuốt tóc cô, giọng nói lạnh lùng trái ngược với hành động dịu dàng của anh, “Hay là cậu ta chưa bao giờ có được lòng tin của cô?”

Hàn Hiểu ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc Hình Nguyên có thể hỏi một câu thẳng thừng như thế, “Anh nói gì?”

“Không có gì.” Nhìn cô hồi lâu, Hình Nguyên lắc đầu, vuốt tóc cô rồi thở dài, “Ngủ đi, cô gái ngốc nghếch, ngày mai chúng ta còn phải đi cưỡi ngựa. Bác sỹ nói, cô cần phải vận động nhiều hơn.”

Hàn Hiểu không nói gì, không khí trong phòng trở nên yên lặng. Không nói rõ được có điều gì khác lạ, có lẽ vì họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau như thế.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu trở mình, buồn bã hỏi: “Bao giờ anh để tôi đi?”

Đằng sau có tiếng lật sách nhè nhẹ, sau đó hồi lâu, Hình Nguyên mới nói khẽ: “Môi trường ở đây không tồi, không khí trong lành, có thuốc thang và bác sỹ tốt. Đợi bao gì bác sỹ điều trị nói cô có thể xuất viện, tôi sẽ đưa cô về.”

Hàn Hiểu giật mình.

Phía sau cô, Hình Nguyên ôn tồn bổ sung một câu: “Tôi nói lời là giữ lời.”

Không biết vì sao câu nói cuối cùng của anh khiến Hàn Hiểu cảm thấy không thoải mái trong lòng. Cô nghĩ, anh muốn chọc tức cô mới cố ý nói như vậy. Anh ấy biết rõ rằng cô chưa bao giờ nghi ngờ những lời anh ấy nói...

Nhưng người này rõ ràng là một kẻ độc ác, cho dù là lời nói hay việc làm đều không xét đến đạo lý, vì sao mình lại chưa bao giờ nghi ngờ lời anh ta nói?

Hàn Hiểu cảm thấy lòng mình rối tung.

https://thuviensach.vn

Chương 24: Chú cún nhỏ

Trong cuộc sống có rất nhiều việc quan trọng, mẹ không phủ nhận điều này. Nhưng nếu con không có cách nào kiên trì theo đuổi theo điều quan trọng nhất, con sẽ không làm được điều gì."

Trên bức tranh cao bằng nửa thân người, một phụ nữ trẻ ngồi bên bàn đọc sách, khuôn mặt trong sáng nổi bật trên nền màu tối, cô có vẻ đẹp tựa như một áng mây.

"Đây là Hàn Hiểu?" Trương Ngọc nhìn một hồi rồi chau mày, "Mẹ không thấy cô ta có gì bằng Dương Dương."

Trương Ngọc không nhìn người trong tranh nữa, quay sang con trai đang cúi đầu ngồi hút thuốc sau bàn làm việc, "Năm đó con bất chấp sự phản đối của bố mẹ đi du học ở Mỹ, thậm chí làm xong thủ tục đi nước ngoài mới thông báo với bố mẹ, mẹ không nói lại chuyện cũ nữa. Mẹ chỉ hỏi con, rốt cuộc con về thành phố T làm gì?"

La Thanh Phong nhìn xuống, yên lặng dập điếu thuốc vào gạt tàn.

Trương Ngọc lại hỏi: "Con nói với bố mẹ, con đã tìm được đối tác thích hợp, có phòng làm việc của mình, mẹ và bố con đều vui mừng thay con. Nhưng...con không nói gì đã trả lại phòng làm việc cho đối tác, quay về thành phố T mở phòng tranh. Chưa được hai ngày lại để phòng tranh bị phá hoại vì một người phụ nữ không hề liên quan. Lẽ nào kết quả này là mục đích của con sao?"

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong chau mày rồi nét mặt nhanh chóng giãn ra, “Việc phòng tranh bị ngừng hoạt động không có liên quan đến Hàn Hiểu,”

“Sao lại không liên quan?” Giọng bà La vút cao, “Nếu không phải vì cô ta không minh bạch đi lại với xã hội đen thì liệu có xảy ra việc đó không?”

La Thanh Phong ngạc nhiên nhìn mẹ, phải rất cố gắng anh mới có thể giữ lại những lời định thốt ra.

Trương Ngọc nhận ra thái độ cố gắng kiềm chế đó, giọng của bà bất giác trở nên mềm mỏng, “Thanh Phong, người phụ nữ đó có thể bỏ con để đi nghỉ với người khác, dù thế nào mẹ cũng cảm thấy con và người như thế không thích hợp để đến với nhau. Mẹ cảm thấy Dương Dương...”

La Thanh Phong đứng dậy bước ra ngoài.

Vẫn chưa đến hoàng hôn nhưng trời đã tối sầm, có lẽ vì trời mưa suốt cả ngày.

La Thanh Phong luôn sống ở đây đến năm mười bảy tuổi, cho đến khi bà nội qua đời, anh mới được bố mẹ đón về Thượng Hải. Đây là thành phố anh đã sống trong thời gian dài nhất, nhưng anh không nhớ mùa hè ở thành phố T lại nhiều mưa đến thế. Những giọt mưa nhỏ rơi trên cửa kính rồi đọng lại thành dòng rơi xuống như những dòng nước mắt đau thương.

Cây cối bên ngoài cửa sổ um tùm, lá cây đã đổi sang sắc vàng, ngay cả màu sắc cũng nhuốm màu bi thương khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Có lẽ vì không khí trầm mặc quá nặng nề nên giọng của Trương Ngọc bất giác trở nên mềm mỏng, “Thanh Phong, đàn ông muốn chuyên tâm vào sự nghiệp, cần phải có một gia đình ổn định. Coi như cô gái này rất tốt, tính chất công việc của cô ấy cũng không thể đem đến cho con một cuộc sống như vậy. Con có thể chấp nhận một người vợ vắng nhà suốt từ đầu năm đến cuối năm không? Bố mẹ chỉ có thể tranh thủ lúc chưa có tuổi đến đây thăm con, có lẽ con không nghĩ đến, nhưng điều này thật sự là một vấn đề.”

La Thanh Phong không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, thật ra anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Sau lưng anh, giọng điệu của mẹ anh trở nên đáng thương, “Con nhìn xem con bây giờ thế nào, cả ngày giống như một con ruồi bay lung tung khắp nơi, không quản lý phòng tranh, cũng không vẽ tranh. Con trai, con học tập suốt nhiều năm nay rốt cuộc là vì điều gì? Lẽ nào trong lòng con những điều này không hề quan trọng sao?”

La Thanh Phong ngạc nhiên, thời gian này xảy ra nhiều chuyện quá nên rõ ràng khả năng sáng tạo của anh đang bị lãng phí...

Trương Ngọc nói từ tốn: “Mẹ biết những người trẻ tuổi thường thích câu chuyện về công tước xứ Windsor(8) vì tình yêu mà từ bỏ giang sơn, nhưng sự thật là, công tước xứ Windsor có qua lại với Đức quốc xã, vương triều Anh xấu hổ nên mới bắt ông ta thoái vị. Con trai, đợi bao giờ con qua tuổi này con sẽ biết, cái gọi là tình yêu chỉ là sương trên lá cỏ mà thôi, rất có thể nó sẽ che mắt con khiến con không nhìn thấy đường đi.”

Giọng điệu mềm mỏng của bà khiến La Thanh Phong bỗng nhiên cảm thấy không quen. Mẹ anh không thường xuyên nói

https://thuviensach.vn

chuyện với anh như thế này, hơn nữa những lời bà ấy nói... thật sự khiến anh cảm thấy mơ hồ. Bỗng nhiên anh nhận ra anh và Hàn Hiểu chưa bao giờ nhắc đến chữ "yêu".

Đây...có được coi là tình yêu không?

Hình như phải, hình như lại không phải. La Thanh Phong không có cách nào định nghĩa được.

"Trong cuộc sống có rất nhiều việc quan trọng, mẹ không phủ nhận điều này. Nhưng nếu con không có cách nào kiên trì theo đuổi theo điều quan trọng nhất, con sẽ không làm được điều gì." Trương Ngọc thở dài, "Con trai, con hãy suy nghĩ kỹ."

Không biết có phải vì trận bão để lại trong cô những ký ức không hay không, một người không nhạy cảm với thời tiết như Hàn Hiểu bỗng nhiên ghét trời mưa.

Chỗ nào cũng ướt át, trong không khí, trên da, ngay cả chăn cũng cảm thấy có hơi nước. Mùi lá mục có ở khắp nơi, cho dù đóng chặt cửa sổ cũng không ngăn được hết mùi khó chịu đó.

Đặt laptop lên chiếc bàn thấp, Hàn Hiểu ngồi khoanh chân trên thảm, đang gõ lách cách trên bàn phím chỉnh sửa số liệu. Bên cạnh cô là bản vẽ Lưu Đông Pha cử người mang đến, bày đầy trên thảm lông dê màu trắng. Bản vẽ đã được phơi khô, tỏa ra mùi hương dễ chịu quen thuộc.

Bản vẽ kỹ thuật được xử lý bằng axit sulfuric sau khi phơi khô sẽ có màu xanh lam nhạt nên được gọi là 'bản vẽ xanh lam". Đây là điều Hàn Hiểu biết sau khi đi làm. Nhưng lúc đi học cô có ấn tượng với "Bản vẽ xanh lam trong xây dựng hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa" rất sâu sắc nên cho đến giờ, đối với cô danh từ này có một ý nghĩa vô

https://thuviensach.vn

cùng to lớn. Có lẽ hơi hài hước khi nói rằng cảm giác đó thật sự...rất thần bí.

Đặc biệt trong thời gian mang tiếng là điều trị dưỡng bệnh nhưng thật ra là bị giam hãm như thế này, có thể được làm việc là điều có ý nghĩa rất to lớn đối với Hàn Hiểu. Cô tiếp tục làm những việc mình quen thuộc và yêu thích, không còn cảm giác bị thế giới hoàn toàn quên lãng nữa. Hơn nữa, những điều không như ý chỉ là tạm thời...

Liệu có điều gì có thể khiến cô cảm động hơn không?

Trà sữa đã lạnh rồi, Hàn Hiểu nhấp một ngụm, đang do dự không biết nên gọi người đến thay hay tự mình đứng dậy xuống nhà bếp ở tầng dưới thì nghe thấy có hai tiếng gõ cửa bên ngoài. Sau đó, không đợi cô nói "mời vào", cửa đã được đẩy ra, Hình Nguyên ôm một hộp quà to cười hi hi bước vào.

Luôn là như vậy.

Hàn Hiểu thở dài. Phép lịch sự của con người này mãi mãi giống như điếu thuốc trên tay, chỉ giả bộ giơ lên trước mặt người khác rồi điềm nhiên nhét lại vào trong hộp thuốc của mình.

"Hiểu Hiểu, Tiểu Hàn, đến lúc nghỉ ngơi rồi, xem tôi đem đến cho cô thứ gì thú vị nào?"

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên nói: "Nếu trong vòng một phút anh biết mất trước mặt tôi, tôi sẽ cảm thấy thú vị hơn."

Hình Nguyên không để ý đến thái độ của cô, đàng hoàng ngồi xuống trước mặt cô rồi đẩy nắp máy tính của cô lại.

"Hình Nguyên!" Hàn Hiểu bị hành động của anh chọc tức, "Anh..."

https://thuviensach.vn

Chưa nói hết, chiếc hộp giấy đặt trên thảm xê dịch, sau đó có tiếng cào, dường như có một con vật gì đó ở trong đang cố gắng cào vào thành hộp.

Hàn Hiểu bị cuốn hút bởi chiếc hộp, "Gì đấy?"

Hình Nguyên dùng mũi chân đá chiếc hộp đến trước mặt cô, cười hi hi nói: "Mở ra xem đi."

Hàn Hiểu cẩn thận cầm lấy nắp hộp, chưa kịp nhấc lên, nắp hộp có thắt nơ hình cánh bướm đã bị vật gì đó đội lên, một cái đầu tròn màu trắng tinh nhô lên qua khe hở.

Hàn Hiểu giật mình, tay run run, nắp hộp rơi xuống đúng đầu chú cún nhỏ xinh như một quả cầu bông khiến nó kêu thành tiếng vẻ không hài lòng.

"Con chó nhỏ ở đâu thế?" Hàn Hiểu kéo nắp hộp lên, ôm lấy chú cún vào lòng rồi chăm chú ngắm nhìn.

Đây là một chú chó giống Pomeranian rất xinh xắn.

Hình Nguyên tiến lại gần vuốt lông nó rồi bình thản hỏi cô: "Hiểu Hiểu, trước khi tôi giao nó cho cô, cô hãy nói với tôi, rốt cuộc cô có biết chăm sóc vật nuôi không?"

Bởi mẹ của Hàn Hiểu dị ứng với lông chó nên từ nhỏ đến lớn Hàn Hiểu chưa bao giờ nuôi vật nuôi, vì thế đương nhiên không có kinh nghiệm chăm sóc. Ngược lại, Hình Nguyên giảng giải cho cô rất kỹ lưỡng, anh còn đem chú cún ấn vào chậu nước rồi dạy cô cách tắm cho nó.

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn anh dùng hai bàn tay to lớn vuốt đi vuốt lại trên đầu chú cún, nó rất ngoan ngoãn và có vẻ chịu nghe lời.

https://thuviensach.vn

“Cô định lấy một thứ gì đó cô thích hay ghét để đặt tên cho nó?” Hình Nguyên nhấc chú cún ra khỏi bồn tắm, vừa lấy khăn lông to lau cho nó, vừa cười hỏi Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu nghiêng đầu nghĩ ngợi, bình thản nhìn anh, “Đương nhiên là điều gì đó ghét.”

Hình Nguyên cười đáp: “Không phải gọi là Hình Nguyên chứ?”

“Cũng là một ý kiến...” Hàn Hiểu lườm anh, “Nhưng tôi không muốn phải gọi tên anh mấy trăm lần mỗi ngày.”

Hình Nguyên lại cười, “Hay gọi là ...cơn bão?”

Hàn Hiểu nhìn anh một lúc rồi nói khiêu khích, “Gọi là... vải!”

“Gì?” Rõ ràng là Hình Nguyên ngạc nhiên, “Vải? Cô không thích ăn vải à?”

“Coi như thế đi,” Hàn Hiểu hàm hồ nói, “Phải bóc vỏ, hơn nữa ăn nhiều còn bị nhiệt.”

Hình Nguyên tin là thật, ngẩng đầu nhìn Hàn Hiểu đang ôm chú cún cười buồn buồn, “Cô cười gì thế?”

“Không có gì, không có gì...” Hàn Hiểu giơ chú cún lên che mặt.

Bỗng nhiên cô nhận thấy Hình Nguyên cũng có tâm trạng gì đó bởi lời nói không đầu không cuối của mình, cảm giác này... thật sự rất khó hình dung...

Thật ra suy nghĩ của Hàn Hiểu không phức tạp, nếu để ý suy luận một chút là có thể đoán ra được: Hình Nguyên – Vu Dương – Ngư Dương[9] – Trường hận ca – Dương Quý Phi – Dương Quý Phi thích ăn vải – Vải...

https://thuviensach.vn

“Đáng yêu không?” Hình Nguyên đắc ý cười, “ Đây là giống chó Pomeranian chính gốc, càng lớn càng đẹp, thế hệ sau cũng đẹp như vậy. Lúc còn nhỏ tôi từng nuôi một con.”

Hàn Hiểu cẩn thận ôm chú cún nhỏ, tiện miệng hỏi: “Vậy sao? Sau đó thì sao?”

Hình Nguyên thở dài, “Bị xe đâm chết rồi.”

“Gì?” Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn Hình Nguyên, ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ đau xót trong ánh mắt của anh.

Hình Nguyên vuốt lớp lông mềm của chú cún rồi thở dài, “Lúc đó bố tôi đang mở rộng phạm vi hoạt động cho họ Vu, sợ gia đình mình có thể bị hại nên tôi và mẹ tôi phải sống ở một nơi có rất nhiều vệ sỹ. Trong một thời gian dài tôi phải tự học ở nhà, không được đến trường. Hơn nữa mẹ tôi... ngoài việc lo lắng cho bố tôi còn bận đánh ghen với người phụ nữ khác, căn bản không thể chăm sóc tôi. Tôi không có bạn bè, bình thường chỉ có một chú cún làm bạn. Vì vậy, khi tôi được quang minh chính đại đến các khu vui chơi, tôi thường dẫn nó theo...” Hình Nguyên yên lặng một lát rồi nói, “Sau đó nghe vệ sỹ kể lại, lẽ ra chiếc xe đó đâm vào tôi, nhưng vì lái xe bị trúng đạn nên xe chạy lệch đi và đâm vào “Bóng da”...”

Sau tiếng thở dài lúc ban đầu, giọng điệu của anh luôn rất bình tĩnh.

Nhưng bỗng nhiên Hàn Hiểu không muốn nghe tiếp.

“Gọi là bóng da sao? Cái tên không sáng tạo gì như thế chắc chắn là do anh đặt đúng không? Phải rồi, không phải là anh muốn đặt tên cho chú chó Pomeranian này là bóng da chứ?” Nói đến đây, Hàn Hiểu cảnh giác ôm chặt lấy chú cún trong tay.

https://thuviensach.vn

Ánh mắ t của Hình Nguyên sáng lên. Sau đó, anh cười và đưa tay vuố t tóc Hàn Hiểu, “Có vẻ như cô sợ tôi cướp mấ t cún yêu của cô vậy, nhỏ nhen!”

Hàn Hiểu tránh bàn tay của anh với vẻ không tự nhiên, “Nói rồ i, gọi thế nào cũng được, nhưng không được phép gọi là bóng da!”

“Được,” Hình Nguyên thu tay lại, nghiêng đầ u nghĩ ngợi, “Gọi là sương mù Ailen? Cointreau? Carmpari...”

Hàn Hiểu chưa nghe thấ y tên đó bao giờ, đang tròn mắ t không hiểu những cái tên anh ấ y đưa ra có ý nghĩa gì đã thấ y Hình Nguyên nói: “Hay gọi những cái tên dân dã hơn? Vodka, Hennessy, JohnnieWalker, Chivas? Nế u không gọi là “đồ uố ng cao cấ p RemyMartin”, thế nào?”

Hàn Hiểu sau một hồ i cũng biế t anh đang nói đế n điề u gì, cầ m lấ y chiế c khăn lông ném vào anh.

Hình Nguyên cười bắ t lấ y chiế c khăn, “Tôi rấ t nghiêm túc mà. Hay đặt tên là Vodka? Đó là loại rượu mà tôi thích nhấ t. Đàn ông đề u thích Vodka, lẽ nào cô không muố n ai nhìn thấ y chú cún nhỏ này cũng thích?”

Hàn Hiểu trợn mắ t nhìn anh rồ i giơ cao chú cún trước mặt Hình Nguyên, “Cún bông, mày hãy nhìn kỹ người đàn ông độc ác này, anh ta muố n mọi người hiểu nhầ m mày là bợm rượu. Nế u mày nhìn thấ y anh ta thì hãy cắ n anh ta, nhớ chưa?"

Chú chó nhỏ nghiêng đầ u liế m lên mu bàn tay của Hàn Hiểu khiế n cô hơi nhột. Hàn Hiểu bật cười, tay run run, suýt chút nữa thì ném chú cún đi, Hình Nguyên vội vàng đưa tay ra đỡ.

https://thuviensach.vn

Tay của anh chạm lên mu bàn tay cô, trong giây lát cảm thấy như bị điện giật. Tim Hàn Hiểu đập loạn nhịp, cô thấy hơi thở của anh trên đỉnh đầu mình, anh thở gấp hơn bao giờ hết nhưng cô không dàm ngẩng đầu lên.

Bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Hình Nguyên lùi về phía sau một bước. Hàn Hiểu dường như đang có tâm sự gì đó, thở phào nhẹ nhõm.

Cửa được mở ra, một người đàn ông không bộc lộ bất kỳ thái độ nào đứng ngoài cửa.

Hàn Hiểu biết tên anh ta là Johnny, hình như là trợ lý đặc biệt của Hình Nguyên.

Johnny gật đầu chào cô rồi ra hiệu bằng tay rất kỳ lạ với Hình Nguyên, mặt Hình Nguyên biến sắc.

Hàn Hiểu thấy hai người đàn ông giao lưu với nhau nội dung nào đó không sao hiểu nổi ngay trước mắt mình, cô cảm thấy nóng ruột kỳ lạ. Nhưng không đợi cô hỏi, Johnny đã bước ra ngoài.

Hình Nguyên cười miễn cưỡng, “Tôi phải đi ra ngoài một chuyến, cô chơi với chú cún đó nhé.”

Tim Hàn Hiểu bắt đầu đập mạnh, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Mặc dù Hàn Hiểu không nhìn ra được điều gì ẩn sau ánh mắt của anh ấy, nhưng cảm giác hoảng hốt giống như một cơn lạnh buốt đang lan tỏa từ chân lên khắp người cô.

Hình Nguyên bước ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn, thấy cô vẫn đi theo sau mình thì thấy hơi kỳ lạ. Nheo mắt lại, Hình Nguyên cười, “Không phải là lưu luyến không muốn xa tôi chứ? À, để tôi nghĩ xem nên gọi điều này là gì? Hiệu ứng Stockholm sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu biết anh đang cố ý chọc cười cô nhưng cô không sao cười được.

Sự vui vẻ trong ánh mắt của Hình Nguyên biến mất, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng. Anh đưa tay vén tóc ra sau tai cho Hàn Hiểu, ngón tay chạm nhẹ vào gáy cô, dường như lưu luyến không muốn rời đi. Sau đó, anh cúi người, hôn nhanh lên môi cô.

Hàn Hiểu mơ hồ cảm thấy mình nên tránh môi anh nhưng cô lại không làm như vậy.

Hơi ấm trên môi anh khiến cô cảm thấy yên lòng hơn, dường như làm biến mất những lo lắng trong lòng cô. Đó là một nụ hôn rất nhẹ, Hình Nguyên dường như đang muốn trốn tránh điều gì đó đứng thẳng người lên, cúi đầu nhìn chú cún nhỏ đang kẹp giữa hai người, cười nhỏ: “Chú cún này thật là vướng víu.”

Chú cún nhỏ ngẩng đầu lên nhìn hai khuôn mặt đang ghé sát lại nhau, đôi mắt long lanh đẹp như hai viên ngọc hoàn mỹ.

Ngón tay Hình Nguyên chạm lên gò má ửng hồng của Hàn Hiểu, nói nhỏ: “Đợi bao giờ xong việc nằm trong lòng bàn tay này tôi sẽ sắp xếp đưa cô về. Chỉ vài ngày thôi. Ông Lưu cũng đã giục vài lần rồi...” Hình Nguyên dường như không biết phải nói gì, yên lặng một lát rồi mở cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa gỗ nặng nề khép lại, căn phòng trở nên trống trải.

Một cảm giác mất mát hiện lên trong đầu khiến Hàn Hiểu không biết phải làm thế nào. Cô bất giác cầm lấy tay vịn, nhẹ nhàng mở cửa.

Quả nhiên Hình Nguyên vẫn chưa đi xa khỏi phòng, Johnny đang đứng ngoài cửa, không tỏ thái độ gì đưa một chiếc hộp đã mở sẵn ra

https://thuviensach.vn

trước mặt Hình Nguyên.

Hình Nguyên lấy ra một vật gì đó từ bên trong, bình thản xoay xoay hai vòng.

Hàn Hiểu ngừng thở, đầu ngón tay tự nhiên trở nên lạnh buốt. Cho đến khi hai người đàn ông lần lượt bước về cuối hành lang, Hàn Hiểu vẫn không hết run rẩy.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng cô vẫn có thể khẳng định, vật Johnny đã đưa cho Hình Nguyên là một khẩu súng!

Lúc Hình Nguyên rời đi là sau buổi trưa, cho đến bữa tối anh vẫn không quay lại. Trong nhà ăn vắng vẻ chỉ có ba người nhà Hàn Hiểu. Bớt đi một người có tài ăn nói, không khí trong phòng nặng nề hơn bình thường.

Bà Hàn đang khen Hình Nguyên nhưng Hàn Hiểu không chú tâm lắm. Đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì. Hàn Hiểu không tưởng tượng được anh ấy sẽ đem khẩu súng đó đi đâu...

Chơi với chú cún nhỏ cho đến khi trời tối mịt, Hình Nguyên vẫn chưa quay lại.

Trong tâm trạng bất an, Hàn Hiểu nhận ra một sự thật: Cô không biết điều gì về Hình Nguyên.

https://thuviensach.vn

Chương 25: Nó tên là Vodka

Có lẽ một người phụ nữ luôn hy vọng xuất hiện một người đàn ông như vậy trong cuộc sống, có thể bao dung con người thật sự của mình. Cho dù mình vừa ngủ dậy, quần áo trên người nhàu nhĩ, anh ấy cũng cảm thấy mình đẹp nhất...

Đêm trên núi yên tĩnh lạ thường, không có gió, ngay cả tiếng cành cây xao động cũng không có.

Hàn Hiểu trở mình liên tục không sao ngủ được, chú cún nhỏ lại rất vui mừng khi có người chơi với nó. Nó lăn đi lăn lại trong lòng Hàn Hiểu, cắn dây áo ngủ của cô, chiếc đuôi nhỏ không ngừng vẫy vẫy.

"Tao mất ngủ rồi." Hàn Hiểu vuốt ve cổ nó, buồn bã nghĩ, "Tự nhiên mình lại bị một khẩu súng làm cho mất ngủ. Thật ra chỉ cần bật ti vi, kênh nào cũng có thể nhìn thấy thứ đồ chơi đó..."

Thứ đồ kim loại màu xám lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi theo bản năng. Đặc biệt là nghĩ đến nó đang được cầm trong bàn tay đã từng ôm mình... Hơn nữa, cô không biết bàn tay cầm súng đó có thể làm gì...

Có thể làm gì?

Hàn Hiểu nóng ruột trở mình.

Buổi đêm mùa thu hơi lành lạnh nhưng Hàn Hiểu thấy nóng. Nghĩ đến hình ảnh Hình Nguyên đang cầm súng, Hàn Hiểu cảm

https://thuviensach.vn

thấy có một sợi dây thừng đang xiết chặt lấy lòng cô, dần dần xiết chặt từng milimet.

Hàn Hiểu không biết nên gọi cảm giác khó chịu đó là gì.

Hàn Hiểu ôm lấy chú cún đứng dậy rót một cốc nước, đang định quay người bước về giường, cô nghe thấy có tiếng động lạ vang lên ở phía xa, giống như có rất nhiều chiếc xe đang xếp hàng lần lượt tiến lại gần.

Hàn Hiểu bước nhanh đến cửa sổ, kéo rèm.

Bên trong sân rất yên tĩnh, không nhìn thấy một bóng người, chỉ thấy ánh đèn chiếu lên thảm cỏ.

Hàn Hiểu cảm thấy tim mình bắt đầu loạn nhịp không kiểm soát được, đập thình thịch trong ngực cô càng lúc càng gấp gáp khiến cô cảm thấy đau.

Cô nhìn thấy người vệ sỹ gác đêm chạy nhanh qua sân hướng về phía cửa lớn.

Bên ngoài cánh cửa sắt cao và to, những chiếc xe tiến vào từ con đường núi, rất nhiều ánh đèn giao vào vào nhau thành một vùng ánh sáng khiến người ta kinh ngạc.

Trong mơ hồ, một linh cảm không hay đột nhiên xuất hiện trong lòng, Hàn Hiểu ôm lấy chú cún chạy ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trên tường hành lang vẫn sáng nhưng ánh sáng bị chỉnh cho yếu đi khiến người ta cảm thấy ức chế. Nhìn thấy mọi thứ nhưng lại không rõ thứ gì, cảm giác đó khiến cho tinh thần hoảng loạn và lo lắng.

Hàn Hiểu chạy xuống cầu thang, kéo cửa ở tầng trệt.

https://thuviensach.vn

Gió đêm có mùi hương của rừng phả vào mặt, lạnh lẽo. Hàn Hiểu rụt vai lại, ôm chặt lấy chú cún trong lòng.

Cửa của bệnh viện đã mở, những chiếc xe màu đen chạy vào, đỗ lung tung dưới khu nhà điều trị ở phía nam.

Cửa lớn tầng trệt tòa nhà điều trị đã mở rộng, các nhân viên y tá mặc áo trắng chạy ra chạy vào. Từ trong xe, những người đàn ông với gương mặt mơ hồ bước ra, tụ tập gần khu nhà.

Lúc một chân của Hàn Hiểu chạm lên bậc thềm thì có một cánh tay giữ lại, giọng nói của người đó có khẩu âm nước ngoài hơi kỳ lạ, nói nhỏ: "Cô Hàn, xin lỗi, cô không được vào."

Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông đã đưa súng cho Hình Nguyên ở hành lang. Khuôn mặt của anh tỏ thái độ lạnh lùng và trịnh trọng.

Hàn Hiểu nhìn anh rồi nhìn các nhân viên bác sỹ y tá đang bận rộn, do dự rồi hỏi: "Hình Nguyên đâu? Anh ấy ở bên trong à?"

Người đàn ông có tên là Johnny cố gắng đứng chắn trước mặt cô, không hề nhượng bộ, "Vâng, anh ấy ở bên trong. Anh ấy bị trúng đạn ở ngực, đang chuẩn bị phẫu thuật."

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn vẻ mặt không bộc lộ thái độ gì của anh ta, không hiểu sao anh ta có thể bình tĩnh thông báo một tin như thế, bình tĩnh đến mức khiến cô có cảm giác đó không phải là sự thật, chỉ là cô đang mộng du mà thôi.

Cánh tay của cô bất giác co lại khiến cho chú cún nhỏ trong lòng cô khó chịu kêu lên hai tiếng. Hàn Hiểu vuốt cổ nó, ngẩng đầu hỏi Johnny: "Tôi có thể vào thăm anh ấy không?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắ t của Johnny lộ vẻ ngạc nhiên rồ i lắ c đầ u, “Rấ t xin lỗi, tổng giám đố c Hình đã dặn, cô không được vào.”

“Vì sao?” Hàn Hiểu dồ n hỏi.

Johnny không nói gì nữa, yên lặng nhìn sang hướng khác.

Không có người nói chuyện, những âm thanh vọng ra từ phòng điề u trị càng lớn. Tiế ng các nhân viên y tá chạy đi chạy lại, tiế ng đóng mở cửa, tiế ng nói chuyện nho nhỏ và thoang thoảng có mùi thuố c khử trùng khiế n người ta lo lắ ng.

Hàn Hiểu thấ y hơi lạnh. Cô chạy ra ngoài vội quá nên quên không khoác thêm áo khoác bên ngoài quầ n áo ngủ. Hơn nữa lúc chạy xuố ng cầ u thang, không biế t cô đã làm rơi mấ t một chiế c dép ở chỗ nào. Trên bãi cỏ đầ y nước, cô lạnh đế n nỗi không đứng vững được.

Cửa bệnh viện lại mở, một chiế c xe Jeep màu trắ ng lao vào, chạy nhanh qua con đường rải đá vụn, dừng lại ngay bên bậc thề m của tòa nhà điề u trị.

Cửa xe mở ra, một phụ nữ mặc áo khoác màu trắ ng bước xuố ng. Lúc cô ấ y nhanh chân bước lên bậc thề m, Hàn Hiểu nhìn thấ y mặt cô ấ y. Đó là một khuôn mặt mà cô đã từng cố gắ ng tưởng tượng trong đầ u rấ t nhiề u lầ n, nhưng Hàn Hiểu không ngờ lại tình cờ gặp gỡ trong hoàn cảnh này.

Cô cũng không ngờ, khi nhìn thấ y người phụ nữ này, cảm giác đau khổ trong lòng khiế n cô ngạc nhiên.

Không có ai ngăn người phụ nữ mặc áo trắ ng đó, kể cả Johnny.

Hàn Hiểu ôm chú cún nhỏ, ngố c nghế ch nhìn người phụ nữ này nhanh chân bước vào trong, bóng dáng cô ấ y lẫn vào trong đám

https://thuviensach.vn

đông y tá mặc áo màu trắ ng rô `i biế n mấ t ở cuố i hành lang. Sau đó, Hàn Hiểu từ từ quay vê ` phòng.

Chiế c dép còn lại cũng đã rơi mấ t nhưng Hàn Hiểu không muố n tìm, cô đi chân không vê ` phòng của mình.

Ánh sáng dưới sân xuyên qua rèm cửa, trong phòng có một lớp ánh sáng mơ hô `. Hàn Hiểu kéo tấ m rèm cửa dày và nặng, cẩn thận kéo thật khít, không để cho tia sáng nào lọt được vào phòng.

Sau đó cô ôm chú cún nhỏ nă `m lên giường.

Trong chăn đã không còn hơi ấ m, lạnh lẽo.

Hàn Hiểu ôm lấ y chú cún, khóc không thành tiế ng.

Ngày thứ hai không có tin tức gì, rô `i sang ngày thứ ba.

Hàn Hiểu không biế t mình đã đứng trước cửa sổ bao nhiêu lâu, chân cô hơi tê. Chú cún nhỏ sủa khẽ dưới chân cô, không biế t vì đói hay vì bị nhố t trong phòng quá lâu nên cảm thấ y buô `n chán. Hàn Hiểu đang nghĩ xem không biế t có nên chuẩn bị cho nó một ít sữa hay không, một lâ `n nữa, cô lại nhìn thấ y người phụ nữ đó đứng cách cô nửa cái sân.

Cô ấ y đứng trên bậc thê `m, vừa xắ n tay áo màu trắ ng vừa nói chuyện điện thoại, chau mặt lại như đang giận dỗi ai đó.

Hàn Hiểu nhìn cô ấ y không chớp mắ t, trong lòng mơ hô ` nghĩ: Đúng là... hơi giố ng. Nhưng khuôn mặt cô ấ y xinh đẹp và sinh động hơn cô, trên người lộ lên vẻ gì đó rấ t quyế n rũ.

Hàn Hiểu nhìn cô ấ y, trong lòng buô `n bã khi thấ y mình là "hàng rởm", cho dù giố ng nhau như thế ` nào, nế u đặt ở cạnh nhau thì hàng rởm vẫn không bă `ng hàng thật.

https://thuviensach.vn

Cô đã sớm biết trong mắt Hình Nguyên, cô chỉ là một vật thay thế Anne Bạch. Khi người thật đã xuất hiện, sự tồn tại của cô ở đây là không cần thiết nữa.

Huống hồ, cho dù ở lại thì sẽ thế nào? Người phụ nữ đó được phép xuất hiện bên cạnh anh ấy khi anh ấy cần an ủi, còn cô thì không, mãi mãi là như thế.

Đây không phải là nơi cô nên ở lại.

Khi Johnny mang bữa tối đến, Hàn Hiểu vừa kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại với Lưu Đông Pha, cô dùng điện thoại di động của mẹ.

Hàn Hiểu đặt điện thoại xuống mặt bàn, không ngẩng đầu lên nói: "Sáng sớm mai tôi sẽ rời khỏi đây, bên Hải Công sẽ cho xe tới đón tôi. Thời gian này làm phiền sự chăm sóc của Du Viên, rất cảm ơn."

Bước chân của Johnny dừng lại một lát, anh không nói gì.

Hàn Hiểu vuốt cổ chú cún nhỏ, tiếp tục nói: "Tôi sẽ mang chú chó này theo. Khi quay về thành phố T, tôi sẽ nhờ thư ký Lưu mang tiền đến trả tổng giám đốc Hình."

Johnny vẫn không nói gì.

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên hỏi: "Vết thương của anh ấy thế nào rồi?"

Lần này Johnny không do dự nói: "Cô Bạch nói cuộc phẫu thuật rất thành công."

Hàn Hiểu gật gật đầu. Có vẻ như người ta có thể cầm dao phẫu thuật để cứu anh ấy, còn mình chỉ biết ném dao về phía anh ấy...

https://thuviensach.vn

Không có ai nói gì, căn phòng trở lại yên lặng.

Có lẽ anh ta cũng không biết nên nói gì. Hàn Hiểu nghĩ. Thật ra học theo dáng vẻ của người này, nghiêm mặt không nói gì không phải là một việc khó khăn. Thực sự, hầu hết mọi người trên thế giới này đều chỉ là có những mối quan hệ thoáng qua, không cần biết thái độ thực sự của họ đối với mình như thế nào. Thời gian trước luôn cố tình tỏ vẻ tức giận trước mặt Hình Nguyên, bây giờ nghĩ lại, Hàn Hiểu cảm thấy mình thật trẻ con.

Coi như cô thật sự cảm thấy tức giận, nhưng lý do gì khiến cô có quyền trút giận lên người không có liên quan?

Có lẽ một người phụ nữ luôn hy vọng xuất hiện một người đàn ông như vậy trong cuộc sống, có thể bao dung con người thật sự của mình. Cho dù mình vừa ngủ dậy, quần áo trên người nhàu nhĩ, anh ấy cũng cảm thấy mình đẹp nhất...

Hàn Hiểu từ trước đến giờ luôn thể hiện những gì đẹp nhất của mình trước mặt La Thanh Phong: hiểu biết, dịu dàng. Còn trước mặt Hình Nguyên, cô lại giống hệt một người hoang dại... Có lẽ trong tiềm thức, cô biết chỉ có Hình Nguyên mới có thể chịu đựng được con người đó của cô.

Cho dù chưa bao giờ có người nào nói như thế nhưng cô biết.

Hàn Hiểu đã sớm nhận ra, khi Hình Nguyên thật sự đối xử tốt với một ai đó thì hiệu quả thật sự rất tốt. Còn cô, ngày càng quen với những cái "tốt" đó của anh, suýt chút nữa quên mất anh đối xử tốt với cô vì điều gì...

Cho đến lúc "người thật sự" ấy xuất hiện, bỗng nhiên nhận ra sự tồn tại của mình chỉ là một vật thay thế khiến cô bối rối và...

https://thuviensach.vn

bị shock.

Hàn Hiểu mất ngủ suốt đêm.

Cô nằm trên giường nhìn ra ngoài trời từ lúc tối đen đến tảng sáng, thấy ánh nắng ban mai chiếu qua rèm cửa, thấy thời khắc ly biệt mà mình vẫn mong đợi sắp đến.

Trong lòng cô không hề có cảm giác hài lòng khi mong ước được quay về sắp trở thành hiện thực.

Hàn Hiểu chống tay lên bồn rửa mặt nhìn khuôn mặt ủ rũ của mình.

Cô nghĩ, cô thật sự điên rồi. Cuối cũng cũng đến lúc có thể rời đi, cô còn vương vấn chuyện gì nữa? Cô nên ra đi một cách vui vẻ và kiên quyết. Cô đã trở thành trò cười rồi, cô không thể tiếp tục biểu diễn thêm đến mức khó coi được nữa...

Liệu có phải điều nên làm bây giờ là tạo cho mình tư thái đẹp hơn một chút lúc rời đi? Hàn Hiểu không biết. Nhưng chỉ cần cô có thể học được hai ba phần của Johnny cũng đủ để ứng phó với buổi sáng này, bước chân vững chắc hơn, lưng thẳng hơn...

Khi Hàn Hiểu lên xe, cô cố gắng ép mình không nhìn về hướng tòa nhà điều trị.

Rất khó khăn.

Hàn Hiểu biết rõ rằng nếu nhìn về phía đó, cô sẽ chỉ nhìn thấy một tòa nhà trống rỗng, bên ngoài có vài vệ sỹ mà thôi. Nhưng cô vẫn muốn nhìn, cho dù chỉ là một cái nhìn.

Nhưng... nhìn rồi thì sao?

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu nhắm mắt dựa vào ghế xe.

Bố và mẹ cô cũng không hỏi nhiều, khi xe ra đến ngoài cửa lớn, mẹ cô mới thở dài nhè nhẹ, 'Chỗ này đúng là một nơi thích hợp để dưỡng bệnh."

"Nó vốn dĩ là viện điều dưỡng mà." Hàn Hiểu cười nói. Nhưng vì sao đây là nơi nghỉ dưỡng mà sau khi rời đi cô lại mang một vết thương lòng?

Liên tục mấy ngày ngủ không ngon, ngồi trên xe bị rung lắc nên Hàn Hiểu rất nhanh rơi vào trạng thái mơ màng. Nhưng cô không ngủ được, có lẽ vì tư thế không thoải mái, có lẽ vì có một thứ gì đó đè nặng trong lòng cô.

Những lúc xe rẽ vào chỗ ngoặt, cô cảm thấy chú cún nhỏ nép vào lòng mình, dường như đang sợ hãi với không gian mới mẻ ở trong xe. Hàn Hiểu mở mắt, nhìn đôi mắt tròn xoe long lanh của nó như đang không tìm được sự giúp đỡ.

Hàn Hiểu âu yếm vuốt ve đầu nó rồi nói nhỏ: "Mày yên tâm, tao sẽ đối xử tốt với mày, rất tốt là khác. Tao sẽ ở bên mày, cho mày ăn, tắm cho mày, đưa mày đi dạo. Tao sẽ luôn đối xử tốt với mày vì mày khiến tao cảm thấy ấm áp, không phải vì mày giống người khác..."

"Đẹp thật," Lái xe của Lưu Đông Pha nhìn qua kính hậu ngắm chú cún của cô, "Pomeranian đúng không? Tên là gì thế?"

"Vodka." Hàn Hiểu xoa đầu chú cún, nói nhỏ, "Nó tên là Vodka."

"Lên xe rồi sao?"

"Vâng."

https://thuviensach.vn

“Cô ấy... có tỏ thái độ gì không?”

“Không có thái độ gì.”

“Cô ấy có quay đầu lại không?”

“Không.”

“Không thật sao?”

“Vâng.”

“Không nhìn lần nào?”

“Vâng.”

“.....”

“Nói nhiều thêm một chữ cậu sẽ chết sao?!” Người đàn ông nằm trên giường bệnh bực mình.

“Không.” Johnny đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới không hề quay đầu lại, bình tĩnh trả lời.

“Johnny...” Hình Nguyên tức giận, “Cậu nhất định phải chọn thời điểm tôi vừa thoát chết để báo thù tôi sao?”

Johnny điềm nhiên quay người lại, nói một câu rất dài, “Anh đã không nỡ, sao hôm đó còn bảo tôi ngăn cô ấy lại? Rốt cuộc anh muốn gì?”

Nghĩ rằng Hình Nguyên sẽ nổi giận, không ngờ anh chỉ trợn mắt ngạc nhiên rồi chui vào chăn, không nói gì nữa.

Nhìn thấy phản ứng của anh, khóe miệng Johnny hơi cong lại, “Hình Nguyên, khi về đây, tôi bắt đầu không hiểu anh nữa.”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cười, lúc đang định nói gì đó thì thấy Johnny nhìn ra cửa phòng, khách khí gật đầu chào, “Cô Bạch.”

Người xuất hiện ở cửa là Anne Bạch. Cô gõ cửa hai tiếng rồi cười lớn bước vào, “Chào các anh. Hôm nay thế nào?”

Johnny không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ chào cô rồi bước ra ngoài.

Anne Bạch nhìn anh ta bước ra khỏi phòng rồi quay lại cười nói: “Anh Hình, em nhìn thấy cô bé đó rồi.” Hình Nguyên bị lôi cuốn bởi câu nói của cô, Anne Bạch cười lắc đầu, “Có phải anh cảm thấy cô ấy rất giống em không?”

Hình Nguyên nghĩ ngợi, “Lúc đầu thấy hơi giống một chút.”

Anne Bạch hừ nhẹ một tiếng, “Con mắt nhìn phụ nữ của anh đúng là có vấn đề. Cô ấy có gì giống em? Người ta là một con báo thật sự, còn em...chỉ là một con mèo lười thích phơi nắng mà thôi.”

Ánh mắt của Hình Nguyên lộ rõ vẻ thích thú, “Em rất ít khi khen người khác, đặc biệt là phụ nữ.”

Anne Bạch thở dài, “Anh biết không, lúc đầu em cũng muốn học kỹ thuật điện nhưng bố mẹ em không cho, nói với em công việc này không thích hợp với con gái như thế nào... Sau đó họ kiên quyết nhờ người quen đưa em đến một công trường thi công điện của công ty xây dựng...” Nói đến đây, Anne Bạch nhìn xuống yên lặng một lát rồi tiếp tục kể, “Kết quả là em thật sự e ngại. Hệ thống đó... Em đã quên mất nó gọi là gì, chỉ nhớ công trường rất hỗn loạn, nhân viên của nhiều bên làm việc cùng nhau, có rất nhiều thứ như khoan điện, máy hàn phát ra những tiếng kêu đinh tai nhức óc, ù ù đau cả đầu. Vậy là... lý tưởng của em bị tiêu diệt hoàn toàn.”

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Hình Nguyên, nhận ra anh không hề có ý cười cô nên nói với anh: "Vì thế em thật sự rất khâm phục cô gái này. Bởi vì em đã trải nghiệm qua môi trường làm việc của cô ấy, biết nó kinh khủng đến mức độ nào, em tuyệt đối không thể làm được." Cô cúi đầu, nhìn móng tay được chăm chút kỹ lưỡng của mình, buồn bã nói, "Lúc Thanh Phong gọi điện cho em, em vẫn nghĩ là anh muốn ra mặt thay Vu Dương."

Hình Nguyên không nói gì.

Thật ra Vu Dương làm gì ở chỗ La Thanh Phong anh đều biết. Mặc dù anh không muốn ra mặt hộ Vu Dương, cũng không cảm thấy Vu Dương làm thế có gì không đúng. Theo anh, thái độ của La Thanh Phong với Vu Dương luôn không rõ ràng, chưa bao giờ từ chối rõ ràng, cũng chưa bao giờ chấp nhận rõ ràng. Trong hoàn cảnh như thế, cậu ta bỗng nhiên đi lại với một cô gái khác, không tránh được việc làm cho Vu Dương không vui, nếu là anh, anh cũng không cam tâm.

"Thanh Phong xử lý việc này không tốt." Hình Nguyên lười biếng nhìn nắng chiếu bên ngoài cửa sổ, giọng có vẻ không vui, "Bên này Vu Dương chưa kịp kéo, bên kia đã lôi Hiểu Hiểu xuống nước."

"Em biết,' Anne Bạch xoa đầu ngón tay thở dài, "Một người là em trai của Thanh Thụ, một người là bạn thân của em, đương nhiên em cũng hy vọng họ có thể đến với nhau. Nhưng hai người đó đều là những đứa trẻ được chiều chuộng quá sinh hư... Em đoán tính cách tiểu thư của Vu Dương khiến La Thanh Phong không chịu nổi nữa."

Hình Nguyên mím miệng cười. Anh nghĩ đến dáng vẻ ghê gớm của Hàn Hiểu, không hiểu tính cách tốt đẹp của cô ấy biến đi đâu

https://thuviensach.vn

mâ´t. Nhưng trước mặt la Thanh Phong, cô â´y không bao giờ như vậy...

Có nên coi điê`u này như một sự đãi ngộ đặc biệt đô´i với anh không?

https://thuviensach.vn

Chương 26: Đây không phải là lý do

“Vì sao anh hôn em lại khiế́n em đau thương như thế́?”

“Đây không phải là lý do.” Hình Nguyên lạnh lùng hừ một tiế́ng, ‘Chuyện tình cảm đơn giản như vậy sao? Cậu ta ăn thịt chán rồ̀i, giờ lại muố́n ăn dưa chuột cho đỡ ngán sao?”

Anne Bạch vặn vẹo đầ̀u ngón tay không nói gì. Sự thật có lẽ không phải như vậy, nhưng cô không biế́t rố́t cuộc mố́i quan hệ giữa La Thanh Phong và hai người phụ nữ này như thế́ nào, huố́ng hồ̀ cậu ấ́y không còn là một đứa trẻ cầ̀n có người chăm sóc nữa, cô không có tư cách nào để biện minh hộ cậu ấ́y.

“Chỉ cầ̀n anh để Hàn Hiểu về̀, có thể coi như em đã làm xong việc cậu ấ́y nhờ.” Anne Bạch thở dài, “Về̀ vấ́n đề̀ giữa hai người, em cũng không định hỏi, dù sao em cũng không phải là Nguyệt lão...” Nói đế́n đây, ánh mắ́t của Anne Bạch đầ̀y ý vị, “Này, anh đang theo đuổi cô ấ́y đúng không?”

Hình Nguyên không vui trợn mắ́t nhìn cô, “Từ khi em đi theo Thanh Thụ, em càng ngày càng hay nói lung tung.”

“Vậy sao?” Anne Bạch không để ý đế́n lời kêu than của anh, hai mắ́t cô sáng long lanh, “Sáng nay em đã gặp Hàn Hiểu trong sân, ánh mắ́t của cô ấ́y nhìn em... chậc chậc...”

“Gì?” Hình Nguyên dồ̀n hỏi.

Anne Bạch dương dương tự đắ́c làm mặt hề̀ trêu anh, “Em không nói cho anh.”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên tức giận, ngẩng đầu ra ngoài cửa hét: “Johnny, Johnny! Gọi điện thoại cho La Thanh Thụ, bảo anh ấy mau đến đón cô gái ngốc nghếch nhà anh ấy!”

“Em là bác sỹ điều trị chính của anh!” Anne Bạch cười to, “Bệnh nhân chưa khỏe em chưa được phép đi.”

“Em vẫn còn biết rằng em là bác sỹ sao?” Hình Nguyên ôm lấy ngực, “Lại có người bác sỹ nào không có đạo đức nghề nghiệp như em sao?”

Anne Bạch vội vàng xua tay, “Đừng tức giận, không dễ gì em mới vá được vết thương trên vai anh. Em bảo anh này, anh không được xúc động, ánh mắt của cô ấy nhìn em không được thân thiện lắm. Em đoán là cô ấy đang... ghen!”

Ánh mắt Hình Nguyên thoáng ngạc nhiên.

Anne Bạch giả bộ sờ cằm vẻ nghĩ ngợi, “Em đoán, chắc chắn không có ai nói cho cô ấy biết em là bác sỹ Johnny mời đến. Cô ấy chỉ biết em là Anne Bạch... nhân vật nữ chính vượt ngàn dặm đến thăm nhân vật nam chính tạo ra một vụ scandal... Chà chà, một vở kịch tình yêu thật lôi cuốn hấp dẫn...”

“An...ne... Bạch!”

“Hình tiên sinh, anh đừng dọa em.” Anne Bạch vỗ ngực, “Vài ngày nữa, em sẽ đi thành phố T. Nếu anh dọa em, lúc đó có thể em sẽ nói ra điều gì đó khiêu khích cô ấy, sau đó việc theo đuổi của anh sẽ càng khó khăn hơn. Em không dọa anh đâu.”

“An...ne... Bạch!”

“Có em!” Anne Bạch cười hi hi tiến lại gần, “Ông chủ có gì muốn dặn dò?”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên trợn mắt nhìn cô, không nén được thở dài, “Em đi thành phố T thật sao?”

Anne Bạch gật đầu, trong lòng mong chờ những gì Hình Nguyên sẽ nói tiếp, nhưng anh lại yên lặng.

Anne Bạch vỗ vai anh, “Người anh em, anh đừng gò ép bản thân nữa, muốn theo đuổi cứ theo đuổi. Nếu anh theo đuổi được cô ấy, Thanh Phong cũng sẽ ở lại bên Vu Dương.”

Nét mặt Hình Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, anh không ngờ cô ấy có thể đứng cùng một phía với mình trong vấn đề của Vu Dương.

Dường như Anne Bạch biết được anh đang nghĩ gì, thái độ cô rất bình tĩnh, “Vu Dương là người bạn đầu tiên em quen sau khi xuất ngoại. Lúc đó em không hiểu gì, ngoại ngữ cũng không giỏi, nếu không có cô ấy, em không biết mình có thể tốt nghiệp được không. Hơn nữa...” Cô nhìn Hình Nguyên, ánh mắt rất dịu dàng, “Em đã nhìn thấy cô ấy khóc. Một cô bé kiêu ngạo như thế có thể khóc như một đứa trẻ chỉ vì một câu nói của Thanh Phong...”

“Có lẽ cách biểu đạt của cô ấy có vấn đề, nhưng em biết là cô ấy thích cậu ấy.” Anne Bạch nhún vai, “Cô ấy là bạn tốt nhất của em, em không muốn nhìn thấy cô ấy khóc. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Hình Nguyên vẫn không nói gì, anh cũng không biết nên nói gì. Vốn dĩ anh không hiểu tình cảm giữa phụ nữ với nhau. Lúc định thần lại anh thấy Anne Bạch đang ngồi ở bên giường nhìn mình, mắt chớp chớp, không có vẻ gì là tử tế.

Hình Nguyên cảnh giác ngay lập tức, “Em định làm gì?”

Anne Bạch cười lới, “Anh yên tâm, em sẽ không làm gì đâu. Em chỉ đang nghĩ, đợi em quay về thành phố T, chắc chắn em phải đi

https://thuviensach.vn

thăm “món điểm tâm ngọt ngào” của anh.”

“Anne Bạch, anh cảnh cáo em…”

Anne Bạch cười hi hi đứng dậy, rõ ràng không buồn quan tâm đến thái độ uy hiếp của anh, “Cảnh cáo em? Anh tự làm sao, dù sao hai ngày nữa em cũng đi rồi.”

Hình Nguyên chau mày định nói gì đó, Anne Bạch đã tiến lại gần, thái độ bình tĩnh hơn bao giờ hết, “Anh Hình, anh muốn làm gì hãy mau khỏe lại. Anh có dám đánh cược với em không? Em đoán lúc này “món điểm tâm ngọt ngào” của anh đã gặp Thanh Phong rồi, có khi đang tay trong tay tuôn rơi nước mắt nữa.”

Sắc mặt Hình Nguyên tối sầm lại, một tay ôm vai, thở gấp, “Có bác sỹ như em sao? Sợ bệnh nhân của mình không chết nhanh! Không biết vì sao tên ngốc nghếch Thanh Thụ lại yêu em được!”

Anne Bạch bĩu môi, “Lần nào muốn trốn tránh vấn đề anh đều công kích anh Thanh Thụ nhà em!”

Hình Nguyên hừ một tiếng, nằm xuống gối, nhắm mắt lại.

“Này,” Anne Bạch không giống bác sỹ mà trở thành một phóng viên lắm chuyện, “Không phải anh bắt Hàn Hiểu đến đây sao? Vì sao trong thời điểm quan trọng này lại giả vờ làm người tốt để cô ấy đi?”

Hình Nguyên giả vờ như không nghe thấy.

“Em cứ nghĩ anh sẽ cưỡng gian…” Anne Bạch thở dài thất vọng, “Làm người tốt sẽ chịu thiệt thòi, vì thế cần phải làm người xấu. Đây không phải là câu nói của anh sao? Vì sao anh thay đổi nhanh thế?”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên không nhịn được nữa, “Johnny! Gọi điện cho La Thanh Thụ! Bây giờ! Ngay lập tức!”

Anne Bạch cười hi hi chạy mất.

Hình Nguyên thở dài, tự hỏi lòng mình: Vì sao lại để cô ấy đi vào lúc này?

Chính là vì vào lúc này mới cần phải để cô ấy đi.

Con người luôn luôn có lòng tham. Trước đây anh tìm mọi cách để người này xuất hiện trước mặt mình, chỉ xuất hiện trước mặt mình thôi. Dù sao anh cũng là lưu manh, trực tiếp ra tay là được...

Nhưng khi cô ấy thực sự xuất hiện trước mặt anh hàng ngày, anh lại bắt đầu cảm thấy không hài lòng. Nếu bây giờ anh bị thương như thế này còn giữ cô ấy lại...

Anh nghĩ, nếu nhìn thấy anh bị thương, trong lòng cô ấy liệu có cảm giác không nhẫn tâm với anh không? Cô ấy có ôm chú cún nhỏ đến bên anh và chăm sóc cho anh không?

Nhưng, làm như vậy không phải là anh lợi dụng lòng lương thiện của người ta để bắt nạt sao? Hình Nguyên cho dù có xấu xa đến mức độ nào cũng không bỉ ổi đến mức đó.

Hình Nguyên cầm điện thoại trên tủ phía đầu giường, do dự một lát rồi ném lại chỗ cũ. Anh vừa giả vờ làm người tốt trong chốc lát đã hối hận, việc này là thế nào?

Lúc nằm xuống gối, Hình Nguyên nghĩ: Không phải mình vốn là lưu manh sao? Bắt đầu từ lúc nào... ngay cả việc gọi điện thoại quấy rối cũng không làm được?

Anh có cảm giác hơi buồn bã.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên nhắm mắt lại, nặng nề thở dài một tiếng.

Đứng dưới vườn hoa trước khu nhà có hai người đang hút thuốc, không cần nhìn kỹ, Hàn Hiểu cũng nhận ra một người là Lưu Đông Pha, người còn lại...đương nhiên là La Thanh Phong.

Dường như cảm thấy có xe tiến đến gần, La Thanh Phong đang cúi đầu hút thuốc đột nhiên quay đầu nhìn về phía họ. Khoảng cách hơi xa và nắng chiếu vào mắt nên Hàn Hiểu hoàn toàn không nhìn rõ thái độ trên khuôn mặt anh ấy, nhưng nhìn thấy anh thật sự xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Hàn Hiểu có cảm giác trống rỗng kỳ lạ.

Ôm lấy Vodka vừa tỉnh dậy, xe đã đi vào thành phố T, Hàn Hiểu không kiềm chế được việc bắt đầu đoán già đoán non các tình huống gặp mặt La Thanh Phong. Thậm chí cô còn nghĩ, sau khi về nhà ngủ một giấc, cô sẽ gọi điện cho anh...

Việc gặp anh xảy ra sớm hơn cô dự đoán, hơn nữa cô vẫn không thể nghĩ ra nếu anh hỏi đến những việc đã xảy ra trong thời gian vừa qua, cô nên trả lời như thế nào, nên giải thích với anh như thế nào về việc cô hoàn toàn có thể gọi điện cho anh nhưng cô đã không gọi...

Hàn Hiểu vuốt cổ Vodka, đầu óc hoang mang. Những câu hỏi chưa có lời giải đáp đè nặng trong lòng cô như một đám mây đen khiến Hàn Hiểu không sao thở được.

Bà Hàn hừ nhẹ một tiếng, quay sang nói với ông Hàn: “Cậu ta vẫn còn mặt mũi đến đây sao?”

Hàn Hiểu liếc nhìn bà, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Lúc mới đế´n Du Viên, bà Hàn đã kể cho Hàn Hiểu nghe vê` cuộc gặp gỡ tình cờ không vui vẻ với mẹ của La Thanh Phong ở thành phố´ T. Đáng lẽ câu chuyện này sẽ khiế´n cho Hàn Hiểu tức giận, nhưng trong lòng cô chỉ có một cảm giác mơ hô`. Cô hơi buô`n nhưng không hê` cảm thâ´y đau đớn.

Gặp anh lúc này... không giô´ng với dự đoán của Hàn Hiểu lúc ban đâ`u. Nhưng cô hoàn toàn không thể hiểu được vâ´n đê` là ở đâu.

La Thanh Phong mở cửa xe, khi một chân Hàn Hiểu vừa bước xuô´ng đâ´t, anh đã ôm cả người cô vào lòng. Mùi hương quen thuộc, cái ôm quen thuộc, ngay cả lực từ hai cánh tay của anh cũng râ´t quen thuộc. Dường như có một dòng nước â´m chảy qua tim Hàn Hiểu khiế´n cô bỗng nhiên cảm thâ´y vô cùng mệt mỏi, không muô´n mở mă´t ra nữa. Ngay cả cô cũng không hiểu được vì sao cô lại cảm thâ´y mệt mỏi khi dựa vào lòng người đó?

Vodka cảm thâ´y không thoải mái rúc vào người cô, chô´ng cự một cách yê´u ớt.

Hàn Hiểu lui người lại, cúi đâ`u nhìn đôi mă´t tròn long lanh như hai giọt nước của Vodka, an ủi nho nhỏ: “Vê` nhà rô`i, đợi một lát tao sẽ cho mày uô´ng sữa.”

La Thanh Phong ngạc nhiên nhìn con vật nhỏ tră´ng như bông trong lòng cô hỏi với vẻ kỳ lạ, “Đây là...”

Hàn Hiểu vuô´t tai Vodka, cẩn thận giơ nó lên, “Đây là chú chó Pomeranian của em, tên nó là Vodka.”

La Thanh Phong càng ngạc nhiên hơn, “Vì sao lại gọi là Vodka.” Nghe cái tên này, một người hoàn toàn không hiểu vê` rượu cũng không tránh được cảm giác lạ lùng.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu vừa vuốt lông chú cún vừa nghiêng đầu nghĩ, "Ừ, có lẽ vì nó là một cô cún, muốn được nhiều người yêu quý. Không phải đàn ông đều thích uống rượu sao?"

Cảm giác ngạc nhiên của La Thanh Phong dường như lên đến đỉnh điểm, Hàn Hiểu vốn có một cuộc sống khép kín, không biết từ lúc nào bắt đầu cảm thấy được nhiều người thích là một vấn đề quan trọng?

Lưu Đông Pha chào bố và mẹ của Hàn Hiểu, lúc quay đầu xe còn nhìn Hàn Hiểu rồi cười lớn: "Quả nhiên là hồi phục rất tốt! Tôi nghe có người về nói, viện điều dưỡng đó có phong cảnh đẹp như tranh. Đợi bao giờ có cơ hội, tôi cũng phải xin đến đó một lần!"

Hàn Hiểu cười, "Cũng không tồi. Nhưng cháu không muốn đến đó nữa, đi làm thú vị hơn."

Lưu Đông Pha lại cười, "Mọi người và Hồ Đồng muốn đến thăm cô nhưng tôi ngăn lại. Cô nghỉ ngơi thêm vài ngày, có thời gian chỉnh sửa lại bản vẽ. Bao giờ làm xong, cô liên lạc với Hồ Đồng. Tôi nói muốn để cô đi làm dự án ở lục địa, Hồ Đồng có vẻ không muốn rời xa cô. Việc này đều phụ thuộc vào câu trả lời của cô."

Hàn Hiểu vội nói: "Cháu vẫn làm ở sàn thi công thôi. Không phải chú đã từng nói sao? Bị ngã ở đâu phải đứng dậy ở đó. Cháu hai lần lên sàn thi công đều không ở đó đủ hai mươi tám ngày, giống như đào ngũ vậy, chưa đâu vào đâu."

Lưu Đông Pha cười lớn, "Tốt! Đợi sau này cô lấy chồng, chắc chắn tôi sẽ ưu tiên cô về làm dự án ở lục địa. Thế nào, Thanh Phong? Chú nói thế cháu yên tâm rồi chứ?"

La Thanh Phong chau mày, không phải vì lời nói của Lưu Đông Pha mà vì từ lúc xuống xe, Hàn Hiểu không hề ngẩng đầu nhìn

https://thuviensach.vn

anh.

Lưu Đông Pha dặn dò Hàn Hiểu vài câu rồi vội vàng chào tạm biệt.

Có lẽ vì không còn người ngoài ở đó nên bà Hàn bắt đầu không che giấu thái độ của mình với La Thanh Phong. Rõ ràng bà vẫn không quên cuộc gặp gỡ không vui vẻ ở nhà hàng lần trước, lần này gặp lại La Thanh Phong, bà giữ thái độ không lạnh nhạt không nhiệt tình nói với anh một vài câu rồi khoác tay ông Hàn bước lên nhà, vừa đi vừa bắt đầu than thở, than thở thời tiết, than thở không có cửa bảo vệ, nhà vệ sinh rò nước, than thở căn nhà của Hàn Hiểu quá nhỏ, họ phải đến nhà nghỉ gần đó ở...

Thái độ của bà khiến Hàn Hiểu và La Thanh Phong đi phía sau bất giác nhìn nhau cười.

La Thanh Phong cố ý đi chậm lại, nhẹ nhàng cầm tay Hàn Hiểu. Bàn tay anh ấm nóng nắm chặt tay Hàn Hiểu, bóp nhẹ lên đầu ngón tay cô.

Hàn Hiểu nhìn xuống cái đầu xinh xắn của Vodka rồi ánh mắt dừng lại trên hai bàn tay đan vào nhau.

Cô biết bàn tay của La Thanh Phong rất đẹp, ngón tay thon dài tao nhã, đặc biệt là lúc anh cầm vật gì đó trong tay. Được bàn tay ấy cầm tay mình là điều mà Hàn Hiểu luôn mong đợi từ rất lâu, lâu đến mức không thể đếm được thời gian nữa.

Hàn Hiểu rất muốn nắm chặt lấy tay anh, kìm nén những đau thương, cảm giác bất an không biết phải làm gì xuống tận sâu ký ức, xóa tan những băn khoăn trong mọi góc khuất không thể chạm đến của con người cô để thế giới của cô trở lại đơn giản, chỉ có hai

https://thuviensach.vn

bàn tay đan lấy nhau, chỉ còn lại người mà cô đã mong chờ từ rất lâu.

Nhưng cô cầm tay anh rất yếu ớt. Cô muốn cầm chặt hơn nhưng không được, cảm giác này khiến cô chua xót, ánh mắt cô như có một lớp sương mờ bao phủ.

Người này là La Thanh Phong, cho dù tóc anh rối, ánh mắt anh có tia đỏ, nhưng anh ấy đúng là La Thanh Phong bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt cô. Hàn Hiểu rất muốn chạm lên mặt anh, nhưng một tay cô bị tay anh nắm lấy, một tay đang ôm Vodka nên cô không thể làm như thế.

Dường như nhận ra cô muốn làm gì, ánh mắt La Thanh Phong mỉm cười, bàn tay anh xiết chặt lấy tay cô rồi cúi người xuống, cẩn thận hôn lên môi cô.

Hàn Hiểu không động đậy. Nhưng chỉ có cô biết, khi anh tiến sát lại gần cô, cô muốn trốn tránh. Cảm giác này hoàn toàn lạ lẫm khiến cô hoảng hốt. Vì vậy, Hàn Hiểu kiễng mũi chân, nép sát người vào lòng anh. Cô dùng đầu lưỡi chạm lên môi anh rồi không do dự hôn anh thật sâu khiến anh thở gấp và nhắm mắt lại.

Cô không muốn anh nhìn thấy đôi mắt tỉnh táo của mình nên tiếp tục làm như thế.

La Thanh Phong hơi lùi lại, dịu dàng dựa đầu lên trán cô. Hàn Hiểu tựa vào ngực anh, bất giác cúi đầu. Ánh mắt của anh khiến cô không dám đối mặt.

“Vì sao?” Ngón tay La Thanh Phong nhẹ nhàng chạm lên môi cô, giọng nói buồn bã, không biết đang hỏi cô hay hỏi chính mình, **“Vì sao anh hôn em lại khiến em đau thương như thế?”**

https://thuviensach.vn

Chương 27: Chỉ là bệnh thái

Khuyết điểm duy nhất của cô ấy là quá yêu cậu, hoặc có thể nói là cô ấy quá chủ động yêu cậu. Bởi vì yêu cậu quá nên mới bị cậu xem thường."

Hàn Hiểu nghe đi nghe lại một bài hát không biết bao nhiêu lần nhưng cô không muốn ngồi dậy bấm chuột đổi sang chế độ tự động thay đổi bài hát. Mặc dù trong đêm yên tĩnh như thế này, tiếng hát chỉ khiến những buồn bã trong lòng cô càng lúc càng lớn, Hàn Hiểu vẫn yên lặng lắng nghe từng nốt nhạc.

Bài hát này Quách Dung Dung đã gửi vào máy tính của cô từ rất lâu, cô đã nghe qua vài lần nhưng không nhớ tên bài hát. Chỉ biết âm điệu rất nhịp nhàng, giọng ca sỹ nam trầm ấm và cuốn hút, ngoài những điều đó, bài hát không để lại cho cô bất kỳ ấn tượng sâu sắc nào. Hàn Hiểu vốn dĩ là người không muốn mất nhiều thời gian để nghe nhạc nhưng hôm nay khi nghe bài hát này, trời xui quỷ khiến thế nào cô lại chú ý đến lời bài hát, câu"Here I am" giống như một mũi tên xuyên vào tim cô.

Hàn Hiểu im lặng nằm trên thảm, tấm thảm lông dê New Zealand màu trắng giúp cô tránh được sự lạnh lẽo của nền nhà. Nằm trên tấm thảm mềm mại đó khiến cho người ta cảm thấy như đang được ôm trong lòng.

Đó là thứ đồ xa xỉ mà Hàn Hiểu tuyệt đối không thể mua nổi nhưng nó vẫn xuất hiện trong phòng của cô, dường như có một cô tiên nào đó đã làm phép.

Có thể người đó rất tâm lý đoán được cô có thể buồn đến mức ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn cử động nên chuẩn bị cho

https://thuviensach.vn

cô mọi điê`u kiện dễ chịu nhâ´t.

Hàn Hiểu hỏi mình: Rô´t cuộc tâ´t cả những điê`u này bă´t đâ`u từ bao giờ?

Đó là vì chiê´c bánh ga tô sô cô la khiê´n cô cảm thâ´y hạnh phúc, hay là vì khi cô mở mă´t sau giâ´c ngủ, thâ´y anh và cô chưa bao giờ có khoảng cách gâ`n gũi như thê´ và...cô chưa bao giờ nhìn thâ´y mặt anh bình thản và lặng yên như vậy?

Ánh mă´t của Hàn Hiểu nhìn lên cửa sổ trên đỉnh đâ`u.

Đêm trong thành phô´ mãi mãi không bao giờ có bâ`u trời xanh màu ngọc bích như trong truyện cổ tích. Màn đêm mơ hô`, mă´t thường không thể nhận biê´t được ánh sáng yê´u ớt khuâ´t sau những đám mây. Nhưng chúng ở đó, ngăn cách bởi những tâ`ng mây, yên lặng nhìn xuô´ng một cô gái không biê´t vì sao cảm thâ´y đau buô`n như cô.

Chúng ở đó nhưng không nhìn rõ được, không chạm vào được. Khoảng cách xa xôi như vậy khiê´n người ta cảm thâ´y tuyệt vọng.

Hàn Hiểu tin ră`ng, đă`ng sau những vì sao đó chă´c chă´n có những vị thâ`n đang đùa giỡn. Họ giữ những mong ước từ râ´t lâu của cô trong lòng bàn tay, khi cảm thâ´y buô`n chán mới cảm thông ban tặng cho cô, trái tim của cô đã mong chờ trong mòn mỏi quá lâu và có sự thay đổi khiê´n tâ´t cả trở nên vô nghĩa.

Hàn Hiểu tự hỏi chính mình: Nê´u anh â´y không điên rô` "cướp" toàn bộ nhân viên bị thương trên sàn thi công vê` Du Viên, nê´u anh â´y không mặc tạp dê` nâ´u thuô´c bổ cho cô, không đưa cô đi cưỡi ngựa, đi dạo, không gọi cô tỉnh dậy thoát khỏi cơn ác mộng đang bao vây cô, để cô dâ`n dâ`n bình tĩnh trong lòng anh â´y...

https://thuviensach.vn

Nê´u anh â´y không trói chặt chân tay cô lúc cô muô´n bỏ đi, và đẩy cô ra xa khi cô thực sự muô´n ở lại...

Vào lúc này, kê´t quả liệu có khác không?

Cô tìm lại trong hô`i ức hình ảnh của Anne Bạch, nhớ đê´n dáng vẻ tự tin của cô â´y khi ngẩng đâ`u bước xuô´ng thê`m, nhớ đê´n dáng vẻ nghiêng đâ`u mỉm cười của cô â´y khi nghe điện thoại trên bậc thê`m, nhớ đê´n những dâ´u â´n của cô â´y để lại trong lòng Hình Nguyên như thê´ nào và khoảng cách rõ ràng giữa hình ảnh của cô â´y so với một thứ đô` rởm như mình...

Hàn Hiểu không bao giờ nghĩ rằ`ng, trong cuộc đời mình có một ngày như thê´ này, một người hoàn toàn xa lạ có thể khiê´n cô đau lòng đê´n thê´.

Hàn Hiểu nhă´m hai mă´t lại, mệt mỏi hỏi chính mình: Nê´u có thể ở lại Du Viên tận mă´t nhìn thâ´y anh â´y "tung tăng nhảy nhót" trước mặt mình và nở nụ cười đáng ghét... sự ra đi của cô liệu có phải sẽ trở thành một điê`u đương nhiên hay không? Liệu cô có đau khổ đê´n tận xương tủy như thê´ này không?

Rõ ràng anh â´y đã không cho cô vê` suô´t một tháng, vì sao vào lúc này anh â´y không tiê´p tục ngăn cản? Có phải vì sự xuâ´t hiện của Anne Bạch? Hay là nói cách khác, trong mă´t anh â´y, sự tô`n tại của cô không còn quan trọng nữa... Anh â´y không hê` để ý đê´n việc cô sẽ phản ứng như thê´ nào?

Vì sao con người này luôn tàn nhẫn một cách thẳng thừng như thê´?

Vodka trèo qua cánh tay cô, giô´ng như một đứa trẻ đang làm nũng tiê´n lại gâ`n, vừa kêu khẽ vài tiê´ng, vừa lè lưỡi liê´m lên mặt cô.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu quay sang xoa cái đầ̀u mề̀m mại của nó, nói nhỏ: “Vodka, tao đúng là hế́t cách chữa rồ̀i. Tao luôn nghĩ rằ̀ng tao rấ́t tố́t, nhưng bản chấ́t của tao là xấ́u, tao đã lừa dố́i chính bản thân mình.”

Vodka rúc vào người cô, bắ́t đầ̀u cúi đầ̀u liế́m lông và móng chân của mình,

“Tao luôn muố́n về̀ đây, ở bên cạnh người ấ́y, nhưng lúc tao thật sự quay về̀, tao lại để rơi trái tim ở nơi đó.” Hàn Hiểu nhắ́m mắ́t, thở dài nhè nhẹ, “Vodka, tao là một cô gái không tố́t.”

Vodka không liế́m móng chân nữa, ngẩng đầ̀u nhìn cô, đôi mắ́t đen trong veo như thủy tinh nhìn cô ấ́m áp.

“Tao đang nhớ anh ấ́y, tao luôn nghĩ không biế́t anh ấ́y có bị chế́t không, muố́n dừng nhưng không dừng được.” Hàn Hiểu gố́i đầ̀u lên một cánh tay, dùng tay còn lại vuố́t ve đầ̀u Vodka, “Đây là kế́t quả mà tao luôn muố́n, anh ấ́y đã đem lại kế́t quả ấ́y cho tao, vì thế́ tao không thể dày mặt hố́i hận. Có lẽ thời điểm anh ấ́y cho tao tự do không thích hợp, có lẽ…”

Có lẽ “hiệu ứng Stockholm” thật sự đã xảy ra với cô giố́ng như anh nói. Hàn Hiểu hỏi mình: Nế́u dục vọng lúc này của cô chỉ là một dạng bệnh thái thì khi nào có thể hồ̀i phục? Nế́u đế́n tìm chuyên gia tâm lý, liệu cô có thể hồ̀i phục nhanh hơn không?

“Chỉ là bệnh thái”, cách nói này khiế́n Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm và cảm thấ́y hơi buồ̀n buồ̀n. Điề̀u này có nghĩa là cô đã tìm được cố́t lõi của vấ́n đề̀, chỉ cầ̀n điề̀u trị được “bệnh thái” này, cuộc số́ng của cô sẽ quay trở về̀ quỹ đạo cũ – nhận bản vẽ, kiểm tra bản vẽ, nghiệm thu hiện trường, lúc rỗi rãi hẹn hò với La Thanh Phong, chiêm ngưỡng những bức tranh anh ấ́y vẽ…

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu ôm lấy Vodka, cúi đầu hôn lên đầu nó, “Đi thôi, cưng. Chúng ta đi tắm, sau đó...mày ngủ trên giường của tao. Ai bảo mày có bộ lông dài và ấm áp như thế.”

Vodka thu người trong lòng cô, vẫy đuôi kêu vài tiếng nho nhỏ.

“Đặt tên là Vodka đi,” Anh cười rất tươi, “ Nó là một bé gái mà, lẽ nào cô không muốn mọi người đều thích nó sao...?”

Anh cười nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm... Trong ánh mắt đó có một ma lực khiến cô không thể chống cự và bị cuốn vào vòng xoáy đó. Cho dù cô giãy giụa như thế nào cũng không sao thoát ra được ánh mắt đó.

Anh giúp cô ôm chặt chú chó nghịch ngợm, hơi thở của anh phả xuống trán cô...

.....

Hàn Hiểu biết mình đang nằm mơ. Cô mơ hồ nhớ những cảnh đã xảy ra ở trong phòng ngủ của cô trước khi anh ấy rời đi. Lúc ấy, cô chưa hề nhận ra vị trí hàng rởm của mình rõ ràng như thế.

Cô cảm thấy ngón tay của anh trượt trên cánh tay cô rồi nâng cằm cô lên.

Chỉ nhìn nhau nhưng đủ khiến cô cảm thấy chao đảo như đang ở trong phòng thiếu không khí.

Cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt anh như thế... Có lẽ vì cô biết trong mắt anh có chứa một ma lực đáng sợ. Đó là một màn đen chứa đầy giông bão, nguy hiểm nhưng cuốn hút.

Hàn Hiểu thấy khuôn mặt anh ghé sát lại gần cô đầy mê hoặc, đôi mắt đen sáng long lanh như có lửa trong đó. Tất cả những

https://thuviensach.vn

buồn bã trong lòng Hàn Hiểu cháy bùng lên khi anh ấy ghé lại gần...

Hàn Hiểu tỉnh dậy trong trạng thái hoa mắt vì khó thở như bị thiếu dưỡng khí, mồ hôi chảy khắp mặt, ngực cô nặng trịch như bị một vật gì đó đè lên, đưa tay sờ mới nhận ra đó là Vodka đang ngủ ngon lành.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong đêm yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy bất an.

Tim Hàn Hiểu đập mạnh, tay cô run run cầm lấy điện thoại trên tủ ở đầu giường, quả nhiên là một số điện thoại lạ.

Hàn Hiểu run run ấn nút nghe, tiếng một phụ nữ lạ vang lên xóa tan sự yên lặng của đêm đen, “Hàn Hiểu phải không? Tôi là Anne Bạch.”

Cho đến khi ngồi ở nhà hàng, Hàn Hiểu vẫn do dự không biết có nên gặp Anne Bạch không.

Đầu tiên là vì cô ấy là chị dâu của La Thanh Phong. Từ khi biết thái độ của bà La qua lời mẹ cô kể, Hàn Hiểu có cảm giác đề phòng với tất cả họ hàng của La Thanh Phong. Mặc dù La Thanh Phong luôn nhấn mạnh chị dâu của anh ấy tính cách thoải mái như thế nào, chu đáo như thế nào khi đối xử với người khác và được mọi người yêu quý, nhưng những lời khen ngợi đó chỉ có tác dụng khiến cho lòng tự tin của Hàn Hiểu bị mất đi mà thôi.

Hòa ra người này...lại ưu tú đến thế.

Một người tính cách điềm đạm như La Thanh Phong dùng những từ ngữ như thế ca ngợi cô ấy, Hình Nguyên yêu cô ấy đến mức đi tìm bóng dáng của cô ấy trên người phụ nữ khác. Ngay cả Vu Dương

https://thuviensach.vn

là một người phụ nữ không biết lý lẽ cũng từ bỏ mọi thủ đoạn của mình, cam tâm tình nguyện kết bạn với cô ấy...

Lúc nghĩ đến đó, trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy hơi chua xót. Cô đã sống trên đời hai mươi bảy năm nhưng chưa được ai khen ngợi như thế, ngoài vấn đề công việc. Thậm chí La Thanh Phong cũng chưa bao giờ nói một câu "thích" với cô.

Chưa bao giờ.

Gặp một người phụ nữ luôn trang điểm tinh tế, không những thành công trong sự nghiệp mà còn giỏi giao tiếp, Hàn Hiểu cảm thấy tự ti. Bởi vì cô chưa bao giờ giỏi nói chuyện, không biết ăn mặc đẹp, ngay cả trang điểm... Cô đánh phấn nền cũng không đều, càng không nói đến mức độ cao hơn như kẻ lông mày...

Người như cô sao có thể so sánh với hình ảnh nữ thần trong mắt Hình Nguyên?

Cho dù trong lòng biết rõ như thế nhưng cô vẫn cảm thấy buồn. Hàn Hiểu nghĩ: Người tình trong mộng của anh ấy ưu tú như thế có gì liên quan đến cô? Bệnh của cô đúng là không nhẹ.

Hàn Hiểu cầm lấy tách trà, suy nghĩ xem có nên đi khám bác sỹ tâm lý không, liệu có cần nhờ Thôi Hạo nghe ngóng tình hình không? Mặc dù anh ấy là bác sỹ chỉnh hình, nhưng cũng có thể coi là cùng ngành với bác sỹ tâm lý.

Lúc La Thanh Phong gọi điện thoại xong quay trở lại phòng, Hàn Hiểu vẫn giữ nguyên tư thế như lúc anh rời đi, tay cầm tách trà và ngồi thẫn thờ.

Từ khi quay về, cô luôn có dáng vẻ như thế. Nhưng nếu anh hỏi cô lại không nói gì. Dường như cô đang tạo cho mình một lớp vỏ bảo

https://thuviensach.vn

vệ và ngăn anh ở bên ngoài.

La Thanh Phong đã nghe ngóng tình hình của Hàn Hiểu trước khi cô vê` qua Anne Bạch, cô cười với vẻ ranh mãnh, "Điê`u này cho thâ´y rõ cậu không hiểu cô â´y nhiê`u. Có lẽ vì không hiểu nên cậu mới cảm thâ´y mình đang bị cuô´n hút..."

La Thanh Phong ngạc nhiên: "Vậy sao?"

Anne Bạch lại cười, "Tình cảm đã qua đặt trước mặt cậu nhưng đáng tiê´c là cậu không biê´t trân trọng. Mặc dù tính cách của cô â´y nóng vội, nhưng theo tôi, **khuyê´t điểm duy nhâ´t của cô â´y là quá yêu cậu, hoặc có thể nói là cô â´y quá chủ động yêu cậu. Bởi vì yêu cậu quá nên mới bị cậu xem thường."**

Chủ đê` nói chuyện chuyển sang hướng mà La Thanh Phong không thích. Không giô´ng như lời lẽ nặng nê` của mẹ, Anne Bạch có thể đánh trúng vào điểm yê´u của anh, khiê´n anh không chô´ng cự được. Trong mă´t của Anne Bạch, La Thanh Phong luôn là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

La Thanh Phong không thích cảm giác này, bởi vì khi nói chuyện với cô â´y anh không chiê´m được thê´ thượng phong. Anh biê´t trong lời nói của cô có lỗ hổng nhưng không sao nă´m bă´t được. Cảm giác này khiê´n người ta bực bội nên anh thường tránh phải tiê´p xúc với Anne Bạch.

"Hiểu Hiểu, anh phải vê` phòng tranh." La Thanh Phong ngô`i đô´i diện với Hàn Hiểu, tỏ vẻ xin lỗi khi ngă´t dòng suy nghĩ của cô, "Các tác phẩm trong phòng tranh ký đợt vừa rô`i đặt không đúng thứ tự, anh phải vê` xem thê´ nào." Anh không nói với cô phòng tranh đã ngừng hoạt động nên cũng không giải thích với cô phòng tranh quay lại hoạt động như thê´ nào.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu gật đầu.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô khiến La Thanh Phong cảm thấy không yên lòng, anh lại nói: “Chị dâu anh đang đi trên đường, vài phút nữa là đến. Chị ấy là người rất dễ chịu.”

Hàn Hiểu lại gật đầu.

La Thanh Phong rất muốn chạm tay lên mặt cô nhưng vẻ vâng lời của cô khiến anh không đưa tay lên nữa.

Sau khi cô uống được nửa tách trà nóng, Anne Bạch xuất hiện.

Hàn Hiểu không ngờ cô ấy đưa Vu Dương đến, càng không ngờ rằng, Vu Dương luôn không vừa mắt với mình lại giống như một con người khác khi ở trước mặt Anne Bạch, lúc ngồi xuống còn gật đầu chào cô, mặc dù thái độ vẫn không vui vẻ gì.

Có cảm giác không thật, liệu có phải ngay cả cô ấy cũng bị quỷ nhập hồn không?

Một nồi lẩu tinh xảo được mang đến, Hàn Hiểu thấy Vu Dương vụng về cầm đũa, bất giác nhớ đến nhận xét của La Thanh Phong về cô ấy, “Ở nước ngoài muốn ăn đồ Trung Quốc, ở Trung Quốc lại muốn ăn món ăn nước ngoài...” Hàn

“Cầm thế này,” Anne Bạch giải thích, “Tay không được cầm gần phía trước quá.’ Sau đó ngẩng đầu cười xin lỗi Hàn Hiểu, “Xin lỗi, cô gái này rất ít khi ăn đồ Trung Quốc.”

Hàn Hiểu cười, không nói gì. Trong lòng nghĩ: Ít ăn đồ Trung Quốc...có gì phải xin lỗi?

“Cuộc phẫu thuật của anh Hình rất thành công, hồi phục rất tốt.” Anne Bạch vừa nói chuyện với cô, vừa giúp Vu Dương gắp thịt

https://thuviensach.vn

và rau cho vào nô`i, “Sức khỏe của anh â´y không tô`i, giô´ng hệt một con bò rừng, vì thê´ cô không phải lo lă´ng.”

Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ là cô â´y đang nhă´c đê´n người đó...

“Đô` biê´n thái đó!” Vu Dương khổ sở câ`m đũa, không kiê`m chê´ được hừ một tiê´ng, “Óc to nhưng không có não!”

Hàn Hiểu phun cả trà ra khỏi miệng.

Anne Bạch vừa giúp cô lâ´y khăn giâ´y, vừa cười và giải thích, “Cô đừng hy vọng một đứa trẻ lớn lên ở nước ngoài có thể dùng từ chuẩn xác. Vu Dương nói tiê´ng Trung như vậy cũng là không tô`i, mặc dù ý nghĩa có sai lệch một chút.”

Hàn Hiểu vừa ho vừa nghĩ: Ý nghĩa... chỉ sai lệch một chút thôi sao?”

Anne Bạch nhìn Vu Dương, cười nói: “Câu nói của cậu, chúng ta nên nói thê´ này: Cơ thể phát triển, đâ`u óc sẽ đơn giản. Có vẻ như giáo viên dạy tiê´ng Trung Thanh Phong dạy dỗ không ra sao rô`i.”

Vu Dương chau mày đập vào tay cô â´y, nét mặt có một thái độ gì đó râ´t đáng ngờ.

Hàn Hiểu không hê` thâ´y hứng thú với trò đùa của họ, do dự một lát cô thẳng thă´n hỏi Anne Bạch: “Anh â´y... trúng đạn à? Vì sao?”

Anne Bạch lă´c đâ`u, “Xung đột trong làm ăn, ai biê´t được.”

Hàn Hiểu nhìn xuô´ng khuâ´y nước sô´t trong bát.

Đây là nhà hàng lẩu nổi tiê´ng của thành phô´ T, độc đáo nhờ hương vị đặc biệt của nước sô´t nhưng cô không cảm thâ´y ngon miệng. Trong đâ`u óc cô chỉ có hình ảnh những người đứng bên ngoài

https://thuviensach.vn

trong khi phẫu thuật cho Hình Nguyên... Nế́u bên nào đó tranh thủ lúc anh ấy bị thương để ra tay...

Vu Dương để ý thấ́y phản ứng của cô, ánh mắ́t sáng lên nhưng không nói gì.

“Cô sợ máu à?” Anne Bạch đột ngột hỏi.

Hàn Hiểu ngạc nhiên hỏi lại: “Cô nghe điề̀u đó từ đâu?”

“Tôi đoán thôi.” Anne Bạch nhún vai, “Hình Nguyên nhấ́t quyế́t không để cô vào, kỳ lạ. Tôi vẫn nghĩ là do cô sợ máu.”

Có một thứ gì đó đột nhiên xuấ́t hiện trong lòng Hàn Hiểu rồ̀i lớn dầ̀n lên.

“Đừng nghĩ lung tung,” Vu Dương tỏ vẻ coi thường nhìn cô, “Anh ấy lo lắ́ng cho cô. Con người biế́n thái này, tự nhiên có thể làm một việc kỳ lạ như thế́.”

Hàn Hiểu không biế́t thứ gì đó đang lớn lên trong lòng mình, giố́ng như sương mù, cô không sao nhìn rõ được. Ẩn giấ́u sau làn sương mù đó, cảm giác đau khổ trong lòng cô dịu đi.

Hàn Hiểu thở thật sâu, thầ̀m nhắ́c đi nhắ́c lại trong đầ̀u – bệnh thái, bệnh thái, buổi chiề̀u nên đi khám bác sỹ tâm lý... Sau đó lấ́y ra một chiế́c thẻ trong túi, đẩy tới trước mặt Vu Dương.

“Gì thế́?” Vu Dương ngạc nhiên.

“Trước khi đi tôi có nói với Johnny sẽ gửi tiề̀n mua chó cho anh ấy.” Hàn Hiểu tiế́p tục thở thật sâu, giọng nói hơi buồ̀n buồ̀n, “Nhưng thư ký Lưu vẫn hay gọi cho tôi nói, anh ấy không dám nhận...”

https://thuviensach.vn

“Cắt!” Vu Dương lườm cô, “Đừng hy vọng vào tôi, tôi cũng không dám nhận. Nếu tôi nhận tấm thẻ này, anh ấy sẽ cắt tôi làm nhân bánh bao không biết chừng.” Ngừng một lát, cô nói tiếp, “Cô biết rõ anh ấy làm những trò này để cô vui còn cố tình tính toán sòng phẳng với anh ấy, cô thật là người đạo đức giả.”

Anne Bạch không hài lòng với cách ăn nói đó, đá chân cô ta dưới bàn.

Hàn Hiểu không phản đối. Cô cúi đầu nên không nhìn thấy ánh mắt của Vu Dương nhìn cô. Ánh mắt đó chứa đầy mâu thuẫn, dường như vừa muốn xé vụn cô, vừa tính toán xem làm thế nào để tránh né những rắc rối có thể trút lên đầu cô ta...

Khi Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, cô ta nhanh chóng giấu đi suy nghĩ của mình, cúi đầu gắp tôm.

Anne Bạch yên lặng nhìn cảnh đó, trong lòng có vẻ không yên tâm bởi cô nhớ rõ Vu Dương không thích ăn tôm.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cô ấy muốn... thử như vậy?

https://thuviensach.vn

Chương 28: Vận mệnh mở sai cửa

Nhưng, tôi có thể khổ sở nhưng không thể hèn mọn thấp kém, nếu ngay cả thứ tình cảm tôi đang nâng niu trên tay cũng hèn mọn thấp kém thì lòng kiêu hãnh của tôi còn lại những gì?

Nhìn thấy người xuất hiện trước mặt mình là Vu Dương chứ không phải là Anne Bạch, La Thanh Phong hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì. Anh quá tin tưởng vào Anne Bạch nên một lần nữa quên mất một sự thật, Vu Dương là bạn thân của Anne Bạch.

La Thanh Phong cảm thấy không vui nhưng khách ngồi trong phòng uống cà phê trên tầng hai khách sạn không đông, Vu Dương đã nhìn thấy anh. Nếu lúc này anh quay người bỏ đi thì quá thất lễ.

"Cô tìm tôi?" La Thanh Phong ngồi xuống đối diện với cô, giọng điệu có vẻ không vui, "Vì sao phải mượn danh nghĩa của Anne Bạch?"

Vu Dương cười, hỏi anh: "Anh muốn uống gì?"

La Thanh Phong lắc đầu.

Trời đã bắt đầu chuyển lạnh, mặc dù nhiệt độ trong khách sạn không thấp nhưng nhìn thấy cốc cà phê đá trước mặt Vu Dương, La Thanh Phong vẫn khuyên cô theo thói quen: "Dạ dày của cô không tốt, không nên uống nhiều đồ lạnh."

Đôi mắt to như búp bê của Vu Dương chớp chớp, "Anh vẫn còn nhớ dạ dày của tôi không tốt sao?"

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong cười khổ sở, “Nói chuyện hà tấ t phải căng thẳng như thế sao?”

Vu Dương nhìn xuống nghĩ ngợi rồ i nói nhỏ: “Gầ n đây tôi luôn nhớ đến những ngày trước khi chúng ta về đây. Leo, nếu chúng ta ở Đức, mọi việc sẽ không xảy ra như bây giờ phải không?”

La Thanh Phong không nói gì.

“Tôi đã hẹn bác gái lát nữa đi dạo phố, anh đi không?” Vu Dương chủ động chuyển chủ đề.

“Rốt cuộc cô tìm tôi có việc gì?” La Thanh Phong không muốn kéo dài câu chuyện nữa. Sau khi hai người tranh cãi nhiều như thế, giờ kéo cờ hòa bình ngồi nói chuyện phiếm, giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra không phải là một điều quá lạ lùng sao?

Trong ánh mắt của Vu Dương hiện lên suy nghĩ gì đó nhưng anh không hiểu được, điều này khiến anh cảnh giác theo bản năng. Nhưng Vu Dương chỉ đặt cốc xuống rồ i ngẩng đầu nhìn anh, nói một cách thẳng thắn: “Chúng ta quay về thôi.”

“Gì?” La Thanh Phong ngạc nhiên, “Quay về?”

Vu Dương gật đầu rất dứt khoát, “Chúng ta quay về Đức, không quay lại đây nữa. Ở đó anh có phòng làm việc, có đối tác làm ăn rất tốt. Anh có tài, có thể tạo dựng sự nghiệp cho mình. Nhưng ở đây... Thổ nhưỡng ở đây không hợp với anh.”

La Thanh Phong sau khi kinh ngạc định thần lại, cúi đầu cười, “Cô thấy như vậy sao?”

Vu Dương gật đầu, trong lòng đầy hy vọng.

https://thuviensach.vn

Động tác gật đầu của cô quá chắc chắn khiến La Thanh Phong không biết nên tiếp tục nói gì. Yên lặng hồi lâu, cảm giác lạc lõng khiến ánh mắt của Vu Dương trở nên buồn bã, “Anh không muốn sao?”

La Thanh Phong vẫn không nói gì. Có những điều không cần nói hai người đều có thể hiểu, hà tất phải nói ra từng chữ khiến người ta bị tổn thương?

“Nhưng...không phải bác trai bác gái đều đi sao? Ở đây...” Vu Dương không nói tiếp, chưa bao giờ cô nói nhỏ nhẹ với người khác như vậy. Con người này luôn khiến cô phải vượt quá giới hạn hết lần này đến lần khác. Nghĩ đến đây, cảm giác giận dữ trong lòng đột nhiên trỗi dậy, “Vì cô ta sao?”

La Thanh Phong nhìn cô, ánh mắt điềm tĩnh nhưng Vu Dương có thể nhìn thấy vẻ không vui trong đó. Thái độ của anh giống như một cơn lốc thổi bùng lên ngọn lửa tức giận trong lòng, “Tôi ngốc, thật ra anh cũng ngốc! Thậm chí anh còn không bằng tôi, ít nhất tôi cũng chưa bao giờ tự lừa dối bản thân mình!”

Mặt La Thanh Phong biến sắc.

Ánh mắt sắc lạnh của Vu Dương nhìn anh đầy oán trách, “Nhìn xem, quả nhiên là anh biết. Anh biết tôi nói gì, đúng không?”

Đầu ngón tay của La Thanh Phong hơi run, ánh mắt anh trở nên trầm tư.

“Quả nhiên vật họp theo loài, người chia theo bầy, có câu nói như vậy đúng không?” Vu Dương liếc nhìn anh, cười lạnh lùng, “Cô gái đó thật ra cũng đang lừa dối chính mình. Rõ ràng là rất lo lắng cho vết thương của anh tôi, nhưng lại...” Nói đến đây, Vu Dương giữ tay La Thanh Phong lúc đó đang định bỏ đi, nhấn mạnh từng chữ,

https://thuviensach.vn

“Thật ra anh hiểu rõ hơn ai hết đúng không? Anh rất nhạy cảm với những việc anh để ý đến.”

La Thanh Phong gạt tay cô, “Đây là việc riêng của tôi!”

“Việc riêng.” Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, “Nói như thế… Tôi bây giờ không còn nằm trong phạm trù việc riêng của anh nữa sao?”

La Thanh Phong không nói gì. Trong quan niệm của anh, đàn ông không thể tranh cãi với phụ nữ, đặc biệt là ở nơi công cộng.

“Đã từng như thế phải không?” Vu Dương hỏi dồn, “Phải không? Phải không?”

La Thanh Phong quay người bỏ ra ngoài.

“La Thanh Phong, anh không muốn thừa nhận, hay không dám thừa nhận?” Giọng Vu Dương lạnh như băng, cô không nói to nhưng anh có thể nghe rõ từng chữ, “Nếu ngay cả dũng khí anh cũng không có thì anh đừng trách tôi…” La Thanh Phong không nghe những lời tiếp theo, cũng không cần phải nghe. Người phụ nữ này lúc phát điên luôn nói ra những lời mà cô ta cũng không hiểu nổi, anh đã sớm được lĩnh giáo điều này.

Qua lời kể của mẹ, Hàn Hiểu biết bố mẹ của La Thanh Phong đang ở thành phố T. Đương nhiên, cuộc gặp gỡ tình cờ không hề vui vẻ giữa hai bà mẹ cũng được mẹ Hàn Hiểu kể không chỉ một lần.

Không có ai muốn nhìn thấy bố mẹ bị tủi thân vì mình. Nhưng cô không thể giải tỏa tâm sự này với La Thanh Phong. Hàn Hiểu không biết nên làm gì, cô chỉ có thể tránh nhắc đến vấn đề nhạy cảm này trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Vì thế, một lần nữa Hàn Hiểu nhận ra rằng, cô đã hình thành một thói quen mới trong tính cách của mình khiến người khác cảm thấy không vui, đó là tự lừa dối. Không hiểu rõ nên cố tình trốn tránh rồi điềm nhiên nhận ra những điều mình cảm nhận mơ hồ biến mất sau khi cố tình quên.

Đáng tiếc cuộc sống luôn đem đến những điều bất ngờ, đột ngột khiến người ta không kịp trở tay.

Ví dụ như lúc này.

Đang ngồi trong xe, Hàn Hiểu nhìn thấy La Thanh Phong bước ra từ cửa khách sạn, không biết Anne Bạch hẹn anh ấy đến nói chuyện gì khiến mặt anh xầm xì như trời mưa.

Hàn Hiểu mở cửa xe, vừa mới gọi một câu: "Thanh Phong, anh..." thì nghe thấy phía sau có tiếng gọi rất nghiêm khắc: "Thanh Phong, sao con lại ở đây?"

Hàn Hiểu quay đầu lại nhìn vị "phu nhân họ La" đã được nghe kể.

Quả nhiên giống hệt miêu tả của mẹ cô: mặt đầy sát khí. Hàn Hiểu đang thầm than thở sao vẻ mặt của một người lại có thể sinh động như thế, bỗng nhiên cô nhìn thấy người xuất hiện sau lưng La Thanh Phong, mặc một bộ đồ màu xanh ngọc bích nho nhã nhưng rõ ràng không phải là Anne Bạch.

Vì sao La Thanh Phong phải nói dối cô?

Hàn Hiểu dừng bước, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh ấy và Vu Dương chưa bao giờ cắt đứt hoàn toàn liên lạc, cô luôn biết điều đó, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy buồn như thế. Thật ra cô đã luôn nhẫn nhịn chuyện này. Vì sao cô có thể ở

https://thuviensach.vn

bên anh ấ y, cô ́ gă ́ng giả vờ như không hê ̀ nhận ra sự thật – đúng là tự lừa dô ́i chính mình.

Cảm giác đó chưa bao giờ khiê ́n cô căm ghét mình như thê ́.

“Đàn ông phóng túng trước khi kê ́t hôn, điê ̀u này mẹ có thể hiểu.” Sau lưng cô, Trương Ngọc mặt đă ̀ng đă ̀ng sát khí lạnh lùng như băng nói: “Nhưng vô đạo đức như thê ́ này, người quen nhìn thâ ́y sẽ không hay.”

Đâ ̀u ngón tay Hàn Hiểu bă ́t đâ ̀u run rẩy. Lúc trước, chă ́c chă ́n bà â ́y đã dùng những lời lạnh lùng như vậy làm đau lòng bô ́ mẹ cô. Mẹ cô là người râ ́t tự trọng, cả cuộc đời luôn hiê ́u thă ́ng và chưa bao giờ bị ai đả kích!

Hàn Hiểu gạt tay La Thanh Phong, ngẩng đâ ̀u nhìn vẻ mặt đă ́c ý của Vu Dương rô ̀i nhìn sang điệu bộ khổ sở của La Thanh Phong, thở thật sâu để có thể nói thật bình tĩnh, “Cháu luôn nghĩ, một người đàn ông như La Thanh Phong chă ́c chă ́n sẽ có xuâ ́t thân từ một gia đình có giáo dục, thâ ́u tình đạt lý. Bây giờ nhìn lại mới biê ́t cháu đã nghĩ sai.” Nhìn thâ ́y mặt Trương Ngọc biê ́n să ́c, trong lòng Hàn Hiểu cảm thâ ́y râ ́t thoải mái nên cô tiê ́p tục nói thẳng thă ́n, “ Cháu không để ý đê ́n thái độ của bác, phu nhân La, bởi vì cháu không thích bác gâ ́p nhiê ̀u lâ ̀n.”

“Cô nghĩ nhiê ̀u quá,” Trương Ngọc kéo tay Vu Dương, să ́c mặt đen lại, “Với người không có liên quan đê ́n họ La chúng tôi, không câ ̀n nói đê ́n thích hay không thích. Hơn nữa, gia đình chúng tôi cũng không thể qua lại với gia đình không có giáo dục.”

Hàn Hiểu biê ́t Trương Ngọc đang nhớ đê ́n cuộc gặp không vui vẻ gì với bô ́ mẹ cô lâ ̀n trước, ai cũng có quyê ̀n không vui vẻ, nhưng cách nói của bà ta khiê ́n Hàn Hiểu vô cùng tức giận.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu bất giác bước lên phía trước liền bị La Thanh Phong giữ tay lại, sa sầm nét mặt, “Hiểu Hiểu, em đừng như vậy.”

Hàn Hiểu gạt tay anh ra, trong lòng cảm thấy đau đớn. Làm khó gia đình anh ấy khiến anh ấy khó chịu, vậy lúc trước anh ấy không nghĩ đến việc bố mẹ của người khác cũng có thể buồn sao?

Bỗng nhiên cô nghĩ, sau khi xảy ra chuyện không vui đó, La Thanh Phong chưa bao giờ xin lỗi, chưa từng nói chỉ một câu “ đừng để bụng” với bố mẹ cô.

Lẽ nào... chỉ vì tôi thích anh, dày mặt theo đuổi anh mà cả gia đình tôi bị anh khinh thường sao?

Căn cứ vào đâu?!

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy lạnh lẽo.

Cô không phải là chiến sỹ, cũng chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày cô lại nghênh chiến với cả gia đình của một người đàn ông nào đó. Cuộc sống gia đình trong tưởng tượng của cô chưa bao giờ như thế.

Một lần nữa, Hàn Hiểu gạt tay La Thanh Phong, cô bỏ đi không quay đầu lại.

Sau lưng, La Thanh Phong gọi tên cô, giọng có vẻ hơi tức giận, “Hiểu Hiểu!”

Hàn Hiểu nghĩ, nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ cảm kích lao lại bởi vì anh chủ động lên tiếng giữ cô lại khi cô bỏ đi.

Nhưng bây giờ... cô không còn một chút vui mừng nào nữa.

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ: Tôi đã thích anh không tính toán, thích từ rất lâu, rất lâu rồi... Nhưng sở thích của tôi đã thay đổi. Khi tôi vượt qua mọi thứ, muốn chạm đến sự thật đằng sau viễn cảnh trước mắt, vận mệnh đã mở nhầm cửa, đưa một người đàn ông khác đến trước mặt tôi.

Tôi luôn nghĩ tôi có thể sửa chữa sai lầm này. Nhưng... không được, tôi không làm được. Lúc tôi dối diện với mẹ anh, cuối cùng tất cả mọi thứ đều hiện lên trước mắt tôi, khiến tôi không có cách nào tiếp tục tự lừa dối mình nữa.

Tôi thật sự thích anh. Hàn Hiểu nghĩ, tôi thật sự muốn thích anh mãi như vậy... vì khi tôi gặp anh, cảm giác thích anh đã trở thành một thói quen thâm căn cố đế.

Nhưng, tôi có thể khổ sở nhưng không thể hèn mọn thấp kém, nếu ngay cả thứ tình cảm tôi đang nâng niu trên tay cũng hèn mọn thấp kém thì lòng kiêu hãnh của tôi còn lại những gì?

Hồ Đồng mở cửa văn phòng, thấy có rất nhiều linh kiện đặt bừa bãi trên bàn làm việc. Ông rất ngạc nhiên, cười nói: "Bộ phận giám sát kỹ thuật của chúng ta biến thành cửa hàng tạp vụ từ lúc nào thế?"

Hai người đang vùi đầu vào làm việc ngẩng đầu lên, một người là Lưu Thành bên thi công, một người là Hàn Hiểu. Hàn Hiểu vẫn ngậm tua vít trên miệng, thấy ông vào, gật đầu chào rồi lại tập trung lên vỏ đồng hồ.

"Tôi vừa lấy về chưa đến hai tiếng đồng hồ đã bị hai người mổ xẻ thành tám mảnh rồi, chà chà, nhanh tay quá." Hồ Đồng kéo ghế ngồi xuống, quay đầu hỏi anh Lưu, "Không bận sao?"

https://thuviensach.vn

Tuổi của Lưu Thành khoảng từ bố´n mươi đế´n năm mươi, vì suố´t ngày chạy ngoài hiện trường nên da mặt cháy nă´ng, đôi mă´t râ´t có hồ`n. Anh nhận lâ´y điê´u thuố´c lá Hồ` Đồ`ng đưa cho rồ`i cười nói: "Đưa người đế´n nhận đồ`ng hồ`, đúng lúc gặp Tiểu Hàn đang tháo ra xem. Đây là đồ`ng hồ` mới mà, chưa thâ´y bao giờ nên mở ra cùng xem."

Theo quy định, tâ´t cả mọi máy móc thiê´t bị của hệ thố´ng đề`u do bên Hải Công mua, lúc lă´p đặt bên thi công mới tới nhận từ kho của Hải Công. Anh Lưu là nhân viên kỹ thuật của bên thi công, việc đế´n lâ´y đồ`ng hồ` theo tiế´n độ công trình do anh phụ trách.

Hồ` Đồ`ng nghe thâ´y thể liên tục lă´c đầ`u, "Tiểu Hàn, tôi không ngờ gan cô to thê´, chưa nhìn thâ´y bao giờ mà dám tháo ra..."

Hàn Hiểu bỏ chiê´c tua vít ra khỏi miệng, không bộc lộ cảm xúc gì thản nhiên nói: "Không phải là có sách hướng dẫn sử dụng sao?"

Hồ` Đồ`ng tiế´p tục lă´c đầ`u, "Trên sách hướng dẫn sử dụng không có ký hiệu vị trí của từng con ô´c. Lại để trên chiê´c bàn lớn như thê´ này, nê´u mâ´t vài linh kiện thì..."

Hàn Hiểu không kiề`m chê´ được mím miệng cười, "Căn cứ theo kinh nghiệm tháo đồ`ng hồ` râ´t nhiề`u lầ`n của cháu, thông thường không thể rơi linh kiện được, khả năng lớn hơn là sẽ thừa ra vài linh kiện."

Lưu Thành cũng cười, "Đúng. Sau khi lă´p lại, thường là sẽ thừa ra vài thứ..."

Hồ` Đồ`ng bị hai người trêu, lă´c đầ`u không biê´t phải nói gì: "Hơn một trăm ngàn..." Mới nói được nửa câu, Hàn Hiểu lâ´y ra một thứ to bă`ng lòng bàn tay trên vỏ đồ`ng hồ`, giơ lên trước mặt Lưu Thành, "Giá trị báo động được cài đặt thông qua hai nhóm dây này."

https://thuviensach.vn

Hô` Đô`ng vội vàng tiế´n lại gâ`n hỏi: “Nhiê`u nhâ´t có thể thêm mâ´y điểm?”

“Tám.” Anh Lưu trả lời câu hỏi này hộ Hàn Hiểu, anh vừa mới đọc qua sách hướng dẫn.

“ Có cổng mã B C D không?” Hô` Đô`ng lại hỏi.

“Chỉ có hai model A, C mới có, cái này không có.” Hàn Hiểu lă´c đâ`u, “Khi nào chúng ta lâ´y model C tháo ra xem thê´ nào?” Nửa câu sau là cô nói riêng với Hô` Đô`ng.

Hô` Đô`ng cúi đâ`u suy nghĩ một lát, “Không phải là không được, dù sao đê`u có hàng dự phòng...” Ngẩng đâ`u lên đã thâ´y Hàn Hiểu đang cười trộm với Lưu Thành nên vội vàng bổ sung, “Này, có thể tháo ra nhưng phải lă´p vào nguyên xi cho tôi, nê´u không tôi sẽ không có cách nào nói chuyện với bên cung ứng đâu...”

Hàn Hiểu vội vàng gật đâ`u liên tục.

Hô` Đô`ng không yên tâm nhâ´n mạnh, “Không được thừa ra linh kiện nào! Đương nhiên cũng không được thiê´u!”

“Không sao!” Hàn Hiểu vội nói, “Chỉ câ`n lă´p lại nguyên xi thôi mà.”

Cô trả lời râ´t nhanh khiê´n Hô` Đô`ng thở phào nhẹ nhõm, “Được, cô hãy thu dọn đô´ng đô` này đi, cũng đê´n giờ vê` rô`i, tôi tiện đường đưa cô vê`.” Nhà của ông ở khu vực thành phô´, lại có xe nên nê´u trùng giờ, Hàn Hiểu cùng mọi người trong văn phòng thường đi cùng xe ông vê` nhà.

Dù sao cũng là ngày đâ`u tiên cô quay vê` công ty làm, ngô`i suô´t nên cảm thâ´y hơi mệt, nê´u đứng lâu vê´t thương ở chân vẫn

https://thuviensach.vn

đau. Hàn Hiểu đang lo lắ ng không biế t đi xe buýt có chỗ ngồ i không, gặp Hồ Đồ ng thật đúng lúc.

“Hôm khác cháu mời chú ăn cơm!” Hàn Hiểu cảm kích.

“Được, nhưng tôi không dám.” Hồ Đồ ng cười, “Nghe nói bạn trai của cô râ t giỏi, có máy bay trực thăng riêng, trực tiế p đế n sàn thi công đón người. Sau này biế t cô mời tôi ăn cơm, nổi cơn tức giận ra tay với tôi thì sao?”

Hàn Hiểu không biế t nên nói thế nào, đành cười một cách ngô c nghê ch.

Nghỉ phép một tháng, sau khi quay lại với nhận ra, chuyện liên quan đế n tình cảm của mình đã được đặt ra đế n N giả thiế t...

Giả thiế t một: Người đàn ông của Hàn Hiểu là người đứng đầ u xã hội đen, muố n tướng mạo có tướng mạo, muố n gia thế có gia thế ... Về việc vì sao chọn Hàn Hiểu... không rõ nội tình.

Giả thiế t hai: Hàn Hiểu thật ra là người tình của ông chủ xã hội đen, kế t quả cô lại đi bao bọc một người khác, bị ông chủ xã hội đen cảnh giác nên cho trực thăng đế n đón đi để trừng phạt. Về việc vì sao ông chủ xã hội đen để ý đế n một người bình thường như Hàn Hiểu... xem giả thiế t một.

Giả thiế t ba: Ông chủ xã hội đen không phải là bạn trai của Hàn Hiểu mà là chủ nợ. Nghe nói, Hàn Hiểu vay ông ta một số tiề n râ t lớn với lãi suâ t cao, chủ nợ sợ cô trố n nợ nên tìm mọi cách để bảo vệ sự an toàn cho cô. Về số tiề n nợ là bao nhiêu... cũng không rõ.

.....

Hàn Hiểu dở khóc dở cười. Vì sao sức tưởng tượng của mọi người lại lớn đế n thế ?

https://thuviensach.vn

Khi xe của Hồ Đồng chạy ra khỏi cổng Hải Công, Hàn Hiểu nghĩ, những người chưa đi làm dự án đều nghĩ xấu cho người khác, đúng là nhàn rỗi quá nên gây sự.

Lúc Hàn Hiểu xuống xe ở đầu đường, Hồ Đồng lại đặc biệt dặn dò cô một lần nữa: "Lúc cô lắp đồng hồ tôi đã thấy thừa ra hai con ốc và một thanh gì đó, ngày mai cô phải lắp lại. Nếu không, tôi sẽ báo lên trên cắt tiền thưởng của cô!"

Lại lôi tiền thưởng ra nói chuyện!

Hàn Hiểu lườm một cái, "Chú yên tâm, ngày mai cháu sẽ đến sớm lắp lại!"

https://thuviensach.vn

Chương 29: Điểm then chốt của vấn đề

Nê´u ngay cả cô â´y cũng không biê´t thích anh vì điểm gì, anh vì cô â´y "thích" mà chấ´p nhận cô â´y, chuyện này là sao?

Phô´ ăn vặt náo nhiệt nhâ´t vào khoảng chín, mười giờ tô´i, dường như mọi quán ăn đê`u đông chặt khách. Mùi thơm của đô` nướng, rán và thức ăn hòa quyện vào nhau, dường như ngay cả không khí ban đêm cũng được lâ´y ra hâ´p thành mỹ vị.

Trong tiê´ng cười nói ngày càng â`m ĩ, những người đang yên lặng có cảm giác lạc lõng không sao tả nổi, đây đúng là một điê`u kỳ lạ. Lúc Thôi Hạo đang nghĩ như thê´, anh để ý thâ´y bia ở chai thứ tư đã cạn đáy.

Thôi Hạo cùng La Thanh Phong im lặng suô´t cả buổi tô´i, cuô´i cùng cũng cảm thâ´y có điê`u gì đó không thỏa đáng.

"Thanh Phong, từ khi phòng tranh hoạt động trở lại, trên danh nghĩa là cộng tác với học viện mỹ thuật, nhưng chúng ta không nói chuyện hư vô nữa. Cậu nói thật cho mình biê´t, cậu thâ´y những thứ lũ trẻ đó mang đê´n như thê´ nào?" Thôi Hạo vừa nói vừa không động să´c mặt đưa tay cướp lâ´y chai bia nhưng bị La Thanh Phong giữ lại.

La Thanh Phong giữ chai bia, xua xua tay, "Không sao, bia mà."

Thôi Hạo thở dài, "Bia cũng không phải là nước lọc để cậu uô´ng thoải mái. Không phải cậu lái xe đê´n đây sao? Lúc vê` để cảnh sát bă´t..."

https://thuviensach.vn

Đã rất lâu rồi La Thanh Phong không đến phố này với Thôi Hạo. Thời gian trước, ngoài lo lắng cho Hàn Hiểu và tranh cãi với Vu Dương, anh còn bí mật khai trương lại phòng tranh... La Thanh Phong chưa bao giờ mệt như thế. Đây không phải là cảm giác mệt mỏi về thể xác, ví dụ như việc mấy ngày mấy đêm ở phòng tranh để hoàn thành kịp tác phẩm, lúc mệt có thể ôm lấy giá vẽ chợp mắt mà là cảm giác mệt mỏi khiến anh không thể ngủ ngon.

Thể chất và tinh thần đều kiệt sức.

La Thanh Phong không còn nghĩ được từ nào khác để miêu tả tâm trạng lúc này của mình. Anh biết mình là một người lười biếng, ngoài vẽ tranh, anh không thích làm bất kỳ việc gì khác và cũng không có ý định quan tâm đến bất kỳ việc gì khác. Sức lực con người cũng có hạn, nếu trong lòng anh luôn nghĩ đến những vấn đề như "bao nhiêu tiền một cân giá đỗ" hay "hôm nay nên làm gì để cô ấy vui", làm sao anh có thể yên tâm sáng tác tranh được?

Thật ra sau khi xảy ra chuyện với phòng tranh, anh luôn nghĩ rốt cuộc vấn đề giữa anh và Vu Dương xuất phát từ đâu. Dường như Vu Dương là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng quen, cho dù đưa đi đâu anh cũng rất hãnh diện. Hơn nữa, cô ấy còn có đủ tài và lực để làm những việc mà anh vốn lười biếng, xử lý công việc không sai một li. Nhìn từ góc độ này mà nói, thật sự La Thanh Phong cần một đối tác hoàn hảo như vậy, một bạn làm ăn thích hợp nhất.

Nếu Vu Dương có thể bằng lòng với vị trí này, họ có nên tiếp tục không?

La Thanh Phong cảm thấy việc tìm ra điểm then chốt của vấn đề nằm ở cô ấy rất nhiều. Hơn nữa, anh không thể cho cô ấy những điều cô ấy muốn. Hoặc có thể nói rằng, anh không muốn cho.

https://thuviensach.vn

Còn Hàn Hiểu?

La Thanh Phong tự hỏi mình: Mình có thể chấp nhận cô ấy, lẽ nào chỉ vì cô ấy chưa bao giờ đưa ra đòi hỏi?

Sau khi một hơi uống cạn bia trong cốc, La Thanh Phong thở dài, "Mệt."

Thôi Hạo không nói gì. Đương nhiên anh biết gần đây La Thanh Phong bận những việc gì, anh cũng biết La Thanh Phong chưa bao giờ nói với Hàn Hiểu chuyện của phòng tranh. Lúc đầu là không có cơ hội, đến bây giờ... dường như cũng không cần thiết nữa. Huống hồ là người đàn ông, để Hàn Hiểu biết có người phụ nữ khác luôn phá đám cũng không phải là thích hợp.

Rót đầy cốc của mình, cuối cùng Thôi Hạo cũng hỏi vấn đề anh quan tâm suốt cả buổi tối, "Cậu và Hàn Hiểu... rốt cuộc thế nào rồi?"

"Rốt cuộc thế nào?" La Thanh Phong nghĩ, "Làm sao mình biết được?"

Có vẻ như Thôi Hạo tiêm cho anh một liều thuốc dự phòng lớn đến mức lúc này anh vẫn còn nhớ vài lời cảnh báo của anh ấy. Sau khi Hàn Hiểu quay về, anh luôn cẩn thận tránh đề cập đến chủ đề này. Lẽ nào do anh trốn tránh nên khiến cho quan hệ giữa họ có khoảng cách như thế? La Thanh Phong chau mày tự hỏi mình, ngay cả Thôi Hạo cũng nhận ra, vậy...quan hệ giữa họ thật sự có khoảng cách không?

Nhưng giữa họ đã từng thân mật không có khoảng cách sao?

Hình như, không phải...

Quan hệ giữa hai người rốt cuộc có thể coi là gì?

https://thuviensach.vn

Tất cả những vấn đề này trở nên mơ hồ và hỗn độn, men rượu khiến La Thanh Phong cảm thấy mình đã say. Say đến mức muốn tiếp tục say, say cho đến bao giờ không cần phải nghĩ bất kỳ vấn đề gì nữa...

Khi La Thanh Phong tỉnh lại thì đã quá nửa đêm. Lúc mở mắt ra, anh nghĩ mình đang ngủ ở hàng ăn đêm, lắc lắc đầu, anh mới nhận ra mình đang ngủ trong xe. Xe đang đỗ ở dưới nhà Hàn Hiểu.

Ánh đèn trong khu nhà ở chiếu lên đường không một bóng người, yên tĩnh và lạc lõng.

Lúc này, cả thành phố đã chìm vào giấc ngủ. Đường phố, nhà cửa, thậm chí tiếng lá rụng trong vườn cây cũng trở nên mơ hồ. Chỉ có màu đêm đen vô tận và đặc quánh lại.

Một mình tỉnh lại trong đêm không phải là trải nghiệm mới mẻ đối với anh. Anh đã từng ở phòng tranh ngăn cách với ánh sáng mặt trời trong một thời gian dài đến mức dường như mất đi cảm giác về thời gian. Có đôi lúc anh nhận ra phía sau tấm rèm dày và nặng là màn đêm, nhưng anh tỉnh dậy rửa mặt rồi tiếp tục làm điều gì đó cần làm, rất ít khi anh không làm gì như bây giờ, chỉ một mình ngồi thẫn thờ.

La Thanh Phong châm cho mình một điếu thuốc. Anh nghĩ, nhiều việc xảy ra ngay trước mắt mình như thế nên mình cũng cần có cơ hội thích hợp để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Vấn đề là, nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu? Lần gặp gỡ kỳ lạ đó? Hay lần đầu tiên anh và cô cãi nhau trong phòng tranh? Cô nói: "Tôi chỉ thích một mình anh..."

Cô còn nói: "Tôi thích anh nhiều năm như vậy..."

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong cảm thấy nghi hoặc, đối với cô, anh là một người hoàn toàn xa lạ. Cô thích anh rốt cuộc vì điều gì? Ngoại hình, tính cách, hay là ... thành tích học tập?

Đây là một câu hỏi không tìm ra được câu trả lời, có lẽ bản thân Hàn Hiểu cũng không biết.

Nếu ngay cả cô ấy cũng không biết thích anh vì điểm gì, anh vì cô ấy "thích" mà chấp nhận cô ấy, chuyện này là sao?

Thoát ra khỏi chiếc mạng nhện của Vu Dương, hay là ... không chịu được cô đơn?

La Thanh Phong cảm thấy đau đầu rồi buồn bã nhận ra, có những việc anh muốn nghĩ nhưng cũng không nghĩ rõ ràng được. Có những việc xảy ra ngay bên cạnh anh mà anh không biết. Lúc đầu sự nghi hoặc giống như một miếng mồi câu, từ đó kéo lên không biết bao nhiêu vấn đề dưới mặt nước.

Ăn sâu bám rễ, khó xóa bỏ.

La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ, chỉ trong một thời gian ngắn giữa họ lại tồn tại nhiều vấn đề như thế. Nhận thức được điều này khiến anh càng đau đầu hơn.

Vừa bước ra khỏi cửa, Hàn Hiểu đã nhìn thấy La Thanh Phong. Nói chính xác hơn là nhìn thấy xe của La Thanh Phong.

Bởi vì Hàn Hiểu đã nhận lời Hồ Đồng sẽ đến sớm lắp lại đồng hồ nên cô ra khỏi nhà sớm hơn bình thường hơn nửa tiếng. Lúc này chưa có xe buýt của công ty đưa đón, Hàn Hiểu đang định bắt xe, không ngờ khi xuống nhà cô nhìn thấy xe của La Thanh Phong và một bàn tay đang đưa ra ngoài cửa xe để hút thuốc.

https://thuviensach.vn

Là tay của một người đàn ông, nhưng ô´ng tay áo được xă´n hai vòng nhàu nhì và cẩu thả khiê´n Hàn Hiểu bâ´t giác cảm thâ´y hơi nghi hoặc.

Có phải là La Thanh Phong thật không? Có thật là La Thanh Phong luôn ăn mặc râ´t chau chuô´t không?

Hàn Hiểu đi vòng qua đă`ng sau xe, cẩn thận bước tới bên ghê´ lái. Chưa bước đê´n gâ`n đã nhìn thâ´y một đô´ng mẩu thuô´c lá dưới cửa xe, không biê´t người này đã đê´n đây bao lâu rô`i?

Cửa sổ xe mở, La Thanh Phong đang dựa vào ghê´ lái và nhă´m mă´t. Mă´t anh có vê´t quâ`ng thâm râu mọc thành một lớp màu nâu nhạt trên că`m. Hàn Hiểu cảm thâ´y thực sự khó tin, lẽ nào anh â´y đã ở đây suô´t đêm?

Sau khi gặp nhau ở cửa khách sạn ngày hôm đó, họ không hê` liên lạc với nhau. Người đàn ông xuâ´t hiện trước mặt cô lúc này khiê´n cô cảm thâ´y vô cùng xa lạ.

Trong lúc cô ngạc nhiên thâ´t thâ`n, La Thanh Phong mơ màng mở mă´t. Lúc mới xuô´ng nhà, cô nhìn thâ´y anh gạt tàn thuô´c nên biê´t anh chưa ngủ. Nhưng khi ánh mă´t anh nhìn cô, cô mới thâ´y vẻ mệt mỏi của anh, giô´ng như một người đang chìm trong suy nghĩ nào đó quá lâu chưa kịp định thâ`n lại.

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thâ´y như bị kim đâm, bỗng nhiên cô nhớ đê´n hình ảnh Hình Nguyên dựa vào người mình ngủ. Anh bị cô làm giật mình nên mở mă´t, ánh mă´t đâ`y cảnh giác giô´ng như một con báo tinh nhanh. Lúc đó cô chỉ vô cùng ngạc nhiên, đáng tiê´c bây giờ nghĩ lại, cô không còn cảm giác như thê´ nữa. Rô´t cuộc anh có cuộc sô´ng như thê´ nào mới có thể hình thành phản ứng cảnh giác cao độ như thê´?

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy xót xa.

Trước mặt cô là con đường vào buổi sáng sớm, là người đàn ông mà cô đã thầm yêu rất lâu. Anh được bồi dưỡng trong môi trường nghệ thuật, thứ mà cô không bao giờ với tới được. Một người như vậy đợi cô ở dưới nhà, nhưng cô lại có tình cảm với một người đàn ông khác...

Đúng là bệnh của cô không nhẹ.

La Thanh Phong vứt mẩu thuốc, ánh mắt quay về vẻ trong sáng vốn có, "Sớm thế?"

Hàn Hiểu không biết nên nói gì, đành gật gật đầu.

"Lên xe đi." La Thanh Phong cười vỗ tay lên vô lăng, "Đúng lúc đi qua đây, anh đưa em đi làm."

Hàn Hiểu không vạch trần lời nói dối của anh, cúi đầu bước sang ngồi vào ghế phụ lái. Lúc La Thanh Phong đưa tay định giúp cô thắt dây an toàn, Hàn Hiểu đã tự mình làm xong rồi.

"Hôm nay sao đi làm sớm thế?" La Thanh Phong rút tay lại, nhìn về phía trước, "Bận lắm à? Không phải chú Lưu nói em có thể nghỉ thêm vài ngày sao?"

Hàn Hiểu lắc đầu, "Dự án mới sắp bắt đầu, có rất nhiều việc phải chuẩn bị. Hơn nữa có một số máy móc chưa từng nhìn thấy nên trước khi bắt đầu công việc cần phải tìm hiểu thông số..." Nói đến đây, bỗng nhiên cô nhớ ra La Thanh Phong không hiểu những việc này, hơn nữa anh cũng chưa bao giờ thích thú với công việc của cô nên bất giác không nói gì nữa.

La Thanh Phong không hiểu vì sao cô đang nói lại dừng lại nên quay sang nhìn cô. Nhưng khi anh vừa quay sang, có một chiếc xe

https://thuviensach.vn

việt dã màu đen đột nhiên dừng lại trước mặt họ.

Chiếc xe màu đen này trông rất quen.

La Thanh Phong bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, lúc nhìn lên, anh thấy một tia sáng ấm áp đã chiếu rọi lên những áng mây màu xám bạc phía chân trời, nhàn nhạt nhưng tuyệt đẹp, vô tình làm bừng sáng khắp không gian.

Mặt trời vẫn chưa lên, thành phố phía sau đang ẩn mình nghỉ ngơi để chuẩn bị cho một ngày mới.

Lúc này, ánh nắng mặt trời tươi sáng vẫn chưa xuất hiện.

Hàn Hiểu không rõ anh đang nghĩ gì, thò đầu nhìn ra ngoài. Trên con đường cao tốc cách xa thành phố, buổi sáng sớm rất yên tĩnh.

Phía trước con đường là khu công nghiệp xây dựng vài năm trước của thành phố T, ngay đầu đường là trụ sở của Hải Công. Hai bên đường ngoài cỏ dại là những ao đầm to nhỏ, không hề có cảnh sắc nào đẹp mắt. Vì thế, ngoài xe buýt hàng ngày đưa đón nhân viên, hầu như không có dấu tích của con người.

“Có phải xe bị hỏng không?” Hàn Hiểu tự nói với mình, “À, anh có cần xuống giúp anh ta không?”

La Thanh Phong không nói gì. Thực ra, anh cũng không biết nên nói gì.

Cùng với tiếng phanh xe nhức óc, vài chiếc xe đi theo họ lúc gần lúc xa lần lượt vây lấy họ.

Vu Dương chưa bao giờ nghĩ rằng quan sát một người qua màn hình giám sát lại có một cảm giác kỳ lạ như thế.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ trên màn hình hiện lên không có màu sắc, khắp người đều có một màu xám nhạt. Vu Dương nhìn thấy ngón tay màu xám nhạt của cô ấy bám lấy khung cửa màu xám đậm và cố gắng lắc nó, thấy cô ấy đi đi lại lại trong căn phòng bé tý như một con thú bị nhốt, trong lòng cô ta cảm thấy vài phần lạnh lẽo... và thầm hối hận.

Bỗng nhiên cô ta cảm thấy thật ra mình không hận người phụ nữ này như vẫn tưởng tượng. Đặc biệt là sau khi từ Du Viên về, giữa cô gái này và Hình Nguyên đã nảy sinh một thứ tình cảm kỳ lạ nào đó. Ngay cả cô ta cũng nhận ra, đương nhiên La Thanh Phong cũng nhận ra. Anh không nói gì, có thể chỉ vì đang tức giận Hình Nguyên...

Nhớ đến Hình Nguyên, bỗng nhiên Vu Dương thấy sợ hãi. Nếu Hình Nguyên thực sự muốn tìm ai đó, chắc chắn anh ấy sẽ tìm được. Huống hồ người bị bắt là Hàn Hiểu, còn mong gì lấy Hàn Hiểu ra để thỏa thuận điều kiện với anh ấy. Với đầu óc của Hình Nguyên, có lẽ anh đã sớm đoán được chuyện gì đang xảy ra, anh ấy sẽ xử lý cô như thế nào?

Chân cô hơi run, tim đập mạnh. Tất cả mọi việc đều hiện ra rõ ràng trước mắt, muốn chối cãi cũng không được.

Vu Dương ngã xuống ghế sô pha, vì sao sự việc lại xảy ra đến nước này?

Có hai bàn tay phía sau ghế sô pha ấn lên vai, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Bỗng nhiên Vu Dương cảm thấy lưng mình cứng đờ, cô ép mình giữ bình tĩnh và thả lỏng cơ thể nhưng vẫn nổi da gà khắp người.

“Thế nào?” Người đàn ông phía sau có một giọng nói trong trẻo khiến người ta bất giác nghĩ đến hình ảnh một thiếu niên với nụ

https://thuviensach.vn

cười rạng rỡ chạy thể dục trong sân vận động, “Em không vui sao, darling?”

Cho dù biết rằng giọng nói này chỉ là thiên bẩm của anh ấy nhưng Vu Dương vẫn bị mê hoặc, vai cô dần dần dựa ra phía sau, “Em không bảo anh... Em không bảo là...”

“Ồ? Vậy là anh hiểu nhầm sao?” Người đàn ông phía sau lưng cô cười thành tiếng, “Ai đã cầm chai rượu và hét bên tai anh, ‘Đi diệt con yêu tinh đó cho em”?”

“Đó là rượu nói được chưa?” Vu Dương thu người vào ghế sô pha, tuyệt vọng đến mức muốn khóc, “Không phải lúc đó em uống rượu say sao?”

“Mặc dù là lời nói trong lúc say, nhưng...” Người đàn ông ngừng một lát rồi nói, “Nhưng mỗi lời nói của Dương Dương đều là thánh chỉ đối với anh.”

“Anh...” Vu Dương đang định thốt lên một chữ thì môi đã bị ngón tay anh chặn lại, “Dương Dương, em đừng nghi ngờ vị trí quan trọng của em trong trái tim anh được không, anh sẽ rất đau lòng.”

“Mạnh Hằng Vũ! Anh đừng giả bộ với em!” Vu Dương không kiềm chế được, gạt tay anh ta ra, “Anh đừng cho rằng em không biết anh đang nghĩ gì...”

“Ồ?” Người đàn ông phía sau sờ cằm, từ tốn hỏi lại cô, “Anh đang nghĩ gì?”

Vu Dương chỉ vào anh ta, ngón tay hơi run. Đối mặt với người đàn ông luôn luôn giữ được bình tĩnh này, Vu Dương luôn không có cách nào để đối phó bởi vì chỉ có một mình cô tức giận.

https://thuviensach.vn

Nế u bình tâm mà nhận xét, ngoại hình của Mạnh Hằ ng Vũ không khó coi. Da của anh hơi trắ ng, lông mày đậm, đôi mắ t lạnh lùng lanh lợi, miệng luôn luôn có vẻ như đang cười. Những người ở bên cạnh anh chỉ có thể chú ý đế n vẻ nho nhã lịch sự của anh. Vẻ hòa nhã đó khiế n cho người khác bấ t giác tưởng nhầ m anh chỉ là một giáo sư trung học bình thường, không phải là một thương gia làm ăn có bố i cảnh phức tạp.

Đặc điểm này bị Vu Dương khái quát trong một cụm từ: Màu tự vệ thiên sinh.

Hầ u hế t những động vật có màu tự vệ đề u khiế n cho người khác sợ hãi. Người đàn ông có màu tự vệ cũng vậy. Họ là những kẻ truy đuổi có máu lạnh thiên sinh, có thể yên lặng kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thuận lợi nhấ t để tấ n công. Cho dù đang đuổi bắ t, tim của họ cũng không đập nhanh hơn một nhịp.

Vu Dương nhìn Mạnh Hằ ng Vũ, toàn thân cô run rẩy.

Mạnh Hằ ng Vũ tiế n lên phía trước cầ m lấ y tay cô, lắ c đầ u cười, "Được rồ i, được rồ i, coi như là trước khi anh ra tay mà không báo cho em, cũng chỉ vì lo cho em thôi. Việc này cứ giao cho anh, em không cầ n bận tâm nữa."

Vu Dương muố n rút tay ra nhưng không động đậy được. Cô nhớ đế n câu nói của La Thanh Phong: "Cô nghĩ chúng tôi đề u ngố c sao? Tôi ngố c, Mạnh Hằ ng Vũ cũng ngố c sao?"

Bỗng nhiên Vu Dương hiểu ra, Mạnh Hằ ng Vũ làm như vậy không chỉ vì đơn thuầ n muố n làm cho cô thỏa mãn. Trong lòng cô bấ t giác có một cảm giác sợ hãi mơ hồ , cảm thấ y lời nói hành động của Mạnh Hằ ng Vũ hôm nay không giố ng với ngày thường, lẽ nào anh ấ y đã quyế t định dùng chiêu bắ t cóc Hàn Hiểu để đố i mặt với Hình Nguyên?

https://thuviensach.vn

Nê´u thật sự anh â´y lợi dụng việc này của cô để đô´i phó với Hình Nguyên, đợi đê´n khi Hình Nguyên ra tay xử lý vụ này, anh â´y có trực tiê´p xuô´ng tay với cô không?

Chân của Vu Dương bă´t đâ`u mê`m nhũn. Hình Nguyên ghét nhâ´t là phản bội, lúc này cho dù cô muô´n hay không cũng đã trở thành một kẻ phản bội họ Vu.

Liệu có ai có thể cho cô biê´t, bây giờ cô phải làm gì?

Mạnh Hă`ng Vũ vỗ nhẹ lên tay cô, “Bây giờ em nghỉ ngơi đi. Có anh rô`i, trời có sập thì anh cũng đỡ được. Em yên tâm.”

Vu Dương vui vẻ nhân cơ hội “nghỉ ngơi” trô´n khỏi anh ta một lát.

Sự việc đã đê´n nước này, quan hệ giữa họ Mạnh và họ Vu đã bị cô, hoặc là đã bị Mạnh Hă`ng Vũ lâ´y cớ làm cô vui lòng phá vỡ rô`i. Trước khi Hình Nguyên và anh ta giao đâ´u, cô câ`n phải bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ.

https://thuviensach.vn

Chương 30: Anh vượt qua sa mạc thời gian đợi em

Cô đã trải qua một quãng thời gian dài như thế´, khó khăn lă´m mới tiê´n lại được gâ`n anh. Nhưng, khi thực sự có thể đứng trước mặt anh, cô phát hiện ra rằ`ng, trong lòng cô lại hiện lên hình ảnh của một khuôn mặt khác.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lúc này, kệ hoa dựa vào tường dâ`n dâ`n trượt sang một bên, để lộ một cánh cửa bí mật cao bă`ng thân người. Một người đàn ông trẻ tuổi vừa cúi đâ`u xă´n tay áo màu tră´ng ngà, vừa thản nhiên bước ra.

Tuổi của anh ta trạc tuổi của Mạnh Hă`ng Vũ, khuôn mặt să´c sảo, đường nét rõ ràng và tuâ´n tú. Anh ngẩng đâ`u cười, đôi mă´t đẹp quyê´n rũ râ´t đào hoa.

“Anh ba, nên nói câu đó như thê´ nào? Chê´t dưới tay người đẹp, phong lưu mâ´y cũng biê´n thành quỷ sao?

Mạnh Hă`ng Vũ không để ý đê´n lời nhạo báng của anh, ánh mă´t rời khỏi màn hình giám sát, điê`m nhiên quay lại, “Thanh Phong, tin tức từ người phụ nữ này có gì nhâ`m lẫn không?”

Lục Hiển Phong nhìn theo ánh mă´t của anh lên màn hình giám sát thâ´y người phụ nữ đã bình tĩnh trở lại, lă´c đâ`u, nửa như cười nửa như không, “Nói thật, em thật sự không tin được tiểu thư Vu của anh.”

“Ô`?” Mạnh Hă`ng Vũ nhướn mày, “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Liên kế´t với người ngoài để chô´ng lại nhà mình, cô â´y như vậy sao?” Lục Hiển Phong nhún vai, “Anh có thể khẳng định cô ta không liên kế´t với Hình Nguyên để trêu đùa chúng ta không?”

Mạnh Hă`ng Vũ chau mày, không nói gì.

Lục Hiển Phong đưa tay lên, tách một tiế´ng chỉnh kênh máy giám sát. Trên màn hình hiện lên hình ảnh tuyế´t rơi rô`i cô´ định phía trên một căn phòng khác. Cửa sổ màn hình trước thu nhỏ lại, nă`m ở góc phải bên dưới.

Người đàn ông trong căn phòng này bình tĩnh hơn người phụ nữ râ´t nhiê`u. Sau khi anh ta tỉnh lại, anh ta luôn ngô`i khoanh chân trên giường, vẻ mặt thâ´t thâ`n, không giô´ng như người phụ nữ đang nóng ruột đi đi lại lại.

Mạnh Hă`ng Vũ đưa tay chỉ lên màn hình, “Cậu thâ´y sao?”

“Hai người đê`u không ngô´c.” Ánh mă´t của Lục Hiển Phong rời khỏi hình ảnh đôi nam nữ trên tường, có vẻ như đang cười, “Nhưng rõ ràng người đàn ông này râ´t tự tin, biế´t ră`ng người làm việc này không thể ra tay với anh ta. Còn người phụ nữ...”

“Làm sao?” Mạnh Hă`ng Vũ dô`n hỏi.

Lục Hiển Phong cúi đâ`u nhìn thẳng vào mă´t anh, “Có lẽ cô â´y biế´t được nguyên nhân vì sao bị bă´t đế´n đây.”

Mạnh Hă`ng Vũ không động să´c mặt cười, “Vậy không phải là ... trùng hợp sao? Chúng ta đã đúng khi thê´ châ´p bảo bô´i của chúng ta rô`i.”

Ánh mă´t của Lục Hiển Phong sáng lên, “Anh ba muô´n đợi anh ta đế´n thỏa thuận điê`u kiện sao?”

https://thuviensach.vn

Mạnh Hằng Vũ hỏi lại: “Theo ý kiến của cậu thì sao?”

“Như thế thì chậm quá,” Lục Hiển Phong lắc đầu, “Cho người đàn ông này thông báo với Hình Nguyên là được.”

“Ồ?” Mạnh Hằng Vũ tròn mắt, “Anh ta?”

“Anh ba muốn làm nên chuyện đều phải trông chờ vào anh ta.” Lục Hiển Phong khoanh tay, cười với vẻ ranh mãnh, “Đầu tiên lấy người đàn ông này để thỏa thuận điều kiện với cô Vu, sau đó thả anh ta ra, để anh ta báo cho Hình Nguyên. Đợi Hình Nguyên đến...”

Mạnh Hằng Vũ vỗ tay cười: “Hắc Tử nói, lúc đó nhìn thấy người đàn ông này ở bên cạnh, trên đường lớn nên không giết được, chỉ có thể đánh cho ngất đi rồi đưa về. Không ngờ còn có tác dụng.”

Lục Hiển Phong phụ họa, “Mặc dù lúc đầu anh ba không để tâm đến chuyện này của cô Vu, nhưng có thể tiện tay lấy được mười một phần trăm cổ phần của Vu Thị, không phải là vui sao?”

Vu Dương ngồi bên cạnh bàn ăn to, không để tâm gẩy cơm rang trong đĩa.

Cô vẫn chưa kịp ăn bữa trưa thì bị thuộc hạ của Mạnh Hằng Vũ đưa đến đây, biệt thự Mộng Thành ở ngoại ô. Vốn dĩ cho rằng anh ta sẽ như mọi khi, tạo không gian lãng mạn để làm những trò như cầu hôn chẳng hạn, không ngờ anh ta lại quay lưng với cô làm một việc mà cô không thể ngờ...

Thế nào là cảm giác khi thấy một con chó săn đã được nuôi nấng trong một thời gian dài bỗng nhiên quay lại vẻ hoang dại của nó?

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên nói đúng, cô đã bị người ta nuông chiều nên luôn nghĩ rằng tất cả mọi người trên thế giới đều nâng niu mình trong tay vô điều kiện khi thấy mình là người của Vu Thị. Thực tế cho thấy: Cô đã bị...lợi dụng. Hơn nữa còn bị lợi dụng để đối phó với chính người nhà mình.

Không được tùy ý ra vào, điện thoại cũng bị cầm đi mất, ngay cả cầu cứu cũng không biết phải chạy đi đâu. Tình trạng bây giờ của cô có thể coi như bị giam lỏng. Vu Dương biết mình nên giữ bình tĩnh, nhưng nghĩ được và làm được là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhìn những hạt cơm bị gẩy lung tung trong đĩa, Vu Dương biết rõ ràng đầu óc mình đang rối tung.

Bên ngoài phòng ăn có tiếng hai người đang nói chuyện, có lẽ họ không ngờ có người đang ở trong nhà ăn, tiếng đàn ông rất nhỏ nhưng không may bị Vu Dương nghe thấy rõ, "Còn phải hỏi sao? Anh ngốc à? Về nói với anh ba, nói rằng tôi nói với anh ấy: Nếu không muốn gây phiền phức, phải nhanh tay nhanh chân, muốn giữ tên tiểu tử họ La ở đó làm ông nội anh à?!"

Chiếc dĩa Vu Dương đang cầm trong tay rơi xuống đĩa. Âm thanh rõ nét, mặc dù không to nhưng đủ để làm kinh động hai người đàn ông đang nói ngoài cửa phòng ăn.

Thật ra trước khi người đàn ông đó bước vào, Vu Dương đã đoán được thân phận của anh ta. Ở bên cạnh Mạnh Hằng Vũ, những người có thể mở miệng gọi "anh ba" khong nhiều. Trong biệt thự này, xét đi tính lại chỉ có thể là một người, Lục Hiển Phong.

Anh ta công khai mình là cố vấn pháp luật của họ Mạnh. Nhưng người hiểu rõ chuyện đều biết, phạm vi chức "cố vấn" bao gồm cả những vụ làm ăn ngầm. Quan hệ giữa anh ta và Mạnh Hằng Vũ không chỉ đơn thuần là cấp trên và cấp dưới, nghe đồn rằng anh

https://thuviensach.vn

ta rất giỏi bắn súng, đã từng cứu sống Mạnh Hằng Vũ không chỉ một lần.

Người này sát khí nặng, có một đôi mắt kỳ lạ khiến cho Vu Dương hơi sợ anh ta. Nhưng hai chữ "họ La" giống như một chiếc đinh xuyên vào tai cô, khiến cô giật mình, "Anh nói ai?"

Dáng vẻ của Lục Hiển Phong lôi thôi lếch thếch, cười nói, "Ồ, cô Vu, cô có một mình thôi sao?"

Tim của Vu Dương bất giác đập nhanh, "Người anh vừa nói... là La Thanh Phong?"

"Gì? Cô nói ai?" Ánh mắt của Lục Hiển Phong nhìn lên đĩa ăn của cô, thở dài, "Sao lại là cơm rang, không phải tối qua đã nấu rồi sao? Lẽ nào siêu thị đang giảm giá kích cầu món này?"

Vu Dương đặt mạnh chiếc thìa xuống bàn, quay người bước ra khỏi phòng ăn.

"Cô Vu," Giọng Lục Hiển Phong lười biếng vang lên sau lưng cô, giải thích với vẻ không thành khẩn, "Anh ba có việc bận. Tôi nghĩ, tốt nhất cô không nên làm phiền anh ấy vào lúc này."

Vu Dương dừng bước, ánh mắt dừng lại trên mặt anh, cố giữ vẻ bình tĩnh, "Anh được gọi là "cánh tay trái" của anh Mạnh. Tôi nghĩ, anh nên biết câu hỏi của tôi là gì."

Lục Hiển Phong nhún vai, "Có một phong tục là, tay phải ăn cơm, tay trái rửa đít. Thấy biệt hiệu của tôi như thế cô cũng nên biết rằng, tôi chỉ là một người làm công của anh ba thôi, tôi không thể biết gì được, đúng không?"

Cơn tức giận của Vu Dương ngày càng lớn, "Lục... Hiển... Phong...!"

https://thuviensach.vn

“Có!” Lục Hiển Phong đứng thẳng người, “Cô Vu có gì dặn dò?”

Ngực Vu Dương phập phồ`ng, nhưng cho dù đang tức giận, cô vẫn hơi e sợ anh, con người trước nguy hiểm luôn trố´n tránh theo bản năng. Vu Dương cắ´n răng, tức giận bỏ ra ngoài.

Sau lưng cô, Lục Hiển Phong lắ´c đầ`u, thở dài vẻ tiế´c nuố´i, “Mắ´c câu dễ dàng như vậy... thật là vô vị.”

Lúc La Thanh Phong hút hế´t nửa bao thuố´c thì cửa phòng mở ra. Xuấ´t hiện trước cửa là người mà anh đoán trước, sự thật không hề` sai lệch chút nào so với dự đoán của anh.

La Thanh Phong ngước mắ´t nhìn, giọng điệu cay đắ´ng, “Vu Dương, làm như thế´ này, cô cảm thấ´y thú vị lắ´m sao?”

Mắ´t Vu Dương hơi hoe đỏ, hình như vừa mới khóc. Nghe thấ´y lời nói của La Thanh Phong, mắ´t cô lại mọng nước, trong lòng cảm thấ´y như đang bị bắ´t nạt. Nhưng cô cố´ gắ´ng mím môi, cuố´i cùng nước mắ´t cũng lặn vào trong.

La Thanh Phong lại muố´n châm một điế´u thuố´c, nhưng sau khi rút ra anh lại nhét vào, bố´i rố´i vò nát hộp thuố´c trong tay.

“Nói đi,” La Thanh Phong bước đế´n bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu có vẻ số´t ruột, “Điề`u kiện gì?”

Vu Dương cũng không kiên nhẫn được nữa, nước mắ´t ứa ra.

“Từ bỏ phòng tranh, từ bỏ thành phố´ này, người này, về` Đức cùng cô sao? Hay là ở đây kế´t hôn? Bây giờ, ngay lập tức?” La Thanh Phong nghe thấ´y có tiế´ng khóc phía sau lưng nhưng không quay đầ`u lại, “Vu Dương, vì sao cô chưa từng nghĩ rằ`ng, tôi và cô quen biế´t bao lâu nay cuố´i cùng lại có kế´t cục này không hề` có liên quan tới người khác? Cho dù không có Hàn Hiểu, tự nhiên xuấ´t hiện

https://thuviensach.vn

Lý Hiểu Vương Hiểu, kết quả vẫn như vậy... Cho dù tôi chọn ai, mục đích chính vẫn là vì muốn thoát khỏi cô."

Lúc này Vu Dương thật sự muốn ngồi lăn xuống đất, khóc to như một đứa trẻ. Nhưng nước mặt chỉ có giá trị với người quan tâm đến mình. Cô đã làm rồi tung mọi chuyện, cô đã tự tay cắt đứt sợi dây ràng buộc với người đàn ông này, cô có tư cách nào để có quyền tủi thân trước mặt anh ấy?

Tất cả không phải đều do cô gây ra sao? Huống hồ, nếu khóc như thế này, cô cũng không chắc anh ấy có thay đổi ý kiến không. Cô đã không còn gì để tiếp tục mạo hiểm nữa.

Vu Dương lau nước mắt, cố gắng để giọng mình trở nên bình tĩnh, "Đi thôi, tôi đưa anh ra."

La Thanh Phong nghi ngờ quay lại, nhưng Vu Dương đã bước ra khỏi phòng, anh không nhìn thấy mặt cô.

La Thanh Phong bước nhanh đuổi theo, nhưng khi một chân chưa chạm đến cửa phòng, một chiếc túi đen chụp xuống đầu anh. Đồng thời, một bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh.

"Đi thôi." Giọng của Vu Dương vang lên bên tai anh, bình tĩnh nhưng mệt mỏi, "Tôi đưa anh về, những việc khác anh không cần quan tâm." Cô gõ nhẹ lên mu bàn tay của La Thanh Phong nhưng anh hoàn toàn không phản ứng.

Đây là việc xảy ra theo dự liệu nhưng Vu Dương vẫn cảm thấy thất vọng. Ai có quyền hy vọng một người lớn lên trong môi trường bình thường nhận biết được mật mã Holmes? Nếu là Hình Nguyên...

"Hàn Hiểu đâu?" Bỗng nhiên La Thanh Phong dừng bước.

https://thuviensach.vn

Một cánh tay đẩy mạnh vào lưng anh, “Đi đi! Người phụ nữ đó đã đi trước rồ`i!”

La Thanh Phong loạng choạng hai bước, Vu Dương ở bên cạnh vội vàng đỡ lấ´y anh. La Thanh Phong cầ`m chặt tay Vu Dương, không yên tâm hỏi dồ`n: “Anh ta nói thật không? Hàn Hiểu đã đi rồ`i sao?”

Vu Dương cầ`m lấ´y tay anh, “Đi thôi, ông Mạnh đã giao cô ấ´y cho Hình Nguyên rồ`i.” Nói xong, lòng bàn tay Vu Dương toát mồ` hôi. Cô đã tiế´t lộ thông tin đế´n giới hạn cuố´i cùng, không thể nói rõ ràng hơn được nữa. Cũng may, mấ´y người phía sau không ngăn cô.

Vu Dương liên tục gõ lên tay La Thanh Phong những đoạn mật mã, cuố´i cùng La Thanh Phong cũng bắ´t đầ`u cảnh giác. Nhưng cô còn chưa kịp dừng gõ tay thì La Thanh Phong đã bị người ta đẩy ra.

Bỗng nhiên rơi vào bóng tố´i, mấ´t đi bàn tay duy nhấ´t có thể chạm vào, La Thanh Phong thấ´y hoảng hố´t, “Dương Dương?”

“Leo,” Giọng của Vu Dương vang lên sau lưng anh, đầ`y tuyệt vọng, “Xin lỗi!”

“Dương Dương?” La Thanh Phong bắ´t đầ`u cảm thấ´y kỳ lạ, “Cô không đi cùng tôi sao?”

“Xin lỗi...”

Có người giữ lấ´y hai vai La Thanh Phong, trói chặt hai tay anh ra sau lưng rồ`i thô bạo đẩy anh về` phía trước.

“Dương Dương, Dương Dương?” Không nghe thấ´y tiế´ng trả lời, La Thanh Phong bắ´t đầ`u cảm thấ´y lo sợ. Nế´u tấ´t cả không phải do Vu Dương khố´ng chế´ thì kẻ đứng sau màn kịch này là ai, rố´t cuộc anh ta muố´n làm gì?

https://thuviensach.vn

Chân vấp vào thứ gì đó, La Thanh Phong bị nhét vào ghế sau của xe. Có người ngồi bên cạnh anh, trên người tỏa ra mùi thuốc lá nồng nặc, đó là hơi thở của một người lạ.

La Thanh Phong thử động đậy hai tay nhưng người đó trói anh quá chặt nên anh không vùng vẫy được. Trong khoang xe hình như có ba đến bốn người, không có ai nói gì, chỉ có tiếng động cơ kêu ầm ì bên tai.

Không biết bao lâu sau, xe dừng lại.

Người đàn ông bên cạnh không nói lời nào, lôi cổ áo anh đẩy ra khỏi xe.

La Thanh Phong ngã lăn ra đất, khắp người bị va vào đá vụn đau điếng. Trên đầu anh vang lên tiếng một người đàn ông đang cố tình hạ giọng nói nhỏ, “Muốn sống thì hãy biết điều một chút, đừng nói lung tung.”

Lúc La Thanh Phong về đến phòng tranh của mình thì cũng đã ba giờ đồng hồ trôi qua.

Đã quá nửa đêm, trên đường vắng tanh.

Dưới ánh đèn đường, một người đàn ông đang cúi đầu bước đi bước lại trước cửa phòng tranh, dưới chân là một đống mẩu thuốc lá. Nghe thấy tiếng bước chân, người đó nhìn lên với đôi mắt sắc như chim ưng.

“Một mình cậu?” Ánh đèn đường chiếu vào khiến anh ta nhức mắt. Anh ta từ từ bước đến trước mặt La Thanh Phong, cố ý nói chậm từng tiếng, để lộ rõ vẻ tức giận, “Cậu để hai người phụ nữ ở lại, một mình quay về sao?”

https://thuviensach.vn

Lòng La Thanh Phong rô´i như tơ vò, không biê´t phải phản đô´i thê´ nào. Ngạc nhiên một lát mới buô`n buô`n giải thích, “Vu Dương nói, ông ba Mạnh đã giao Hàn Hiểu cho anh...”

“Dương Dương đâu?” Hình Nguyên nghiêm mặt nheo mă´t lại.

La Thanh Phong cúi đâ`u, “Cô â´y... Cô â´y...”

Hình Nguyên túm lâ´y cổ áo anh, đâ´m mạnh lên bụng.

La Thanh Phong lảo đảo lùi lại vài bước, ngã lăn ra đâ´t.

Lúc ngẩng đâ`u lên, chiê´c xe việt dã màu đen bên đường của Hình Nguyên đã lao nhanh như tên bă´n vào trong màn đêm.

“Tôm nõn Long Tỉnh, canh cá, tôm nâ´u măng, canh rau rút Tây hô`...đê`u là các món tủ của đâ`u bê´p. Nghe ông Mạnh nói, đâ`u bê´p ở đây là người Hàng Châu, các món ông â´y nâ´u râ´t ngon.”

Hàn Hiểu thu người trong ghê´ sô pha, yên lặng nhìn Vu Dương tự tay bày thức ăn cho mình.

Người phụ nữ này không thích cô ngay từ đâ`u và chưa bao giờ thay đổi. Bây giờ cô đã trở thành cua trong bình của cô ta rô`i, cô ta không có lý do gì để đô´i xử tử tê´ với cô như vậy, thái độ nịnh nọt giô´ng như đang bô`i thường cho cô.

Hàn Hiểu khoanh tay, mă´t chớp chớp nhìn cô ta.

Cuô´i cùng người bị nhìn cũng không chịu đựng được.

“Đừng nhìn tôi như thê´!” Vu Dương dựa vào bàn, bô´i rô´i, “Tôi không có ác ý gì!”

“Bỏ công bă´t được một con chuột, sau đó nói, tôi không có ác ý gì?” Hàn Hiểu cười, “Vu Dương, cô thật là hài hước.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Vu Dương tái nhợt, ánh mắt nhìn Hàn Hiểu bất giác trở nên không thân thiện, “Cô tin hay không thì tùy! Dù sao việc này cũng không phải do tôi làm.”

“Không phải cô?” Hàn Hiểu lại nhếch miệng cười, “Nói như thế, kẻ bắt cóc chỉ vô tình quen cô sao?”

Vu Dương hừ một tiếng, “Tùy cô nói thế nào thì nói.”

Hàn Hiểu cười lạnh lùng, “Tôi tin hay không cũng không có ý nghĩa gì với cô, phải anh ấy tin mới được.”

Hàn Hiểu nắn nót nói một câu khiến Vu Dương cảm thấy đau lòng. Thật ra vì sao cô lại không biết được? Việc đã âm ĩ đến nước này, cho dù cô làm thế nào cũng không rõ ràng được. Cô ở trong biệt thự của Mạnh Hằng Vũ, Mạnh Hằng Vũ bắt người mà cô không vừa mắt, nói rằng việc này không liên quan đến cô... Ai tin được?

“La Thanh Phong đâu?” Hàn Hiểu dồn hỏi, “Cô làm gì anh ấy rồi?”

“Tôi có thể làm gì anh ấy?” Vu Dương tức giận, “Nhốt vào bán lấy tiền, hay là cho hút thuốc phiện?”

“Tình cảm của cô... chỉ như vậy thôi sao?” Hàn Hiểu cười lạnh lùng, “Nếu là tôi, tôi cũng không cần cô.”

Vu Dương bước đến trước mặt cô, giơ tay lên định tát cô.

Hàn Hiểu biết lời nói của mình khiến cô ta tức giận, nhưng không ngờ kết quả không phải là có được lời nói thật lòng của cô ta mà là nhận được cái tát thứ hai. Cô ngồi trong ghế sô pha nên không biết tránh đi đâu, chỉ biết mở to mắt nhìn bàn tay đó giơ lên cao rồi vung tới, lúc sắp chạm lên mặt cô thì đột nhiên dừng lại

https://thuviensach.vn

một cách kỳ lạ, chỉ có một luồng gió mang theo hương nước hoa trên người cô ta.

Hàn Hiểu ngạc nhiên mở to mắt nhìn người đàn ông xuất hiện nhanh như quỷ phía sau Vu Dương, mặt đầy sát khí, bình thản như nước, đôi mắt đẹp đào hoa nửa như cười nửa như không, không biết đang nghĩ gì.

Vu Dương lùi về phía sau một bước, bực bội thoát ra khỏi bàn tay như gọng kìm của anh ta, "Anh làm gì thế?"

Lục Hiển Phong thản nhiên cười, "Tôi nên hỏi cô câu này mới phải. Hôm nay cô Vu rất tức giận, dám đánh cả khách của anh ba mời đến. Có phải vì đầu bếp Lưu cho nhầm thứ gì đó vào thức ăn không? Lẽ nào cho thêm thuốc nổ?"

"Anh!" Vu Dương trợn mắt nhìn anh, không biết phải nói gì. Mạnh Hằng Vũ còn có lý do nhượng bộ cô vài phần, nhưng người đang ở trước mặt cô cho dù là đấu khẩu hay đấu nhau bằng ánh mắt thì cô cũng chưa bao giờ thắng.

Lục Hiển Phong hơi khoa trương xin lỗi Hàn Hiểu, "Cô Hàn đừng để bụng. Cô là khách quý của chúng tôi, nếu có gì thất lễ, sau này làm sao có thể giải thích với bang K được?"

Hàn Hiểu không hiểu, nhìn sang Vu Dương.

Sắc mặt Vu Dương trắng kỳ lạ, trợn mắt nhìn Lục Hiển Phong như nhìn thấy quỷ.

"Bang K là gì?" Cuối cùng Hàn Hiểu cũng không nén được tò mò. Nhưng câu hỏi vừa thốt lên, không có ai trả lời. Sắc mặt Vu Dương tái xanh, cô ta trợn mắt nhìn người đàn ông. Người đàn ông bị cô ta

https://thuviensach.vn

nhìn mỉm cười, trước khi lui ra khỏi phòng còn nhìn Hàn Hiểu với ánh mắ´t đâ`y ẩn ý.

“Bang K anh â´y nói, là muô´n ám chỉ...Hình Nguyên sao?” Hàn Hiểu bước đê´n trước mặt Vu Dương, hỏi dô`n với vẻ không chă´c chă´n, “Có phải không?”

Vu Dương quay mặt đi không trả lời.

“Thả La Thanh Phong, giữ tôi lại...” Hàn Hiểu nhìn Vu Dương giô´ng như nhìn thâ´y quái vật, “Cô nghĩ rằ`ng giữ tôi lại sẽ gọi được Hình Nguyên đê´n?”

Thâ´y sắ´c mặt Vu Dương hơi thay đổi, giọng Hàn Hiểu trở nên lạnh lẽo, “Cô biê´t rõ họ muô´n mưu tính làm hại anh â´y, đúng không? Cô biê´t rõ như vậy còn mưu tính với họ làm hại anh â´y, anh â´y không phải là anh cô sao?”

Vu Dương mâ´t kiên nhẫn đẩy cô ra, “Đó là việc giữa tôi và anh â´y, không đê´n lượt cô phải khoa chân múa tay!”

Đâ`u ngón tay Hàn Hiểu bắ´t đâ`u run rẩy. Người đó vừa mới bị thương được đưa vê` Du Viên, có lẽ vê´t thương vẫn chưa lành... có lẽ râ´t nhiê`u người đang chờ anh â´y bị sụp đổ, nhưng vì sao lại là một người phụ nữ cùng huyê´t thô´ng với anh â´y? Vì sao lại bắ´t anh â´y phải chịu đựng sự đau khổ vì bị người thân phản bội?

Hàn Hiểu lòng đau như cắ´t, không nghĩ gì vung tay lên, “Rô´t cuộc cô có phải là người không?”

Vu Dương ôm lâ´y mặt lảo đảo lùi lại hai bước, nét mặt lộ vẻ khó tin, ‘Cô đánh tôi?”

Mắ´t Hàn Hiểu đỏ lên, người cô không ngừng run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “Tôi không nên đánh cô, tôi nên giê´t cô! Tôi

https://thuviensach.vn

nên giết cô trước khi cô âm mưa hãm hại anh ấy!”

Vu Dương nhìn cô, thái độ hoài nghi, “Cô đã quan tâm đến anh ấy như thế, vì sao còn muốn rời Du Viên chạy về thành phố T tranh Leo với tôi? Nếu cô không lăng nhăng đứng núi này trông núi nọ, sự việc đã không xảy ra đến nước này!”

Hàn Hiểu giống như bị ai đó đập mạnh vào đầu.

Đúng rồi, vì sao? Vì sao cô lại rời khỏi Du Viên lúc đó? Vì sao sau khi rời đi cô lại vương vấn trong lòng? Vì sao cô luôn đợi sự việc trở nên vô cùng rắc rối mới đối mặt với những khát vọng thật sự của mình?

Vì sao cô muốn thừa nhận những suy nghĩ thực sự trong lòng mình lại khó khăn đến thế?

Có phải vì trốn mình ở một khoảng cách xa, âm thầm ngưỡng mộ hình bóng ai đó là an toàn, còn để một người thật sự bước vào cuộc sống của mình là rất nguy hiểm, vì thế nên cô luôn lựa chọn con đường an toàn theo bản năng?

Nhưng khi La Thanh Phong bắt đầu bước vào cuộc sống của cô, thật sự cô rất vui mừng... Lẽ nào cô là một người lăng nhăng thật? Tình cảm của cô trong suốt những năm qua là gì?

Cô đã trải qua một quãng thời gian dài như thế, khó khăn lắm mới tiến lại được gần anh. Nhưng, khi thực sự có thể đứng trước mặt anh, cô phát hiện ra rằng, trong lòng cô lại hiện lên hình ảnh của một khuôn mặt khác.

Quỷ hút máu nói: “Anh đã vượt qua sa mạc thời gian đợi em...”

Mina nói: “Em nghĩ rằng em là người tốt, nhưng em rất xấu xa...”

https://thuviensach.vn

Chương 31: Cổ phần của Vu Dương

Hàn Hiểu mơ màng bước từng bước tới trước mặt anh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh trong ánh mắ´t dịu dàng của anh.

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằ`ng cuộc sô´ng là ngày nô´i tiê´p ngày, giô´ng như một bức tranh với những chi tiê´t râ´t quen thuộc. Nhưng khi bức tranh được mở ra, những gì hiện lên trước mắ´t lạ lẫm đê´n mức khiê´n người ta không kịp trở tay.

Hàn Hiểu đưa tay lên xoa mặt.

Tự mình phân tích vâ´n đề` vô´n không phải là thê´ mạnh của cô. Trên thực tê´, khi tâ´t cả mọi việc phát triển đê´n mức độ nào đó, Hàn Hiểu chỉ còn biê´t thẫn thờ nhìn.

Một kênh thông tin bị thông tin rác làm tă´c nghẽn, cầ`n phải nghĩ ra biện pháp để xóa bỏ thông tin đó... Hàn Hiểu xoa mạnh gò má đê´n mức tưởng như làm rách da. Tạm thời gác vâ´n đề` không thể suy nghĩ rõ ràng sang một bên, khô´i hình ru bích có sáu cạnh, chă´c chă´n có thể xê´p nhanh một mặt.

“Trong chuyện này, có người lợi dụng sự đô´ kỵ mù quáng của cô để lâ´y danh nghĩa của cô bă´t tôi, muô´n lợi dụng tôi để Hình Nguyên xuâ´t hiện...” Hàn Hiểu ngẩng đầ`u nhìn đôi mă´t u ám của Vu Dương, “Có phải muô´n lợi dụng Hình Nguyên để... để ra điề`u kiện với bang K không?”

Vu Dương mím môi gật đầ`u. Có thể thâ´y, Hàn Hiểu đoán định như vậy là không hề` nghĩ oan cho cô ta.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu chau mày, lúc cô đang định nói gì đó thì có tiếng gõ cửa mang tính chất tượng trưng, người trong phòng chưa kịp nói một câu "Mời vào", cửa phòng được mở ra.

Có vài người đàn ông mặc áo đen giống hệt nhau đứng ngoài cửa với vẻ kính cẩn. Người đàn ông đứng phía trước hếch cằm, giọng điệu điềm nhiên và kiêu ngạo, "Ông Mạnh mời hai vị tiểu thư xuống nhà gặp khách quý."

Hàn Hiểu và Vu Dương nhìn nhau, cảm thấy sự căng thẳng trong ánh mắt của cả hai người.

Căng thẳng tới mức... gần như mất cả hồn vía.

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằng, trong thành phố này, mức sống của cô có thể miễn cưỡng được coi là ăn no mặc ấm.

Làm việc vất vả nhiều năm, ngay cả một chiếc túi cho ra hồn cô cũng không dám mua. Cố gắng mua được một căn hộ, nằm tận tầng trên cùng cũng phải trả góp. Không những vị trí không đẹp, điều kiện của khu nhà cũng rất bình thường. Cây cảnh ở dưới nhà phải đợi cách nhau một thời gian dài mới có người đến cắt tỉa một lần...

Cùng là con người, vì sao lại có sự khác biệt nhiều đến thế?

Hàn Hiểu vừa nhìn ngang nhìn dọc ngắm nhìn cách bố trí của hành lang, vừa hạ giọng hỏi Vu Dương: "Bức tranh phong cảnh đó có phải là thật không, hình như tôi nhớ bức tranh thật được giữ trong bảo tàng của một quốc gia nào đó..."

Ánh mắt của Vu Dương rời khỏi người mặc áo đen đi phía trước, nhìn cô với vẻ khinh thường, "Sợ thì nói là sợ, việc gì phải tỏ ra cứng cỏi? Đạo đức giả!"

https://thuviensach.vn

Mặt Hàn Hiểu tiu nghỉu, vụng vê` xoa tay lên gò má, “Dễ dàng nhận thấ´y như vậy sao?”

Vu Dương lạnh lùng hừ một tiế´ng, “Rõ ràng là một con chuột, cho dù có dán chữ “Vương” lên trán cũng không khiế´n người khác coi là hổ được.”

Hàn Hiểu nhìn những người mặc áo đen xung quanh, lòng bàn tay cô bắ´t đầ`u toát mô` hôi, hai bàn tay nắ´m chặt lại nhưng đầ`u ngón tay vẫn không ngừng run rẩy. Móng tay cô bấ´m vào thịt đau điế´ng, đáng tiế´c là cảm giác cũng không thể giải tỏa những lo lắ´ng trong lòng. Vu Dương là một người phụ nữ thật lạ lùng, đã đế´n nước này rồ`i, vì sao cô ta vẫn còn muố´n đố´i địch với cô để làm gì?

Hàn Hiểu cắ´n môi, cố´ gắ´ng lấ´y lại bình tĩnh. Hình Nguyên đang ở dưới nhà, nế´u anh ấ´y thật sự đang ở dưới nhà, cô không nên vì sự hoảng hố´t không biế´t phải làm gì của mình khiế´n anh ấ´y bị liên lụy.

Tiế´ng nói chuyện vang lên qua cầ`u thang bằ`ng gỗ, có giọng nói của một người đàn ông vô cùng quen thuộc. Giọng điệu hòa nhã và trầ`m ấ´m.

Khóe mắ´t Hàn Hiểu hơi cay.

Giọng nói này cô đã từng nghe rấ´t nhiề`u lầ`n, lúc vui vẻ, lúc giận dữ, lúc tình cảm... Cô đề`u đã từng nghe. Nhưng cô chưa bao giờ nghe thấ´y giọng điệu của anh thận trọng giố´ng như lúc này, từng câu từng chữ đề`u rấ´t ôn tồ`n, vì anh che giấ´u quá nhiề`u sự cảnh giác nên càng hòa nhã càng khiế´n cho người khác đau lòng.

Đầ`u cầ`u thang nhìn thẳng ra tầ`ng trệt của vườn hoa, cửa sổ đang mở rộng. Mặt trời đã lặn, bầ`u trời có một màu đen trong suố´t. Tia nắ´ng cuố´i cùng yế´u ớt và sắ´p tắ´t hẳn. Trong không khí có

https://thuviensach.vn

cái lành lạnh của mùa thu hòa trộn cùng hương cỏ cây, tĩnh lặng và an lành.

Đáng tiếc, bên ngoài cửa sổ có rất nhiều vệ sỹ cầm súng, vẻ sát khí của họ phá tan vẻ yên tĩnh đẹp đẽ của buổi hoàng hôn.

Hình Nguyên ngồi trên ghế sô pha đối diện cầu thang, ngước mặt nhìn hai người phụ nữ đang bước xuống cầu thang, ánh mắt anh hơi xao động, miệng cong lại nở một nụ cười hờ hững, "Anh ba thật khách sáo."

"Không dám," Người đàn ông ngồi đối diện với anh có nét mặt hòa nhã, giống hệt một thầy giáo phổ thông trung học giản dị, "Là người của anh, tôi không dám thất lễ."

Hình Nguyên ngồi yên, giơ tay hướng về cầu thang và mỉm cười với Hàn Hiểu.

Mắt Hàn Hiểu long lanh nước, cô không có cách nào kiềm chế được.

Cô vẫn nghĩ sau khi rời khỏi Du Viên là kết thúc tất cả, cô nghĩ sự xuất hiện của Anne Bạch sẽ xóa sạch tất cả những gì đã xảy ra giữa hai người... Cô thật sự không ngờ, sự tồn tại của mình có thể uy hiếp anh.

Anh ngồi ở đó, nụ cười trong ánh mắt ấm áp và tuyệt đẹp, đang mở lòng bàn tay đợi cô lại gần trong một tư thế rất ung dung.

Hàn Hiểu thở thật sâu, cảm thấy những hoảng loạn trong lòng tự nhiên dịu xuống một cách kỳ lạ. Người đàn ông được gọi là ông Mạnh, những người vệ sỹ đứng ngoài cửa và việc họ đang ở trên địa bàn của người khác đều trở nên không hề đáng sợ khi cô nhìn thấy nụ cười của Hình Nguyên.

https://thuviensach.vn

Cánh tay anh đen, cơ bắp rắn chắc nhưng lòng bàn tay đang rộng mở của anh rất mềm mại và dịu dàng, dường như chứa đựng những tình cảm dịu ngọt ẩn sâu trong lòng anh. Trong mắt Hàn Hiểu, cả thế giới chỉ còn lại người đàn ông này và bàn tay rộng mở của anh ấy đang chờ đợi cô tiến lại gần.

Hàn Hiểu mơ màng bước từng bước tới trước mặt anh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh trong ánh mắt dịu dàng của anh.

Trong ánh mắt của Hình Nguyên có gì đó sáng lên, anh nắm chặt lấy tay cô, nắm chặt đến mức làm cô cảm thấy đau.

Hàn Hiểu chau mày lại rồi ngồi xuống cạnh anh.

Hình Nguyên hơi thả lỏng tay cô rồi lại nắm chặt như trước.

Mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay sát lại không còn khoảng cách. Hàn Hiểu cảm nhận được rõ ràng hơi ấm từ lòng bàn tay anh, cô cúi đầu mỉm cười và cũng nắm chặt lấy tay anh.

Vu Dương lủi thủi cúi đầu đứng bên cạnh ghế sô pha.

Từ đầu đến giờ Hình Nguyên không thèm nhìn cô một lần, điều đó khiến cô hoảng hốt. Lần này cô gây ra chuyện nghiêm trọng thật rồi, không chỉ Hình Nguyên, e rằng các bậc tiền bối trong dòng họ cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Anh ba, có việc gì anh cứ nói thẳng thắn.” Mặt Hình Nguyên vẫn hòa nhã như trước, chỉ có ánh mắt anh trở nên vô cùng phức tạp, “Anh ba là người rất bận, làm mất nhiều thời gian của anh ba, e rằng sẽ có kẻ chửi thầm sau lưng.”

“Anh lại đùa rồi.” Mạnh Hằng Vũ cười lớn, “Thật ra tôi muốn nói chuyện lần trước. Không biết anh đã suy nghĩ đến đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên thở dài, nhìn lên cánh tay, “Anh ba, quy định của họ Vu là không được dính dáng đến ma túy.”

Mạnh Hằng Vũ không để tâm phản bác anh, “Bây giờ anh là người quản lý nhà họ Vu, muốn làm gì không phải chỉ cần nói một câu là xong sao?”

Hình Nguyên cười đáp: “Anh ba nói vui rồi. Tôi cũng chỉ tạm thời quản lý công việc, không dám nhận ba chữ “người quản lý”. Huống hồ, trên tôi còn có ông ngoại. Hơn nữa, tôi họ Hình, không đến lượt tôi bàn luận chuyện của họ Vu.”

“Muốn làm chủ không khó...” Mạnh Hằng Vũ đưa tay lên sờ cằm, nửa như cười nửa như không nhìn anh, “Người có tuổi rồi, nếu có mệnh hệ nào cũng không có gì lạ...”

Hàn Hiểu cảm thấy rõ ràng ngón tay Hình Nguyên nắm chặt lại rồi từ từ thả lỏng, thái độ trên mặt vẫn rất bình tĩnh, “Bên cạnh ông ấy còn có rất nhiều tai mắt, tôi chưa làm gì, người nhà họ Vu đã đồn tôi muốn độc quyền. Nếu tôi ra tay thật, e rằng chỉ qua một đêm, tôi sẽ bị cả họ Vu quét ra khỏi nhà.”

“Nếu nói như thế...” Ánh mắt của Mạnh Hằng Vũ như có tâm sự gì đó nhìn về phía Vu Dương đang đứng sau anh rồi dừng lại trên mặt Hình Nguyên, “Hình Nguyên, hay chúng ta nói chuyện cởi mở thẳng thắn hơn. Tôi biết hai mươi phần trăm cổ phần của ông ấy đang nằm trong tay anh, vì thế, hiện tại anh có ba mươi lăm phần trăm cổ phần của Vu Thị, tôi nói không sai chứ?”

Hình Nguyên không động sắc mặt đợi anh ta nói tiếp, cầm chặt tay Hàn Hiểu hơn. Dường như cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Hiểu, anh nắm lấy ngón tay cô, quay sang mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Ngón tay Mạnh Hằng Vũ đan vào nhau trên đầu gối, giọng điệu hòa nhã, “Không giấu anh, hai mươi phần trăm cổ phần của Vu Dương hiện đang nằm trong tay tôi.”

Nghe thấy câu này, cuối cùng Hình Nguyên cuối cùng cũng quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nhìn Vu Dương đang đứng phía sau.

Vu Dương bất giác rụt cổ, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hình Nguyên dựa vào ghế sô pha, miệng nở một nụ cười không rõ là khiêu khích hay tiếc nuối, “Về cổ phần của Vu Dương, có một việc ngay cả cô ấy cũng không biết.”

“Sao?” Mạnh Hằng Vũ bất giác ngồi thẳng dậy.

“Trước khi ba mươi tuổi, cô ấy không có quyền sử dụng số cổ phần đó.” Hình Nguyên tỏ vẻ tiếc nuối duỗi tay, “Những giấy tờ chuyển nhượng, nếu chỉ có cô ấy ký tên... hoàn toàn vô hiệu lực.”

Mạnh Hằng Vũ giật mình, còn Vu Dương kinh ngạc lấy tay che miệng.

Hình Nguyên cười nhìn anh ta, ánh mắt không hề có ý định nhượng bộ.

Thái độ của Mạnh Hằng Vũ trở nên lạnh lùng, “Hình Nguyên, anh thật là... rượu mừng không muốn lại muốn uống rượu phạt. Dù sao đây cũng là thành phố T, không phải là Đức. Cho dù tôi không giữ được anh, nhưng giữ cô ấy lại, có lẽ không phải là vấn đề gì to tát.” Anh ta nhìn Hình Nguyên, nhấn mạnh từng chữ, “Hoặc có thể nói rằng, giữ lại một người còn sống không dễ, nhưng giữ lại một cái xác...” Ánh mắt lạnh như băng hướng về phía Hàn Hiểu, cô sợ hãi thu mình lại.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên vội vàng dang rộng cánh tay ôm Hàn Hiểu vào lòng, vừa hôn nhẹ lên trán cô, vừa nói nhỏ an ủi cô, “Ngoan nào, đừng sợ, anh ba chỉ đùa chúng ta thôi...”

Mặt Hàn Hiểu hơi đỏ lên rồi nhanh chóng trắng bệch như không còn một giọt máu. Lúc cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô bị Hình Nguyên kéo vào lòng, giấu đi ánh mắt đầy sợ hãi.

Cô gái này chưa bao giờ biết giấu tâm trạng của mình, anh không thể để người đàn ông đó nhận ra điều gì khác lạ từ thái độ của cô ấy.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Trên mặt Mạnh Hằng Vũ nở một nụ cười ngạo mạn, “Hình Nguyên, lúc nào anh...” Nửa câu sau không kịp thốt lên lời.

Hình Nguyên đang chỉ vào anh ta, không phải dùng tay mà là dùng một khẩu súng đen ngòm.

Liếc nhìn, Hàn Hiểu thấy mặt Mạnh Hằng Vũ biến sắc, anh ta chỉ kịp hét lên một tiếng, “Hình Nguyên”, có máu chảy xối ra trước ngực anh ta.

Cùng lúc đó, Hình Nguyên kéo mạnh đầu Hàn Hiểu vào ngực mình.

Nhưng anh đã chậm một bước, hình ảnh ghê rợn ấy đã hiện lên trước mắt Hàn Hiểu, cho dù cô có nhắm mắt lại cũng không còn tác dụng gì nữa.

Hàn Hiểu chưa bao giờ trực tiếp nhìn thấy cảnh máu chảy như thế, thậm chí cô còn không kịp chuẩn bị tinh thần. Dường như có tiếng súng nổ trong đầu cô khiến cô muốn hét lên nhưng không

https://thuviensach.vn

thành tiếng. Ngoài việc nắm chặt lấy vạt áo của Hình Nguyên và run rẩy, Hàn Hiểu hoàn toàn không biết phải làm gì.

Cánh tay đặt sau đầu cô của Hình Nguyên giữ chặt không chịu buông, cả khuôn mặt cô áp vào ngực anh, không động đậy được. Chỉ cách một lớp vải mềm, khoảng cách giữa cô và anh chưa bao giờ gần gũi như thế, dường như cả thế giới bên ngoài đã bị ngăn cách bởi cánh tay của anh, chỉ còn lại anh và cô ở trong.

Lần đầu tiên Hàn Hiểu biết rằng, khi con người ta quá sợ hãi, đầu óc dường như ngừng hoạt động không thể ra đưa ra mệnh lệnh cho cơ thể nữa. Cô có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn độn xung quanh, tiếng súng, tiếng chửi, tiếng hò hét, tiếng bước chân và những câu mệnh lệnh ngắn gọn của Hình Nguyên trên đầu mình nhưng không có cách nào phản ứng lại với những âm thanh đó. Chân tay cô đờ đẫn, không biết phải chạy theo Hình Nguyên như thế nào, chỉ có thể thụ động để anh kéo cô chạy về phía trước.

Chạy xuống bậc thềm, xuyên qua thảm cỏ, cuống quýt chạy qua không biết bao nhiêu chiếc cửa...

Hàn Hiểu mơ hồ nhận thức được Hình Nguyên đang kéo cô chạy ra ngoài. Bên cạnh hình như là người của anh ấy, đang gấp rút trao đổi với nhau những câu mệnh lệnh mà Hàn Hiểu không hiểu được. Đằng sau họ là tiếng súng lúc xa lúc gần và tiếng hò hét khiến cho màn đêm trở nên vô cùng hỗn độn.

Khi cô bị vấp vào bậc thềm một lần nữa, một viên đạn bay sượt qua người cô. Cô cảm thấy người Hình Nguyên hơi run lên rồi chửi nhỏ một câu gì đó.

Hàn Hiểu nắm lấy cổ tay anh, sợ hãi đến mức tuyệt vọng, “Anh, anh...”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên không để ý mỉm cười, lúc đang định nói gì đó, bỗng nhiên anh đứng thẳng người, dường như đang nghe ngóng động tĩnh. Lát sau, anh định thần lại, trao đổi vài câu với người bên cạnh rồi cầm lấy cổ tay Hàn Hiểu, kéo cô chạy xuyên sang đám cây bụi rậm rạp cạnh bãi cỏ.

Đây là loài cây Hàn Hiểu không biết, cành lá đan xen vào nhau giống như một tấm lưới dày giữa màn đêm tối đen. Những cành cây mềm mại dường như cũng có sinh mệnh xô đẩy họ khi họ chạy xuyên qua. Lá cây mềm mại tỏa mùi hương mát lành của cây cỏ nhưng khi chạm lên gò má lại buốt như kim châm.

Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một con ruồi đáng thương sa vào mạng nhện, cố gắng vùng vẫy mà không sao thoát được. Nếu không phải Hình Nguyên cố gắng kéo cô đi, cô nghĩ rằng cô có thể bị những lá cây đáng sợ này giết chết.

Đang trong lúc khó khăn như thế, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một khoảng không gian thoáng đãng. Hàn Hiểu không kịp dừng chân, lao đầu vào lưng Hình Nguyên. Lúc quay đầu nhìn lại, những cành cây đó đã lùi lại phía sau thành một mảng tối đen mơ hồ.

Hình Nguyên đưa tay đỡ lấy cô, chưa kịp nói gì, bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen tiến lại gần.

Cửa sổ xe hạ xuống, giọng một người đàn ông vang lên trong đêm tối, không giấu được sự vui mừng, “Anh, hai người đã thoát được rồi!”

Hàn Hiểu bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Hình Nguyên kéo cô ngồi vào ghế sau, cửa xe chưa kịp đóng lại, xe đã lao vào bóng đêm như một cơn gió.

https://thuviensach.vn

Không có ai nói gì, không khí trong xe yên lặng đến mức bức bối. Chỉ có tiếng động cơ ầm ì và tiếng gió bên ngoài hòa lẫn vào nhau khiến người ta bất giác sinh ra ảo giác, nghĩ rằng mình đang ngồi trên một con tàu xuyên qua biển lớn giữa buổi đêm.

Màn đêm dường như trải dài vô tận.

Tri giác bắt đầu thức tỉnh, bắt đầu cảm thấy nhức nhối chân tay và đau rát ở những nơi da bị lá cây làm bị thương...

Hàn Hiểu vẫn giữ nguyên tư thế dựa người vào lòng Hình Nguyên, mặt cô áp sát ngực anh, có thể nghe rõ nhịp đập của trái tim anh, có thể cảm nhận thấy hơi ấm từ cơ thể anh. Trên đầu cô anh đang thở nhè nhẹ, điều này khiến cô cảm thấy yên lòng.

Trong bóng tối mơ hồ, các giác quan trở nên nhạy bén gấp nhiều lần. Sự chú ý dồn lên những nơi da chạm vào nhau khiến cô bắt đầu cảm thấy nóng như thiêu đốt...

Theo bản năng Hàn Hiểu muốn tránh ra nhưng cô vừa động đậy, người ngồi bên cúi đầu xuống, dường như vừa bị kinh động, một tay vuốt tóc cô vừa nói nhỏ: “Sắp đến rồi.”

Hàn Hiểu không hỏi anh sắp đến nơi nào, thật ra, cô không để ý cô sẽ đến đâu. Con người khi ở trong bóng tối thường vô tình cởi bỏ mặt nạ đeo lúc ban ngày và để lộ ra con người thật của mình. Lúc này Hàn Hiểu không muốn động đậy, chỉ muốn dựa vào anh, dựa vào anh mãi mãi.

“Sợ rồi?” Tay Hình Nguyên trượt xuống cằm cô, đôi mắt anh sáng lên, cười với vẻ hóm hỉnh, “Không phải là em rất giỏi sao? Ngay cả bão cũng đã từng chứng kiến...”

https://thuviensach.vn

Có lẽ cô sợ thật, nhưng hoàn toàn không phải như thế. Hàn Hiểu vẫn còn hơi mơ màng nên không có cách nào phản bác anh, chỉ có thể nhìn vào mắt anh, nghĩ xem nên nói gì. Cho dù đã từng gặp bão nhưng không có nghĩa là không sợ bão. Thật ra, không ai không sợ thiên tai. Bởi vì trước chúng, lực lượng con người trở nên rất yếu ớt, hoàn toàn... không biết phải làm gì.

Nhưng việc xảy ra trước mắt cô hôm nay thật sự rất kinh khủng, đó là một nỗi sợ hãi từ trong xương tủy. Cô hoàn toàn không thể biết được, người bị chảy máu tiếp theo có phải là cô hay không...

Răng của Hàn Hiểu bắt đầu va vào nhau lập cập, "Anh... Anh..."

"Sợ thật rồi sao?" Hình Nguyên cười nhỏ, "Anh không giết anh ta, em yên tâm. Chỉ là một viên đạn, không thể tiêu diệt đồ tai họa họ Mạnh đó. Mặc dù anh rất muốn hạ miệng súng xuống một chút..."

Anh ở rất gần cô, cố gắng hạ giọng nói nhỏ. Bất giác, không gian giữa hai người trở nên có phần ám muội.

Hơi thở của họ trở nên nóng hổi, nhiệt độ dường như càng lúc càng tăng. Cơ thể đã khôi phục lại tri giác, Hàn Hiểu có thể cảm nhận rõ toàn bộ trọng lượng cơ thể mình đang ép lên người anh ấy, lúc lên xe người cô mềm nhũn nên anh phải kéo cô lên, còn bây giờ thì sao?

Hàn Hiểu cảm thấy khó xử nhưng tay Hình Nguyên vẫn giữ lấy cằm cô không hề có ý bỏ ra. Mặt của cô quay sang trái, tay anh đưa sang trái, mặt của cô quay sang phải, tay anh cũng đưa sang phải như thể đã dính chặt vào da cô.

Cho đến khi cô xấu hổ quá thành ra tức giận, ngón tay cái của Hình Nguyên xoa cằm cô, sau đó anh cười thành tiếng, "Chà, rất nóng. Anh nghĩ có người đỏ mặt rồi."

https://thuviensach.vn

“Hình Nguyên! Anh...”

Mặt Hình Nguyên tiế́n sát lại, hơi thở hơi gấ́p gáp, nhấ́n mạnh từng tiế́ng hỏi, “Anh làm sao?”

“Anh... Anh...”

“Anh gì?” Hình Nguyên cười nhỏ, cánh tay trượt xuố́ng lưng cô rồ̀i ôm chặt cô vào lòng.

Mặt Hàn Hiểu trong đêm tố́i sáng long lanh, mơ màng và tuyệt đẹp. Hình Nguyên lại gầ̀n cô, cẩn thận hôn lên mắ́t cô.

Hàn Hiểu cố́ gắ́ng thu người lại, môi Hình Nguyên đã trượt xuố́ng dưới, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Môi của anh rấ́t mề̀m mại, đường nét thanh thoát, cảm xúc của cô khó có thể miêu tả bằ̀ng lời.

Hàn Hiểu bấ́t giác nhắ́m hai mắ́t lại. Nhưng một giây sau, xe đột nhiên bị xóc, hai người đang ôm nhau không giữ vững trọng tâm nên ngã xuố́ng ghế́.

Hàn Hiểu bị va vào người đế́n nỗi hoa cả mắ́t, người cô bị anh đè lên, vừa thở gấ́p vừa khổ sở nghĩ: Trọng lượng này đâu phải của người, rõ ràng là gấ́u...

Giọng của người lái xe cũng trở nên ngắ́t quãng vì đường xóc, “Xin lỗi anh, em không cố́ ý.”

Hình Nguyên không nói gì. Mặt Hàn Hiểu nóng rực lên, đang định đưa tay đẩy anh ra, bỗng nhiên cô ngửi thấ́y mùi máu.

Hàn Hiểu ngạc nhiên thấ́t sắ́c, “Anh bị thương sao?!”

https://thuviensach.vn

Chương 32: Đây được coi là vết thương sao

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ rằng tên mình có thể được thốt lên với vẻ khao khát cố gắng kìm nén như thế. Trong lúc đó cô cảm thấy cảm động không nói nên lời.

"Không sao, đều là của người khác." Hình Nguyên ngồi thẳng dậy, kéo cô vào lòng.

Ánh sáng quá yếu ớt nên Hàn Hiểu không nhìn rõ thái độ trên mặt anh, nhưng cô không thể lơ là với mùi máu trong xe. Cô đưa tay cẩn thận chạm vào bụng anh rồi đưa tay chạm lên ngực, cũng may, áo những chỗ đó đều khô.

Bỗng nhiên tay của cô bị Hình Nguyên giữ lại. Anh cúi người ghé sát vào tai cô nói với giọng chỉ đủ hai người nghe thấy, "Đừng trêu chọc anh ở đây, còn có người ngoài."

"Anh..." Hàn Hiểu giận không thể cắn anh một cái cho bõ tức. Con người này vì sao lại có thể vô trách nhiệm nói lung tung khi cô lo lắng cho anh như thế? Hàn Hiểu gạt tay anh ra bởi vì lúc bị anh giữ tay lại, đầu ngón tay của cô chạm vào một thứ gì đó dinh dính trên áo anh.

Tay Hàn Hiểu hơi run, Hình Nguyên không buồn để ý nắm lấy tay cô, xoa lên áo mình, "Không sao thật mà, nếu có chảy máu cũng chỉ là vết thương cũ thôi."

Tay Hàn Hiểu được anh cầm, tim cô cũng như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy, cô cảm thấy vô cùng đau đớn. Thấy anh cầm tay mình đưa lên môi hôn, Hàn Hiểu muốn rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên cắn nhẹ lên đầu ngón tay cô, giọng điệu vui vẻ, “Anh nói này, không phải là em bị hành động anh hùng cứu mỹ nhân của anh làm cho cảm động chứ?”

Hàn Hiểu không nói gì, người cô dần dần dựa sát vào anh, vùi đầu vào lòng anh.

“Hiểu Hiểu?” Tay Hình Nguyên vỗ nhẹ lên lưng cô, “Lần này chỉ là những vết thương nhẹ thôi, gần như không chảy máu, hoàn toàn không có vấn đề gì to tát. Em không khóc đấy chứ?”

Tay Hàn Hiểu dang ra ôm chặt lấy người anh.

Hình Nguyên dường như ngừng thở, yên lặng hồi lâu rồi ôm chặt lấy cô với tâm trạng phức tạp. Đây là lần đầu tiên cô ôm anh.

Đuôi tóc vẫn còn ướt, Hàn Hiểu dựa người vào cửa sổ, không để tâm cầm khăn bông lau tóc.

Rèm cửa sổ thêu hoa bằng tơ tằm được cô mở ra. Bên ngoài cửa sổ là thảm cỏ được cắt tỉa gọn gàng, phía xa là một bể bơi rất rộng phản chiếu ánh đèn màu vàng ấm áp, giống như một tấm gương lung linh màu sắc. Mấy tòa biệt thự im lìm dưới rặng cây, đã gần nửa đêm, chỉ còn vài căn phòng có ánh sáng. Không gian yên lặng và tĩnh mịch, dường như ngay cả ánh đèn cũng mơ màng buồn ngủ.

Đây là thánh địa nghỉ dưỡng rất nổi tiếng ở ngoại ô thành phố T có tên là Băng Dụ Câu, cách thành phố hai giờ đi xe, là nơi những người giàu có thường đến để hưởng thụ. Ở đây không những không có xe buýt, ngay cả taxi cũng không có. Hàn Hiểu ở thành phố T nhiều năm nhưng cũng chỉ mới nhìn qua ảnh trên các tạp chí thời trang.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao Hình Nguyên lại đưa cô đến đây, Hàn Hiểu cảm thấy không yên tâm nên cũng không có tâm trạng để ngắm cảnh đẹp. Nghe thấy có tiếng nước chảy mơ hồ trong nhà tắm, Hàn Hiểu bất giác nghĩ: Vết thương lần trước của anh ấy vẫn chưa lành, có lẽ khi tắm... sẽ gặp nhiều bất tiện.

Hàn Hiểu lấy đầu ngón tay vuốt tóc đã gần khô, thở dài khe khẽ.

Cô vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng có anh ở đó nên cô thấy yên tâm hơn. Anh ở không xa cô, cô có thể nghe thấy những tiếng động do anh ấy tạo ra, có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí, nồng ấm, khô ráo và hơi cay, giống như con người anh vậy. Khi bắt đầu tiếp xúc, mùi này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, giận rằng không có cách nào làm cho anh biến mất. Nhưng thời gian trôi qua, bất giác cô lại nghiện nó, không thể rời xa những lúc cảm thấy cô đơn. Nếu phải cai, cơ thể sẽ cảm thấy rất đau đớn...

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không biết đã ngừng từ lúc nào, khi Hàn Hiểu nhận ra điều đó, một người đã bước lại đằng sau cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cơ thể của anh vẫn còn mang đầy hơi nước.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng anh vang lên, hơi thở phả lên tai cô, giống như bị châm lửa, Hàn Hiểu biết mặt mình đang ửng hồng.

Ngực anh áp sát vào lưng cô, chỉ cách một làn áo khoác mỏng, dường như cô có thể cảm nhận thấy cơ thể của anh.

Gần nhau như... không hề có khoảng cách.

Hàn Hiểu ngửi thấy mùi thuốc khử trùng thoang thoảng, do dự chạm lên mu bàn tay của anh, gọi nhỏ tên anh: “Hình Nguyên...”

https://thuviensach.vn

Không phải với ngữ điệu cứng cỏi mà rất dịu dàng mềm mại, ngọt ngào như những sợi kẹo bông.

Hình Nguyên ôm cô chặt hơn và hôn nhẹ lên gáy cô, hơi thở của anh ấm nóng.

Cảm giác tê cứng như bị điện giật lan tỏa khắp người, Hàn Hiểu dường như không đứng vững được, dựa vào lòng anh. Hình Nguyên xoay người cô lại, nâng cằm cô rồi hôn. Lông mày, mắt, mũi, môi anh như ngọn lửa lưu lại trên da cô.

Cô không có cách nào tránh né anh, cũng không đủ sức để tránh né, chỉ có thể để ngọn lửa ấy thiêu đốt da thịt và đi sâu vào huyết mạch.

Khắp người cô nóng như lửa.

Đầu lưỡi của Hình Nguyên không gặp bất kỳ sự kháng cự nào và được cô đón nhận, trong giây lát dường như mất hết cả lý trí.

Tay của Hình Nguyên đưa vào trong áo cô, dịu dàng vuốt ve.

Hàn Hiểu yếu ớt vịn vào vai anh, cảm thấy môi anh đang trượt từ trên cổ xuống ngực cô, cô không kiềm chế được gọi tên anh thành tiếng, “Hình Nguyên...”

Hình Nguyên đứng thẳng người, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh khiến cho cả người cô nóng như có lửa đốt. Lưng Hàn Hiểu dựa vào cửa kính lạnh lẽo, phía trước là cơ thể nóng bỏng của anh, lạnh lẽo và nóng bỏng, dục vọng khiến cho những tiếp xúc cơ thể trở nên khó có thể cưỡng lại.

Da của Hình Nguyên vẫn còn hơi nước, vết thương đã được băng lại, buộc mấy vòng đơn giản trên đầu vai. Cách một lớp băng gạc,

https://thuviensach.vn

không thể nhìn thấy gì. Nhưng nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng đang thiêu đốt của Hình Nguyên, Hàn Hiểu cảm thấy miếng vải băng vết thương đó trở thành một nét vô cùng quyến rũ trên người anh, cô không kiềm chế được cảm giác muốn đưa tay chạm lên đó.

Hình Nguyên cầm lấy tay cô, từ từ để tay cô trượt trên ngực mình. Hàn Hiểu muốn thu tay lại nhưng bị anh nắm chặt...

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, chỉ có thể thuận theo tay anh.

"Hiểu Hiểu..." Hình Nguyên cắn lên vành tai cô, hơi thở nóng hổi, "Có muốn không?"

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ rằng tên mình có thể được thốt lên với vẻ khao khát cố gắng kìm nén như thế. Trong lúc đó cô cảm thấy cảm động không nói nên lời.

Hàn Hiểu ôm lấy cổ anh, không thốt lên được câu nào.

Ga trải giường bằng lụa mát lạnh như nước. Hàn Hiểu theo bản năng thu hai tay lại ép sát vào ngực anh.

Cơ thể của anh săn chắc với những cơ bắp rắn rỏi và nước da màu lúa mạch chín, đường nét rất đẹp.

Người anh nóng rực, truyền nhiệt lên cơ thể cô. Hàn Hiểu cảm thấy như mình sắp bị tan chảy, giống như một viên sô cô la dưới ánh nắng mặt trời, ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

Đầu óc mơ màng rồi tự nhiên tỉnh táo, cảm nhận rõ từng va chạm của anh trên người mình. Hàn Hiểu không nén được run rẩy, những cảm giác lạ lẫm đến với cô, rất rõ ràng rồi lại biến mất trong chớp mắt, chỉ lưu lại một cảm giác đau đớn mơ hồ nhạt dần đi giữa hơi thở của hai người.

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên hôn cô say đắm...

Những khoái cảm khiến cho người ta mê muội và lấp chìm cảm giác đau đớn. Cơ thể cô đón nhận một thứ gì đó hoàn toàn mới mẻ đi vào trong xương tủy...

Giây phút đó, Hàn Hiểu cảm thấy rõ ràng con người ngày hôm qua của cô đang rời xa dần...

Đang mơ màng, có gì đó chạm lên trán cô, mềm mại và ấm áp.

Hàn Hiểu sợ ngứa rụt cổ lại rồi đưa tay gạt ra, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng cười nho nhỏ.

Hàn Hiểu mơ hồ mở mắt, đôi mắt đen sâu thẳm của Hình Nguyên nhìn cô như đang cười.

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn anh rồi đỏ mặt.

Hình Nguyên cúi người xuống hôn lên môi cô, cười nói: “Sao lại đỏ mặt? Em nên chủ động hôn anh rồi nói với anh: “Chúc anh buổi sáng tốt lành, darling.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh. Cô vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng vì bị anh trêu nên không còn cảm thấy một chút buồn ngủ nữa, tri giác bắt đầu được hồi phục. Vì thế... những hồi ức của đêm qua hiện lên trong đầu cô.

Hàn Hiểu vùi mặt vào trong gối, không dám nhìn anh, cũng không muốn để anh nhận ra mình ra đang nghĩ gì.

“Chậc chậc, học theo thói quen của chim đà điểu không phải là tốt.” Tay Hình Nguyên vuốt ve lưng cô, cười nhỏ, “Em nghĩ em trốn vào gối thì anh không ra tay được sao?”

https://thuviensach.vn

“Anh... đô` hạ lưu!” Hàn Hiểu không động đậy, mặt cô vùi trong gô´i nóng ran.

Tay Hình Nguyên vuô´t ve lưng cô, nói có vẻ râ´t thành thật, “Em xem này, lưng em biê´n thành màu đỏ rô`i...

Hàn Hiểu không nhẫn nhịn được nữa, trợn mă´t nhìn anh, “Anh không thật thà một chút được sao? Không sợ vê´t thương bị mở miệng à?”

“Đây được coi là vê´t thương sao?” Hình Nguyên thờ ơ nhìn vê´t băng bó trên vai, cười tít mă´t, “Em đang thương anh phải không?”

Hàn Hiểu không vui lườm anh, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên chỗ băng bó, “Có thật là chỉ bị thương nhẹ thôi không?”

“Đương nhiên? Người ta là tay súng thâ`n mà.”

“Tay súng thâ`n?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Chẳng lẽ tay súng thâ`n chỉ có thể làm anh bị thương nhẹ? Lẽ nào...?”

Hình Nguyên ôm cô nă`m xuô´ng gô´i, lười biê´ng nhê´ch mày cười nói: “Em hôn anh, anh sẽ kể tâ´t cả cho em nghe.”

Hàn Hiểu không biê´t làm thê´ nào trợn mă´t nhìn anh, do dự giây lát rô`i tiê´n lại, vội vàng đặt lên môi anh một nụ hôn. Lúc đang định ngẩng đâ`u lên, đâ`u anh bị cô giữ lại, đâ`u lưỡi của anh đã không kiêng dè khám phá miệng cô.

Nụ hôn của anh nóng rực như mặt trời mùa hè, chỉ trong chớp mă´t đã thiêu đô´t hê´t dưỡng khí, làm bùng cháy ngọn lửa ngâ`m ẩn sâu trong cơ thể.

Gò má cô đỏ bừng, mă´t sáng long lanh như nước.

https://thuviensach.vn

Ngay cả cô cũng không biết lúc này cô xinh đẹp như thế nào, đó là suy nghĩ của anh, chỉ cần nghĩ như thế cũng đủ để nhiệt độ cơ thể anh tăng nhanh.

“Em là... của anh.” Hình Nguyên hôn cô, “Của một mình anh.”

Hàn Hiểu muốn phản bác lời anh nói, nhưng ánh mắt anh như thiêu như đốt, sáng rạng ngời khiến cô không thốt lên được thành lời. Hàn Hiểu ôm lấy cổ anh, nép sát người vào lòng anh...

Cảm giác đau đớn được thức tỉnh rồi nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là một đợt sóng khiến người ta say, vô bờ vô bến. Trí óc trở nên mơ màng, cơ thể rơi vào nơi sâu thẳm của dục vọng...

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu qua rèm cửa tạo thành một vầng ánh sáng trên cơ thể mướt mồ hôi của anh.

Đây là người đàn ông đẹp nhất mà Hàn Hiểu từng gặp, cao lớn và rắn rỏi, từng tấc thịt mềm mại như một con báo với vẻ quyến rũ hoang dã. Ngay cả làn da màu lúa mạch chín cũng mang hơi nóng của mặt trời, làm tăng thêm vẻ hấp dẫn của anh.

Hàn Hiểu dựa vào lòng anh, nhẹ nhàng cắn lên tay anh, “Anh đã nói là sẽ kể tất cả cho em nghe.”

Ngón tay của Hình Nguyên chạm lên môi cô, thấy gò má cô ửng hồng, không nén được cười thành tiếng, “Anh đã nói như vậy thật sao?”

“Anh...”

“Được, được, anh nói cho em.” Hình Nguyên kéo cô vào lòng, “Nào, chúng ta sẽ nói từ đầu. Em muốn biết chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu nghĩ, “Anh nói đến tay súng thần đó có phải là trợ thủ của ông ba Mạnh không? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Người đó...” Hình Nguyên dựa đầu vào gối, thở dài, “Người khác đều gọi cậu ta là “Quân sư”, có người gọi là “bàn tay trái”, thực sự là một tay súng thần.”

“Anh ta bị anh mua chuộc à?” Hàn Hiểu nghi hoặc nhìn anh.

Hình Nguyên bật cười lắc đầu, “Sao thế được! Ngoài tín ngưỡng, không điều gì có thể làm động lòng cậu ta.”

Hàn Hiểu không hiểu, “Tín ngưỡng? Có nghĩa là sao?”

Hình Nguyên có vẻ hơi đau đầu, chau mày lại, “Đó là chuyện liên quan đến tính mệnh của người ta, không thể nói kỹ lưỡng được. Em chỉ cần biết người này rất giỏi là được rồi. Cậu ta cũng không tốt bụng để cho anh một con đường sống, anh chỉ dùng thông tin quan trọng để đánh đổi với cậu ta thôi.”

Hàn Hiểu vẫn không hiểu, nhưng Hình Nguyên đã nói đến chuyện liên quan đến tính mệnh nên cô cũng không gặng hỏi nữa, “Thế chuyện liên quan đến tính mệnh của người ta có liên quan gì đến anh không?”

Hình Nguyên kiên quyết lắc đầu, “Không có!”

Hàn Hiểu thấy yên tâm, nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Ở đây... rốt cuộc có an toàn không?”

Hình Nguyên vừa lấy đầu ngón tay nghịch tóc cô vừa cười tỏ ý không tán thành, “Đây là tài sản của Vu Thị, trừ khi ba Mạnh muốn lật mặt với Vu Thị, nếu không...” Thấy sắc mặt căng thẳng của Hàn Hiểu, Hình Nguyên cười nói, “Yên tâm, những việc này có anh lo, em không phải bận tâm.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu lườm anh, không vui nói: “Bận tâm? Em bận tâm đế n việc đó được sao? Em...” Nói đế n đây, cô giật mình, miệng mở to rồ i vội vàng ngồ i dậy tìm quầ n áo.

“Em làm gì thế ?” Hình Nguyên nhìn thấ y dáng vẻ hoảng hố t của cô, không nén được cười thành tiế ng, “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu? Không phải là em bị cái gì đó nhập vào người đấ y chứ?”

“Anh mới bị nhập vào người!” Hàn Hiểu vừa vội vàng lao ra khỏi chăn lấ y áo, vừa quay đầ u lại trợn mắ t nhìn anh, “Anh là công tử thì hiểu gì? Em là tầ ng lớp công nhân, nhiề u ngày như vậy không đi làm, chắ c chắ n em sẽ bị mắ ng. Kế t quả bình chọn cuố i năm của em... Tiề n thưởng cuố i năm của em... Hỏng rồ i hỏng rồ i...”

Hình Nguyên kéo cô vào lòng, thái độ của anh có vẻ hơi đau lòng, “Vừa mới thoát chế t đã nhớ đế n chút tiề n thưởng đó? Hiểu Hiểu, em không thể nhìn thoáng hơn được sao?”

“Còn mẹ em...” Hàn Hiểu ôm đầ u vùi vào ngực anh, “Chắ c chắ n mẹ em sẽ lo lắ ng chế t mấ t... Còn Vodka của em...Mau! Đưa em mượn điện thoại...”

Hình Nguyên cầ m tay cô cắ n một cái, “Anh đã nói trước, em là một cô gái rấ t ngố c nghế ch! Đợi em nghĩ ra những việc này, rau cải cũng ôi rồ i. Anh đã bao che cho em rồ i... Cô gái ngố c nghế ch!”

“Sao?” Hàn Hiểu nhìn anh với vẻ khó tin, hoàn toàn quên mấ t việc hỏi anh sao lại dám cắ n tay cô, “Anh bao che cho em rồ i? Mẹ em, cơ quan của em? Anh làm thế nào?”

Hình Nguyên liế c nhìn cô, cười với vẻ ngang ngược, “Xin anh đi, xin anh anh sẽ nói cho.”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu căng mắt chờ đợi, nghe thấy câu nói này không kiềm chế được tức giận, “Em xin anh giở trò mới mẻ hơn được không? Có mỗi một câu nói này, nói hơn một lần rồi? Anh không chán sao?”

Hình Nguyên chăm chú nhìn cô, sau đó bình thản gật đầu, “Không sao, tạm thời vẫn chưa chán.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh, nghiến răng,

Cuối cùng Hình Nguyên cũng cười lớn thành tiếng, “Em nghĩ xem,đương nhiên trước khi anh đến nhà ba Mạnh anh đã nói với họ rồi. Anh nói đưa em đi kiểm tra sức khỏe, anh cũng nói với tổng giám đốc Lưu như thế. Còn về Vodka, mẹ của chúng ta nuôi, không chết đói đâu.”

Hàn Hiểu lườm anh, “Mẹ em không nói gì sao?”

Hình Nguyên liếc nhìn cô, cười đầy ẩn ý, “Có. Nhưng nói gì...thật sự anh không thể nói cho em được.”

“Hình Nguyên! Tóc Hàn Hiểu dường như dựng đứng lên.

“Đừng tức giận, đừng tức giận,” Hình Nguyên cười ôm Hàn Hiểu vào lòng an ủi, “Lại đây, để anh thay em lên kế hoạch ăn gì trong bữa sáng. Đồ tây nhé? Ở đây có món trứng cuộn với bánh mỳ phô mai Pháp của Ý rất nổi tiếng, em có muốn ăn thử không? Không muốn? Em chắc không? Đồ Trung Quốc, anh nhớ là có món cháo và cơm trứng...”

Hàn Hiểu không còn tức giận nhiều nữa. Nghe thấy anh tích cực giới thiệu các món ngon nổi tiếng của Băng Dụ Câu, bỗng nhiên cô nhớ ra một câu hỏi, “Vu Dương... của nhà anh đâu?”

Hình Nguyên cụt hứng, lạnh lùng hừ một tiếng, “Cô ta? Bị cắt làm nhân bánh bao rồi.”

https://thuviensach.vn

“Hình Nguyên,” Hàn Hiểu mâ´t kiên nhẫn, “Xin anh đâ´y, anh bình thường một phút được không?”

“Được!” Hình Nguyên véo cằ`m cô, cười thoải mái, “Nhìn mặt em, anh có thể bình thường một phút rưỡi.”

Hàn Hiểu trợn mă´t nhìn anh, “Vu Dương... đã thoát ra ngoài chưa?”

Hình Nguyên ừ một tiê´ng, mặt mày không vui, “Con bé này lâ`n này chơi quá đà, cho dù anh bỏ qua, trong nhà còn có râ´t nhiê`u đao phủ đang xê´p hàng đợi cô ta. Bị că´t làm nhân bánh bao vẫn còn là nương tay!”

Nhìn lên thâ´y să´c mặt lo lă´ng của Hàn HIểu, Hình Nguyên làm như không có việc gì xảy ra, giúp cô mặc áo, “Không nói đê´n cô ta nữa. Lại đây, để chô`ng tương lai của em giúp đỡ em.”

https://thuviensach.vn

Chương 33: Kristy

Bỗng nhiên cô nhận ra từ khi quen biết đến nay, anh chưa bao giờ nói "thích" hay "yêu" cô.

Bây giờ là khoảng thời gian thời tiết đẹp nhất trong năm, không khí mát mẻ, bầu trời không có một gợn mây.

Bầu trời xanh như ngọc bích, ngay cả ánh nắng cũng trở nên lóa mắt. Tất cả mọi màu sắc hiện lên trước mắt đều rất tươi đẹp, bầu trời trong xanh, cây cối xanh tươi, bể nước cũng có màu xanh mát lạnh... Những màu sắc thuần khiết như thế khiến Hàn Hiểu nhớ đến những ký ức thời còn nhỏ ở quê nhà. Ngay cả không khí ở đây đây dường như cũng nhiều ô xy hơn, khi thở có cảm giác cơ thể đang được thanh lọc.

Đáng tiếc là, phong cảnh tĩnh mịch đó bị phá tan bởi một cây bút chì nhỏ bé.

Hàn Hiểu chỉ nhìn thấy Vu Dương cuống quýt trốn sang bên cạnh, sau đó chiếc bút chì bay sượt qua mặt cô ta, rơi xuống bể nước phía sau không một tiếng động.

Dáng vẻ trốn chạy của Vu Dương rất nhếch nhác, đôi giầy cao gót dường như làm gẫy chân cô ta nhưng cô ta không dám gọi Hình Nguyên, chỉ ngẩng đầu căm ghét nhìn Hàn Hiểu đang đứng đằng xa.

Hàn Hiểu ôm tách trà sữa cười không thèm để ý, trong lòng nghĩ: Cô gái này thật ngốc nghếch. Đã đến nước này rồi, tự bảo vệ thân mình đã khó lại còn cố lườm mình...

https://thuviensach.vn

Mặt Hình Nguyên không tỏ thái độ dữ tợn như thế, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta. Vu Dương thu người lại, rõ ràng hận rằng không thể trốn được xuống dưới ghế, thái độ có vẻ như đang tủi thân đến mức phát khóc.

Hàn Hiểu thấy thái độ đóng kịch của cô ta, cảm thấy Vu Dương giống như một đứa trẻ ngốc nghếch đang cố gắng tỏ ra thông minh. Đứa trẻ ngốc nghếch khi làm sai điều gì đó thường cố gắng tỏ ra vô cùng tủi thân để tránh bị trừng phạt.

Hàn Hiểu lắc đầu, trong ký ức hiện lên hình ảnh Vu Dương định tát mình trong nhà ăn.

Trong quan niệm của Hàn Hiểu, một đứa trẻ đầy cảm tính như Vu Dương cho dù có phạm sai lầm cũng không thể chấp nhận trừng phạt. Lúc nghĩ đến đó, Hàn Hiểu cảm thấy có ai đó đang nhìn như muốn thiêu như đốt cô.

Quay đầu nhìn lại, Vu Dương đang trợn mắt nhìn cô, trong ánh mắt tỏ rõ vẻ căm hận.

Hàn Hiểu bất giác cảm thấy mê muội. Nhìn sang Hình Nguyên, quả nhiên mặt anh đen hơn. Lẽ nào... anh đã điều tra ra chuyện cô và La Thanh Phong bị ba Mạnh mời đến là do Vu Dương đứng đằng sau giở trò?

Hàn Hiểu đang nghi hoặc, Vu Dương đã thu lại cái nhìn của mình, cố gắng hét lên với Hình Nguyên với dáng vẻ kích động, thậm chí còn không sợ chết giơ nắm đấm lên với Hình Nguyên, giọng điệu của Hình Nguyên tự nhiên cũng vút cao.

Không biết họ nói với nhau bằng ngôn ngữ của nước nào nhưng Hàn Hiểu không hiểu một từ nào. Đang hoang mang nhìn cảnh đấu

https://thuviensach.vn

khẩu giữa hai người trong gia đình giữa vườn hoa, trong tay nhân vật nữ chính bỗng nhiên xuất hiện một vật gì đó.

Đó là một thứ đồ nghệ thuật rất tinh xảo có màu kim loại bạc sắc lạnh, trên tay cầm có trang trí hoa văn bằng ngọc màu đỏ, dưới ánh nắng mặt trời chúng khiến cho người ta lóa mắt, kỳ dị giống như những giọt máu.

Đó đích thị là một khẩu súng, hơn nữa, miệng khẩu súng này đang nhắm thẳng vào mặt người đàn ông.

Dường như có một thứ gì đó lạnh lẽo xuyên qua óc, máu trong người Hàn Hiểu lạnh đi. Cô bất giác cắn chặt môi, mùi máu tanh nồng khiến cho đầu óc cô trở nên tỉnh táo.

Cô căng thẳng nhìn Hình Nguyên. Anh vẫn giữ nguyên động tác, không động đậy, không chớp mắt, nhưng đôi đồng tử màu đen như bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây mù trong cơn bão.

Hàn Hiểu thấy anh nhìn cô, chau mày.

Đó là anh ra hiệu cho cô mau trốn đi sao? Tay Hàn Hiểu cầm chặt lấy tách trà, trong lòng mơ hồ nghĩ: Nếu cô trốn đi, anh sẽ làm thế nào?

Bỗng nhiên thời gian trôi đi rất chậm, mỗi giây kéo dài thành hai giây, ba giây, thậm chí là dài hơn nữa.

Hàn Hiểu cảm thấy như đang nghe thấy một thứ chất lỏng gì đó đang chảy, cuồn cuộn như những đợt sóng. Âm thanh kỳ lạ này không biết từ đâu đến, tạo thành một thứ vỏ bọc cứng và trong suốt bao bọc lấy người cô, khiến cô không nghe thấy âm thanh nào nữa. Cô nhìn thấy trong ánh mắt của Vu Dương có vẻ đau đớn và hoảng loạn, lông mi không ngừng run rẩy, người cô ta cũng run

https://thuviensach.vn

lên, đứng cách một đoạn xa nhưng Hàn Hiểu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hình Nguyên đứng yên nhìn Vu Dương, thái độ trở nên trầm tĩnh, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế. Hàn Hiểu lại thấy anh nhìn cô rồi ra hiệu cho cô.

Động tác chậm rãi khiến người ta kinh ngạc.

Có một tiếng hét sắc lạnh như dao, trong giây lát phá tan lớp vỏ bọc vô hình quanh cô.

Tất cả mọi âm thanh ùa đến, tiếng nước chảy từ trong núi vọng lại, tiếng gió thổi trong rừng thông, tiếng hai người đang tranh luận... Trên tất cả là tiếng hét đinh tai đó.

Đó là tiếng hét của Hàn Hiểu.

Cô cố gắng hét lên, không nhìn khẩu súng, cũng không nhìn người phụ nữ đang cầm súng, mà là... nhìn Hình Nguyên.

Thật sự Hàn Hiểu không khỏe như thế, cô bị tiếng hét làm cho chấn động đến mức tối mắt lại.

Người đang cầm súng với ánh mắt căm hận và hoảng loạn bị tiếng hét đột ngột của cô mất tập trung, bất giác nhìn về phía cô.

Không thể không cảm ơn trời đất, kết quả tốt nhất mà Hàn Hiểu mong đợi chỉ là như vậy mà thôi.

Hàn Hiểu ôm lấy đầu ngồi thụp xuống bãi cỏ. Qua lớp mây mù bao phủ, cô nhìn thấy nắm tay Hình Nguyên nhanh chóng lao đến, khẩu súng màu bạc bay trong không trung và rơi xuống bể nước. Một giây sau, người phụ nữ cầm súng cũng theo quỹ đạo đó rơi xuống nước, khiến nước bắn tung tóe.

https://thuviensach.vn

Đế´n lúc này, những người vệ sỹ trong chỗ ẩn nấ´p mới tiế´n ra, vội vàng giữ lấ´y người và súng.

Hàn Hiểu ôm đầ`u ngồ`i xuố´ng bãi cỏ, màn mây mù che phủ trước mắ´t tan dầ`n nhưng bên tai vẫn nghe thấ´y tiế´ng ù ù, người cô cảm thấ´y rã rời không còn một chút sức lực nào.

Hình Nguyên bước lại gầ`n, muố´n kéo cô đứng dậy, Hàn Hiểu dựa vào anh, chân tay mề`m nhũn không nhấ´c người lên được.

Hình Nguyên ngồ`i xuố´ng cạnh cô, ôm cô vào lòng, yên lặng vuố´t tóc cô. Hàn Hiểu ôm lấ´y cánh tay anh thở gấ´p, dường như người vừa giơ nắ´m đấ´m làm bay khẩu súng không phải là Hình Nguyên mà chính là cô.

“Chóng mặt...” Hàn Hiểu nhắ´m mắ´t lại, “Hoa mắ´t...”

Tay Hình Nguyên đưa tay ra sau lưng cô bế´ ngang người cô, cho đế´n khi bước vào phòng khách của biệt thự, anh mới nói nhỏ một câu: “Xin lỗi.”

“Gì?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, mở to mắ´t, “Vì sao lại xin lỗi?”

Khóe miệng Hình Nguyên nhế´ch lên, nở một nụ cười giễu cợt. Anh nhìn Hàn Hiểu đang ở trong lòng mình, ánh mắ´t rấ´t phức tạp, “Không có gì, có lẽ là vì hơi sợ thôi.”

Hàn Hiểu thu người trong lòng anh, “Vâng, em cũng hơi sợ. Có phải người nhà anh có xu hướng bạo lực không?”

Hình Nguyên không nói gì.

Hàn Hiểu ngẩng đầ`u véo cằ`m anh, “Không trả lời, như vậy là đúng rồ`i?”

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên nhún vai, bâ´t giác thở dài, “Lúc cô ta nhìn vê` phía em, tim anh như ngừng đập. Cô ta run tay run chân, nhỡ khẩu súng hướng vào em...”

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên. Anh â´y sợ điê`u này sao?

“Xin lỗi,” Hình Nguyên vùi đâ`u vào cổ cô, giọng nói hơi run rẩy, “Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...”

“Anh xin lỗi em nhiê`u thê´!” Trong ánh mă´t Hàn Hiểu như có lửa, hơi đỏ rô`i cô´ gă´ng kiê`m chê´, đẩy đâ`u anh ra và bực bội nói, “Đừng nghĩ rằ`ng giả vờ thương em em sẽ không tính toán ơn cứu mạng...”

Hình Nguyên ngạc nhiên nhìn cô, ánh mă´t hiê`n dịu, “Em hét to thật.”

Hàn Hiểu cười, dường như nhớ lại cảnh kinh hoàng vừa xảy ra, ánh mă´t trở nên trâ`m tư, “Cô â´y không phải là em họ anh sao? Bây giờ... làm thê´ nào?”

“Còn làm thê´ nào được nữa?” Hình Nguyên hừ một tiê´ng, “Con nha đâ`u đáng chê´t đó biê´t anh không dám làm gì cô ta nên mới dám kiêu ngạo với anh như vậy.”

Hàn Hiểu lo lă´ng hỏi: “Thê´... liệu có thể có lâ`n sau không?”

Hình Nguyên không trả lời, bỗng nhiên nghe thâ´y có tiê´ng cười lười biê´ng của một người đàn ông dưới câ`u thang: “Điê`u này không nói trước được, thỏ sợ quá cũng có thể că´n người, đúng không, tổng giám đô´c Hình?”

Người không ngờ đê´n đang đứng ở một nơi không ngờ đê´n, một ngón tay đang gõ lên tay vịn câ`u thang bă`ng gỗ, dáng vẻ tươi cười giô´ng hệt một thâ`y giáo phổ thông trung học hiê`n lành.

https://thuviensach.vn

Sau lưng anh ta, Lục Hiển Phong đang cầm một điếu thuốc đứng dựa vào tường, mặt mày trầm tư. Tay anh ta đặt lên thắt lưng, trên đó có đeo một khẩu súng PPS. Anh ta không nhìn Mạnh Hằng Vũ, cũng không nhìn Hình Nguyên và Hàn Hiểu, ánh mắt bình thản nhìn khói thuốc đang bay lượn.

Hình Nguyên đặt Hàn Hiểu xuống, ánh mắt nhìn lướt qua Lục Hiển Phong rồi dừng lại trên mặt Mạnh Hằng Vũ, "Không biết anh ba đến... thật sự không chuẩn bị gì. Thất lễ rồi."

Mạnh Hằng Vũ cười, "Chúng ta không phải người ngoài, khách khí làm gì. Dương Dương đâu? Tôi đến đón cô ấy về. Người nhà họ Mạnh chúng tôi, cả ngày không về nhà là không được."

Hình Nguyên khách sáo cười, "Việc của cô ấy, không cần anh ba phải bận tâm."

"Sao thế được?" Mạnh Hằng Vũ nhướn mày cười, "Hôm qua mọi người đi vội quá, tôi chưa kịp thông báo, tôi và Vu Dương sắp kết hôn."

Mặt Hình Nguyên cứng đờ.

"Thật là đáng tiếc. Trước ba mươi tuổi không được tùy ý sử dụng cổ phần của mình, nhưng... sau khi kết hôn sẽ khác. Điều này tổng giám đốc Hình không phải không rõ, đúng không?" Mạnh Hằng Vũ không bỏ sót thái độ thay đổi trên mặt anh, hơi nheo mắt lại, cười đầy ẩn ý, "Lần này đúng là chúng ta thành họ hàng rồi, không phải vì Kristy, mà vì Vu Dương."

Không có ai nói gì, không khí trong phòng khách trở nên trầm mặc lạ thường.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu không rõ họ đang nói gì. Nhưng cô đang dựa vào người Hình Nguyên, nghe thấy "Kristy", cô có thể thấy rõ ánh mắt của anh trở nên trầm tư.

Cô bắt đầu có một cảm giác lo lắng không nói được thành lời.

Mọi người đều có thể nghe thấy rõ hơi thở nặng nề và khổ não của Hình Nguyên, dường như không khí bị một tảng đá lớn chặn lại trong cổ họng, phải cố gắng lắm mới có thể thoát ra ngoài.

"Đáng lẽ người nằm trong buổi tang lễ đó... là anh." Giọng điệu cứng rắn lạ thường, hoàn toàn không giống thái độ điềm tĩnh khi nói chuyện với Mạnh Hằng Vũ trong biệt thự.

Mạnh Hằng Vũ cười lớn, ánh mắt trở nên lạnh lùng, "Giờ mới nhớ ra sao? Cũng đúng, không biết anh đã quên mất Kristy từ lúc nào rồi, đừng nhắc chuyện này với tôi. Hình Nguyên, ngày ngày đêm đêm tôi đều nhớ đến anh."

Anh ta bước từng bước xuống cầu thang, trong ánh mắt lạnh lùng có thêm một điều gì đó như căm ghét, đau đớn, và coi thường không giấu diếm, "Ồ, xin lỗi, tôi lại hiểu nhầm cho anh rồi. Mặc dù anh trước mặt cô ấy luôn giống như cầm thú, nhưng anh không nên quên cô ấy, nói cách khác, không nên quên những việc đáng tiếc mình đã làm. Nếu không không thể có Anne Bạch, cũng không thể xuất hiện cô Hàn đang ngồi đây..."

Hàn Hiểu không hiểu câu nào anh ta nói, nhưng tim cô đập mạnh đến mức váng cả đầu óc.

Mạnh Hằng Vũ bước xuống cầu thang, lấy một vật gì đó ở trong túi và vứt về phía Hình Nguyên, "Tôi luôn sợ anh không nhớ ai là Kristy, thật sự là như thế. Loại người cầm thú như anh, e rằng chưa kịp kéo khóa quần đã quên người ta hoàn toàn rồi. Vì thế, tôi

https://thuviensach.vn

mang đê´n cho anh một bức ảnh của Kristy, giúp anh lâ´y lại một chút ký ức vê` vị hôn thê."

Đó là một bức ảnh được phóng to, bay hai vòng trong không trung, sượt qua mặt Hình Nguyên rô`i rơi xuô´ng nê`n nhà.

Trên ảnh là một cô gái trẻ, đang khoanh chân ngô`i trên thảm cỏ, ôm hai chú chó săn râ´t đẹp trong lòng. Khuôn mặt cô ngẩng cao tươi cười nhìn vào ô´ng kính.

Vừa nhìn thâ´y mặt cô â´y, da đâ`u Hàn Hiểu trở nên tê dại, cả người cô cứng đờ.

Nê´u người phụ nữ trên ảnh mặc một chiê´c áo khoác màu tră´ng, cô sẽ nghĩ ră`ng cô â´y là Anne Bạch vài năm vê` trước; nê´u rửa sạch lớp phâ´n trang điểm trên mặt cô â´y, rô`i thay bă`ng một bộ đô`ng phục bảo hộ liê`n thân màu vàng cam, cô nghĩ đó là ảnh của mình vài năm trước...

Cảm giác tê dại khiê´n cho tim Hàn Hiểu cảm thâ´y hụt hẫng.

Có người đang nói chuyện, nhưng Hàn Hiểu không nghe rõ. Cô thâ´y đau đâ`u, không đúng, rô´t cuộc không biê´t là đang đau ở chỗ nào?

Hàn Hiểu không phân biệt được.

Có người lă´c vai Hàn Hiểu, không dễ dàng gì cô mới bừng tỉnh, nhận ra người đó là Hình Nguyên.

Vẻ mặt anh â´y râ´t lo lă´ng... anh â´y đang nhìn ai?

"Anh đang nhìn ai?" Hàn Hiểu không ngờ mình có thể thô´t thành lời câu hỏi đó, tự nhiên cảm thâ´y buô`n cười. Đó là nụ cười chưa bao giờ hiện lên trên mặt cô, khóe miệng cong lại thành một đường cong

https://thuviensach.vn

rấ t đẹp, nhưng ánh mắ t lại lạnh lùng, “Hóa ra Anne Bạch mới là bức tranh số ng của anh... Em không là gì hế t. Đúng không, Hình Nguyên?”

Hình Nguyên giữ chặt lấ y vai cô, muố n nói gì đó nhưng rố t cuộc anh không nói gì.

Một lầ n nữa Mạnh Hằ ng Vũ nói xen vào, cười với vẻ ác ý, nhấ n mạnh từng chữ, “Kristy, lúc nhảy từ trên cầ u xuố ng vẫn tin rằ ng anh sẽ đi tìm cô ấ y, anh thật ác độc. Rố t cuộc lúc đó anh làm gì? Hả? Ôm một cô gái phong tình nào đó sao? Ngay cả thời gian cứu cô ấ y cũng không có?”

Hàn Hiểu nghe thấ y mà lại dường như không nghe thấ y. Cô không hiểu những gì Mạnh Hằ ng Vũ nói, nhưng cô hiểu thái độ của Hình Nguyên. Anh đang cảm thấ y có lỗi với ai? Với cô hay với vị hôn thê của anh?

“Từ lúc đó tôi bắ t đầ u tính toán làm thế nào để xử lý anh. Anh nghĩ tôi muố n có Vu Thị?” Ba Mạnh nhìn Hình Nguyên với vẻ coi thường, “Không, không, tôi không muố n điề u gì ở Vu Thị. Lúc đầ u tôi muố n gạt anh ra khỏi Vu Thị để anh lâm vào bước đường cùng, cũng giố ng như Kristy phải nhảy xuố ng từ trên cầ u! Nhưng Vu Dương nói điề u này không thể, đám người trong gia tộc rấ t nghe lời anh. Hơn nữa, tôi cũng không đủ kiên nhẫn tiế p tục trêu đùa anh. Hình Nguyên, gầ n đây tôi thường mơ thấ y Kristy... vì thế tôi quyế t định tiễn anh đi, đích thân giải thích với cô ấ y.”

Cô và anh đã ở rấ t gầ n nhau, gầ n đế n mức dường như không còn khoảng cách, hóa ra... tấ t cả đề u là những cảm nhận sai lầ m của cô. Cô nhận ra rằ ng nế u cởi bỏ chiế c áo khoác ngoài, một Hình Nguyên thật sự là một người hoàn toàn lạ lẫm đố i với cô, cô không biế t người trong lòng anh là ai.

https://thuviensach.vn

Vậy khi anh ôm cô, trong lòng anh nghĩ đến ai? Lúc anh nhắm mắt hôn cô, anh nghĩ đến ai? Khi anh dịu dàng gọi tên cô và tiến sâu vào cơ thể cô, anh nghĩ đến ai? Khi anh mơ màng ôm chặt lấy cô, trong tâm tưởng của anh... là ai?

Hàn Hiểu bất chấp tất cả gạt tay anh ra.

Hình Nguyên nhìn cánh tay bị gạt ra của mình, ngạc nhiên và đau khổ, "Hiểu Hiểu..."

"Xin anh..." Sắc mặt Hàn Hiểu xanh tái, "Xin anh đừng gọi tên tôi nữa."

Bỗng nhiên cô nhận ra từ khi quen biết đến nay, anh chưa bao giờ nói "thích" hay "yêu" cô.

Thật sự là chưa bao giờ nói, không nói dù chỉ một lần. Cho dù là trong đêm, khi anh ôm chặt cô vào lòng, khi anh đánh thức những dục vọng trong lòng cô, anh cũng chỉ hỏi cô một câu, "Có muốn không".

Có muốn không?

Đầu lưỡi cô mặn và đắng chát, Hàn Hiểu không nhận ra nước mắt mình đang chảy khắp mặt. Vì sao cô lại giống một đứa trẻ ăn xin, đi sau lưng người khác để mong người ta bố thí cho một chút tình cảm?

Vì sao tình yêu của cô luôn... thấp hèn như thế?

https://thuviensach.vn

Chương 34: Hãy tin anh

Những lời anh dặn, người khác chắc chắn sẽ làm được sao?

Những lời anh đồng ý với người khác, liệu anh có hoàn toàn làm được?

Có tiếng giày cao gót xóa tan không gian yên tĩnh trong phòng.

Mạnh Hằng Vũ đưa tay hướng về phía cửa, đắc ý cười, "Nào, chúng ta cùng nhau nghiệm thu những thu hoạch của chúng ta thôi."

Ánh mắt Hình Nguyên hướng về phía người mới xuất hiện, "Dương Dương?"

Vu Dương nhìn Hình Nguyên, bước từng bước tới bên cạnh Mạnh Hằng Vũ. Cô không nhìn người đang đưa tay ra, Mạnh Hằng Vũ cũng không để tâm rút tay về, nửa như cười nửa như không nói: "Hình Nguyên, bây giờ anh biết vì sao tôi lại giống một anh chàng ngốc nghếch, bảo đánh người thì đánh người, bảo phá phòng tranh thì phá phòng tranh rồi chứ? Anh xem, những hành động vô cùng ngốc nghếch của tôi cuối cùng cũng bắt lão hồ ly là anh xuất hiện, đúng không?"

Hình Nguyên dường như không nghe thấy anh ta nói gì, không chớp mắt nhìn Vu Dương, hỏi với giọng nhàn nhạt: "Vì sao?"

Vu Dương không tỏ độ gì liếc nhìn anh ta, "Vì sao cái gì? Không có nhiều cái vì sao như thế? Không phải anh rất thông minh sao? Không phải mọi người trong nhà đều khen anh lanh lợi tài giỏi sao? Anh tự nghĩ xem."

https://thuviensach.vn

Ánh mắ´t Hình Nguyên sáng lên, “Vì Vu Thị?”

Vu Dương hừ một tiế´ng, nhìn sang hướng khác.

Hình Nguyên nhìn cô ta, không động sắ´c mặt kéo Hàn Hiểu ra phía sau, “Anh đã nói với em, đợi bao giờ em ba mươi tuổi, anh sẽ giao Vu Thị cho em.”

Hàn Hiểu muố´n gạt tay anh ra nhưng không sao thoát được. Cô cảm thấ´y hơi ấ´m quen thuộc trên đầ`u ngón tay nhưng trong lòng lại vô cùng chua xót.

Vu Dương nhìn động tác của Hình Nguyên với Hàn Hiểu rồ`i quay sang nhìn anh, “Ba mươi tuổi? Tôi sợ là tôi không số´ng được lâu như thế´.”

Mặt Hình Nguyên biế´n sắ´c, “Em không tin anh sao?”

“Không dám,” Vu Dương hừ một tiế´ng, “Tôi không dám tin bố´ anh, cũng không dám tin anh, anh họ. Nhưng, làm gì có ai không biế´t cổ phầ`n của ông ấ´y sẽ thuộc về` anh.”

Hình Nguyên bấ´t giác nắ´m chặt tay Hàn Hiểu, “Lúc anh tiế´p nhận công việc đã nói rõ...”

“Anh nói thì có tác dụng gì?” Vu Dương lạnh lùng khoanh tay, “Trong mắ´t con người đó, ngoài anh ra đâu có coi trọng ai! Tự nhiên tôi động đế´n anh... chuyện này đế´n tai họ sẽ ra sao? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấ´y trong hai người chúng ta chỉ có thể có một người quay về`. Anh thấ´y thế´ nào, anh họ?”

Hình Nguyên nhìn cô ta với vẻ nhạt nhẽo, ánh mắ´t càng lúc càng trầ`m tư, “Vì việc cướp lại quyề`n quản lý Vu Thị, cô không thể không mượn sự giúp đỡ của thế´ lực khác; muố´n mượn thế´ lực của người này cô không thể không dâng tấ´t cả mọi thứ cho anh ta, ngay cả

https://thuviensach.vn

Thanh Phong cô cũng từ bỏ... Dương Dương, cô thấ´y có đáng không?"

Ánh mắ´t của Vu Dương liế´c nhìn Hàn Hiểu nhưng bị người Hình Nguyên đứng chắ´n, không nén được lạnh lùng cười, "Đáng hay không đáng có liên quan gì tới anh?"

"Được," Hình Nguyên kiên quyế´t gật đầ`u, quay sang nhìn Mạnh Hầ`ng Vũ, "Anh bắ´t cô gái này là vì muố´n tôi xuấ´t hiện, bây giờ cô ấ´y đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Những chuyện còn lại là mâu thuẫn giữa ba người chúng ta, tôi hy vọng có thể để cô ấ´y đi."

"Không được!" Vu Dương nhấ´t quyế´t từ chố´i.

Hình Nguyên không để ý đế´n cô ta, nhìn thẳng về` phía Mạnh Hầ`ng Vũ. Mạnh Hầ`ng Vũ chau mày trầ`m tư.

"Cô ấ´y không là gì của tôi, vì thế´...hoàn toàn không có gì liên quan đế´n những chuyện này," Hình Nguyên nắ´m chặt lấ´y tay cô, chặt đế´n mức dường như có thể làm gãy ngón tay cô, "Cô ấ´y sẽ không nói chuyện này ra ngoài, điề`u này tôi có thể bảo đảm."

Hàn Hiểu cắ´n môi, nước mắ´t chảy dài.

"Chuyện này không dễ," Mạnh Hầ`ng Vũ sờ cằ`m, miệng nở một nụ cười lạnh lùng và khiêu khích, "Tôi tố´n nhiề`u công sức như vậy mới bắ´t được lão hồ` ly là anh vào lưới. Nế´u là anh, anh có thể vì một người không liên quan để lại dấ´u vế´t gì không? Anh cũng biế´t, diệt cỏ không diệt tận gố´c không phải là phong cách của tôi..."

"Anh ba," Hình Nguyên ngắ´t lời anh ta, giọng hơi run rẩy, "Anh nhìn mặt cô ấ´y xem, anh hãy nhìn thật kỹ! Tôi không tin anh có thể nhìn thấ´y cô ấ´y chế´t trước mặt anh."

https://thuviensach.vn

Hình Nguyên tránh sang một bên để Mạnh Hà`ng Vũ có thể nhìn thấ´y khuôn mặt đầ`y nước mắ´t của Hàn Hiểu.

Mạnh Hà`ng Vũ giật mình, mặt biế´n sắ´c.

“Để cô â´y đi,” Hình Nguyên cầ`m tay Hàn Hiểu, dùng một lực mạnh đế´n mức như muố´n cô gắ´n chặt vào xương tủy của mình, giọng điệu trở nên trầ`m tĩnh như nước, “Chắ´c chắ´n anh ba cũng biế´t, trên người tôi có hai khẩu GLOCK chưa bao giờ rời khỏi người. Hôm nay thật không may, cả hai khẩu súng đề`u nạp đầ`y đạn. Trình độ bắ´n súng của tôi mặc dù không so được với quân sư, nhưng với khoảng cách gầ`n như thế´ này, quân sư có thể thắ´ng được tôi hay không... cũng không phải là điề`u dễ trả lời...” Anh nhìn Lục Hiển Phong đang đứng trên cầ`u thang lộ vẻ ngạc nhiên rồ`i quay lại nhìn Mạnh Hà`ng Vũ, “Tôi muố´n dùng hai khẩu súng này để đổi lấ´y cơ hội được anh ba giơ cao đánh khẽ một lầ`n.”

Hàn Hiểu không chịu đựng được nữa, đá chân Hình Nguyên rồ`i hét lên thành tiế´ng “Ai cầ`n anh phải làm người tố´t? Ai cầ`n các anh giơ cao đánh khẽ? Một đám người hèn hạ!”

Sắ´c mặt cô xanh tái, mặt mày vô cùng tức giận. Khuôn mặt đầ`y nước mắ´t, tóc rố´i dính cả lên mặt, cô nhìn Mạnh Hà`ng Vũ gầ`n như phát điên, “Nế´u tôi là Kristy, nế´u tôi là họ hàng với một người vô sỉ như anh, nế´u tôi quen biế´t một người vô sỉ như anh, tôi thà chế´t còn hơn!”

Người Mạnh Hà`ng Vũ hơi run, sắ´c mặt lộ rõ vẻ hoảng hố´t.

Hình Nguyên ngạc nhiên thấ´t sắ´c đưa tay giữ lấ´y miệng cô liề`n bị Hàn Hiểu cắ´n mạnh một cái đau điế´ng.

Cô cắ´n tay anh, không hề` có ý định từ bỏ. Hình Nguyên không chớp mắ´t nhìn cô, vẻ ngạc nhiên trong ánh mắ´t dầ`n dầ`n chuyển

https://thuviensach.vn

sang yêu thương, dịu dàng và buồn bã.

Cô cảm thấy vị tanh của máu trong miệng, điều này dần dần làm biến mất những tức giận trong lòng Hàn Hiểu.

Sau khi tức giận, cảm giác buồn bã và lạnh lẽo tràn ngập trong lòng cô. Hàn Hiểu cảm thấy tim mình trống rỗng, ngước đôi mắt vô cảm nhìn lên.

Người này là Hình Nguyên, là người có khoảng cách gần nhất và xa nhất với cô trong thế giới này...

Có một số chuyện xảy ra trong khi cô không hiểu tình hình, sau đó... cô không biết những việc này có thể ngăn cách họ, trở thành một cái gai không biết làm thế nào có thể nhổ đi khiến người ta cảm thấy đau đớn trong tận đáy lòng.

“Hình Nguyên,” Hàn Hiểu nấc nghẹn, “Anh là một kẻ khốn nạn nhất trên thế giới này...”

Thần sắc Hình Nguyên biến đổi khôn lường.

Cuối cùng Hàn hiểu khóc thành tiếng, “...Nhưng, em yêu anh.”

Ánh mắt của Hình Nguyên như có một đốm lửa nhỏ rồi cháy bùng lên. Anh bất chấp tất cả cúi người, hôn lên môi cô.

Trên mặt cô đầy nước mắt, ngay cả môi miệng cô cũng có vị mặn chát... Hình Nguyên lưu luyến rời khỏi môi cô, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, dường như dồn tất cả sinh lực của mình vào đó. Đôi mắt đen của anh lúc này giống như bầu trời đêm, trong đó có những tia sáng lấp lánh và tuyệt đẹp.

Sau đó anh dùng khẩu hình nói một câu.

https://thuviensach.vn

Từng chữ từng chữ khiế n Hàn Hiểu sinh ra ảo giác, dường như từng chữ một rơi vào đáy lòng cô và để lại dấ u vế t sâu đậm trên đó.

Khi quay lại, trong tay Hình Nguyên đã cầ m một khẩu súng màu đen Anh vứt xuố ng chân Mạnh Hằ ng Vũ, "Đưa cô ấ y ra ngoài, tôi sẽ đưa cho anh chiế c còn lại."

Mạnh Hằ ng Vũ hoảng hố t gật đầ u, "Được."

Vai của Hình Nguyên bỗng nhiên thả lỏng, "Vậy bảo người này đưa cô ấ y ra ngoài. Không sợ anh ba chê cười, tôi không tin người khác." Anh giơ ngón tay chỉ về phía Lục Hiển Phong đang đứng dựa vào cầ u thang.

Mạnh Hằ ng Vũ không nói gì, hai mắ t không chớp nhìn khuôn mặt đầ y nước mắ t của Hàn Hiểu.

Lục Hiển Phong nhướn mày nhìn anh rồ i nhìn Mạnh Hằ ng Vũ, không nói gì bước xuố ng cầ u thang, cầ m cánh tay Hàn Hiểu dắ t ra ngoài. Hình Nguyên co tay lại theo bản năng rồ i thả lỏng ra, Hàn Hiểu lại cầ m lấ y tay anh. Mắ t của cô đầ y nước, dường như không nhìn rõ mặt anh, mặc dù anh đứng ở chỗ cô có thể với tay tới.

"Hình Nguyên, em hận anh." Hàn Hiểu nấ c nghẹn, "Em chưa bao giờ hận ai, nhưng em thật sự hận anh."

Hình Nguyên dùng tay còn lại lau nước mắ t cho cô, nhưng anh chưa kịp lau xong thì nước mắ t cô đã lại tuôn rơi.

Hình Nguyên vuố t tóc cô rồ i ngẩng đầ u cười với Lục Hiển Phong, "Quân sư, nhờ anh."

Lục Hiển Phong nhế ch môi, không nói gì kéo Hàn Hiểu ra ngoài. Hàn Hiểu không chố ng cự được, quay lại nhìn Hình Nguyên khóc rồ i gọi anh thành tiế ng, "Hình Nguyên!"

https://thuviensach.vn

Nhưng Lục Hiển Phong đi rất nhanh, tiếng khóc của cô nhanh chóng biến mất ngoài cánh cửa.

Hình Nguyên nhắm mắt lại rồi mở ra, ánh mắt lộ rõ vẻ ung dung bình thản, "Được rồi, về Kristy, về Vu Thị, bây giờ chúng ta cùng nhau tính sổ."

Vẫn là ánh mặt trời rực rỡ của mùa thu, gió thổi nhè nhẹ và mây bay lượn trên bầu trời.

Nhưng nhìn qua nước mắt, tất cả mọi thứ trở nên mơ hồ. Các giác quan của cô phản ứng một cách chậm chạp đến mức... ngoài bi thương, cô không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.

Hình Nguyên...

Hình Nguyên đáng bị trời đánh, sau khi để cô chứng kiến những chuyện này lại kiên quyết đẩy cô ra. Điều này có nghĩa là gì? Những hành động đó tưởng như thể hiện sự dũng cảm nhưng thực sự lại rất ngốc nghếch, hai khẩu súng GLOCK đó, cô không thể tưởng tượng được Hình Nguyên sẽ làm thế nào để bảo vệ mạng sống của mình nếu không có súng.

Cuối cùng Lục Hiển Phong cũng không kiên nhẫn được nữa, "Sao phụ nữ các cô có thể khóc nhiều thế?"

Hàn Hiểu vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Lục Hiển Phong dừng bước nhìn bốn phía, "Đi đến cuối con đường này sẽ có một chiếc xe, tôi sẽ đưa cô ra đường quốc lộ. Nghe này, tôi chỉ có thể đưa cô ra đường quốc lộ, sau đó tôi sẽ nhìn cô đi, cô có thể bắt xe về thành phố. Nhưng cô không được dừng lại, nếu dừng lại tôi sẽ nổ súng. Tốt nhất cô nên thật thà một chút, tôi

https://thuviensach.vn

đoán Hình Nguyên chắc chắn đã kể cho cô nghe, tôi bắt đầu chơi súng từ hồi năm tuổi, nhắm mắt lại tôi cũng không bắn lệch."

Hàn Hiểu yên lặng nhìn xuống chân, không có phản ứng gì trước những lời nói của anh.

Lục Hiển Phong đang định dọa cô thêm vài câu, bỗng nhiên thấy mặt đất dưới chân rung động. Sau đó, có một tiếng nổ lớn vọng lại phía sau lưng anh.

Hàn Hiểu vội vàng vịn vào một gốc cây bên cạnh người, trong đầu tự nhiên hiện lên những chữ như "bão", "động đất". Tay chân cuống quýt, cô ngẩng đầu thấy thái độ kinh ngạc của Lục Hiển Phong, đầu óc cô bỗng nhiên bừng tỉnh.

Không phải là động đất, sao có thể là động đất được, rõ ràng là...

Hàn Hiểu quay người lại, nhìn thấy cột khói đen sì cuồn cuộn bay lên từ rừng cây phía sau lưng, cô như phát điên chạy về phía núi. Nhưng mới được vài bước, cánh tay cô đã bị ai đó giữ lại, có một cảm giác đau điếng ở gáy rồi người cô mềm nhũn ngã xuống bãi cỏ.

Trước khi mất đi ý thức, Hàn Hiểu nghe thấy giọng Lục Hiển Phong như đang thở dài: "Xin lỗi, anh ấy đã dặn..."

Những lời anh dặn, người khác chắc chắn sẽ làm được sao?

Những lời anh đồng ý với người khác, liệu anh có hoàn toàn làm được?

Trong bóng tối, một lần nữa Hàn Hiểu nhìn thấy ánh mắt của Hình Nguyên.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hình Nguyên có sức quyến rũ lạ thường, khi anh nhìn ai đó, trong ánh mắt lộ ra vẻ chăm chú đặc biệt, dường như cả thế giới đều biến mất, chỉ còn lại những gì hiện lên trong mắt anh.

Ánh mắt của anh rất kỳ diệu, khi anh nhìn cô, tất cả tình cảm của anh đều hiện hết trong ánh mắt... Đó là đôi mắt đẹp nhất mà Hàn Hiểu từng nhìn thấy.

Sau đó anh dùng khẩu hình nói một câu. Từng chữ từng chữ khiến Hàn Hiểu sinh ra ảo giác, dường như từng chữ một rơi vào đáy lòng cô và để lại dấu vết sâu đậm trên đó.

"... Hãy tin anh."

Có thứ gì đó ươn ướt chạm lên mặt cô, mềm mại và có hơi thở ấm áp.

Hàn Hiểu mở mắt và nhìn thấy Vodka với đôi mắt sáng long lanh như ngọc của nó. Nó đang nằm trên gối bên cạnh cô, liếm lên mặt cô, thấy cô tỉnh lại thì vui mừng vẫy đuôi.

Trên đỉnh đầu là cửa sổ trời, bên ngoài là bầu trời xanh thẳm, rõ ràng là nhà cô.

Hàn Hiểu ngồi thẳng người dậy.

Vodka bị hành động đột ngột của cô làm cho sợ hãi, lăn tròn trên giường, kêu ư ử như đang bị bắt nạt.

Đúng là nhà cô, không sai. Rèm cửa đang buông, ánh nắng chiều xuyên qua lớp sa tanh mỏng chiếu vào trong phòng tạo nên vầng sáng rất dịu dàng.

Trong phòng rất yên lặng.

https://thuviensach.vn

Không có ai, cửa vào nhà bế´p đóng, bên trong có tiế´ng nước chảy nhè nhẹ.

Hàn Hiểu thấ´y hoa mắ´t chóng mặt nên nằ`m xuố´ng, liế´c nhìn chiế´c đồ`ng hồ` điện tử trên tủ ở đầ`u giường, bấ´t giác hoảng hố´t: Thời gian... đã là ba ngày sau...

Ba ngày...sẽ có rấ´t nhiề`u biế´n cố´ xảy ra trong khi cô hôn mê.

Hàn Hiểu cố´ gắ´ng ngồ`i dậy, chân vẫn chưa kịp nhét vào dép, có tiế´ng cửa phòng bế´p mở, người đi ra là Quách Dung Dung.

Hàn Hiểu ngạc nhiên.

Quách Dung Dung vỗ tay lên trán thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn tổ tông, cậu đã tỉnh rồ`i!”

Hàn Hiểu ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?”

Quách Dung Dung lấ´y một cố´c nước mang đế´n cho cô, “Mẹ cậu chăm cậu hai ngày nên mình giục về` nhà nghỉ ngơi. Bố´ cậu ra ngoài mua thức ăn. Bác sỹ đế´n, nói là cậu dùng quá nhiề`u thuố´c an thầ`n, sau khi tỉnh dậy sẽ thấ´y khó chịu, cầ`n phải nghỉ ngơi thật tố´t.” Cẩn thận nhìn cô, Quách Dung Dung lại nói, “Buổi sáng nay La Thanh Phong ở đây, sau đó về` phòng tranh có việc. Anh ấ´y nói buổi tố´i sẽ đế´n thăm cậu.”

Đang cầ`m cố´c nước, Hàn Hiểu dừng tay lại, cúi đầ`u ừ một tiế´ng rồ`i hỏi: “Ai đưa mình về` đây?”

“Không quen.” Quách Dung Dung lắ´c đầ`u, “Đưa cậu về` rồ`i đi luôn. Anh ta nói là bạn của cậu, còn để lại cho cậu cái này...” Nói rồ`i cô lật tìm trên tủ ở đầ`u giường, rút ra một tờ giấ´y, “Đây, chính là cái này.”

https://thuviensach.vn

Chữ trên mẩu giấy rất to, nét chữ rất cứng cỏi, chỉ viết hai chữ "Xin lỗi". Góc dưới bên phải phần ký tên có vẽ một khẩu súng.

"Không nói gì khác sao?" Hàn Hiểu bỗng nhiên hoảng hốt, "Chỉ có hai chữ?"

Quách Dung Dung ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu, "Anh ta nói có việc gấp..."

"Lục Hiển Phong..." Hàn Hiểu cắn răng.

Con người kỳ lạ này, lẽ nào anh ta không hiểu cô lo lắng về chuyện xảy ra ở biệt thự như thế nào? Hay là... lúc đưa cô về, anh ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc giữa anh ta và Hình Nguyên có mối quan hệ như thế nào? Còn Hình Nguyên, vì sao có thể yên tâm giao cô cho anh ta...

Hình Nguyên...

Hàn Hiểu cầm lấy tay Quách Dung Dung, "Có ai tìm mình không?"

Quách Dung Dung ngạc nhiên lắc đầu.

Lúc Hàn Hiểu muốn hỏi thêm, cô bỗng nhớ ra mình đã để điện thoại ở biệt thự, nếu có ai muốn tìm cô cũng không biết làm thế nào.

Hàn Hiểu vội vàng cầm lấy áo khoác muốn chạy ra ngoài.

"Cậu làm gì thế?" Quách Dung Dung giữ cô lại, "Cậu vừa mới tỉnh dậy muốn chạy đi đâu? Không được sống nữa sao? Cậu xem... ngã ở đây còn có mình đỡ cậu..."

https://thuviensach.vn

Chương 35: Mình chưa bao giờ sống thật với bản thân mình như thế.

Trước mặt anh ấy mình luôn rất nhếch nhác, mất hình tượng. Mình chưa bao giờ nhếch nhác như thế…

Mình chưa bao giờ sống thật với bản thân mình như thế.

Khi họ bắt xe đến Băng Dụ Câu, đã là buổi sáng sớm ngày hôm sau.

Sức khỏe của Hàn Hiểu vẫn còn rất yếu. Thức ăn lỏng không thể giúp cô hồi phục năng lượng nhanh chóng, chưa vào đến trong núi, Hàn Hiểu đã bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt.

Người lái xe taxi rất trẻ, gặp hai cô gái nên nói rất nhiều, "… Thời gian này hàng năm thường có nhiều người đến Băng Dụ Câu ngắm lá phong. Nhưng các cô đến đây không đúng lúc, khu nghỉ dưỡng đã đóng cửa. Nghe nói đã xảy ra sự cố, nửa quả núi đã bị bịt kín…"

Hàn Hiểu mở to mắt, "Sự cố gì?"

Người lái xe taxi lắc đầu, "Nghe nói là rò rỉ khí than nên có vụ nổ lớn. Thành phố đã cử người đến kiểm tra."

"Thật hay giả?" Quách Dung Dung nghi ngờ nhìn anh ta rồi nhìn vẻ kinh ngạc của Hàn Hiểu, "Không thấy trên đài báo đưa tin…"

Người lái xe thở dài tỏ vẻ từng trải, "Có lẽ là tin bí mật. Hôm qua tôi vừa đưa một phóng viên tới đây, khi đến mới biết những người

https://thuviensach.vn

làm việc ở đây đã đi hết, chỉ có một nhân viên gác cửa già vừa điếc vừa câm nên không hỏi được thông tin gì...”

Quách Dung Dung nói phụ hoạch rồi quay đầu nhìn Hàn Hiểu đang nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì. Cô không hiểu được vì sao Hàn Hiểu vừa tỉnh lại đã nằng nặc đòi đến đây. Hơn nữa nhìn sắc mặt của cô ấy, dường như có thể đoán ra cô ấy có liên quan đến sự cố này...

Quách Dung Dung cảm thấy hơi buồn phiền, cô được cơ quan cử đi tập huấn hai tháng, vì sao khi quay lại, tất cả mọi việc đều trở nên khó hiểu đến mức kỳ lạ?

Lúc Quách Dung Dung cảm thấy ức chế cô thường nói rất nhiều, nhưng cho dù cô nói gì, Hàn Hiểu cũng vẫn giữ thái độ yên lặng buồn bã. Quách Dung Dung bị cô làm cho bực bội, đang định nổi giận thì xe taxi đã dừng lại.

Người lái xe chỉ vào tấm biển cảnh báo, cười với hai cô gái tỏ vẻ xin lỗi, “Hết cách rồi, xe không được vào, tôi chỉ có thể đưa các cô đến đây.”

Hàn Hiểu xuống xe với thái độ hoảng hốt.

Quách Dung Dung thấy dáng vẻ thẫn thờ của cô cũng chỉ biết kìm nén những buồn bực trong lòng rồi nghĩ: Có lẽ cô ấy ngủ nhiều quá nên đầu óc lú lẫn rồi.

Quả nhiên khu nghỉ dưỡng đã bị đóng cửa. Hàn Hiểu kéo Quách Dung Dung đi vòng ra phía sau núi men theo một con đường nhỏ. Đây là con đường Lục Hiển Phong đã dẫn cô đi lúc rời khỏi đây. Khi đi qua chỗ mình bị đánh ngã, Hàn Hiểu vẫn còn nhớ như in cảm giác đau đớn khi bị Lục Hiển Phong đánh vào sau đầu.

https://thuviensach.vn

Chỉ có một nhân viên trực ở cổng khu nhà nghỉ, ngay cả nhân viên bảo vệ và vệ sinh cũng đã rời đi nên không có ai quét dọn. Chỉ vài ngày lá cây đã rụng thành một lớp dày, có ra tiếng động phát ra khi dẫm chân lên đó. Trong không gian yên tĩnh, một chút âm thanh nho nhỏ cũng rất vang khiến tiếng bước chân của họ trở nên vô cùng nhức tai.

Rõ ràng biết rằng đã bốn ngày trôi qua, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không còn để lại dấu tích gì nữa. Nhưng giấc mộng của Hàn Hiểu dừng lại ở đây nên cũng chỉ biết bắt đầu tìm kiếm tại đây.

Đây là lần đầu tiên Quách Dung Dung đến đây, mặc dù vừa đi vừa đề phòng bị người khác phát hiện nhưng cô vẫn ngó nghiêng để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Khi đi qua bể bơi, không nghĩ Hàn Hiểu dừng bước, Quách Dung Dung không kịp dừng chân lao về phía trước. Lúc ngẩng đầu lên, thấy Hàn Hiểu đang chăm chú nhìn, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Nhìn theo ánh mắt của cô, cách chiếc bể bơi rộng, một tòa biệt thự đổ nát hiện lên trước mắt cô.

Cảnh tượng đổ nát của tòa biệt thự khiến người nào nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên.

Tất cả đều đổ sụp, chỉ còn lại một nửa bức tường ở phía nam nằm chơ vơ giữa không trung, giống như một bộ phận bị tàn phế màu đen sì. Tất cả những gì có thể cháy đều cháy hết, chỉ còn lại một đống lộn xộn. Người chưa nhìn thấy sẽ không thể tưởng tượng được quang cảnh trước đây như thế nào.

Không biết vì sao, khi nhìn đống đổ nát này, những ấn tượng mơ hồ của Hàn Hiểu lại trở nên vô cùng rõ nét.

https://thuviensach.vn

Cô hình dung sau khi đi qua cánh cửa lớn có thể nhìn thấy một tấm thảm lông dê tối màu trên nền nhà, trong phòng khách có một lò sưởi theo phong cách cổ xưa, trên lò sưởi đặt một giá nến bằng thiếc tạo hình rất đẹp...

Hàn Hiểu nhắm mắt lại, tưởng tượng ra lối đi lên chiếc cầu thang bằng gỗ.

Trên tường ở tầng hai có treo vài bức tranh sơn dầu, màu sắc trong sáng như sương ban mai lần lượt hiện lên trong đầu cô.

Đi xuyên qua hành lang, mở chiếc cửa gỗ nặng, Hàn Hiểu nhìn thấy tấm rèm cửa sổ bay bay trong gió đêm.

Khi mở rèm cửa ra, khắp phòng tràn ngập ánh sáng của các vì sao.

Một đêm đẹp mê hồn...

Cô thấy mình dựa vào cửa sổ, có vẻ như đang chờ đợi. Lúc đó, tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm, anh đang ở đó. Những cảnh tiếp theo chưa kịp hiện lên...

Hàn Hiểu quay mặt đi, ánh mắt như mặt hồ gợn sóng.

Quách Dung Dung ngạc nhiên không biết phải hỏi cô điều gì, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh chờ đợi, để mặc cho Hàn Hiểu đứng đó, nước mắt chảy dài.

Cho đến khi bước ra khỏi khu nhà nghỉ, Quách Dung Dung mới hỏi nhỏ: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc cậu... đang muốn tìm cái gì?”

Hàn Hiểu nhìn về phía tòa nhà đổ nát, ánh mắt dịu dàng và đau thương, “Mình muốn tìm một người, anh ấy nợ mình rất nhiều thứ...”

https://thuviensach.vn

“Sao? Nợ?” Quách Dung Dung không hiểu, “Lẽ nào... người đó chạy mất rồi?”

Hàn Hiểu lắc đầu buồn bã, “Mình không biết. Mình phải tìm kỹ. Mình sợ rằng sẽ rất khó tìm, rất khó...”

Quách Dung Dung bắt đầu phát sầu, “Với tính cách của cậu, sao có thể đòi nợ được...”

Lông mi Hàn Hiểu vẫn còn đọng nước mắt, cô cắn răng lắc đầu.

“Đòi nợ không phải là làm kỹ thuật...” Quách Dung Dung liếc nhìn cô, tiếp tục lắc đầu và thở dài, “Không phải người đều chạy hết rồi sao? Thế giới rộng lớn như thế này, cậu tìm ở đâu? Tìm đến bao giờ?”

“Mình không biết.” Hàn Hiểu nhìn thái độ ngạc nhiên như thấy quỷ của cô, nói: “Nhưng mình nghĩ...có lẽ sẽ không mất đến mười năm một lần nữa...”

Sau khi quay về từ Băng Dụ Câu, Hàn Hiểu mua điện thoại rồi nhờ bên dịch vụ làm lại cho mình số điện thoại cũ. Sau đó in ra tất cả các số điện thoại liên lạc trong vòng hai tháng trở lại đây.

Đây là lần đầu tiên Hàn Hiểu tra nhật ký điện thoại của mình. Mặc dù lấy lại được số điện thoại, nhưng hầu hết các số liên lạc đều bị mất, vì vậy rất khó phân biệt các số điện thoại với nhau.

Hàn Hiểu bắt đầu lần tìm danh sách các số điện thoại liên lạc. Mất cả buổi tối để loại trừ, cuối cùng cô cũng chọn ra được bảy số điện thoại lạ và lần lượt gọi điện, ngoài tắt máy đều không có ai nghe. Một kết quả ngoài dự kiến là liên lạc được với thư ký Lưu.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại, thư ký Lưu thở phào nhẹ nhõm, nói rằng đúng lúc có việc cần tìm cô, muốn hẹn với cô thời gian gặp mặt.

Hàn Hiểu hỏi thăm tình hình của Hình Nguyên nhưng thư ký Lưu nói anh chưa bao giờ gặp Hình Nguyên, từ trước đến giờ chỉ liên lạc qua điện thoại.

Hàn Hiểu vô cùng thất vọng, mặc dù cô đã sớm đoán được lời giải thích này.

Hai người hẹn thời gian là ba ngày sau. Vì buổi sáng hôm sau, Hàn Hiểu phải đến một nơi khác có thể tìm kiếm tin tức.

Cho dù khả năng tìm thấy là bao nhiêu, cô cũng phải đi thử xem sao.

Lá cây dưới nắng hè như nhuộm một màu vàng rực rỡ, ngay cả thảm cỏ cắt tỉa cẩn thận cũng được bao trùm bởi màu vàng ấm áp. Ngoài điều đó, Du Viên vẫn mang dáng vẻ cũ.

Đương nhiên, "dáng vẻ cũ" có nghĩa là cảm giác sau khi bước vào cửa, không bao gồm cảm giác lạ lẫm kỳ lạ khi bước chân vào đây. Lần trước khi Hàn Hiểu đến Du Viên cô vẫn đang ngủ, sau đó cô ra khỏi cổng không quay đầu nhìn lại. Lúc đó, không những cô không có cơ hội mà cũng không có tâm trạng để nhìn ngắm "nhà tù" cao cấp.

Đi xuyên qua thảm cỏ, Hàn Hiểu nhìn kỹ tòa nhà màu xám phía sau sân mà cô đã sống ở đó suốt một tháng.

Không thể không thừa nhận, nó có kiến trúc rất đẹp và nho nhã. Thậm chí, mọi chi tiết bên trong và bên ngoài đều tinh tế đến mức hoàn mỹ mà không hề phô trương. Vẻ đẹp của nó cần phải được cảm nhận dần dần.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Vodka cũng nhớ nơi này, nó lăn tròn trên thảm cỏ rồ`i vẫy đuôi không biế´t chạy đi đâu.

Người trực tòa nhà là bác Bảy, khi Hàn Hiểu ở đây đã từng nhìn thấ´y ông. Không nói nhiề`u, ông nói với cô không có ai quay lại đây, ngoài điề`u đó, cô hỏi gì cũng chỉ trả lời "không biế´t".

Hàn Hiểu không biế´t làm gì, chỉ có thể xin ông cho mình vào thăm một chút.

Yêu cầ`u này nhanh chóng được bác Bảy chấ´p nhận, có lẽ vì thời gian cô ở đây rấ´t dài và thái độ của Hình Nguyên với cô không giố´ng như với những người bình thường khác.

Hàn Hiểu không có thời gian nghĩ xem vì sao ông lại đồ`ng ý nhanh như thế´, vội vàng chạy dọc theo cầ`u thang lên tầ`ng hai.

Thời gian Hàn Hiểu số´ng ở đây không ngắ´n nhưng đây là lầ`n đầ`u tiên cô vào phòng Hình Nguyên, mặc dù anh ở cách phòng cô một bức tường.

Kế´t cấ´u phòng giố´ng hệt nhau nhưng cách bố´ trí lại hoàn toàn khác. Đồ` dùng đề`u có màu đen, giấ´y dán tường có màu xanh thẫm, ngay cả không khí cũng toát lên vẻ lạnh lẽo.

Trên tủ ở đầ`u giường có một hộp thuố´c và một chiế´c bật lửa, dưới gố´i có một quyển sách. Hàn Hiểu cầ`m lên xem, đó là một quyển sách tiế´ng Đức nên cô không hiểu một từ nào.

Trong tủ quầ`n áo vẫn còn treo áo sơ mi và comple của anh, nhìn lướt qua, ngoài màu đen còn có màu xám và trắ´ng. Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đế´n một câu không biế´t của ai – Comple là mũ và áo giáp của đàn ông.

https://thuviensach.vn

Vậy, rất nhiều mũ và áo giáp như thế này... Hàn Hiểu bất giác nghĩ: Lẽ nào đây là phòng nghỉ của anh ấy? Anh ấy từ chiến trường trở về, sau đó mặc mũ và áo giáp để tiếp tục chiến đấu vì Vu Thị?

Nhớ đến nụ cười lạnh lùng của Vu Dương khi đứng cạnh Mạnh Hằng Vũ, Hàn Hiểu cảm thấy tiếc hộ Hình Nguyên vì những gì anh đã làm cho Vu Thị.

"Có đáng phải làm như thế hay không?" Hàn Hiểu đứng dựa vào bàn, nhìn hình người đàn ông trong khung ảnh thở dài.

Trong ảnh, Hình Nguyên để hai tay trên mặt bàn, trên khăn trải bàn kẻ karo đỏ và trắng có một cốc bia đang sủi bọt. Cổ áo sơ mi của anh mở rộng, tóc hơi rối, cười vui vẻ nhìn vào ống kính máy ảnh.

Trong ký ức của Hàn Hiểu, người này rất ít khi cười như thế. Nụ cười rạng rỡ khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy nhức mắt.

Đây là một người đàn ông có thể tỏa ra ánh sáng, nụ cười giống như đá quý và có ánh mắt mê hồn. Anh nho nhã nhưng giảo hoạt, quyến rũ nhưng nguy hiểm. Lúc anh vui anh dịu dàng như nước, lúc không vui anh để lộ rõ vẻ mặt của một kẻ lưu manh...

Lúc ở cùng anh, anh tìm mọi cách làm cô tức giận, làm cô nhảy dựng lên, hận rằng không thể cầm gạch đập chết anh...

Anh làm cho cô khóc rồi lại dỗ dành khiến cô cười. Anh dễ dàng làm cho cô mất đi vẻ lạnh lùng điềm tĩnh vốn có và khả năng kiểm soát...

"Trước mặt anh ấy mình luôn rất nhếch nhác, mất hình tượng. Mình chưa bao giờ nhếch nhác như thế..." Hàn

https://thuviensach.vn

Hiểu nghĩ, "Mình chưa bao giờ sô´ng thật với bản thân mình như thê´."

Hàn Hiểu lại mâ´t ngủ.

Mọi người đê`u nói lúc mâ´t ngủ nên uô´ng một cô´c sữa nóng, nhưng một người không uô´ng sữa vào buổi tô´i như Hàn Hiểu sau khi chạy vào nhà vệ sinh mâ´y lâ`n cảm thâ´y đâ`u óc vô cùng tỉnh táo.

Thật ra, Vodka cũng uô´ng sữa cùng cô. Kê´t quả của bữa ăn phụ này là Vodka cũng tỉnh táo đê´n mức hai mă´t sáng long lanh, ngậm đôi dép lê bă`ng nhung của cô chạy đi chạy lại không ngừng trong phòng.

Có lẽ mẹ cô mua nhâ`m sữa. Nê´u không sao phản ứng của cô và Vodka lại giô´ng nhau... đê´n mức kỳ lạ như thê´?

Hàn Hiểu nă`m trên tâ´m thảm nhung, mở to mă´t, nhìn lên bâ`u trời đêm tô´i mịt không có một vì sao qua cửa sổ trời. Nghe tiê´ng Vodka chạy đi chạy lại trong phòng, lòng cô đột nhiên cảm thâ´y trô´ng rỗng.

Ngoài một đô´ng đổ nát của tòa biệt thự nghỉ dưỡng ở Băng Dụ Câu, không còn đâ`u mô´i nào khác. Cô biê´t một nơi duy nhâ´t anh có thể đê´n là Du Viên nhưng cũng không thu được tin tức gì.

Rô´t cuộc người này đi đâu?

Suy nghĩ của Hàn Hiểu chỉ băn khoăn với câu hỏi "Hình Nguyên đi đâu", cô tuyệt đô´i không để mình nghĩ đê´n khả năng nào khác. Anh â´y là một người lanh lợi như thê´, sao có thể mă´c mưu của ba Mạnh được? Từ việc anh â´y để Lục Hiển Phong đưa cô đi có thể nhận

https://thuviensach.vn

thấy, không ai không biết Lục Hiển Phong là "cánh tay trái" của ba Mạnh, nhưng anh vẫn yên tâm giao cô cho Lục Hiển Phong...

Hàn Hiểu tiếp tục an ủi mình: Chắc chắn anh ấy đã có sự chuẩn bị, chắc chắn anh ấy...

Hàn Hiểu trở mình trên thảm, ánh mắt dừng lại trên chiếc điện thoại mới mua, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn. Đã nhiều ngày trôi qua, không gọi điện, không nhắn tin...

Lẽ nào anh ấy bị thương và hôn mê? Hay là não bị tổn thương nên quên cô rồi?

Hàn Hiểu thở dài.

Đúng là nói thì dễ làm mới khó, làm thế nào để đòi được món nợ của cô? Nếu người đó sau sự cố này bỗng nhiên nhận ra rằng anh ấy không muốn tiếp tục đến với cô thì sao?

Nếu anh ấy nhân cơ hội này cắt đứt tất cả mọi mối quan hệ với thành phố T thì sao?

Nếu anh ấy không quay lại nữa thì sao?

Đây là căn hộ của cô, xung quanh là những thứ rất quen thuộc nhưng bỗng nhiên lúc này cô lại cảm thấy bất an. Có lẽ thật sự nên để Quách Dung Dung hoặc mẹ cô ở cùng cô...

Nhưng nếu họ ở lại đây qua đêm, không những nhận ra cô mất ngủ mà họ cũng không thể ngủ ngon.

Chăm sóc cô quá lâu, họ cũng mệt rồi. Từ khi xảy ra chuyện trên sàn thi công đến nay, bố mẹ luôn ở thành phố T chăm sóc cô. Cô không có nhiều tiền mua nhà to nên bố mẹ không thể không đến

https://thuviensach.vn

nhà nghỉ gần đó ngủ. Khi nghĩ đến chuyện này, Hàn Hiểu cảm thấy rất khó chịu.

Nghĩ đến căn hộ, ánh mắt Hàn Hiểu bất giác dừng lại trên túi hồ sơ đặt giữa mặt bàn.

Đó là vật mà thư ký Lưu đưa cho cô lúc ăn tối. Cô vẫn nhớ thái độ của anh ta khi nói chuyện, chau mày và chuyên chú nhưng để lộ ra sự nhẹ nhõm.

Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ anh ta không muốn làm những việc mà Hình Nguyên giao phó...

"Tổng giám đốc Hình đã dặn, nếu không nhận được điện thoại của anh ấy trong vòng một tuần thì cần giao những giấy tờ này tận tay cho cô. Sau đó... sau đó tôi sẽ không còn việc gì để làm nữa." Thư ký Lưu cười, tỏ vẻ xin lỗi, "Nói thật, việc này không dễ thực hiện."

Hàn Hiểu cũng cười nhưng không để tâm.

Khi mở túi hồ sơ, trong đầu Hàn Hiểu dường như có một tiếng nổ lớn. Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi thư ký Lưu: "Đây là, đây là..."

Cô lắp bắp, thư ký Lưu trêu cô, "Tổng giám đốc Hình nói cô sẽ giật mình, quả nhiên cô..."

Sau đó thư ký Lưu nói gì đó cô không nhớ được nữa. Trong đầu cô chỉ có hình ảnh của Hình Nguyên, cô biết có lẽ lần này Hình Nguyên đi thật, anh sẽ không quay về nữa.

Nghĩ đến đó, mắt Hàn Hiểu cay xè.

Tên lưu manh này sau khi trêu đùa cô đã dứt khoát ra đi, không biết trốn ở chỗ nào, chỉ để lại cho cô một đống giấy tờ, đây được coi là tiền giải ngũ hay tiền bịt miệng?

https://thuviensach.vn

Liệu có phải mỗi lâ`n quyê´t định rời bỏ một người phụ nữ, anh đê`u dứt khoát như vậy?

Cô lo lă´ng vê` cơm áo gạo tiê`n suô´t bao lâu nay, nhưng khi nhìn thâ´y tên của mình trên giâ´y chứng nhận là chủ của bâ´t động sản, Hàn Hiểu lại cảm thâ´y vô cùng tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Chương 36: Điểm khởi đầu

Anh là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời cô. Trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ của mình với những tình cảm đẹp đẽ nhất.

Hàn Hiểu đi bộ đến.

Trong hoàn cảnh thời gian rảnh rỗi như lúc này, cô tình nguyện đi bộ. Bởi vì lúc đi bộ trên đường, người ta có thể tự do suy nghĩ lung tung... hơn nữa, dù sao cũng có thể coi đi bộ là một môn thể thao.

Người đó luôn phê bình cô không chịu rèn luyện...

Hàn Hiểu lắc đầu, ánh mắt nhìn sang bên kia ngã tư, dừng lại trên bóng dáng hai người đàn ông đang nhàn rỗi đứng ngoài cửa phòng tranh... Những ký ức khi lần đầu đến phòng tranh hiện lên trong đầu cô giống hệt hình ảnh cô nhìn thấy lúc này khiến cô bỗng nhiên sinh ra ảo giác.

Hàn Hiểu đứng đó không biết bao nhiêu lâu, cho đến khi hai người đàn ông đó nhận ra cô, đưa tay vẫy gọi cô, ngay cả động tác vẫy tay cũng giống hệt như trước đây.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy chua xót, cô định thần lại rồi chầm chậm bước sang.

Không muốn nhìn La Thanh Phong, Hàn Hiểu cố ý nhìn lên cửa sổ phòng tranh. Vừa nhìn, cô đã nhận ra câu nói trong điện thoại của Thôi Hạo – "Trời đất lại đảo lộn rồi" có nghĩa là gì.

Đúng là trời đất đảo lộn.

https://thuviensach.vn

Không những biển hiệu được dỡ xuố´ng, các tác phẩm trưng bày cũng bị thu lại, vài người đàn ông giố´ng như công nhân đang đeo găng tay xế´p các bức tranh vào thùng. Tường bố´n phía trố´ng rỗng, trong phòng hỗn độn và lạnh lẽo.

“Đây là... không làm nữa sao?” Liế´c nhìn La Thanh Phong đang đút tay vào túi quầ`n dài từ từ bước lại, Hàn Hiểu muố´n anh chứng thực, “Không phải nói...”

“Kế´ hoạch luôn không nhanh bằ`ng sự thay đổi.” La Thanh Phong nhìn căn phòng trố´ng rỗng, cười không thành tiế´ng rồ`i quay lại nhìn cô, “Có thời gian không?”

Hàn Hiểu gật đầ`u.

“Cùng nhau... đi dạo nhé.” La Thanh Phong nhìn cô, ánh mắ´t â´m áp và trong sáng như một cậu thiế´u niên.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấ´y cổ họng nghẹn lại.

Thái độ của La Thanh Phong có một chút xa lạ nhưng dáng vẻ của anh rấ´t gầ`n gũi với hình ảnh về` cậu thiế´u niên anh tuấ´n trong ký ức được giấ´u kín trong lòng cô. Dường như cho đế´n lúc này anh mới quay trở lại là La Thanh Phong mà cô đã quen.

Hàn Hiểu bấ´t giác cảm thấ´y tình cảm của mình vô cùng phức tạp.

Cũng đã từng hẹn hò, nhưng đi dạo vô định trên đường như thế´ này là lầ`n đầ`u tiên của hai người.

Ánh nắ´ng mùa thu xuyên qua tán lá, giố´ng như những vì sao rớt xuố´ng vai người đi đường. Không có gió, một ngày nắ´ng đẹp trời thường thấ´y vào mùa thu, trời cao trong xanh, mây trắ´ng bay nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng. Dường như chỉ cần một chút ánh sáng nữa thôi là có thể chiếu sáng những gợn mây mù ẩn sâu tận đáy lòng.

Đây là thời tiết mà Hàn Hiểu thích nhất.

La Thanh Phong đột ngột dừng bước, chỉ về phía ngã rẽ cách đó không xa, "Có thấy không? Hồi xưa anh thường đi qua đó, xuyên qua một khu nhà nhà là đến cổng sau của trường học."

Hàn Hiểu kinh ngạc, "Em nghe nói không phải ngày nào cổng sau cũng mở."

La Thanh Phong đắc ý nhướn mày, "Anh là con trai, anh có thể trèo tường."

Hàn Hiểu cười. Hóa ra hoàng tử trong mắt cô cũng biết trèo tường...

La Thanh Phong đột nhiên nổi hứng, kéo cô chen vào con đường đó.

Ở thành phố T, đây được coi là khu phố cổ. Đường rất hẹp, có chỗ đã gồ ghề lồi lõm. Nhưng cây cối hai bên đường mọc rất xanh tốt, cành lá rậm rạp đan xen vào nhau khiến cả con đường dường như bị che khuất.

"Vào mùa hè, đi vào đây rất mát mẻ." La Thanh Phong cười nói, "Nhưng khu nhà trước mặt không như vậy, không có một cái cây nào."

Khu nhà ở cũng rất cũ, những căn nhà xây theo kiểu kiến trúc cổ tự làm hàng rào bảo vệ, mới nhìn trông rất rối mắt. Có mấy đứa trẻ đang hò hét đuổi nhau dưới nhà.

"Hồi đó anh ở với bà nội," La Thanh Phong nheo mắt nhìn ngắm xung quanh, ánh mắt cố tỏ ra vui vẻ, "Anh chưa kể cho em

https://thuviensach.vn

nghe đúng không? Bố mẹ anh đi làm rất bận, còn phải chăm sóc anh trai anh, vì thế đưa anh về nhà bà nội. Cho đến năm anh học lớp mười một, anh trai anh ra nước ngoài, họ mới nghĩ đến việc đón anh về."

Hàn Hiểu nghe thấy nỗi buồn phảng phất trong lời nói của anh ấy, cúi đầu không nói gì.

"Ngay từ khi mẹ anh mới về nhà đã không hợp bà nội anh." La Thanh Phong dừng lại một lát rồi nói tiếp "Vì thế, bà nội anh đã sớm biết mẹ anh sẽ không đón bà đến Thượng Hải. Bà không nỡ rời xa anh nhưng lo lắng giữ anh ở lại sẽ làm lỡ mất nhiều cơ hội của anh, vì thế hồi đó tối nào bà cũng khóc, bà khóc trộm một mình và nghĩ anh không biết."

Trong lòng Hàn Hiểu có vẻ hơi buồn, "Lúc đó anh và bà sống ở đâu?"

"Hồi đó có tên là phố chợ Tiền Tiến, bây giờ không tìm thấy nữa. Anh đã đi xem, nơi đó bây giờ gọi là vườn hoa Thế Kỷ." La Thanh Phong lắc đầu, "Lúc anh đi anh đã vẽ một bức tranh sơn dầu rất to chân dung của bà nội. Bà nội nói ảnh nhỏ quá, mắt bà không nhìn rõ..." Anh dừng lại rồi cúi đầu, nhìn sâu vào mắt Hàn Hiểu, "Em biết không, Hiểu Hiểu, đến bây giờ anh chỉ vẽ chân dung hai người."

Hàn Hiểu xúc động, "Thanh Phong..."

La Thanh Phong cười, quay đầu nhìn mọi người đi lại trong khu nhà ở, "Đi về phía này là có thể nhìn thấy trường học của chúng ta rồi."

Hàn Hiểu nhìn theo hướng anh chỉ.

https://thuviensach.vn

Thật ra quay về thành phố đã lâu, cũng đến đây thăm vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn trường học từ hướng này. Cô thầm nghĩ trong lòng: Hóa ra trường học trong con mắt của anh là như thế...

Hai người dựa vào khung cửa sắt của cổng trường học nhìn vào trong.

Có vài lớp đang học thể dục trên sân vận động, những thiếu niên đang lớn nói cười vui vẻ toát lên vẻ trẻ trung và trong sáng.

Hàn Hiểu bất giác thở dài, "Em luôn cảm thấy lúc đó em rất người lớn, nhưng nhìn những cô cậu thiếu niên này em lại cảm thấy chúng thật là bé bỏng... Hồi đó chúng ta có như vậy không?"

La Thanh Phong mím miệng cười, "Có lẽ thế."

Hai người đều yên lặng.

Có tiếng chuông báo tan giờ học, học sinh từ trong lớp học chạy ra ngoài, sân vận động càng trở nên náo nhiệt.

Cảnh tượng trước mắt quen thuộc mà lạ lẫm, Hàn Hiểu cảm thấy nếu cô chớp mắt, cô sẽ nhìn thấy La Thanh Phong thời niên thiếu bước ra từ trong đó, túi sách đeo chéo trên vai, tóc hơi rối, trên quần bò có sơn hoa văn...

"Xin lỗi."

Hàn Hiểu hoảng hốt ngẩng đầu nhìn, La Thanh Phong cúi xuống nhìn cô, ánh mắt buồn bã như bị mất một điều gì đó, "Xin lỗi."

Hàn Hiểu lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Không phải cô nên nói câu này sao? Lẽ nào không phải cô đã cố gắng vượt qua ranh giới khiến cuộc sống của anh trở thành một mớ rắc rối sao?

La Thanh Phong dịu dàng nâng mặt cô. Hàn Hiểu nghĩ, anh luôn luôn dịu dàng như thế. Ánh mắt anh trong như nước, nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, anh có một trái tim thuần khiết như của một cậu thiếu niên trẻ tuổi.

Lúc đang ngạc nhiên, La Thanh Phong đã cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Không giống những lần trước, nụ hôn lúc này không có dục vọng, chỉ là môi chạm môi dịu dàng.

"Anh muốn làm nhiều điều tốt hơn cho em, chỉ tiếc là... Anh làm không tốt." La Thanh Phong rời khỏi môi cô, ánh mắt hơi cười, có vẻ như không biết phải làm gì, "Thật sự... Anh xin lỗi."

Sau lưng anh là một cây cổ thụ cành lá um tùm. Đó là một cây hòe rất già, già đến mức khi họ còn trẻ tuổi nó đã ở đó, chứng kiến La Thanh Phong với ánh mắt kiêu ngạo, đầu tóc rối tung trèo qua tường, trên quần có sơn hoa văn...

Nó đã chứng kiến Hàn Hiểu đi theo sau lưng anh, trong lòng mang rất nhiều tâm trạng, chờ đợi một cái nhìn vô tình của anh...

Đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Đó là một tình cảm của tuổi trẻ khiến người ta cảm động.

Chỉ cần một nụ hôn nhẹ nhàng như thế này, tất cả mọi rung động và những năm tháng đã qua đều trở nên hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

“La Thanh Phong,” Hàn Hiểu gọi tên anh, “La Thanh Phong, em thực sự thích anh.”

La Thanh Phong nheo mắt cười, những tia nắng nhảy nhót trên lông mi anh như những cánh bướm, “Anh biết.”

“Em thích anh nhiều năm như thế…” Hàn Hiểu khóc giống như một đứa trẻ, “Những năm anh không ở đây, thỉnh thoảng em lại mơ thấy anh…”

La Thanh Phong đưa tay kéo cô vào lòng, “La Thanh Phong mà em thích… tốt hơn anh nhiều. Hiểu Hiểu, thật sự anh không tốt như thế, chỉ có điều em không biết…”

“Có thể em sẽ còn mơ thấy anh…”

Ngón tay của La Thanh Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, cười như đang thở dài, “Vậy… gọi điện thoại cho anh. Anh đã quấy nhiễu giấc ngủ của em, sau đó… em gọi điện thoại quấy nhiễu anh. Như vậy là công bằng.”

“Anh có quay lại không?”

“Có. Bà nội anh vẫn ở đây, anh sẽ về thăm mộ bà.”

“Có thăm em không?”

La Thanh Phong nhìn cô cười, “Em có hy vọng anh về thăm em không?”

Hàn Hiểu nhìn anh, hy vọng sao?

Cô nghĩ: Đương nhiên là hy vọng, **anh là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời cô. Trong ánh mắt của**

https://thuviensach.vn

anh, cô có thể nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ của mình với những tình cảm đẹp đẽ nhất.

Đó là những cánh hoa sen nở giữa nước hồ trong vắt, tươi đẹp và thuần khiết.

Bao giờ cô già đến mức tóc bạc trắng, hồi tưởng lại, cô sẽ vẫn cảm nhận được những rung động trong lòng.

Không ai có thể thay thế anh.

Hàn Hiểu nhìn anh, gật đầu.

Khóe miệng La Thanh Phong nở một nụ cười. Đó là một nụ cười ấm áp, dịu dàng, hơi buồn nhưng thoải mái.

Hàn Hiểu luôn cảm thấy có rất nhiều thứ không đi cùng với thời gian, ví dụ như những vật trưng bày trong viện bảo tàng, ví dụ như cây hòe già ở cổng sau của trường học, ví dụ như... cuốn sổ cô đang cầm trong tay.

Một cuốn sổ có bìa làm bằng da bò rất bình thường, trên trang bìa có ghi tên cô với một câu chúc rất buồn cười, "Chúc bạn học La Thanh Phong đạt được nhiều thành tích xuất sắc trong môi trường học tập mới!"

Lúc Hàn Hiểu lấy cuốn sổ này ra khỏi túi, cô bật cười. Cô cảm thấy trong phòng đợi máy bay, chỉ có cuốn sổ cô cầm trong tay là quê kệch nhất.

Đương nhiên là quê kệch rồi. Họ đều đã trưởng thành, nhiều năm đã trôi qua, nhưng từ khi mua về đến giờ cuốn sổ này không hề thay đổi, giống hệt như vào năm họ mười sáu tuổi. Cô biết có thể cả cuộc đời La Thanh Phong sẽ không dùng đến cuốn sổ này, nhưng đây là tâm bệnh của cô và đã đến lúc phải kết thúc.

https://thuviensach.vn

La Thanh Phong nhận cuốn sổ, nhìn thấy những dòng chữ của cô từ mười năm về trước, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên, “Năm đó nếu em tặng anh, sau này liệu có còn... nhớ đến anh?”

“Có lẽ thế.” Hàn Hiểu nhún vai, “Cũng có thể sẽ nhớ nhiều hơn, ai biết được?”

La Thanh Phong cúi đầu, ngón tay anh cẩn thậm chạm lên những chữ cô đã viết rồi gật đầu, “Anh nhận. Cảm ơn em, bạn học Hàn Hiểu.”

Bốn mắt nhìn nhau, có gì đó trôi qua, có gì đó đọng lại.

“Được rồi, được rồi.” Một đôi tay đưa lại vỗ lên vai hai người, “Hai người cũng nói chuyện một lúc rồi, có thể cho tôi mượn Hàn Hiểu nói vài câu không?”

Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Anne Bạch, cười khách khí, “Cô Bạch.”

Anne Bạch nhìn La Thanh Phong cười với vẻ xin lỗi rồi kéo Hàn Hiểu đi. Hai người có diện mạo khá giống nhau nên khi đi cùng nhau, trông họ rất giống chị em sinh đôi. Mặc dù nhìn thấy cô ấy, trong lòng Hàn Hiểu ít nhiều cảm thấy không thoải mái, nhưng cho dù nói như thế nào cũng còn tốt hơn nhìn thấy người mẹ lợi hại của La Thanh Phong.

“Xin lỗi, tôi không giúp gì được cô.” Anne Bạch nói, xin lỗi cô với vẻ rất chân thành.

Hàn Hiểu ngạc nhiên rồi hiểu ra Anne Bạch đang nói đến chuyện cô không liên lạc được với Hình Nguyên.

Vài ngày trước cô quá lo lắng nên đã tìm gặp tất cả những người có liên quan đến Hình Nguyên... Bây giờ nghĩ lại, Hàn Hiểu cảm

https://thuviensach.vn

thấy hơi hối hận. Cô cảm thấy mình không nên gọi điện cho Anne Bạch. Bị một người đàn ông bỏ rơi, gọi điện thoại khắp nơi hỏi thăm không phải là mất mặt sao?

"Vẫn không có tin tức gì sao?" Anne Bạch lại hỏi.

Hàn Hiểu lắc đầu tránh ánh mắt của cô, "Thật không ngờ cô đi cùng Thanh Phong."

Anne Bạch cười, "Mọi người nói phụ nữ mang thai thường gặp nhiều vấn đề, ông xã không yên tâm nên bắt Thanh Phong làm vệ sỹ cho tôi. Thanh Phong vẫn trách móc suốt, phòng tranh của cậu ấy vừa chuyển đi, cũng vừa chọn được địa điểm phòng làm việc, một đống việc."

Hàn Hiểu ngạc nhiên, "Phòng làm việc?"

Anne Bạch liếc trộm La Thanh Phong đang đứng đằng sau một đám người, nói với giọng bí mật: "Tôi nghe Thanh Thụ nói, không biết có đúng không. Anh ấy nói, Thanh Phong định chuyển phòng làm việc ở Munich về thành phố T. Lúc nhỏ Thanh Phong sống với bà nội nhiều năm ở đây nên có nhiều tình cảm với nơi này. Nhưng nhìn phòng tranh của cậu ấy... Cậu ấy không có năng khiếu làm kinh doanh. Tôi cảm thấy cậu ấy nên dồn sức vào việc vẽ tranh, giao công việc kinh doanh cho người quản lý sẽ tốt hơn."

"Ồ." Hàn Hiểu không biết phải nói như thế nào, yên lặng một lát, cô nhớ ra một câu hỏi vẫn giữ trong lòng từ lâu, "Cô Bạch, cô có nghe nói đến Kristy không?"

"Kristy?" Anne Bạch ngạc nhiên, "Kristy của anh Hình?"

Hàn Hiểu gật đầu. Vấn đề này khiến cô không thoải mái trong lòng nhưng cũng không thể kiềm chế được sự tò mò.

https://thuviensach.vn

Anne Bạch lại hỏi: “Vì sao cô biết người này?”

Hàn Hiểu không muốn giải thích với cô ấy về chuyện liên quan đến Mạnh Hằng Vũ và Vu Dương, hàm hồ nói: “Tôi nghe người khác nói, cô ấy là vị hôn thê của Hình Nguyên, sau đó... hình như là đã tự sát?”

Anne Bạch gật đầu, “Thanh Thụ nói cô gái đó là du học sinh, lúc chưa tốt nghiệp đã có hứa hẹn với anh Hình. Anh ấy vốn là người không biết cách thể hiện tình cảm nhưng lại đối xử với cô ấy rất tốt.”

Hàn Hiểu cúi đầu, trong lòng nghĩ mình đúng thật là tự nhiên lại đi rước buồn vào thân...

“Khi chưa tốt nghiệp hai người đó đã sống cùng nhau,” Giọng của Anne Bạch nghe có vẻ như đang không tập trung, dừng một lát, cô ghé tai Hàn Hiểu nói nhỏ, “Nhưng về sau hai người đó xảy ra chuyện không vui. Anh Hình muốn chia tay, cô ấy nhất quyết không đồng ý, làm ầm ĩ lên ở trường học.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Sao?”

“Không đoán được sao?” Anne Bạch bĩu môi, “Thanh Thụ nói cô gái đó hút thuốc phiện, khi phê thuốc rồi giống hệt một nữ quỷ, còn tụ tập với một đám người không ra gì và bị Hình Nguyên bắt gặp.”

“Sao?” Hàn Hiểu lạnh sống lưng, “Sao có thể... như thế?”

Anne Bạch vỗ vai cô, nói với giọng đều đều: “Lúc mới biết tôi cũng có phản ứng như thế. Tôi nghe Thanh Thụ nói, cô gái đó cứ ba ngày thì phải có hai ngày biến thành quỷ, anh Hình suýt chút nữa bị

https://thuviensach.vn

cô ta dày vò đến chết.” Nói xong cô thở dài, “Cô nghĩ xem, anh ấy là một người tốt như thế…”

Hàn Hiểu cảm thấy đầu óc hoàn toàn đờ đẫn, “Sau đó thì sao?”

“Lại còn có sau đó nữa sao?” Anne Bạch hừ một tiếng, “Tình cảm nhiều đến thế nào cũng không chịu được sự dày vò như thế. Thanh Thụ kể có lần anh ấy mang đồ cho Hình Nguyên, anh Hình chưa về, chỉ có cô gái đó ở nhà. Hình như lại vừa hút thuốc phiện, dáng vẻ không bình thường, vừa nói chưa được hai câu đã lao đến gần Thanh Thụ cởi quần áo…Sau khi Thanh Thụ nhảy qua cửa sổ trốn thoát, anh ấy không dám nhắc đến chuyện này với anh Hình.”

Hàn Hiểu hoàn toàn không nói được lời nào. Vì sao câu chuyện của cô và câu chuyện của Mạnh Hằng Vũ khác nhau nhiều như thế?

“Chuyện sau đó, Thanh Thụ nói úp úp mở mở, ậm ừ cho qua chuyện.” Anne Bạch không hài lòng chau mày, “Tôi nghe được thông tin từ những người khác Họ nói lúc cô gái đó tỉnh táo liền ép anh Hình kết hôn, khi hút thuốc phiện thường đùa giỡn với chính mình và dày vò anh Hình. Sau đó anh Hình chuyển đi, hình như là bắt đầu tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, ngày nào cũng bận đến mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có nên không đi tìm cô ta nữa. Vậy là cô gái đó sống chết… Cô biết rồi phải không, cô ta lúc khóc lóc, lúc giận dỗi, lúc đòi treo cổ tự tử để ép anh Hình ra mặt…”

“Ồ.” Hàn Hiểu ngạc nhiên đáp một tiếng, nhớ đến dáng vẻ của Hình Nguyên khi đeo tạp dề nấu canh thuốc cho cô, cảm thấy đau lòng.

https://thuviensach.vn

Thật ra, người đó có vẻ như không biết quan tâm nhưng trong lòng luôn hy vọng có cơ hội toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người khác.

"Thanh Thụ nói, thật ra anh Hình đã đồng ý kết hôn với cô ta. Nhưng sau khi hút thuốc phiện, thần kinh cô ta không bình thường nên không nhớ..." Anne Bạch thở dài, "Họ nói hôm Kristy trèo lên cầu không phải vì muốn tự sát thật, chỉ có ý định lừa Hình Nguyên. Nhưng cô ta hút thuốc phiện nên phản ứng chậm chạp, tay chân không vững nên rơi xuống..."

Hàn Hiểu do dự nhìn cô, "Hình Nguyên...không đến sao?"

"Cô cũng đã nghe câu chuyện "Sói đến rồi" đúng không?" Anne Bạch nhăn mũi, "Bao nhiêu lần gây chuyện như thế, nếu là tôi tôi cũng không đi. Ai có thời gian ngày nào cũng chơi đùa với cô ta?"

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy nặng nề, không biết vì Hình Nguyên hay vì cô gái ngốc nghếch đó.

Anne Bạch giơ tay xem đồng hồ rồi nói nhanh "Lúc đó anh Hình đang họp, chỉ cử một người thư ký đến đó nên sau khi xảy ra chuyện, anh ấy luôn bị ám ảnh trong lòng."

Hàn Hiểu biết sắp đến giờ lên máy bay, do dự một lát, cô hỏi một câu mà cô muốn hỏi nhất, "Anh ấy...thích cô?"

Anne Bạch ranh mãnh liếc nhìn cô, "Ví dụ cô bị mất một con chó, đi trên đường nhìn thấy một con giống hệt như thế, cô có để ý đến nó không?"

Hàn Hiểu trợn mắt, sao có thể so sánh như thế?

"Được rồi, không trêu cô nữa." Anne Bạch vỗ nhẹ lên mặt cô, bình thản nói, "Lúc mới quen tôi anh ấy hơi động lòng. Cô cũng biết, con

https://thuviensach.vn

người đó khi yêu mê´n ai thì đô´i xử với người đó tô´t đê´n mức quên mình. Nhưng sau đó Thanh Thụ công khai hẹn hò với tôi trước mặt mọi người nên Hình Nguyên chỉ coi tôi là bạn bè."

Hàn Hiểu không biê´t nên nói gì. Hai phiên bản quá khác nhau khiê´n đâ`u óc cô rô´i tung, không biê´t nên tin vào đâu.

Đã đê´n giờ lên máy bay.

"Chúng tôi phải đi rô`i," Anne Bạch như muô´n khích lệ cô, ôm chặt lâ´y cô, "Đợi bao giờ tôi quay vê`, tôi sẽ nhờ Thanh Thụ nghe ngóng tin tức giúp cô."

La Thanh Phong cũng từ trong đám đông bước lại, đứng trước mặt cô yên lặng giây lát rô`i cẩn thận ôm cô vào lòng, một cái ôm râ´t nhẹ giô´ng như anh đang ôm một chậu hoa. Sau đó anh quay người đi ra cửa lên máy bay cùng Anne Bạch, không hê` ngoảnh đâ`u nhìn lại.

Hàn Hiểu vẫy tay cho đê´n khi bóng anh â´y khuâ´t ở cuô´i lô´i đi.

Hình Nguyên đi rô`i, La Thanh Phong cũng đi rô`i.

Cô đã đi một vòng tròn và quay vê` điểm bă´t đâ`u.

https://thuviensach.vn

Chương 37: Nơi đáng cống hiến nhất

Đây là một nơi đáng dừng chân trên thế giới này, là nơi đáng để cô cống hiến, không nhiều pháo đạn như chiến trường nhưng đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến mức đủ để nâng đỡ cô trong những ngày sau đó.

Những người thường xuyên đi công tác chỉ cần có một chiếc ba lô, bên trong đặt những vật dụng cần thiết.

Hàn Hiểu cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng không cần sắp xếp các vật dụng cần thiết cho sinh hoạt không có nghĩa là không cần sắp xếp bản vẽ. Vì thế trước khi đi, cô vô cùng bận rộn.

Quách Dung Dung ngồi trên thảm, đang cố gắng chơi với Vodka bằng thứ đồ chơi mà cô mua để dỗ dành nó. Vodka là một con vật rất lưu luyến chủ của nó, ngoài Hàn Hiểu, nó không lại gần bất kỳ ai. Quách Dung Dung ở chỗ Hàn Hiểu hai ngày, Vodka mới miễn cưỡng ăn đồ mà Quách Dung Dung cho nó ăn.

“Tao sợ nuôi mày sẽ làm mày bị chết...” Quách Dung Dung vuốt lông Vodka buồn bã, “Con chó đắt tiền thế này, mình không nuôi được.”

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên nói: “Nếu cậu làm chết nó, mình sẽ đánh ngất anh Mạch nhà cậu rồi ném xuống biển.”

“Chà chà,” Quách Dung Dung liếc nhìn cô tỏ vẻ coi thường, “Nhìn xem cậu lợi hại không... Đến mức như vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu kéo ra một chiếc va li to từ trong chỗ để đồ, lúc mở ra, cô đứng sững người.

Trong va li có rất nhiều đồ chơi, tạp chí, đồ ăn vặt và mỹ phẩm. Đó là những thứ Hình Nguyên bảo Vu Dương mang đến cho cô khi cô lên sàn thi công lần trước. Lúc đó cô vẫn còn đang điêu đứng tình cảm vì La Thanh Phong nên không thèm để mắt nhìn đống đồ này thêm một lần nào...

"Cậu bắt đầu dùng những đồ trang điểm đắt tiền như thế này sao?" Quách Dung Dung hét lên, "Lần trước thương hiệu này tổ chức hoạt động ở tòa nhà Quốc tế, chính là loại nhũ mắt này, mình ngắm mãi mà không dám mua..."

Hàn Hiểu không biết nhiều về mỹ phẩm, nhưng cô biết, những thứ này do người đàn ông đó mất nhiều công sức chuẩn bị cho cô. Những loại sô cô la này không chỉ có vị mà cô thích, ngay cả cách đóng gói cô cũng thích...

Quách Dung Dung nhìn đống đồ xa xỉ đắt tiền trong va linrồi nhìn con chó đắt tiền bên cạnh mình, bỗng nhiên trợn mắt ngạc nhiên, "Hiểu Hiểu, những thứ này...không phải là cậu tự mua chứ?"

Hàn Hiểu ngồi khoanh chân bên cạnh va li, lần lượt xem từng thứ mà Hình Nguyên mua cho cô, không ngẩng đầu lên nói: "Đúng, mình đi theo một đại gia, được bao hai tháng, sau đó người ta ruồng bỏ mình, gửi những thứ này để bịt miệng."

Quách Dung Dung ngạc nhiên một lát rồi nghiêng đầu trên thảm, cười lớn.

Hàn Hiểu cũng cười nghiêng ngả, dựa người vào vali, cười đến mức chảy cả nước mắt.

https://thuviensach.vn

Quách Dung Dung cười đủ rồ̀i mới hỏi cô, “Chuyện liên quan đế́n Hoa Thịnh, cậu suy nghĩ đế́n đâu rồ̀i?”

Hàn Hiểu lắ́c đầ̀u, “Ngựa tố́t không ăn cỏ cũ. Còn thế́ nào nữa?”

Đúng là... tấ́t cả mọi thứ đề̀u quay về̀ điểm ban đầ̀u. Hàn Hiểu nghĩ, ngay cả công việc cũ cũng có một bàn tay bí mật nào đó bưng lên trước mặt mình.

Vào ngày thứ ba sau khi tiễn La Thanh Phong và Anne Bạch, trưởng bộ phận Vương của bộ phận kiểm tra chấ́t lượng máy móc Hoa Thịnh và cũng là lãnh đạo cũ của Hàn Hiểu đích thân gọi điện cho cô, muố́n mời cô về̀ Hoa Thịnh tiế́p tục phụ trách công việc của phòng thực nghiệm. Đương nhiên trên điện thoại chỉ là những lời khách sáo, cô biế́t tình hình cụ thể sau khi nói chuyện qua điện thoại với chị Trầ̀n.

Thật ra, chị Trầ̀n gọi điện cho cô trước trưởng bộ phận Vương hai giờ đồ̀ng hồ̀. Hình như chị ấ́y biế́t thông tin nội bộ qua người chồ̀ng làm lãnh đạo ở đó nên việc đầ̀u tiên làm là vui vẻ gọi điện cho cô báo tin. Mặc dù người này không giỏi chuyên môn nhưng nhanh nhẹn trong công việc, từ khi vào phòng thực nghiệm đã trở thành cộng tác của cô, cũng thân thiế́t với cô hơn người khác. Chị ấ́y thông minh, số́ng hòa đồ̀ng với mọi người trừ Lý Nam.

Sau khi Hàn Hiểu đi không lâu, Lý Nam đỗ bằ̀ng kỹ sư và chính thức đảm nhận vị trí tổng giám sát kỹ thuật. Nhưng sau việc sai sót kỹ thuật kỳ lạ của Hàn Hiểu hồ̀i đó, quan hệ của Hàn Hiểu với mọi người cũng rấ́t tố́t nên nhân viên cấ́p dưới quay lưng lại với Lý Nam, có không ít những lời đàm tiế́u. Lý Nam mới lên chức nên sao có thể chịu được điề̀u này? Vì thế́ trong cuộc họp ban đã phê bình đích danh một số́ người vài lầ̀n, sau đó... làm chị Trầ̀n tức giận.

https://thuviensach.vn

Chị Trần đã tức giận thì nhân viên cấp dưới cũng tức giận. Trợ thủ của chị Trần là Tô Lệ, gần đây kết bạn với em trai chị Trần nên có thể được coi là người nhà. Hơn nữa cô ấy và Lý Nam cùng vào phòng thực nghiệm, Lý Nam có bằng kỹ sư, cô không có nên luôn có ý không phục. Cãi nhau đi cãi nhau lại, không biết có ai đó nói Lý Nam và trưởng bộ phận kỹ thuật Nghiêm Hiểu Phong câu kết hại Hàn Hiểu.

Vì thế, phòng thực nghiệm xảy ra chuyện ầm ĩ.

Vụ việc đến tai tổng giám đốc.

Nhưng chuyện Quách Dung Dung kể lại không giống như thế.

"Mình nói cho cậu biết, nguyên nhân thật sự là Nghiêm Hiểu Phong làm ăn riêng bên ngoài, sau đó đem trộm máy móc của công ty đi làm việc riêng. Kết quả là không biết làm ăn thế nào, làm mất một thiết bị nhập khẩu. Nhân viên giữ kho giục anh ta trả máy, anh ta trì hoãn liên tục. Đó là một cái máy trị giá mấy trăm nghìn tệ! Quản lý kho sợ chịu trách nhiệm nên báo lên tổng giám đốc." Quách Dung Dung bĩu môi vẻ coi thường, "Bây giờ ai còn quản lý vấn đề tác phong lãnh đạo nữa? Ai mà chẳng như ông ta."

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn.

Quách Dung Dung vội vàng nói: "Mình không nói lãnh đạo Vương. Trên đời này ai chẳng biết đó là một người đúng mực. Mình nói người khác..."

Hàn Hiểu lắc đầu, đặt những đồ Hình Nguyên mang đến bên cạnh áo lông của mình. Gió trên biển rất lớn, lúc Hồ Đồng gọi điện thông báo đã nhắc nhở cô nên mang theo hai chiếc áo lông.

Hành lý, tài liệu, laptop...

https://thuviensach.vn

Quách Dung Dung nhìn đô´ng hành lý của cô thở dài, “Mình bảo này, cậu có thể suy nghĩ thêm không? Ở Hoa Thịnh không bă`ng vật lộn trên sàn thi công sao? Hàng ngày bình yên đi làm, còn có thời gian đi chơi tụ tập với mình...”

Hàn Hiểu ôm Vodka vào lòng, vừa vuô´t lông nó vừa không nhịn được cười, “Dung Dung, mình nói cho cậu biê´t, nê´u việc này nói ngay sau khi mình thâ´t nghiệp, mình sẽ không nói lời nào đô`ng ý ngay. Vâ´n đê` là...”

“Vâ´n đê` gì?” Quách Dung Dung tỏ vẻ hơi xem thường, “Cậu nghĩ ngựa tô´t không ăn cỏ cũ thật sao? Cậu không phải người cổ hủ như thê´ chứ?”

Hàn Hiểu lă´c đâ`u, “Lúc làm việc ở Hoa Thịnh mình không cảm thâ´y gì, chỉ là công việc, không phải nhiê`u người đê`u như vậy sao? Mình cũng không biê´t có thích công việc của mình không, nhận lương hàng tháng để trả tiê`n nhà...”

Quách Dung Dung trợn mă´t nhìn cô, “Không phải ai cũng như vậy sao?”

Hàn Hiểu lă´c đâ`u, “Nê´u mình không lên sàn thi công, có lẽ cả cuộc đời mình sẽ trôi qua như vậy, làm việc trong một môi trường không tô`i với một công việc không vâ´t vả, lương không thâ´p và có chức danh, hài lòng với cuộc sô´ng. Nhưng bây giờ, mình cảm thâ´y mình không quay vê` được nữa. Dung Dung, thật sự mình không quay vê` được nữa. Nê´u để mình tiê´p tục sô´ng trong một vũng nước tù như vậy, mình sẽ không chịu được.”

Quách Dung Dung tròn mă´t nhìn cô với vẻ không sao hiểu nổi, “Ổn định... không tô´t sao?”

https://thuviensach.vn

“Nói thế nào nhỉ?” Hàn Hiểu chống cằm lên trán Vodka, nhẹ nhàng lắc đầu, “Trong phòng thực nghiệm không có nhân viên Hàn thì sẽ có nhân viên Lý hay nhân viên Vương, ai cũng được, không phải thiếu mình thì không được. Nhưng trên sàn thi công, mình có một vị trí đặc biệt, vị trí đó chỉ có mình làm được, người khác không làm được. Cậu có hiểu không?”

Quách Dung Dung không hiểu.

Hàn Hiểu cười, “Có lẽ chỉ có người đã trải nghiệm mới có thể hiểu cảm giác này. Đó là... cảm giác thấy công việc cần mình. Cảm giác này khiến mình cảm thấy mình có thể mạnh mẽ gánh vác một điều gì đó. Giống như mình trồng hoa, chỉ có mình mới có thể bỏ công sức để chăm sóc. Mình tưới nước bón phân và nhìn thấy thành quả tâm huyết và mồ hôi của mình...”

Quách Dung Dung vẫn không hiểu, nhưng ánh mắt của Hàn Hiểu rất sáng, nét mặt bình thản của cô khiến người khác động lòng.

Quách Dung Dung cảm thấy Hàn Hiểu lúc này thực sự... rất xinh đẹp.

Những gì Hàn Hiểu nói chỉ là một trong các nguyên nhân.

Còn một nguyên nhân khác là bản thân cô lúc này muốn ở một nơi cách biệt với thế giới để giúp cô làm lành vết thương lòng.

Ở thành phố này, thậm chí ở trong nhà cô, người đó để lại quá nhiều dấu tích khiến cô không thể quên anh.

Cô biết mình không mạnh mẽ như thế.

Mọi người đều tin rằng công việc bận rộn có thể là liều thuốc tốt, Hàn Hiểu cũng vậy. Vì thế cô hy vọng sau khi lên sàn thi công hai mươi tám ngày, cô sẽ trở thành một người mới.

https://thuviensach.vn

Một Hàn Hiểu mới sẽ sống lại.

Một lần nữa chiếc trực thăng lại đưa cô rời khỏi đất liền.

Trên đầu cô là bầu trời trong xanh, dưới chân cô là nước biển xanh thẫm. Ánh nắng rực rỡ mềm mại như chỉ thêu màu trong suốt giắn kết hai sắc xanh đó đan xen vào nhau, vô cùng vô tận.

Đây là cảnh rất quen thuộc với Hàn Hiểu, cho dù nhắm mắt lại cô cũng có thể hình dung ra, thậm chí còn rõ rệt hơn nhìn bằng mắt. Phong cảnh này vốn dĩ có một sức mạnh vô hình đi sâu vào trong huyết mạch khiến cô có cảm giác rất thật.

Hàn Hiểu nhìn ra mảng không gian màu xanh bên ngoài cửa sổ, lòng cô tĩnh lặng như nước.

Có một thứ gì đó xuất hiện trong lòng cô, dường như cô không còn cảm thấy nhiều lưu luyến với đất liền như trước nữa.

Phía xa, hình ảnh của sàn thi công ngày càng trở nên rõ nét dưới ánh nắng rực rỡ của mùa thu.

Bất giác tim Hàn Hiểu đập mạnh.

Đây là một nơi đáng dừng chân trên thế giới này, là nơi đáng để cô cống hiến, không nhiều pháo đạn như chiến trường nhưng đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến mức đủ để nâng đỡ cô trong những ngày sau đó.

Không lùi bước, không yếu đuối.

Trên sàn thi công ngoài Mạnh Giao và Hồ Đồng còn có rất nhiều gương mặt mới. Có một cô gái tên là Tô Cẩm, một anh chàng là Từ Đông đều là nhân viên Lưu Đông Pha mới tuyển về. Lúc họ được tập huấn, Hàn Hiểu đang dưỡng thương ở Du Viên nên chưa

https://thuviensach.vn

gặp bao giờ. Họ ở trên sàn thi công đã nhiề u ngày nên khi Hàn Hiểu đế n, cô được chào đón như thể cô là một viên đá rơi xuố ng giúp họ khuấ y động mặt nước yên bình nơi đây.

Người cũ và người mới của bộ phận kỹ thuật đề u tập trung trong nhà ăn, sau khi ăn một bữa không mấ t tiề n, Hàn Hiểu và Tô Cẩm mang hai hộp sữa chua về phòng ngủ. Trên đường, nghe Tô Cẩm háo hức kể cho cô nghe cuộc thi câu cá giữa Hồ Đồ ng và Mạnh Giao mấ y ngày trước, bỗng nhiên, Hàn Hiểu quay trở về với hồ i ức của thời học sinh và bắ t đầ u sinh ra ảo giác.

Tô Cẩm là một đứa trẻ rấ t đơn giản và nói nhiề u. Biế t Hàn Hiểu sắ p đế n, Tô Cẩm đã chạy về phòng ngủ chuẩn bị ga giường cho cô từ trước đó rồ i vui vẻ giúp cô thu dọn hành lý sau khi họ về đế n phòng. Chưa đợi đế n giờ tắ t đèn đi ngủ, hai người đã cảm thấ y quen thân đế n mức kể về sở thích riêng của mình.

“Chó Pomeranian,” Tô Cẩm nhìn ảnh của Vodka trong điện thoại, hai mắ t sáng lên, “Đáng yêu quá…”

“Nó tên là Vodka,” Hàn Hiểu thở dài, “Đang gửi bạn chị nuôi. Không biế t bây giờ nó có chịu ăn không… Nó rấ t kén ăn.”

Tô Cẩm xem từng bức ảnh rồ i thỉnh thoảng trầ m trồ khen ngợi. Xem xong, cô thở dài, “Trước em cũng nuôi chó, hồ i đó công việc bận quá, có thời gian rảnh rỗi lại ra ngoài tìm nhà cùng bạn trai. Kế t quả không có ai chăm nó, không biế t chạy đi đâu mấ t…” Nói xong, cô có vẻ hơi buồ n bã.

Hàn Hiểu vội vàng chuyển chủ đề, “Tìm nhà? Chuẩn bị kế t hôn rồ i sao?”

Tô Cẩm lắ c đầ u, lấ y ảnh của bạn trai đưa cho cô xem, “Giá nhà ở thành phố T lên cao quá, không mua được nhà mới, bọn em định

https://thuviensach.vn

mua một căn nhà cũ, cũng không cần rộng lắm…”

Hàn Hiểu cười.

Tô Cẩm yên lặng một lát rồi nghiêm mặt, “Nhưng nhà đẹp cũng thích. Chị có biết Vịnh nước nông không?

Hàn Hiểu giật mình.

Mặc dù cô chưa bao giờ đi xem, nhưng… Sao cô lại không biết cái tên này? Trong “phí giải ngũ” Hình Nguyên để lại cho cô có bao gồm một căn nhà ở đó. Vịnh nước nông, Vịnh nước nông, cái tên này nghe đã thấy đặc biệt. Hàn Hiểu cười trong bóng tối, Vịnh nước nông rõ ràng là không đỗ được tàu…

“Em đã đến đó xem, giống như lạc vào một công viên, nhà nào cũng có vườn hoa, sau nhà có bể bơi, nhà để xe rộng gấp mấy lần phòng ngủ này…” Tô Cẩm nói rồi bắt đầu thở dài, “Thật sự là rất đẹp, rất đẹp…”

Chủ đề này dẫn đến những liên tưởng không được người ta mong đợi. Hàn Hiểu trở mình, hàm hồ nói, “Vậy hãy làm việc thật tốt và chăm chỉ kiếm tiền.”

Tô Cẩm nói gì đó nhưng không chữ nào lọt vào đầu Hàn Hiểu. Ở một nơi cách xa đất liền như thế này, trong một đêm sao sáng lung linh trên bầu trời, sau khi người khác nhắc đến những điều mình đang cố trốn tránh, cô cảm thấy trống rỗng, có một đợt sóng tràn dâng trong lòng cô…

Bốn phương tám hướng đều là sóng biển, vô cùng vô tận, điều này khiến cho người ta thấy bất an. Dưới chân họ là biển, trên đầu họ là trời, một sàn thi công nhỏ bé dường như cách xa cuộc sống đời thường rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằng, chỉ khi ở bên ngoài thế giới trần tục, cô mới có thể khách quan nhìn nhận tất cả mọi việc xảy ra ở đất liền, có thể dùng thái độ bàng quan thực sự để nhanh chóng chữa bệnh cho mình.

Nhưng khi thật sự nằm trên những con sóng cách xa đất liền vạn dặm, cô vô cùng thất vọng nhận ra mình không thể có được thái độ bàng quan như một triết nhân mà cô từng hy vọng.

Cô vẫn là Hàn Hiểu trước đây, không thể thản nhiên nghĩ về những chuyện đã xảy ra như một con tằm nhả tơ, cô không thể quên những gì có liên quan đến Hình Nguyên. Không gặp nhau nói hai tiếng "tạm biệt", chuyện này... Một mối tình không rõ ràng cũng không có kết thúc thực sự. Kết thúc bằng cách để lại một đống tài sản khiến người ta cảm thấy không cam lòng.

Mặc dù không có một sự khởi đầu rõ ràng nhưng thực sự đã đến nước này, Hàn Hiểu vẫn hy vọng sẽ có một kết thúc đúng nghĩa.

Nhưng...sự cố chấp này của cô có ý nghĩa gì?

Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm và Từ Đông lên sàn thi công, mặc dù hai người có chuyên môn và ít nhiều kinh nghiệm làm việc nhưng khả năng làm việc độc lập không cao. Vì thế Hồ Đồng phân Tô Cẩm vào nhóm của Mạnh Giao, ở hiện trường có hai nhóm, một nhóm là Hồ Đồng, một nhóm là Hàn Hiểu và Từ Đông.

Từ Đông là một thanh niên nhanh nhẹn, hay hỏi, Hàn Hiểu cũng rất vui vẻ dạy cậu ta. Rất nhanh, Hàn Hiểu được thăng chức thành "Sư phụ" theo cách gọi của Từ Đông.

Tô Cẩm cảm thấy không hài lòng, về phòng ngủ thường kéo tay áo Hàn Hiểu than phiền, "Thu nạp đệ tử cũng phải thu nạp em trước,

https://thuviensach.vn

dù sao chúng ta cũng ở gần nhau. Hôm qua em còn giúp chị mang sữa chua về…”

“Em nghĩ chị là ai?” Hàn Hiểu cười lớn, “Chị thu nạp đồ đệ sao? Cậu Từ chỉ thuận miệng gọi thế. Em hãy chăm chỉ học chú Mạnh, kinh nghiệm của chú ấy hơn hơn chị rất nhiều.”

Tô Cẩm vẫn không chịu, “Em không biết, em không biết, em phải đi theo chị, sẽ không có ai gọi em là “nha đầu”. Em cũng muốn có một ngày mọi người trên sàn thi công gọi em là “nhân viên Tiểu Tô”, chứ không phải là “tiểu nha đầu”…”

Hàn Hiểu bật cười, “Nhân viên… Tiểu Tô…”

Tô Cẩm ngạc nhiên một lát rồi cũng cười theo, “Cái họ của em thật đen đủi, nghe thật khó lọt tai…”

Mặc dù nói thế, trong cuộc họp ban sáng hôm sau, rốt cuộc Tô Cẩm vẫn đòi Hồ Đồng cử Từ Đông đi theo Mạnh Giao, còn mình vui vẻ đi theo Hàn Hiểu ra công trường.

Đi mãi thành quen. Hết hai mươi tám ngày, sau khi nhân viên kỹ thuật của Hải Công về đất liền nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn ngủi, họ lại ra sàn thi công làm kiểm tra tổng thể giai đoạn hai, Tô Cẩm vẫn kiên quyết xin được phân vào nhóm của Hàn Hiểu. Đặc biệt trước mặt Từ Đông, mở miệng ra là cô ấy nói “sư phụ của tôi”, lúc nói không quên giơ ngón tay cái, khoa trương đến mức khiến mọi người bật cười.

https://thuviensach.vn

Chương 38: Có liên quan hay không do anh quyết định

“Anh dở sống dở chết nằm trên giường bệnh hai tháng, lúc tỉnh dậy phải gấp rút giải quyết công việc, vội vàng đến mức không có thời gian ăn ngủ chỉ vì muốn sớm được quay về cưới người phụ nữ nói yêu anh.

Mặc dù có người đã từng nói cô là “một cô gái siêu ngốc nghếch”, nhưng so với với Từ Đông và Tô Cẩm, cô gái siêu ngốc nghếch cũng biết mình đã già rồi.

Những suy nghĩ vui vẻ, đơn thuần, sôi nổi của tuổi trẻ không còn nữa.

Hồ Đồng khen cô càng ngày càng thực tế, thật ra ông không biết, Hàn Hiểu chỉ không muốn nhớ về quá khứ, không dám nghĩ đến sau này, nhớ về những gì xảy ra trước đây sẽ khiến cô đau lòng, nghĩ đến tương lai sẽ cảm thấy mù mịt. Vì thế, cô chỉ có “hiện tại”. Những gì cô có thể làm là toàn tâm toàn ý sống tốt trong “ngày hôm nay” mà thôi.

Kỹ thuật là một lĩnh vực rất thực tế, chỉ có người có năng lực mới được người khác tôn trọng, quyền lực chưa chắc đã làm được như thế. Trong mắt Tô Cẩm, Hàn Hiểu rất nhanh từ “sư phụ” được thăng cấp lên thành “thần tượng”. Để tỏ lòng quan tâm đến thần tượng của mình, Tô Cẩm bắt đầu nhiệt tình nghĩ đến việc đại sự cả đời người của Hàn Hiểu.

“Bạn trai em có biết một anh rất đẹp trai!” Tô Cẩm mở file dữ liệu trong laptop cho cô xem ảnh, “Đây, chính là người đứng ở hàng

https://thuviensach.vn

sau cùng. Anh ấ y làm phầ n mề m, có nhà có xe…”

Rõ ràng trên anh là một người đàn ông rấ t đẹp.

“Hơn nữa không hút thuố c không uố ng rượu,” Tô Cẩm tiế p tục quảng cáo, “Còn biế t nấ u cơm nữa. Thế nào, đợi lầ n sau rời sàn thi công, chị đi với em làm quen nhé!”

Hàn Hiểu nghiêm túc suy nghĩ hai phút rồ i trịnh trọng gật đầ u, “Được.”

Mặc dù đồ ng ý với vẻ nghiêm túc nhưng sau khi rời khỏi sàn thi công, Hàn Hiểu vẫn thấ t hứa. Cô không kịp lấ y đồ đã bắ t xe đế n thẳng bệnh viện phụ nữ và trẻ em, có những việc không phải cô cố gắ ng trố n tránh thì sẽ không xảy ra.

Hàn Hiểu nhìn lên dòng chữ màu vàng rấ t to trên cổng bệnh viện, trong lòng chua xót nghĩ: Vì sao vận mệnh lại luôn trêu đùa với cô một cách vô trách nhiệm như thế.

Vì sao nó giố ng hệt như …dì ghẻ của cô?

Trong ấ n tượng của Hàn Hiểu, hành lang của bệnh viện luôn náo nhiệt giố ng như ngoài chợ. Đăng ký phải xế p hàng, khám bệnh phải xế p hàng, nộp phí phải xế p hàng, hóa nghiệm phải xế p hàng, lấ y kế t quả hóa nghiệm cũng phải xế p hàng…

Xế p hàng không đáng sợ nhưng tâm trạng lo lắ ng như đang bị cào xé khiế n người ta cảm thấ y vô cùng khó chịu.

Trong lòng đã có câu trả lời hoặc rõ ràng hoặc không, nhưng khoảng cách với câu trả lời chỉ có vài bước chân khiế n Hàn Hiểu không có cách nào khố ng chế được trái tim đang loạn nhịp của cô.

https://thuviensach.vn

Mùi thuốc khử trùng khiến người ta khó thở, cảm giác căng thẳng khiến cổ họng cô nghẹn lại... Đầu ngón tay của Hàn Hiểu bắt đầu lạnh toát, cho dù cô đan hai tay vào nhau rất chặt nhưng cũng không thể cảm thấy ấm hơn được.

"Hàn Hiểu, Hàn Hiểu!" Một người y tá ló đầu ra từ cửa sổ phòng hóa nghiệm, lớn tiếng gọi tên cô.

Hàn Hiểu căng thẳng bước lại, nhận lấy tờ kết quả hóa nghiệm của mình.

Tim cô đập rất mạnh. Chữ viết của bác sỹ xấu như quỷ vẽ bùa chú khiến Hàn Hiểu không đọc được, cô chỉ nhìn thấy hai chữ màu đỏ được đóng bằng con dấu – "Dương tính".

Dương tính – Rốt cuộc là có hay không?

Trong phòng khám phụ khoa, một đôi vợ chồng vui mừng cảm ơn bác sỹ. Bác sỹ cười dặn dò họ: "Ăn nhiều đồ bổ và chú ý nghỉ ngơi..."

Mắt Hàn Hiểu cay xè.

Bác sỹ nhận lấy tờ kết quả hóa nghiệm Hàn Hiểu đưa, không ngẩng đầu lên hỏi Hàn Hiểu: "Dương tính, có thai rồi. Có muốn giữ không?"

Đầu ngón tay Hàn Hiểu run lên, "Không muốn."

Bác sỹ rút ra một tờ đơn rồi đẩy lại trên bàn, "Đi nộp phí, sau đó đến phòng phẫu thuật đăng ký."

Hàn Hiểu không biết mình đã đi xuống tầng dưới như thế nào.

https://thuviensach.vn

Thật ra cô không nghĩ gì nhưng đầu óc giống như bị hồ dán dính chặt, căng thẳng đến mức cảm thấy đau.

Có một hàng người dài đang xếp hàng chờ nộp phí, không có dấu hiệu nào họ sẽ nhích dần lên. Hàn Hiểu cầm tờ đơn tiện tay nhét vào túi áo khoác, đến cửa hàng ăn nhanh ở cổng viện mua một cốc cô ca lạnh rồi quay lại tìm một chiếc ghế, ngồi đó thẫn thờ.

Trời lạnh, cô luôn sợ lạnh nên chưa bao giờ uống nước ngọt lạnh trong thời tiết như thế này. Nhưng bây giờ lục phủ ngũ tạng của cô nóng như lửa đốt, dường như nước cô ca lạnh chảy vào đó có thể bốc hơi khiến cô không cảm thấy khát. Rốt cuộc là gì cô cũng không biết.

Hàn Hiểu không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì. Lúc ở trên sàn thi công, cô đã mơ hồ nghĩ, nếu thật sự..., chắc chắn cô sẽ từ bỏ.

Cô chưa bao giờ là một người dũng cảm, dũng cảm đến mức có thể sinh con một mình rồi sống nốt nửa cuộc đời còn lại... Nếu như thế, bố mẹ cô sẽ bị cô làm cho tức chết. Về công việc, trong môi trường làm việc nghiêm túc, một người có đời sống riêng như thế muốn nhận được sự tôn trọng của mọi người là điều rất khó. Người khác sẽ nhìn cô như thế nào? Nếu họ gọi "nhân viên Hàn" với giọng điệu giễu cợt, liệu cô có thể kiên trì với vị trí công việc mà mình yêu thích không?

Cô sẽ nuôi đứa trẻ này như thế nào?

Cô sẽ dạy dỗ đứa trẻ này như thế nào?

Hàn Hiểu cúi đầu vứt chiếc cốc rỗng không vào thùng rác bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ: Có những thứ giố´ng như cố´c nước ngọt này, dùng xong rồ`i sẽ bị vứt bỏ. Chiế´c cố´c rỗng không chỉ là chiế´c cố´c rỗng, cho dù có không nỡ vứt đi thì bên trong vẫn rỗng không... Cô đã vì những tình cảm thời học sinh của mình mà đánh mấ´t mười năm tuổi trẻ, cô không muố´n vì những rung động nhấ´t thời mà trả giá bằ`ng nửa cuộc đời còn lại...

Người ta chỉ có thể ngố´c một lầ`n nhưng không thể ngố´c nhiề`u lầ`n, càng không thể ngố´c suố´t cả cuộc đời.

Cô biế´t mình không mạnh mẽ như thế´, cô không thể vì một chữ "muố´n" mà mang lại bao nhiêu hậu quả.

Xế´p hàng tiế´n lên phía trước chưa được đế´n hai mét, chuông điện thoại vang lên. Cầ`m lên nhìn, người gọi là Anne Bạch.

"Hàn Hiểu, cô đang nghe phải không?" Tín hiệu không tố´t, xung quanh ầ`m ĩ như ngoài chợ, giọng của Anne Bạch nghe không rõ, "Mãi mà không liên lạc được với cô, điện thoại của cô..."

"Tôi ở trên sàn thi công." Hàn Hiểu vội vàng giải thích, "Trên sàn thi công không có tín hiệu điện thoại. Cô có khỏe không?" Nói xong câu này cô mới nhớ lúc đi, Anne Bạch đã nói cô ấ´y mang bầ`u.

Có một cảm giác đắ´ng chát không thể diễn đạt bằ`ng lời dâng lên trong lòng cô.

"Cũng khỏe, ở Munich..." Giọng nói của Anne Bạch bị ngắ´t quãng, Hàn Hiểu chỉ có thể đoàn là, "Phong cảnh của Munich rấ´t đẹp, không khí trong lành thích hợp cho phụ nữ mang bầ`u."

"Tôi muố´n nói cho cô... Hình Nguyên..."

Hàn Hiểu bấ´t an bước vài bước lên phía trước.

https://thuviensach.vn

“Hình Nguyên…” Giọng Anne Bạch vang lên, một giây sau lại mất, “…Kết hôn rồi…”

Hàn Hiểu giật mình, dường như mất hết sinh lực, “Vậy sao?…”

“… Được rồi, không nói nữa,” Giọng Anne Bạch trở nên rõ ràng hơn, “Đợi tháng sau chúng tôi về, chúng ta sẽ gặp nhau.”

Hàn Hiểu gật đầu, “Được.”

Tắt điện thoại, Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn dãy người dài dằng dặc, cảm thấy cho dù thế nào hôm nay cô cũng không thể nằm trên bàn phẫu thuật.

“Ngày mai,” Cô nghĩ, “hoặc ngày kia. Ngày nào cũng được, trừ hôm nay.”

Chỉ trừ hôm nay.

Đợi cô ngủ một giấc bồi bổ tinh thần, lúc nào cô kiên cường hơn…

Nhưng nếu hôm nay cô bước ra khỏi nơi này, liệu ngày mai cô có còn đủ dũng khí bước vào không?

Hàn Hiểu đang cầm tờ giấy nộp phí thất thần, bỗng nhiên có một cánh tay đưa ra giật lấy tờ giấy trong tay cô rồi cẩn thận xem.

Hàn Hiểu ngạc nhiên, cô còn chưa kịp nhìn rõ người đó là ai, cổ tay đã bị cầm chặt rồi kéo ra ngoài.

Tim Hàn Hiểu đập mạnh đến mức gần như không thở được. Sao lại như thế? Hàn Hiểu cố gắng mở to mắt, nhưng trước mắt cô như có một lớp sương mù, ngoài dáng người mờ ảo, cô không nhìn rõ gì nữa. Mắt của cô dường như mất đi chức năng nhìn nhưng xúc

https://thuviensach.vn

giác lại trở nên nhanh nhạy. Cảm giác cổ tay bị nắm chặt trong giây lát đánh thức những ký ức giấu sâu trong đáy lòng.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng yếu đuối. Cô lao về phía cánh tay của anh, bất chấp tất cả ôm chặt lấy người anh.

Chân dừng lại, Hàn Hiểu nhắm mắt, áp chặt người mình vào vạt áo của anh.

Các giác quan trở nên hỗn độn, dường như Hàn Hiểu rơi vào ảo giác do chính mình tạo ra, có lẽ là bởi một khát vọng đã tồn tại quá lâu rồi. Nhưng cho dù cái ôm lúc này chỉ là trong giấc mơ, cho dù tiếng tim đập và hơi thở trên đầu cô chỉ là ảo giác thì cô vẫn cần. Con người cô lúc này cần những điều đó để giúp cô vượt qua cảm giác đau đớn sắp tới, một cảm giác đau đớn như cắt rời trái tim khỏi cơ thể.

Hàn Hiểu biết mình đã lung lay ý định, vì thế, cô không thể kìm nén cảm giác tủi thân trong lòng, vạt áo được cô áp má vào nhanh chóng ướt đầy nước mắt.

Đầu óc hỗn độn của cô dần dần tỉnh táo.

“Khóc đủ chưa?” Trên đầu có giọng nói lạnh lùng, cố gắng kìm nén sự tức giận.

Hàn Hiểu phải tập trung tất cả sức lực mới có thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Cô luôn biết đôi mắt này rất quyến rũ và hút hồn người khác, nhưng lúc này, đôi mắt đó đang rất tức giận, dường như có một đốm lửa rơi vào đó và có thể làm phát nổ bất kỳ lúc nào.

Hàn Hiểu sợ hãi, cô chưa bao giờ nhìn thấy Hình Nguyên trong dáng vẻ như thế.

https://thuviensach.vn

“Khóc đủ chưa?” Hình Nguyên nghiêm mặt giơ tờ giấy nộp phí trước mặt cô, “Khóc đủ rồi thì giải thích xem đây là cái gì?”

Hàn Hiểu ấp úng, “Cái này…”

“Nghe anh nói này, người này vừa ra khỏi cổng Hải Công, không ngẩng đầu lên đã vội vàng bắt xe chạy đi đâu…” Hình Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, “Hóa ra là vội vàng muốn xử lý đứa con của anh!”

Giọng của anh quá lạnh lùng khiến cho Hàn Hiểu trở nên tỉnh táo. Ánh mắt cô buồn bã, đưa tay cướp lại tờ giấy, “Có liên quan gì đến anh?”

“Em…” Đầu ngón tay Hình Nguyên hơi run, anh cắn răng bước lên một bước ôm chặt lấy cô đang định bỏ ra ngoài.

“Hình Nguyên, anh bị thần kinh à?” Hàn Hiểu tức giận, “Anh có thời gian rảnh rỗi hãy ở bên cạnh vợ anh! Anh kết hôn rồi, “tiền giải ngũ” cũng đưa rồi, anh còn giả vờ tốt bụng với tôi làm gì?”

Hình Nguyên xiết chặt cánh tay giữ chặt lấy cô, chau mày hỏi: “Vợ nào, tiền giải ngũ nào? Em nói linh tinh gì thế?”

Hàn Hiểu tức giận, giơ tay lên định tát anh.

Hai tay Hình Nguyên đang giữ chặt lấy cô, không có cách nào tránh được, chỉ còn cách chấp nhận. Vì tức giận nên Hàn Hiểu khóc ầm lên, “Trên thế giới này có kẻ xấu xa như anh sao? Sự thật đã được phơi bày rồi, anh còn muốn lừa tôi? Anne Bạch vừa gọi điện cho tôi, cô ấy đã nói tất cả…”

“Cô ấy nói?” Hình Nguyên ngạc nhiên, mày anh chau lại rồi nhanh chóng giãn ra, “Hay là em không nghe rõ, hoặc là em tự tưởng tượng ra. Anh nói với họ nguyên văn là, anh phải về nước kết hôn.”

https://thuviensach.vn

Mặt Hàn Hiểu vẫn đầy nước mắt, cô há miệng ngốc nghếch nhìn Hình Nguyên, nhìn đường cong tuyệt đẹp trên khóe miệng anh, cảm thấy đầu óc mình lại biến thành một mớ hỗn độn, cảm giác trong lòng cô giống như có tia nắng chiếu vào trong một chiếc hộp kín, thế giới trước mắt cô sáng bừng lên.

"Có người cho dù làm việc xấu xa nào cũng cảm thấy mình có lý." Hình Nguyên lại nghiêm mặt, hạ giọng nói nhỏ, **"Anh dở sống dở chết nằm trên giường bệnh hai tháng, lúc tỉnh dậy phải gấp rút giải quyết công việc, vội vàng đến mức không có thời gian ăn ngủ chỉ vì muốn sớm được quay về cưới người phụ nữ nói yêu anh.** Kết quả khi gặp mới nhận ra, người phụ nữ nói yêu anh với những lời lẽ ngọt ngào như thế đang muốn bỏ đứa con của anh..." Hình Nguyên dừng lại một lát rồi nhăn mặt, nhìn cô đầy trách móc, "Em thay lòng đổi dạ cũng được, vì sao tự nhiên lại muốn làm việc vô trách nhiệm như thế? Điều này không thể tha thứ được."

Hàn Hiểu mở to miệng, không biết phải biện hộ cho mình như thế nào.

"Thật đáng thương cho anh, vừa mới thất nghiệp đã gặp cú shock như thế này..." Hình Nguyên càng nghĩ càng sợ "Nếu anh nhớ nhầm ngày em rời sàn thi công không đến đón em, nếu anh không đến bệnh viện để ngăn em, em... em... "

Mắt Hàn Hiểu đỏ hoe, "Một thời gian dài như thế anh giả chết không xuất hiện, anh còn có mặt mũi nào nói em?"

Hình Nguyên thở mạnh, "Em ở trên sàn thi công, anh không có cách nào! Anh không liên lạc được với em!"

"Anh không thể gọi điện tới sàn thi công sao?"

https://thuviensach.vn

“Anh đã nói là anh thấ t nghiệp rồ i!” Anh nói còn to hơn cô “Bây giờ Vu Dương làm chủ Vu Thị, không còn liên quan gì đế n anh nữa. Anh chỉ là một người bình thường, liệu ai dám nói số điện thoại bí mật cho anh?”

Hàn Hiểu tròn mắ t nhìn anh ngạc nhiên rồ i cẩn thận hỏi: “Anh nói... Sau này anh không còn liên quan tới Vu Thị nữa?”

Hình Nguyên hừ một tiế ng, “Nghe thấ y sau này phải nuôi anh, em hố i hận rồ i?”

Khóe miệng Hàn Hiểu hơi cong lên, “Vậy anh về bao lâu rồ i?”

Hình Nguyên nghiêm mặt hừ một tiế ng rồ i nói: “Ngày thứ tư sau khi em lên sàn thi công lầ n hai.” Thấ y thái độ ngạc nhiên của Hàn Hiểu, Hình Nguyên không hài lòng than thở, “Anh đã sửa xong ngôi nhà mới của chúng ta ở Vịnh nước nông, đồ đạc cũng mua hế t rồ i. Nhưng...” Ánh mắ t của anh nhìn cô rồ i liế c xuố ng bụng cô, cười ngố c nghế ch, “Nhưng anh không ngờ, phòng anh bố trí cho trẻ sơ sinh lại sớm được sử dụng như thế ...”

Hàn Hiểu lườm anh, bấ t giác đỏ mặt, “Nhà mới gì? Đó không phải là tiề n giải ngũ Hình thiế u gia trả cho em sao? Em đã cầ m tiề n của anh, nó không còn liên quan gì đế n anh nữa!”

“Tiề n giải ngũ gì? Đó rõ ràng là...lễ vật đính hôn!” Hình Nguyên cúi người cắ n mạnh lên môi cô, bực bội nói, “Anh nghĩ chắ c chắ n em đã quên mấ t câu nói của anh rồ i.”

Anh muố n nghiêm mặt nói chuyện nhưng thấ y dáng vẻ hơi thấ t thầ n của Hàn Hiểu, bấ t giác anh nở một nụ cười ranh mãnh, “Anh đã nói rồ i, giữa anh và em, có liên quan hay không do anh quyế t định.”

https://thuviensach.vn

Trang bìa cuối

Hàn Hiểu, cô kỹ sư máy móc thông minh và tài giỏi nhưng lại là một "cô gái ngô´c nghê´ch" trong chuyện tình cảm. Râ´t khó có cơ hội làm bạn với La Thanh Phong, người bạn thời trung học phổ thông cô thâ`m yêu trộm nhớ suô´t mười năm, cô biê´t được thân thê´ lẫy lừng và phức tạp trong giới giang hô` của anh, điê`u này khiê´n cho mô´i tình lãng mạn gâ`n nửa cuộc đời của cô trở nên "kinh thiên động địa"...

Vừa câ`n phải là một người phụ nữ hiê`n thục để giữ lâ´y hình ảnh hoàn mỹ vê` người mình yêu đâ`u tiên, vừa dô´c hê´t tình cảm thể hiện mình là một "thuyê`n trưởng xâ´u" với tính cách mạnh mẽ, đanh đá, thêm vào đó là vụ bă´t cóc, cuộc đâ´u súng, ám ảnh vê` bạn gái cũ... Nê´u là bạn, bạn sẽ chọn lựa như thê´ nào?

https://thuviensach.vn

(*) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bính Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thìn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bính Thìn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bính Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bính (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thìn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngày) tên Phong Bính Thần với nghĩa là "Ngày gió xuân tươi sáng".
(*) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xó xỉnh của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quậy phá và phạm tội.
(**) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi.
(*) Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch - một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.
(**) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mĩ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood.
(***) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mĩ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood.
(****) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mĩ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood.
(*)' Shanghai Express là bộ phim Mĩ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính.
(**)' Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái.

https://thuviensach.vn

(***)' Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mĩ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999.
(*) Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz.
(*) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm.
(**) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỉ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối "chí công vô tư", cuốn guide rouge từ lâu đã nghiễm nhiên trở thành một thứ "thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực" ở Pháp và một số nước trên thế giới.
(*) Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mĩ do David Shore đạo diễn.
(**) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kì ban nhạc nào khác.
(***) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng.
(*)' Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mĩ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mĩ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp.
(**)' OMG - Oh my God.
(*) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị

https://thuviensach.vn

bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thị trả mẹ, lóc xương trả cha.
(*) Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) một nhà làm phim nổi tiếng người anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.
(**) William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.
(*) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chủy Ngọc, Hồng Chủy Lục Quan Âm, Liên Điểu. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu. Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam.
(*) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê đè lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếu phụ mười tám tuổi, “áp” là đè lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.
(**) Phong tao: Lả lơi, làm đỏm, làm dáng.
(*) Taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003.
(**) Tên Việt là Người đàn bà đẹp của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990.
(***) EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc.
(*) Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời nhẹ khôn kham.
(*) Michelangelo (1475-1564) là một hoạ sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kĩ sư thời kì Phục hưng ở Ý.
(**) Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mĩ.

https://thuviensach.vn

(***) Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích cởi trần, được coi là thành viên của đội cởi trần đẹp nhất Euro 2008.
(****) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Ỷ Thiên Đồ Long Kí của nhà văn Kim Dung. .sup
(*) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Khổng Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ: “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”.
(*) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006.
1. Chỉ những nhà dòng dõi Nho học.
1. Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc.
1. Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.
2. Audrey Hepburn (1929 - 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950, 1960 của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX.
1. Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch.
1. Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một thời.
1. Trích trong bài thơ Sương thiên hiểu giác của Phạm Thành Đại - thi nhân đời Nam Tống.
1. Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.
Con gái lớn, con vợ cả.

https://thuviensach.vn

Con gái thứ, con vợ lẽ.
Thầy mo, thầy phù thủy.
Lầu hái sao.
Nơi cao không chịu nổi giá lạnh. Con người một khi đã lên tới những vị trí quá cao sẽ phải chịu nỗi cô độc hơn hẳn người thường.
Bỉ ổi
Nguyên văn: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” - Trích Việt nhân ca, bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu.
Nguyên văn: “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương”, dịch nghĩa: “Rừng lau bạt ngàn, sương giáng trắng tinh. Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia” - trích bài “Kiêm gia” trong Kinh Thi.
Trong tiếng Trung, “càn rỡ” và “xòe bốn ngón tay” có cách phát âm giống nhau.
Nguyên văn: “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, dĩ hận miên miên thử tuyệt kỳ”, hai câu cuối trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị – nhà thơ đời Đường.
Lấy ý từ câu thơ “Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” - cành hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân, một câu thơ trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc.
Triêu Dương: Ánh mặt trời buổi sớm. Ngoài ra chữ Triêu trong hiệu Triêu Dương có cùng âm đọc và chữ viết với chữ Triều trong họ của Triều Triệt.
Trong tiếng Trung, từ “Hồ Lộ” - tên nhân vật và “hồ lô” - một thứ đồ vật có âm đọc giống nhau, khó phân biệt nên Diệp Khuynh Thành đầu óc đơn giản đã hiểu nhầm.
Từ “thụ” và từ “thú” có âm đọc giống nhau nên Diệp Khuynh Thành nghe nhầm.
Hay còn gọi là đèn chong, loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng cho việc thờ cúng.
Tinh linh của cây đèn
Vui đùa giải trí để trút bỏ phiền muộn.
Chơi chữ, “tiêu khiển” và “Tiểu Thiển” đồng âm, “Cục thịt” hiểu nhầm.

https://thuviensach.vn

Ý chỉ “nhục kế” hay “đỉnh kế” hoặc “Ushnisha” - búi tóc xoắn trên đỉnh đầu của Đức Phật Thích Ca.
Thuật “tâm ý tương thông”. Sau khi Tiểu Thiển uống máu Thương Hạo, hai người có thể liên hệ với nhau bằng ý nghĩ.
Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Sử chí tái thượng của Vương Duy – người được mệnh danh là Phật Thi đời Đường. Câu thơ đại ý: Tại phong hỏa đài đốt một cột khói, bốc thẳng lên trời cao trên sa mạc rộng lớn. Con sông Hoàng Hà uốn khúc quanh co, càng làm nổi bật ánh chiều tà đỏ như máu.
Trong tiếng Trung, từ “Tiếu Tiếu” – tên người, và “tiếu tiếu” tức là “cười lên” có âm đọc giống nhau, ban đầu Thiên Thiên hiểu nhầm.
Lấy ý từ trong Kinh Thi, Bân Phong. Tháng Năm, Đại hỏa (tinh) (sao Antares) mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, sau đó hạ dần xuống hướng Tây trong suốt tháng Sáu, cũng là tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: “Thất nguyệt lưu hỏa” ý nói: sang tháng Bảy (thất nguyệt) trời mát dần, sao Đại hỏa xuống thấp, trời đất vào thu thôi.
Trong tiếng Trung “Chiêu Sài” (tên nam chính) và “Chiêu Tài” có âm đọc giống nhau nên cô bé này nghe nhầm.
Thuật ngữ Phật giáo, ý chỉ người lúc nào cũng từ bi đối đãi với tất cả chúng sinh.
Sau cơn mưa trời lại sáng.
Sống.
(1) Henry Ford - Nhà sáng lập hãng ô tô Ford, Thomas Edison - Nhà phát minh vĩ đại của thế kỷ XX, Andrew Carnegie - “vua” ngành công nghiệp thép Mỹ, Wilbur và Orville Wright - hai ông tổ của ngành hàng không.
(2) Cuộc Đại khủng hoảng kinh tế thế giới 1929 - 1933.
(3) Mahatma Ganhdi (1869-1948): Còn được người dân Ấn gọi là Thánh Gandhi, người chủ trương giành độc lập từ tay Anh quốc bằng con đường bất bạo động.
(4) Albert Schweitzer (1875-1965): nhạc sĩ, triết gia, lý thuyết gia, nhà hóa học người Đức được giải Nobel Hòa Bình 1952 với công trình triết học 'Reverence for Life', tạm dịch 'Sự kính trọng cuộc sống'.

https://thuviensach.vn

(5) inch: đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Anh, Mỹ, 1 inch = 2,54 cm.
(6) F. W. Woolworth (1852-1919): Cha đẻ của ngành bán lẻ thông qua hệ thống chuỗi cửa hiệu giá rẻ. Nhà sáng lập tập đoàn bán lẻ Woolworth trị giá 65 triệu đô la với hơn 1.000 của hiệu vào năm 1919.
(7) Trong tiếng Anh: 'a can do attitude' có thể ví với câu 'nothing is impossible', tạm dịch 'không có gì là không thể'.
(9) Boomerang: một loại vũ khí của thổ dân Úc, có hình bán nguyệt, khi được ném đi sẽ bay theo hình vòng cung và quay trở lại vị trí của người ném.
(10) O. Henry: Bút danh của tác giả người Mỹ chuyên viết chuyện ngắn William Sydney Porter (1862-1910).
(11) Jack London (1876-1916): Nhà thám hiểm, thủy thủ, tiểu thuyết gia lừng danh thế giới người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm Tiếng gọi nơi hoang dã (The Call of the Wild - 1903), Tình yêu Cuộc sống (Love of Life - 1905),...
(12) Charles Dickens (1812 - 1870): Tiểu thuyết gia người Mỹ lừng danh thế giới với các tác phẩm David Copperfield (1849-1850), Little Dorrit (1857), A Tale of Two Cities (1859), Great Expectation (1861),...
(13) Harry Truman (1884 - 1972): Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ qua hai nhiệm kỳ (1945-1949; 1949-1953).
(14) Những nhà tư tưởng, triết gia lớn của thế giới.
(8) Civil War: Cuộc Nội chiến Mỹ 1861 - 1865.
(1) Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ.
(*) “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”.
(1) Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và “cầm” là “qīn” đọc gần giống nhau.
(2) Chữ “cầm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới.
(3) Niệm Cầm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chăn.
(4) Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net.
(5) Tương truyền nhà thư pháp thời Đông Tấn Vương Hiến Chi có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tần Hoài, Vương Hiến

https://thuviensach.vn

Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bến phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bến phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp.
(1) Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau.
(1) Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau.
Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẩu truyện hài ngắn có tên Rowan & Martin’s Laugh-In. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này.
Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp.
Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân.
Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên.
Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ.
Hannibal Lecter: Nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị Sự im lặng của bầy cừu. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà sinh viên tập sự FBI là Claire Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội.
một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ
Một loại thuốc mọc râu, tóc
Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ

https://thuviensach.vn

Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bề ngoài thì giường đã được soạn sửa xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân.
Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga
nhân vật chính trong cuốn truyện Những cuộc phiêu lưu của Peter Pan, một truyện nổi tiếng trong mảng truyện thiếu nhi của Mỹ. Peter Pan là một cậu bé không bao giờ muốn lớn lên, lúc nào cũng chỉ muốn mình vẫn còn là trẻ con để được chơi đùa thỏa thích và không phải lo nghĩ
thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề
chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm.
Charity: có nghĩa là Từ thiện.
Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất.
Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng. Ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa.
Chơi chữ, trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng.
Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội.
“Mày gầm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị Tài xế Taxi (Taxi Driver).
Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá.

https://thuviensach.vn

Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin (dạng rau câu)
Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ (ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ).
Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ thống lý luận vững chắc cho mình.
Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học.
Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại.
Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung.
Lassie là một chú chó – nhân vật chính trong bộ phim Lassie Come Home (Lassie về nhà). Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó.
Alcoholics Anomynous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.
1\. Tên một điệu waltz của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo Johann Strauss II (1825 - 1899), dịch ra tiếng Anh là Tales from the Vienna Woods (BTV).
1\. Trang web bán hàng online của Trung Quốc (BTV).
2\. Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sầu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND).
3\. Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là 'The ring' của Nhật (ND).
1\. Trong tiếng Trung, Tạ Ý có nghĩa là lòng biết ơn. Vì thế Tiêu Tinh nói để bày tỏ lòng biết ơn của mình cũng có nghĩa là bày tỏ 'tạ ý' của mình

https://thuviensach.vn

(ND).
1\. Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là dùng những lời nói dối và sự nguỵ trang để che giấu ý định thực sự của mình (BTV).
1\. Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND).
Chơi chữ, "công trư" phát âm gần như "công chúa". Công trư nghĩa là lợn đực, mẫu trư là lợn nái.
Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nối dõi là nặng nhất.
Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dệt thành vải.
Thích Nan Thiên: đấng cứu tinh.
Tức tổng tư lệnh.
Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.
Chữ "Dật" (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3) vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.
Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và Ấn Độ.
"Á" có nghĩa là "câm".
Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.
Nước chảy yếu giữa dòng cát.
Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.
Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ. Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.
Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.
"Thiên trì" là "hồ trời", nằm trên núi Trường Bạch.

https://thuviensach.vn

Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thần hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị bô cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cố vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được cẩn trọng.
Tên một bộ sách của Mặc Địch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.
Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Địch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.
Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.
Tức anh hùng tranh thiên hạ.
Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.
Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.
Tức Lý Quảng tướng quân.
Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.
Giao kiếm: "giao" nghĩa là "cắt"; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kề sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang "cắt" vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.
Yên chi là từ chỉ chính cung của thiền vu Hung Nô.
Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thược dược tặng cho nhau.
Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.
Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ như máu.
Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.
Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.

https://thuviensach.vn

Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mùng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.
Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.
Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.
Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.
Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.
"Nghiên" nghĩa là "diễm lệ, xinh đẹp"
Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.
Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến
"Đào" có nghĩa là "tinh nghịch"
"Khiêm" có nghĩa là "khiêm nhường"
Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lanh lợi
Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.
Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lâu Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc
Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời Hán và Đường.
Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể, Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.
Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.
Ý đoạn này là phàm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, huống hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

https://thuviensach.vn

Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ. Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.
Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.
“Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.
Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thần hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị bô cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cố vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được cẩn trọng.
Tên một bộ sách của Mặc Địch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.
Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Địch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.
Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.
Tức anh hùng tranh thiên hạ.
Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.
Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.
Tức Lý Quảng tướng quân.
Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.
Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kề sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc

https://thuviensach.vn

được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.
Yên chi là từ chỉ chính cung của thiền vu Hung Nô.
Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thược dược tặng cho nhau.
Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.
Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ như máu.
Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.
Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.
Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mùng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.
Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.
Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.
Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.
Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.
“Nghiên” nghĩa là “diễm lệ, xinh đẹp”
Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.
Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến
“Đào” có nghĩa là “tinh nghịch”
“Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”
Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lanh lợi
Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.
Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lâu Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc
Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối

https://thuviensach.vn

liền con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời Hán và Đường.
Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tề, Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.
Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.
Ý đoạn này là phàm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, huống hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.
Chơi chữ, "công trư" phát âm gần như "công chúa". Công trư nghĩa là lợn đực, mẫu trư là lợn nái.
Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nối dõi là nặng nhất.
Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dệt thành vải.
Thích Nan Thiên: đấng cứu tinh.
Tức tổng tư lệnh.
Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.
Chữ "Dật" (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3) vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.
Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và Ấn Độ.
"Á" có nghĩa là "câm".
Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.
Nước chảy yếu giữa dòng cát.
Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.
HR: Human resources - Hành chính nhân sự
Ngưu ẩm: là một người không có khái niệm về ẩm thực. Từ này thường dùng để mang ra ví với những những người không biết cách thưởng thức đồ ăn.
1. Từ tiếng Pháp, nghĩa là bảo tàng.
2. Quốc ca của Cộng hòa Pháp.

https://thuviensach.vn

3. Từ tiếng Pháp, nghĩa là pho mát.
4. Tàu điện ngầm.
5. Bánh sừng bò.
6. Một loại cà phê có nguồn gốc ở Ý.
(1) AA là ai trả phần người ấy.
Saori là nhân vật trong Pokemon.
Turnip Head bé nhỏ là nhân vật trong bộ phim Howl's Mobing Castle, một bù nhìn ăn mặc rách rưới trên đầu là một cây cải.
Dùng để ví von người có tài hành tung bí ẩn, không lộ chân tướng.
QQ là chương trình chat của Trung Quốc, tương tự như zing của Việt Nam.
'Chi, hồ, giả, dã' là: trợ từ thường dùng trong cổ văn.
CET (Colleage English Test) là một kỳ thi tiếng Anh của Trung Quốc.
Manugham Tên đầy đủ: William Somerset Maugham : tiểu thuyết gia, kịch gia nổi tiếng của nước Anh.
Rượu xái là loại rượu khoảng 60-70% cồn.
Kinh: Bắc Kinh.
Plato là tình yêu thuần khiết, theo đuổi giao hòa về linh hồn, bài xích nhục dục.
Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể chuyện câu chuyện dài dùng khăn, quạt làm đạo cụ.
Bệnh đi như rút tơ: xuất phát từ câu: Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như rút tơ thể hiện bệnh đến nhanh, nhưng lâu khỏi.
Triêu Triêu Mộ Mộ: Có nghĩa là sớm sớm tối tối, sớm sớm tối tối.
1. Nữ sắc: cô nàng mê trai đẹp.
2. Trong tiếng Trung, hai từ “lạc” và “lõa” phát âm giống nhau.
3. Vũ hóa phi tiên: lột xác thành tiên.
4. Coser: viết tắt của Cosplay-er, chỉ những người trong hội nhóm co-splay, hóa trang thành các nhân vật truyện tranh hoặc phim hoạt hình của Nhật Bản.
5. Chu dịch: sách dành cho phong thủy, xem quẻ, nó được coi là một phép biện chứng duy vật khá hoàn chỉnh, có logic và không phải mang phạm trù bói toán, mê tín dị đoan.

https://thuviensach.vn

6. Baidu đại thúc: Baidu là trang tìm kiếm thông tin phổ biến nhất tại Trung Quốc, dân mạng thường gọi với cái tên Baidu đại thúc.
7. Địa Phược Linh: tinh linh dưới lòng đất.
8. Vở kịch Đậu Nga oan của Quan Hán Khanh kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái Đậu Nga, trong đó có chi tiết tuyết rơi giữa tháng Sáu, đến ông trời cũng thấu hiểu nỗi oan ức, khổ hạnh của Đậu Nga.
9. Chỉ sự tao nhã, phóng khoáng.
10. Cỡ áo ngực.
11. Hội đạp thanh: hội trong Tết Thanh minh. Trước đây, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân nên mới có tên gọi hội Đạp thanh (tức là giẫm lên cỏ).
12. Ma sủng: quái vật thành tinh, nuôi làm sủng vật.
13. Java: một ngôn ngữ lập trình, rất nhiều ứng dụng công nghệ thông tin được viết bằng ngôn ngữ Java, trong đó có game. Ở đây, ý Lục Vi muốn nói mình đang rơi vào vương quốc game Java.
14. Câu này có nghĩa là: cái xấu luôn lấn át cái tốt nhưng cái tốt luôn vững vàng để chống lại. Thiện luôn luôn thắng tà.
15. Ý nói con người sống trên đời nhiều khi phải làm những chuyện trái với mong muốn của bản thân.
16. Phong trào Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, tầng lớp trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.
17. Một chương trình kể chuyện ma quỷ, liêu trai của Đài truyền hình tỉnh Tứ Xuyên.
18. Tên nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản - Thám tử lừng danh Conan.
19. Đây là một cách biểu thị trạng thái phổ biến trên mạng của giới trẻ, diễn đạt một trạng thái nào đó đang diễn ra.
20. Mặt đối mặt.
21. Phiên bản Q: hình vẽ Chibi đáng yêu.
22. Ngôn ngữ trên mạng được giới trẻ ưa dùng, bắt nguồn từ một icon của của cư dân mạng Nhật Bản, ban đầu là ORZ, sau biến thể thành OTZ. Do

https://thuviensach.vn

một bộ phận giới trẻ Đài Loan tỏ ra "sùng bái" văn hóa trẻ Nhật Bản nên ít nhiều họ cũng bị ảnh hưởng. OTZ có nghĩa là: "Trời ơi, tại sao lại như vậy?"
23. Một kênh truyền hình của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.
24. 专 và 砖 đồng âm "zhuan" nhưng khác nghĩa, một là "chuyên môn, chuyên ngành", một là "gạch, thứ có dạng viên gạch".
25. Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pan-dora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò cua mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.
26. Khu vực trên bề mặt trái đất mang đặc trưng riêng, có khối không khí mang nhiệt độ và độ ẩm trung bình.
27. Có nghĩa là "một cây hoa lê, một ánh trăng".
28. Một điểm kinh doanh suối nước nóng.
29. Một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại hành động, viễn tưởng của Mỹ.
30. Chim hồng.
31. Nói tiếng bụng.
32. Totem: vật tổ trong tôn giáo nguyên thủy.
33. Trời tạo điều ác, có thể không theo. Tự tạo điều ác, không thể được sống.
34. Tạm dịch: Hội ngộ mưa đào lất phất rơi.\ Vui thay khi thấy hoa lại cười\ Trăng thanh gió mát là vô giá\ Cận thủy viễn sơn đều hữu tình.
35. Cuộc tình tay ba.
1. Phim truyền hình lúc tám giờ tối: Vốn dĩ để chỉ chung loại phim thần tượng hoặc phim tình yêu đau khổ (BTV).
2. Cố lên, những chàng trai tốt, một chương trình của đài truyền hình vệ tinh Đông Phương, là một cuộc thi lựa chọn thanh niên trong toàn quốc

https://thuviensach.vn

(BTV).
3. Huỳnh Hiểu Minh, Trần Khôn, Lương Triều Vỹ: là ba diễn viên nam nổi tiếng của Trung Quốc.
4. Cà phê Blue Mountain: Một loại cà phê nổi tiếng được sản xuất ở Blue Mountain (Jamaica) (BTV).
5. Quỳnh Dao: Một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên viết những tác phẩm tình yêu bi lụy, sướt mướt (BTV).
6. Phạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô là nhân vật chính trong tiểu thuyết Tình yêu khuynh thành của Trương Ái Linh (BTV).
7. Ngõ hẹp gặp nhau: Thường để chỉ kẻ thù hoặc oan gia khi gặp nhau (BTV).
8. Trương Ái Linh: Một nhà văn hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
9. Ánh sao đỏ rực sáng: Một bộ phim được quay năm 1974; nói về một cậu bé Phan Đông Tử mười tuổi, một lòng muốn tham gia vào Hồng quân (BTV).
10. Thím Tường Lâm: Một nhân vật trong tác phẩm Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV).
1. Khánh Hỷ kỷ sự: Một tiểu thuyết võ hiệp của Trung Quốc nằm trong Top mười lăm tiểu thuyết hạng hay nhất, Top năm tiểu thuyết võ hiệp mạng hay nhất (BTV).
2. Lần đầu gặp mặt mà giống như là bạn cũ (BTV).
3. Nguyên là một câu trong bài từ Thước Kiều Tiên, “Nhụ tình tự thủy, Giai kỳ như mộng” (Tình mềm tựa nước, Hẹn đẹp như mơ). Ý nói những khoảng thời gian tươi đẹp chỉ có trong giấc mơ mà thôi. Đây cũng là ý tưởng của tác giả khi đặt tên cho tác phẩm này. Trong đó tên Giai Kỳ trùng với cụm từ “thời khắc tươi đẹp” (BTV).
4. Từ “mộng” và chữ “mạnh” trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau (BTV).
5. Khang sư phụ: Một nhãn hiệu mì ăn liền nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
6. Tây Đường: Một trong sáu thị trấn cổ lớn nhất Giang Nam, thuộc huyện Gia Thiên, tỉnh Chiết Giang (BTV).

https://thuviensach.vn

7. Từ Tích Lân (1873 - 1907): Người Thiệu Hưng, Chiết Giang, một nhân vật nổi tiếng có đóng góp quan trọng trong công cuộc xây dựng nên giáo dục Trung Quốc (BTV).
8. Mikimoto: Một nhãn hiệu đá quý nổi tiếng của Nhật Bản, được thành lập vào năm 1893 (BTV).
9. “Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường người chết lạnh”: Một câu nói trong một tiểu thuyết của Lỗ Tấn, phê phán sâu sắc sự tương phản giữa giàu và nghèo, cảnh giàu sang phú quý và nghèo đói (BTV).
10. Maybach: Một dòng xe nổi tiếng của Đức (BTV).
11. Tứ hợp viện: Là một hình thức cư trú của người Bắc Kinh, xây nhà trên cả bốn hướng, ở giữa là sân chung (BTV).
12. Thỏ khôn ba lỗ: Chỉ người thông minh thường có nhiều nơi ẩn nấp, nhiều người thoát (BTV).
13. Ngay gần mặt nước mà không biết vớt ánh trăng: Ý chỉ không biết nắm cơ hội, nắm bắt thời cơ (BTV).
14. Đài Điếu Ngư: Là nhà khách chính phủ ở Bắc Kinh, một quần thể kiến trúc kết hợp giữa nhà khách chính phủ hiện đại và viên hoàng cung cổ đại (BTV).
15. Một câu thơ nổi tiếng của Mã Chí Viễn, câu thơ miêu tả cảnh nhưng thực chất là hoài niệm về những giờ phút tươi đẹp của đời người. Một cây cầu nhỏ, một dòng nước chảy và một mái nhà đã vẽ lên hơi ấm của gia đình và nỗi nhớ nhà (BTV).
16. Trần Dật Phi (1946 - 2005), người Chiết Giang. Ông chuyên về nghiên cứu và sáng tác tranh sơn dầu Trung Quốc, đạt được nhiều thành tựu, trở thành họa sĩ nổi tiếng cả trong và ngoài nước (BTV).
17. Hemès: Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Pháp (BTV).
18. Hiệu ứng cánh bướm (Buttertly effect) của nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Narton Lorenz: là một cụm từ để mô tả khái niệm về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (senstivy on initial conditions). Vốn được sử dụng như một khái niệm đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Tuy nhiên trong học thuyết “hiệu ứng cánh bướm” của Lorenz thì “một con

https://thuviensach.vn

bướm vỗ cánh ở Brazil có thể gây nên cơn lốc ở Texas". Có lẽ tác giả có chút nhầm lẫn về địa điểm (BTV).
1. JACK DANIELS: Một loại rượu nổi tiếng hàng đầu của Mỹ, ra đời từ năm 1866 (BTV).
2. Dao Solingen: Một loại dao nấu ăn của người Đức (BTV).
3. Hai câu thơ trong bài Mật sắc việt khí của Lục Quy Mông. Nghĩa là: Màu men của gốm trong như sương thu tháng chín, sắc xanh của ngàn ngọn núi cao cũng không bằng. Gốm Việt Diệu là loại gốm do các lò gốm ở vùng Thượng Ngu, Từ Diệu, Thiệu Hưng…của vùng Việt Châu chế tác, nổi tiếng (BTV).
4. Lục Quy Mông (?-881) một thi nhân đời Đường, tự Lỗ Vọng, người huyện Ngô, Tô Châu (BTV).
5. Cây ngọc trước gió: Cùm từ dùng để miêu tả những người có dáng đẹp đẽ, khí chất phóng khoáng (BTV).
6. Dương Quá: Nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn nổi tiếng Kim Dung, nổi tiếng chung tình, chờ đợi người yêu là Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm mà không thay lòng, đối lập với Tiến ca là một anh chàng lăng nhăng đa tình (BTV).
7. Hoa nhài bướm: Còn có tên gọi là hoa gừng, tên khoa học là Hedychium coronarium, có xuất xứ từ vùng nhiệt đới Á châu. Hoa có màu trắng, trông rất thanh cao và trang nhã (BTV).
8. Hoa hồng anh: Còn được gọi là hoa Ngu Mỹ Nhân, hoa Lệ Xuân, hoa Tiên Nữ…Người ta so sánh nó với mỹ nhân Ngu Cơ thời cổ, nụ hoa cúi đầu như thiếu nữ trầm tư. Mỗi độ hoa nở, trăm hoa đua sắc như tiên giáng trần (BTV).
9. Khi nhắn tin điện thoại bằng tiếng Trung, có nhiều cách để soạn tin, dùng pinyin (phiên âm) là một cách. Người ta sẽ bấm pinyin quốc t, và lựa chọn những ký tự phù hợp với ý muốn. Một pinyin có thể viết thành nhiều chữ, Giai Kỳ phải chọn chữ là vì thế (BTV).
10. Rau tể thái: Một loại rau gần như rau má, có tác dụng giải nhiệt (BTV).
1. Tam đạo lục động: Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cầu xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao

https://thuviensach.vn

chém vào cơ thể ba nhát, từ đó gọi là “Tam đạo lục đông”. Đó là một hình thực tự trừng phạt (BTV).
2. Anna Karenina (tiếng Nga: Анна Каренина): Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn nga Lev Nikolayevich Tolstoy (BTV).
3. Kiêu hãnh và định kiến là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh – Jane Austen (BTV).
4. Bộ phim hài Sư tử Hà Đông do diễn viên, ca sĩ Trương Bá Chi thủ vai chính (BTV).
5. Cô nàng ngổ ngáo là một bộ phim rất nổi tiếng của Hàn Quốc, ở Trung Quốc cũng có phiên bản Cô nàng ngổ ngáo (BTV).
6. Giáp cốt văn là thể chữ sớm nhất trong lịch sử hình thành chữ Hán, nó là các ký tự được khắc trên xương thú và mai rùa, Nguyễn Chính Đông dùng để đặt tên cho con chó của mình (BTV).
7. Bá Vương biệt Cơ: Một bộ phim nói về Kinh kịch nổi tiếng của đạo diễn Trần Khải Ca (BTV).
8. Trần Khải Ca: Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc với các tác phẩm Bá Vương biệt Cơ, Vô cực, Mai Lan Phương…(BTV).
9. Ca Ca: Một tên gọi khác của Trung Quốc Vĩnh, diễn viên chính trong phim Bá Vương biệt Cơ (BTV).
10. Dịch nghĩa: Hương của hoa mai từ khổ sở, nét mướt mà ra, ý nói với việc phải trải qua nhiều gian khổ mới có được thành công. Câu thơ được trích từ bài Cảnh thế hiền văn (BTV).
11. Giấy Tuyên Thành: Một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành – An Huy, chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mối mọt, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài (BTV).
12. Trà Mao Tiêm Đô Quân, một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, là trà xanh, có xuất xứ ở thành phố Đô Quân, tỉnh Quý Châu. Tương truyền trà được chính Mao Trạch Đông đặt tên (BTV).
13. Tòa tháp thương mại ở Thượng Hải, cao 420,5 mét là tòa tháp cao thứ hai ở Thượng Hải, cao thứ ba ở Trung Quốc đại lục, cao thứ tám trên thế giới (BTV).

https://thuviensach.vn

14. Tresor: Một dòng nước hoa thuộc nhãn hiệu nước hoa Lancome nổi tiếng của Pháp (BTV).
15. Trong tiếng Trung Quốc phát âm của từ “anh Hòa Bình” và từ “chim bồ câu hòa bình” giống nhau (BTV).
16. Bạch Sùng Hy (1893 - 1966): Là người ở huyện Lâm Quế - Quảng Tây, là thượng tướng quân đội Quốc dân đảng Trung Quốc, là nhà quân sự, còn được gọi là “Tiểu Gia Cát Lượng” (BTV).
17. Bạch Tiên Dũng: Con trai của Bạch Sùng Hy, nhà văn Đài Loan nổi tiếng (BTV).
18. Moet Chandon: Một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của Pháp (BTV).
19. Tiffany: Nhãn hiệu đá quý kim cương nổi tiếng ở Mỹ, được thành lập từ năm 1837 (BTV).
20. Cây du: Một loại cây phổ biến ở khu vực ôn đới thuộc bắc bán cầu, được dùng chủ yếu để khai thác lấy gỗ, còn có tên là cây hồng du (BTV).
21. Bến Thượng Hải: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông sản xuất năm 1980, với hai nhân vật chính là Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình (BTV).
1. Đồng ngôn vô kỵ: Theo phong tục mê tín cũ năm mới dán thêm bốn chữ này ở phòng khách, ý chỉ trẻ con nói chuyện không cần kiêng kỵ, cho dù nói những lời không may mắn cũng không ảnh hưởng gì (BTV).
Tràn xả lũ là công trình không thể thiếu ở các hồ chứa nước, có nhiệm vụ xả nước thừa để khống chế mực nước cao nhất có thể giữ ở hồ theo thiết kế, đảm bảo an toàn cho đập.
Tích Thất cầm Mạnh Hoạch: Mạnh Hoạch là một tộc trưởng đứng đầu các dân tộc phía Nam Thục Hán. Khổng Minh đã đích thân dẫn quân đến bắt và tha Mạnh Hoạch tổng cộng bảy lần để thu phục nhân tâm các bộ tộc khác. Mạnh Hoạch sau đó thề trung thành với Thục Hán.
Richard III là vở kịch của thi hào người Anh William Shakespear, kể về việc Richard sát hại Henry VI và sau cái chết của Edward IV, Richard đã âm mưu sát hại sáu người kế thừa ngôi vua hợp pháp và xúi bạo loạn để đưa ông ta lên làm vua.
Debug: Thuật ngữ tin học chỉ việc loại bỏ các lỗi trong một chương trình.

https://thuviensach.vn

Nguyên văn “Ngã bản tương tâm bỉ minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ”, là hai câu thơ trong vở tuồng Tỳ bà ký của tác giả Cao Minh – vở tuồng nổi tiếng nhất cuối thời Nguyên đầu thời Minh.
“Caro blue” trong tiếng Trung đồng âm với cụm từ “cách cách bất nhập”, nghĩa là không hợp nhau.
Lý Bạch (701-762): Nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc, được tôn xưng là Thi tiên.
Mộc Qua nghĩa là đu đủ.
Tên một bước nhảy bắt nguồn từ dân vũ Israel, gồm ba nhịp bước và một nhịp nghỉ.
Ý nói cố ngủ thêm. Trung Quốc có câu thành ngữ “đi gặp Chu Công” nghĩa là đi ngủ.
Một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói việc thành hay bại cũng do một người. Xuất phát từ điển tích Tiêu Hà vốn là thừa tướng nhà Hán, là người tiến cử Hàn Tín cho Lưu Bang (Hán Cao Tổ) nhưng cũng là người lập mưu để giết chết Hàn Tín.
Trường Sinh Thiên (Mongke Tengri trong tiếng Mông Cổ) là vị thần tối cao của người Mông Cổ.
Tức vũ điệu dân gian Iste Hendek của Thổ Nhĩ Kỳ.
Do từ “đồng ý” phía trên tác giả dùng từ Khẳng (肯) nên nguyên văn câu này là: “Lâm Khẳng (Lincoln) cũng là Khẳng mà Khẳng Đức Cơ (KFC) cũng là Khẳng.” Là một dạng chơi chữ, không có ý nghĩa về mặt nội dung nên người dịch xin được dịch thoát ý để người đọc dễ hiểu hơn.
Từ Mai Quế và từ Hoa Hồng đồng âm với nhau, nên nếu gọi là Mai Quế, vẫn có thể hiểu thành Hoa Hồng.
Trong tiếng Hán, chữ “thệ” 誓 gồm ba chữ 打,折 và 言 ghép lại mà thành. 打折言 nghĩa là “lời nói đã giảm giá”.
Đập Đô Giang là công trình thủy lợi được xây dựng vào năm 256 trước Công Nguyên, thời nhà Tần, nằm ở Thành Đô, Tứ Xuyên. Lý Băng là vị quan lại nhà Tần phụ trách công trình này.
Nguyên văn “Thiên phủ chi quốc”, một tên gọi khác của Tứ Xuyên, Trung Quốc, ý nói nơi đất đai phì nhiêu, màu mỡ.

https://thuviensach.vn

Vũ điệu cuối cùng.
Hai chữ “Nguyên Sam Tử” và “Viên Sơn Tử” đồng âm với nhau.
Chữ Mai trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Một (nghĩa là không có), nên tác giả dùng chữ Hữu (trái nghĩa với Một) Quế để chơi chữ.
Nguyên văn: Diệp Một Miết. Chữ Quế trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Quy là rùa, nên tác giả dùng từ Miết là con ba ba để chơi chữ.
Liệt Tử, tên thật là Liệt Ngự Khấu, là nhà tư tưởng Trung Quốc thời cổ đại. Cuốn Liệt Tử là sách của ông và các đệ tử cũng như những người truyền học thuyết của ông soạn ra.
Ái Nhĩ Lan (phiên âm tiếng Trung của tên nước Ireland), nếu tách riêng từng chữ thì có thể hiểu là: Một bông hoa lan yêu thương bạn.
Nhại hai câu thơ cuối trong bài thơ “Kim lũ y” của nhà thơ Đỗ Thu Nương đời Đường: Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.
Tên tác phẩm đầu tay rất nổi tiếng của Thái Trí Hằng (bút danh Thái Đầu Gấu), được xem là tác phẩm mở màn cho trào lưu văn học mạng ở Đài Loan và Trung Quốc. Bài thơ trên nhại bài thơ trong truyện.
“Đồ ngốc” trong tiếng Trung gọi là “bạch si”.
Cầu thủ ném bóng trong môn bóng chày.
Một Đài tệ vào khoảng 715VND (tại thời điểm năm 2013).
Trong tiếng Trung, từ Hoa hồng đêm và Diệp Mai Quế phát âm giống nhau.
Một nhân vật trong kịch rối Đài Loan, gương mặt chia làm hai phần đen trắng.
Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân là hai người con trai của Đường Cao Tổ - hoàng đế sáng lập nhà Đường. Trong cuộc đua tranh giành ngôi vị, Lý Thế Dân đã giết chết Lý Kiến Thành và một người em trai khác là Lý Nguyên Cát để được lên ngôi vua.
IC (Integrated circuit): Vi mạch, là mạch điện chứa các linh kiện bán dẫn và các linh kiện điện tử thụ động, được sử dụng trong lĩnh vực điện tử.
Ở đây tác giả sử dụng cách chơi chữ, nguyên văn câu nói phía trên là “không phải là gợi cảm, mà là ánh trăng bạc lay động giữa màn đêm”, tiếng Hán gọi tắt là “ngân đãng” (bạc: ngân, lay động: đãng), trong tiếng Trung từ “ngân đãng” đồng âm với từ “dâm đãng”. Người dịch xin được dịch thoáng

https://thuviensach.vn

đi một chút để phù hợp với cách chơi chữ trong tiếng Việt cho người đọc dễ hiểu.
Theo truyền thuyết, vua Vũ là người sáng lập ra nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, nổi tiếng với việc trị thủy.
Nghĩa là: Không có người này.
Nguyên văn: "học tỷ", là cách gọi người con gái học khóa trên, còn nhân vật nam được gọi là "học đệ", là cách xưng hô dành cho người con trai học khóa dưới.
Ba họ Thi, Thạch và Sử đều phát âm là "shi", chỉ khác về âm điệu.
Lâm Giác Dân (1887-1911), nhà hoạt động cách mạng Trung Quốc. Thư gửi vợ (Dữ thê thư) là tuyệt bút ông viết gửi cho vợ mình là Trần Ý Ánh trước khi tham gia cuộc khởi nghĩa Quảng Châu và hy sinh năm 1911.
Dịch nghĩa: Vợ hiền Ý Ánh, đọc thư như thấy người.
Từ Chí Hoành (志宏) trong tên nhân vật đồng âm với từ Trệ Hồng (滞洪) trong cụm từ Trệ hồng trì (Hồ chứa nước) .
Hiệp ước Mã Quan (còn gọi là Hiệp ước Simonoseki) được kí ngày 17.4.1895 giữa Nhật Bản (đại diện là Ito Hirobumi) và nhà Thanh của Trung Quốc (đại diện là Lý Hồng Chương), kết thúc chiến tranh Trung - Nhật lần thứ nhất.
Trịnh Sầu Dư: Nhà thơ Trung Quốc, sống và làm việc tại Đài Loan.
Mayim Mayim là điệu dân vũ Israel nổi tiếng. Trong tiếng Do Thái, mayim nghĩa là nước.
Nguyên văn "Thu phong, thu vũ, sầu sát nhân", là một câu thơ của nhà thơ Đào Đàm Như thời Thanh, được nhà cách mạng Thu Cẩn (1875-1907) viết ra trước khi hy sinh.
Câu nói trong di ngôn của nhà lãnh đạo Tôn Trung Sơn.
Trận Trường Bản là trận chiến giữa Lưu Bị và Tào Tháo cuối thời Đông Hán. Trong trận chiến này, danh tướng Triệu Tử Long đã một mình tả xung hữu đột chống lại quân Tào, cứu được A Đẩu con trai Lưu Bị.
Sau khi Triệu Tử Long cứu được A Đẩu trở về, Lưu Bị đã ném đứa bé xuống đất rồi nói vì đứa bé này mà ta suýt mất một trung thần.

https://thuviensach.vn

Từ Chí Ma (1896 – 1931), nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, vị chủ tướng của phong trào thơ tân cách luật. “Tạm biệt Cambrigde” là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông.
Tiếng Do Thái là Mayim - Vũ điệu nước.
Tên một bước nhảy có nguồn gốc Bohemian.
Số liệu các nước ngoài Trung Quốc đều dẫn theo số liệu của Nomura (2013)
Hành động đầu tiên nhằm cải cách hệ thống hành chính ngay sau khi lên cầm quyền tháng 3/2013, chính phủ của thủ tướng mới đã xóa bỏ Bộ Đường sắt và sáp nhập Bộ này vào một cơ quan khác, phản ánh tình trạng hoạt động vô cùng yếu kém của Bộ Đường sắt trong quá khứ.
Có một lượng trái phiếu được chính phủ thay mặt chính quyền địa phương để phát hành, nhưng số lượng không nhiều.
Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brasil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP
Xem báo cáo “Công tác chính phủ năm 2013”.
Mạng Tân Hoa: Đề cương quy hoạch năm năm lần thứ 12 về phát triển xã hội và kinh tế quốc dân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ngày 6/3/2011.
Hồ Cẩm Đào: Báo cáo “Kiên trì đi theo con đường xây dựng Xã hội chủ nghĩa mang nét đặc sắc Trung Quốc phấn đấu xây dựng xã hội khá giả toàn diện” được đưa ra tại Đại hội đại biểu Đảng Cộng sản Trung Quốc lần thứ 18, Mạng Tân Hoa, ngày 19/11/2012.
Cố Tinh, Đô thị hóa sẽ biến Trung Quốc trở thành thủ lĩnh của thế giới, Mạng đô thị hóa, ngày 10/9/2010.
Mạng Tân Hoa: Sáu nhiệm vụ của kinh tế năm 2012 được nêu rõ trong hội nghị công tác kinh tế của Trung ương), ngày 16/12/2012.
Cục Thống kê Quốc gia: Tỉ lệ đô thị hóa năm 2011 đạt 51,27%, trang web của Cục Thống kê Quốc gia, ngày 17/8/2012.
Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.
Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

https://thuviensach.vn

Lý Hiểu Hải: “Tổng thuật nghiên cứu mô thức đô thị hóa Trung Quốc”, kỳ 10 năm 2010.
Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, đăng tại “Thời đại công nghiệp” - kỳ 10 năm 2010.
Trước đây, đô thị hóa của Trung Quốc tập trung vào phát triển các thành phố (city). Hiện nay, chiến lược này chú trọng đến việc xây dựng và phát triển đô thị hóa dựa theo các thị trấn (township).
Xem thêm http://www.chinadaily.com.cn/opinion/2012-02/20/content_14643432.htm.
Xem thêm http://www.ftchinese.com/story/001049719?full=y.
Số liệu đơn vị hành chính của Trung Quốc dẫn theo NBS năm 2012.
Xem thêm Fang Huilei, Zhang Man, Yu Jing and Zhang Yuzhe, “Scary View from China’s Financing Platforms”, *Caixin Magazine online*, 5/2/2010.
Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.
Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.
Đến đây, tỉ lệ đòn bẩy tài chính là 51,4% GDP.
Trong cuộc họp Bộ trưởng Tài chính các nước G20 họp vào tháng 7/2013, Bộ trưởng Tài chính Trung Quốc Lầu Kế Vĩ cho biết dự tính thâm hụt ngân sách của Trung Quốc năm 2013 sẽ tăng lên mức kỷ lục 2,1% GDP.
Số liệu PboC.
Hệ số cho biết 1 đơn vị diện tích đất xây được bao nhiêu đơn vị diện tích nhà ở.
Khi tính toán các khả năng này, chúng tôi giữ nguyên tỉ lệ sở hữu nhà ở 80% tại các đô thị Trung Quốc như số liệu năm 2011 (xem thêm Barth và cộng sự, 2012). Bởi lẽ, nếu nâng tỉ lệ sở hữu nhà lên 100% thì vào năm 2011, Trung Quốc đã thiếu hụt 4,14 tỉ m2 nhà ở, con số này đương nhiên sẽ được tính vào phía cầu nhà ở nếu tiếp tục giả định đến 2030 tỉ lệ sở hữu nhà tại các đô thị Trung Quốc tiếp tục ở mức 100%.

https://thuviensach.vn

Tính theo giá không đổi năm 2009.
Trong chương này, số liệu được chúng tôi sử dụng lấy từ báo cáo "Triển vọng dân số thế giới (bản năm 2012)" của Liên hợp quốc. Các số liệu không phải lấy từ báo cáo này sẽ được trích nguồn riêng biệt.
Công thức tính dân số tăng gấp đôi: T = 70/tỉ lệ tăng trưởng dân số. Giai đoạn 1950 - 1955, tỉ lệ tăng trưởng dân số của Trung Quốc là 1,99%; theo công thức này, để dân số tăng gấp đôi, Trung Quốc cần 35,2 năm.
Tại kì họp thứ 4 Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc khóa I (7/1957), Mã Dần Sơ đã công bố bài viết nổi tiếng của mình mang tên "Lí thuyết dân số mới". Nội dung chính của bài viết này cho rằng với số liệu tổng điều tra dân số năm 1953 (dân số Trung Quốc là 601,94 triệu người) và tỉ lệ tăng trưởng dân số đạt 2% thì 50 năm sau dân số Trung Quốc sẽ đạt mức 2,6 tỉ người. Từ đây, ông đề nghị chính phủ cần thi hành chính sách kiểm soát dân số chặt chẽ. Quan điểm này ngay khi đó và cả sau này đều dẫn đến những tranh luận trái chiều gay gắt.
Tổng tỷ suất sinh (TFR) là tổng cộng các tỷ suất sinh đặc trưng theo từng nhóm tuổi và là số con trung bình của một bà mẹ tính đến hết tuổi sinh đẻ. TFR phản ánh chính xác nhất mức sinh của dân số ở một địa phương, một khu vực, một nước, vì không bị ảnh hưởng bởi cơ cấu tuổi.
C. P. Blacker: Nhà dân số học người Anh.
Khái niệm "Tỉ lệ tăng trưởng dân số" (Population Growth Rate) được chúng tôi sử dụng ở đây không phải khái niệm "Tỉ lệ tăng dân số tự nhiên" (Rate of Natural Population Increase).
Năm 2012, số liệu của NBS cho thấy tỉ lệ sinh thô của Trung Quốc vẫn duy trì ở mức thấp 12,1‰.
Số liệu năm 2012 là số liệu NBS
"Giai đoạn dân số vàng" là giai đoạn có số người trong độ tuổi lao động lớn hơn số người không trong độ tuổi lao động tùy theo mức quy định về tuổi lao động của các quốc gia.
Tỉ lệ này càng tiến sát tới 1 có nghĩa là số người tham gia tìm việc hoặc sẵn sàng tham gia vào thị trường lao động càng thấp hơn so với nhu cầu tuyển dụng của đơn vị sử dụng lao động.

https://thuviensach.vn

Trung Quốc đầu năm 2013 mới bắt đầu thực hiện những bước đi đầu tiên trong nỗ lực cải cách chế độ hộ khẩu – một rào cản của quá trình đô thị hóa đã tồn tại từ năm 1958.
Tỉ lệ này chưa xét đến yếu tố "tỉ lệ tham gia lao động của mỗi nhóm tuổi" – điều này sẽ được chúng tôi phân tích kĩ hơn ở chương 9.
Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.
Do chưa có số liệu năm 2012 nên chúng tôi chưa kiểm chứng được mức độ bao phủ của năm này.
Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.
Nghiên cứu của Bloom và đồng nghiệp (2010) đối với Trung Quốc giai đoạn 1965 - 1970 và 1995 - 2000 đã chỉ ra rằng: "Tại các quốc gia châu Á, dân số già hóa hoàn toàn không cản trở sự tăng trưởng của thu nhập bình quân". Cụ thể, trong 2 giai đoạn này, mức độ tăng lên của kì vọng về tuổi thọ trung bình và tăng lên của tỉ trọng nhóm người trong độ tuổi lao động đều đóp góp 1% đối với tăng trưởng GDP. Nhưng nghiên cứu này chưa tính đến sự suy giảm nguồn cung lao động của Trung Quốc, do đó, kết luận của nghiên cứu có thể không đúng đối với Trung Quốc trong tương lai.
Quy định này đến Hiến pháp sửa đổi năm 1975 thì bị xóa bỏ.
Xem Trần Kim Vĩnh: "Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn", đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (Chủ biên) (2006).
Xem Trần Kim Vĩnh: "Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn", đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (chủ biên) (2006).
Fragile nghĩa là dễ vỡ
Cổ phiếu ST là cổ phiếu có độ rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao
BOT là cụm viết tắt của Build – Operate – Transfer, nghĩa là Xây dựng – Kinh doanh – Chuyển nhượng

https://thuviensach.vn

Tam Mao (1943 – 1991), tên thật là Trần Bình là một nữ nhà văn nổi tiếng của Đài Loan (sánh ngang với Quỳnh Dao). Một số tác phẩm nổi tiếng như: Câu chuyện Sahara, Bút ký của bù nhìn rơm, Ký sự về cuộc lưu lãng của Tam Mao…
Tiền Trọng Thư là một nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc
Ở đây sử dụng hiện tượng đồng âm, "Nam Tầm" ở trước là tên một nơi vui chơi, "nam tầm" ở sau có nghĩa là "đàn ông tìm vui"
Trong tiếng Trung Quốc, từ "rau cải" đồng âm với "có tài".
Trưởng phòng ký túc xá cố tình lái "ai thì" thành "sở hữu", vì trong tiếng Trung cụm từ này có phát âm tương tự.
Cùng chung cảnh ngộ, dễ đồng tình cảm thông với nhau.
Trích hai câu trong bài "Ly tứ ngũ thủ" của nhà thơ Nguyên Chẩn. Nguyên văn: "Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ Mây Vu sơn khó có mây hơn Gặp giai nhân, ngó như không
Cách xưng hô của quan lại ngày xưa.
Chồng cũ.
Anh rể.
Câu chửi thề.
Câu nói "khét tiếng" tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế "con ông cháu cha" để tung hoành.
Tiếng lóng, có nghĩa là ngốc nghếch, nhà quê.
Nguyên bản là SB, ám chỉ kẻ ngu ngốc. Phía dưới Vi Vũ dùng 2B continued còn có thể hiểu là SB continued.
Ghi chép, nhặt nhạnh những chuyện xưa.
Màn hình cảm ứng.
Tử Hạo: Trong tiếng Hán, "Tử" có nghĩa là tím, "Hạo" nghĩa là lồng lộng, mênh mông.
MM: Chỉ phụ nữ nói chung. Ý Từ Vi Vũ trêu em trai Thanh Khê giống như con gái.
Ý nói việc hỏi han tỉ mỉ cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.
Ám chỉ việc vừa có gia đình, vừa có tình nhân bên ngoài.
Tên của anh họ vốn là Từ Khuyết Đức.

https://thuviensach.vn

Khẩu hiệu quảng cáo chocolate sữa viên M&M.
Khẩu hiệu quảng cáo kem dưỡng da Hazeline.
Khẩu hiệu quảng cáo nước tinh khiết Aquafina.
Khẩu hiệu quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.
Khẩu hiệu quảng cáo viên ngậm Doublemint.
Khẩu hiệu quảng cáo bao cao su.
Cửa hàng kinh doanh bốn trong một, kinh doanh xe là chính, bao gồm các dịch vụ: bán xe, bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.
Mưa và sương, còn ví với ân huệ.
* Vương triều hùng mạnh ở Thái Lan, tồn tại trong 150 năm (1782 - 1932).
1. Những năm 1960, luật pháp Thái Lan còn nhiều phân biệt đối với người Thái gốc Hoa, nhất là trong lĩnh vực quân sự, an ninh - ND.
* Người Môn: Dân tộc thiểu số ở miền Nam Myanmar - ND.
1\. Tại thời điểm cuốn sách được viết.
1\. Broadway: sân khấu kịch lớn ở Mahattan, New York, Mỹ.
2\. Thực tế ở Việt Nam máy fax kết hợp với máy điện thoại vẫn rất phổ biến dù xu hướng dùng máy fax tách rời đang tăng lên.
3\. Pioneer: tập đoàn đa quốc gia Nhật Bản thành lập năm 1938. Ngày nay tập đoàn này nổi tiếng với các ứng dụng công nghệ tiên tiến trong ngành điện tử dân dụng.
4\. Trận chiến Bulge: một trận chiến nổi tiếng trong Chiến tranh Thế giới thứ 2.
1\. Enamelon: một nhãn hiệu kem đánh răng của Công ty Enamelon Inc. thành lập năm 1992 tại Mỹ.
1\. Hesiod: nhà thơ, nhà văn cổ Hy Lạp có những tác phẩm được coi như nguồn tư liệu chính về thần thoại Hy Lạp, kỹ thuật trồng trọt, thiên văn cổ Hy Lạp và cách ghi lại thời gian thời cổ đại.
1\. Michael Jordan: siêu sao bóng rổ Mỹ.
2\. Betamax: định dạng băng video có cỡ 12,7 mm ra mắt năm 1975 của Sony

https://thuviensach.vn

1. Theodore Levitt: nhà kinh tế học người Mỹ, giáo sư trường Harvard, biên tập tờ Harvard Business Review, là người đã tạo nên thuật ngữ “toàn cầu hóa”.
2\. Enron: là một tập đoàn về năng lượng có trụ sở tại Houston, Texas, Mỹ. Trước khi bị phá sản vào cuối năm 2001, Enron có đến 21.000 nhân viên và là một trong những Công ty hàng đầu thế giới về điện, khí tự nhiên, bột giấy, giấy và truyền thông, với thu nhập được công bố năm 2000 là 101 tỷ đô la. Tạp chí Fortune đã trao cho Enron danh hiệu 'Công ty có tính sáng kiến nhất nước Mỹ' trong suốt 6 năm liền. Enron đã trở nên nổi tiếng nhất vào cuối năm 2001, khi có tiết lộ rằng các điều kiện tài chính mà họ báo cáo chủ yếu đều được duy trì nhờ gian lận trong kế toán một cách có kế hoạch, có tổ chức và có hệ thống. Chi nhánh tại châu Âu của Enron đã nộp đơn xin phá sản vào ngày 30 tháng 11 năm 2001 và họ tìm kiếm sự bảo vệ hai ngày sau ngày 2 tháng 12. Lúc đó, đó là vụ phá sản lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ và có đến 4.000 người bị mất việc. Vụ kiện chống lại giám đốc Enron tiếp theo vụ bê bối này đáng chú ý ở điểm các Giám đốc Enron đã thu xếp vụ kiện bằng cách trả những khoản tiền lớn để bồi thường. Ngoài ra, vụ bê bối đã gây ra sự tan rã của Hãng kiểm toán Arthur Andersen, việc này đã có ảnh hưởng lớn đến thế giới kinh doanh như được mô tả sau đây: Enron vẫn còn tồn tại, điều hành một số các tài sản quan trọng và chuẩn bị cho việc bán lại hoặc tạo lợi ích phụ của những gì còn lại. Enron tái xuất hiện từ sau khi phá sản vào tháng 11 năm 2004, sau một trong những vụ phá sản lớn nhất và phức tạp nhất trong lịch sử nước Mỹ. Kể từ đó, Công ty này đã trở thành một biểu tượng phổ biến về gian lận tập đoàn và tham nhũng.
1. 1 inch = 2,54cm.
2\. Chơi chữ qua phát âm.
1. FCC: Federal Communications Commission (Ủy ban Truyền thông Liên bang Mỹ), một tổ chức chính phủ độc lập chịu trách nhiệm điều tiết các hoạt động phát sóng truyền thanh và truyền hình không phải do chính quyền liên bang thực hiện, tất cả các hoạt động viễn thông giữa các bang (viễn thông dây, vệ tinh và cáp) cũng như các hoạt động truyền thông liên lạc quốc tế bắt nguồn hoặc có đích đến là nước Mỹ.

https://thuviensach.vn

2. Trong nhiều năm trở lại đây, mỗi năm Công ty tư vấn xây dựng nhãn hiệu Interbrand đưa ra một danh sách 100 nhãn hiệu hàng đầu thế giới. Theo danh sách mới nhất của năm 2006 thì Coca-Cola vẫn giữ vững vị trí số 1 (5 năm liên tiếp) với giá trị nhãn hiệu là 67 tỷ đô la. Nhãn hiệu đứng thứ 100 trong danh sách này là Levi’s với giá trị nhãn hiệu là 2,689 tỷ đô la.
3. Swiffer: một dòng sản phẩm tẩy rửa của Procter & Gamble. Những nhãn hiệu nhỏ trong dòng sản phẩm Swiffer gồm có Swiffer WetJet và sản phẩm lau bụi Swiffer dusters. Có tuyên bố rằng người dẫn chương trình trước đây của TechTV là Catherine Schwartz chính là người tạo ra dòng sản phẩm này. Tuy nhiên, sản phẩm Swiffer nguyên thủy gần như là một bản sao trực tiếp của một sản phẩm của Nhật Bản, do vậy lời tuyên bố trên là không có căn cứ.
4. Google: xin xem thêm Google - câu chuyện thần kỳ, Alpha Books và NXB Tri thức, 2006.
5. Gatorade: một đồ uống thể thao không có carbonate do Quaker Oats, Co. tiếp thị. Lúc đầu được sản xuất để dành riêng cho các vận động viên, hiện nay đồ uống này được sử dụng rộng rãi.
6. Gulfstream: Tập đoàn máy bay Gulfstream Aerospace có trụ sở tại Savannah, Georgia, Mỹ, và kể từ năm 2001 là một phần của General Dynamics. Gulfstream được nhiều người coi là một 'Rolls Royce' về máy bay phản lực và máy bay riêng. Các phi công và những người sở hữu máy bay có xu hướng chọn máy bay của Gulfstream vì máy bay của tập đoàn này nổi tiếng vì được coi là “máy bay có công nghệ tiên tiến nhất hiện nay”.
1\. Độc giả quan tâm có thể tham khảo cuốn “Con người phi thường và cỗ máy IBM”, Alpha Books, 2006.
2\. Disney tụt xuống vị trí số 8 vào năm 2006, nhường vị trí số 7 cho nhãn hiệu Châu Á Toyota
3\. Vị trí số 9 trong Danh sách 100 nhãn hiệu mạnh nhất năm 2006 theo xếp hạng của Interbrand thuộc về McDonald’s với giá trị nhãn hiệu 27,501 tỷ đô la, đẩy Marlboro với giá trị nhãn hiệu 21,35 tỷ đô la xuống vị trí thứ 12
4\. Công ty Mỹ UNIVAC khởi đầu là bộ phân máy tính doanh nghiệp của Remington Rand được hình thành nhờ việc mua Công ty Máy tính Eckert-

https://thuviensach.vn

Mauchly (EMCC) vào năm 1950. EMCC là công ty được thành lập và đặt tên theo hai kỹ sư phát minh ra ENIAC. UNIVAC là một từ viết tắt của cụm UNIVersal Automatic Computer.

1\. Ritz-Carlton là nhãn hiệu các khách sạn và khu nghỉ sang trọng tại các thành phố lớn ở Mỹ và những nơi khác, cũng như những điểm nghỉ dưỡng phổ biến như Montego Bay, Jamaica, San Juan, Puerto Rico, Bali, Indonesia và Qatar. Chuỗi các khách sạn và khu nghỉ dưỡng này do The Ritz-Carlton Hotel Company, L.L.C. sở hữu và quản lý. Không nên nhầm nhãn hiệu này với Khách sạn Ritz Hotel, một khách sạn ở London.

2\. Costco: Costco Wholesale Corporation là chuỗi các câu lạc bộ kho hàng với thẻ thành viên lớn nhất thế giới, có trụ sở tại Issaquah, Washington, Mỹ, kho hàng số 1 của họ ở gần Seattle.

1\. Tại thời điểm cuốn sách này được viết năm 2004.

2\. George Orwell: bút danh của Eric Arthur Blair (1903 - 1950), một tác giả, nhà báo người Anh. Là một nhà bình luận chính trị và văn hóa, cũng như là một tiểu thuyết gia thành công, Orwell là một trong những nhà viết luận bằng tiếng Anh được hâm mộ nhất thế kỷ XX. Ông nổi tiếng nhất với hai tiểu thuyết: Animal Farm và 1984 Nineteen Eighty-Four.

3\. Ally McBeal: một diễn viên Mỹ

4\. Vivendi Universal (VU) là tên cũ (2000-2006) của Công ty Pháp Vivendi SA, một tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực truyền thông chuyên về âm nhạc, truyền hình và phim ảnh, xuất bản, viễn thông và Internet.

5\. Beagle: HMS Beagle là tên con thuyền mà Charles Darwin đã sử dụng để đi du lịch khắp nơi, trong các chuyến đi này ông đã có nhiều quan sát quan trọng có ảnh hưởng đến thuyết tiến hóa của ông.

1\. Tức là lối suy nghĩ theo kiểu tìm cách tích hợp nhiều thứ lại với nhau

2\. Swiss Army Knife: Dao Swiss Army là một công cụ cầm tay đa chức năng gồm dao, tuốc - nơ - vít và cái mở nút chai v.v… Tất cả nằm phía trong phần tay cầm màu đỏ có hình chữ thập, biểu trưng của Thụy Sỹ. Mẫu dao này trên thực tế thật sự được sử dụng trong quân đội Thụy Sỹ. Cụm từ “dao Swiss Army” thường được hiểu là dao đa năng bỏ túi.

https://thuviensach.vn

3\. Thuyền trưởng Ahab: nhân vật chính trong phim Moby Dick dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Herman Melville. Đó là một người đã cố gắng giết chết con cá voi Moby Dick ròng rã nhiều năm kể từ khi bị mất một chân trong cuộc chiến với nó. Ahab đã khiến các thuỷ thủ đoàn và con tàu của mình lâm nguy trong cuộc chiến đấu để giết con cá voi.
4\. Fred Allen (1894 -1956): tên khai sinh John Florence Sullivan là một nhà hài kịch người Mỹ nổi tiếng nhờ chương trình radio kỳ quặc và sắc sảo từ 1934 đến năm 1949, chương trình đã khiến ông trở thành người khôi hài cấp tiến nhất trong kỷ nguyên cổ điển của truyền thanh Mỹ.
5\. Forrester Research: Được George F. Colony sáng lập vào năm 1983, Forrester Research là một Công ty độc lập nghiên cứu thị trường và công nghệ. Công ty này cũng cung cấp các dịch vụ tư vấn tiên tiến và có tính ứng dụng cao về các ảnh hưởng của công nghệ tới doanh nghiệp và người tiêu dùng. Trong hơn 23 năm nay, Forrester đã là một nhà tư vấn đáng tin cậy, một nhà chiến lược hàng đầu, thông qua các chương trình nghiên cứu, tư vấn, sự kiện và điều hành đồng đẳng (peer-to-peer), hãng đã giúp các khách hàng trên khắp thế giới đạt được vị trí dẫn đầu trong các thị trường của họ. Forrester có trụ sở chính tại Mỹ. Đến tháng 6 năm 2005, tổng số nhân viên của Công ty đã là hơn 640 người và tổng số các Công ty khách hàng là hơn 1.900. Trong bảy năm liên tiếp, Công ty cũng nằm trong top 75 trong danh sách 200 Công ty nhỏ thành công nhất do tạp chí Forbes bầu chọn.
3\. Số máy 911 tại Mỹ là số gọi hỗ trợ khẩn cấp.
1\. Quyết định Carterfone: một quyết định của Ủy ban truyền thông Liên bang Mỹ dựa theo tên gọi của Carterfone, một thiết bị do Thomas Carter phát minh ra. Thiết bị này nối một hệ thống radio di động hai chiều với Mạng lưới Chuyển mạch Công cộng (PSTN)
2\. IBM gần đây đã chính thức bước ra khỏi thị trường máy tính cá nhân cũng như máy tính xách tay với việc bán lại bộ phận phụ trách các sản phẩm này cho Lenovo (công ty máy tính của Trung Quốc) vào tháng 12 năm 2004.
4\. Nickelodeon: (gọi tắt là Nick) là một mạng lưới truyền hình cáp dành cho trẻ em. Nơi có mạng lưới truyền hình Nickelodeon đầu tiên là Mỹ, tuy

https://thuviensach.vn

nhiên hiện nay nhiều nước khác cũng đã phát triển mạng lưới này: Nhật Bản, Australia, và Anh.
5\. Michael Eisner: CEO của hãng Walt Disney từ năm 1984 đến năm 2005
1\. Sam Walton và Wal-Mart: Xin xem thêm cuốn Sam Walton – Cuộc đời kinh doanh tại Mỹ, Alpha Books và NXB Tri Thức, 2006.
2\. Các diễn viên nổi tiếng của Holywood (Mỹ).
3\. Người dẫn chương trình nổi tiếng của Mỹ có biệt danh "Nữ hoàng talkshow".
4\. 50 Cent: ca sỹ nhạc rap của Mỹ.
Cô nương đi theo người có địa vị cao hơn sang nhà chồng làm thiếp, làm lẽ, giống như "của hồi môn", giá trị thấp.
Các loài chim có thể bơi trên mặt nước, như ngỗng, vịt trời…
Tước thiệt yến: Tiệc của hoàng cung, món chính là lưỡi rút, ví dụ như món lưỡi vịt.
Những từ ngữ thường được dùng trong văn chính luận cổ.
Một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống.
Kỳ phổ: Sách dạy chơi cờ.
Người có kỳ nghệ giỏi nhất một nước.
Thiên nguyên: Điểm chính giữa bàn cờ, ai có sức chơi cờ rất mạnh mới dám đặt nước đầu tiên vào điểm này vì độ rủi ro cao, nhưng nếu chiếm được ưu thế thì thắng rất nhanh.
Mục: Điểm mắt, tượng trưng cho số đất chiếm được trên bàn cờ.
Đây là cách đoán cờ để quyết định người cầm quân đen công bằng nhất vì quân đen đi trước sẽ có ưu thế hơn. Nếu người đoán đoán sai thì người còn lại sẽ cầm quân đen và ngược lại.
Cỏ phụng vĩ: Còn có tên khác là cỏ kim tinh, cỏ seo gà.
Đồ ăn chuyên dùng cho vua, chúa trong cung.
Tiêu bán triều: Một nửa triều đình là họ Tiêu.
Thằng bé phụ trách trông coi ngựa.
Mũ đội đầu hoặc dùng để cố định tóc của đàn ông thời xưa.
Khắc: Đơn vị đo thời gian, một khắc bằng 15 phút.
Một thước bằng 0,33 mét.

https://thuviensach.vn

Hổ mắt xếch trán trắng: Loại hổ mắt giương lên, ở giữa trán có nhúm lông màu bạc, từng được miêu tả trong Thủy Hử đoạn Võ Tòng đánh hổ.
Chữ Quốc: 国.
Ghế thái sư: Một loại ghế dài của Trung Quốc, thường dành cho gia đình quyền quý (giống với ghế Quý phi).
Bách điểu triều phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.
Địa long: Đường hầm ngầm dưới từng cung điện, mỗi mùa đông đều đốt củi ở dưới đấy để giữ ấm cho cả cung.
Giờ Hợi: 9 – 11 giờ đêm.
Một trong những kỹ thuật diễn tiêu biểu của thể loại tuồng kịch Tần Xoang. Đào kép sẽ dùng roi, gậy ,chơi đùa' với hai chậu lửa được treo lên cao mà không để lửa tắt.
Bài Vô Y, trích trong tập Tần Phong – Kinh thi.
Dịch thừa: Quan làm việc ở trạm dịch.
Tết hoa: Ngày 15/2 âm lịch.
Giờ Tị: 9 – 11 giờ sáng.
Bộ Công: Một trong Lục bộ thời xưa, chuyên quản lý việc liên quan đến xây dựng công trình (thủy lợi, kiến trúc, giao thông...)
(1) Trong Thế chiến thứ nhất, khoảng 100.000 người Tiệp Khắc tình nguyện gia nhập quân đội Nga, chống lại Đức và Áo để giành độc lập cho Tiệp Khắc. Khi chính quyền Xô Viết được thành lập và ký kết hiệp định với Đức, cánh quân người Tiệp Khắc này bắt đầu di chuyển trở về miền Tây. Anh, Pháp, và Hoa Kỳ muốn dùng họ để chống lại chính quyền Xô Viết.
(2) Một số người Việt Nam đã bị Pháp điều động gởi sang tham dự trong cuộc hành quân ở Vladivostock này.
(3) Trong Thế chiến thứ nhất, các cường quốc đua nhau chế tạo tàu chiến có tốc lực cao và trang bị súng lớn. Hải quân Nhật cũng bành trướng theo xu thế đó.
(4) Do tình hình căng thẳng giữa Nhật và Hoa Kỳ, Hoa Kỳ không muốn Nhật dựa vào đồng minh Anh - Nhật (ký kết năm 1902 và triển hạn năm 1911) để chống lại mình. Để ngăn chặn khả năng đó, lúc đầu Anh đề nghị

https://thuviensach.vn

thêm Hoa Kỳ vào và cải thành hiệp thương giữa ba nước. Hoa Kỳ không chấp thuận đề án này, sau đó Anh thêm Pháp vào để trở thành hiệp định bốn nước.

(5) Có nghĩa là ví dụ nếu trọng tải chiến hạm chủ lực của Hoa Kỳ và Anh là 50.000 tấn thì trọng tải chiến hạm chủ lực của Nhật phải không quá 30.000 tấn, của Pháp và Ý không quá 16.700 tấn.

(6) Còn gọi là Hara Takashi hay Hara Satoshi.

(7) Nhật và Liên Xô ký thỏa hiệp về ngư nghiệp; Nhật cũng đồng ý rút quân khỏi miền Bắc đảo Sakhalin năm 1925 (Nhật chiếm vùng này vào lúc gởi quân sang Tây-bá-lợi-á).

(8) Hợp tác Quốc - Cộng (giữa quân đội của Tưởng Giới Thạch và của Mao Trạch Đông) xảy ra hai lần và đây là lần đầu tiên. Sau đó, Tưởng Giới Thạch bỏ chính sách hợp tác Quốc - Cộng và đặt ưu tiên vào việc chống lại Mao Trạch Đông. Hợp tác Quốc - Cộng lần thứ hai xảy ra vào năm 1936.

(9) Thủ phạm bị tuyên án tử hình, sau đó được đổi thành tù chung thân, và sau khi được ân xá năm 1940, trở thành một nhân vật hoạt động tích cực cho phong trào ái quốc cực hữu.

(1) Nakamura Takafusa, Nihon keizai: Sono seicho to kozo (Kinh tế Nhật Bản: Phát triển và cấu tạo), Tokyo, Tokyo Daigaku Shuppankai, 1985, trang 188 - 189.

(2) Tài liệu trong phần này dựa theo Nakamura Takafusa, sách đã dẫn, trang 174 - 209, và bài thuyết trình của Giáo sư Nakamura tại Đại học Alberta vào ngày 30 tháng 3, 1987, 'Japan in the 1950's and 1960's: Unprecedented Growth' (Nhật Bản vào hai thập niên 1950 và 1960: Một sự phát triển chưa từng có).

(3) Ảnh hưởng của chiến tranh Việt Nam đối với Nhật Bản là chủ đề của cuốn Fire Across the Sea: The Vietnam War and Japan, 1965 - 1975 (Đám cháy bên kia đại dương: Chiến tranh Việt Nam và Nhật Bản, 1965 - 1975), một công trình nghiên cứu có giá trị của Thomas Havens (Princeton: Princeton University Press, 1987).

(4) Tiếng Nhật là Tsusan sho (Thông-sản-tỉnh), thường được gọi là MITI (đọc là mi-ti), chữ tắt của tiếng Anh Ministry of International Trade and

https://thuviensach.vn

Industry.
(1) Việc thành lập chính phủ Minh Trị thường được gọi là Goisshin (Ngự-nhất- tân), hoặc dựa theo sách cổ của Trung Hoa còn gọi là Ishin (Duy Tân). Gần đây, danh từ Meiji Ishin (Minh Trị Duy Tân) thường dùng để chỉ quá trình Nhật Bản trở thành một quốc gia cận đại bắt đầu từ cuối đời Tokugawa.
(2) Trong Ngục trung thư và Phan Bội Châu niên biểu, Phan Bội Châu có nhắc đến ông ta qua tên Đại-ôi Trọng-tín.
(3) Số huyện này đến năm 1889 được giảm xuống còn 45 (không kể Hokkaido và Okinawa) và giữ nguyên như vậy cho đến bây giờ.
(4) Năm 1907 cải thành 6 năm tiểu học, và sau Thế chiến thứ hai cải thành 9 năm, tức là xong trung học.
(5) Phan Bội Châu trong các trước tác của mình thỉnh thoảng có nhắc đến Fukuzawa qua tên Dụ-cát với tất cả sự kính trọng.
(6) Ngay từ khi mới đến Nhật, Phan Bội Châu có đến thăm trường Keio Gijuku. Trường Đông-Kinh Nghĩa thục do phong trào Đông du sáng lập ở Hà Nội dựa trên mẫu hình của trường này.
(7) Hiện nay ở trường Keio vẫn còn tòa nhà nơi Fukuzawa diễn thuyết lần đầu tiên (và sau đó các buổi diễn thuyết được tổ chức định kỳ), mang tên là Enzetsukan (Diễn-thuyết-quán).
(8) Kato sau này thiên về xã hội tiến hóa luận (Social Darwinism) và học thuyết quốc gia thống chế (statism) của Đức.
(9) Sau đó từ này được các học giả Trung Quốc đưa vào tiếng Hán, và khoảng đầu thế kỷ 20 du nhập vào tiếng Hán Việt.
(1) Dựa theo tên dịch tiếng Nhật Saikoku risshihen (Tây quốc lập-chí-biên) của cuốn Self-help do Samuel Smiles trước tác.
(2) Sách dịch của Chomin mang tên là Min'yaku yakkai (Dân-ước ước-giải), xuất bản năm 1882.
(3) Trong hai tự truyện của mình, Phan Bội Châu có nhắc đến sự giúp đỡ của Khuyển-dưỡng Nghị cho những sinh viên Việt Nam du học ở Nhật lúc bấy giờ. Khuyển-dưỡng Nghị cũng là người tài trợ cho Cường Để cho đến khi ông ta bị ám sát năm 1932.

https://thuviensach.vn

(4) Ngày này được chính phủ Minh Trị quy định là Kigensetsu (Kỷ-nguyên-tiết), tức là ngày lập quốc. Theo thần thoại, Jinmu (Thần-vũ), Thiên hoàng đầu tiên của Nhật, cai trị bắt đầu từ ngày 11 tháng 2 năm 660 (trước Công nguyên). Sau khi Nhật bại trận, lễ kỷ niệm ngày này bị cấm (1948). Đến năm 1966, ngày 2 tháng 11 được đổi tên là Kenkoku kinenbi (Kiến-quốc kỷ-niệm-nhật) và lại trở thành một ngày lễ.
(5) Tức là quyền chỉ huy tối cao.
(6) Có nghĩa là dưới quyền thống trị của Thiên hoàng.
(7) Vào khoảng 1,24 % dân số toàn quốc.
(8) Dùng quặng sắt từ mỏ sắt Đại Trị (Trung Quốc) và mỏ than ở Chikuho (Kyushu).
(9) Thường được gọi là chính biến Giáp Thân.
(10) Nga ký mật ước với nhà Thanh để chống lại Nhật Bản, được quyền xây đường xe lửa xuyên Bắc Mãn Châu để nối liền cảng Vladivostok ở cực Đông, và sau khi lấy được bán đảo Liêu Đông làm nhượng địa (1898), nối dài đường xe lửa này về Nam xuống hải cảng Lữ Thuận và Đại Liên (Ta-lien). Pháp bắt Trung Quốc nhường quyền khai thác mỏ ở Tây Nam Trung Quốc và được quyền nối dài đường xe lửa từ Việt Nam (Hà Nội) cho đến Côn Minh (Kunming; hoàn thành năm 1910). Đức chiếm được Giao Châu (Chiaochow), một căn cứ hải quân, làm nhượng địa, được quyền xây đường xe lửa và khai mỏ ở Sơn Đông (1897). Để cạnh tranh với Nga, Anh chiếm Uy-hải-vệ, một căn cứ hải quân nằm đối diện với cảng Lữ Thuận, và bán đảo Cửu Long (Kaoloon) - vùng đất liền nằm cạnh Hương Cảng (Hong Kong) - làm nhượng địa.
(11) Theo Yamagata Aritomo, Mãn Châu và Đài Loan nằm ở trên riekisen (lợi-ích tuyến), Triều Tiên nằm trên shakensen (chủ-quyền tuyến) của Nhật Bản.
(12) Ito Hirobumi chủ trương là để Nga thao túng Mãn Châu, và để bù lại yêu cầu Nga công nhận quyền lợi của Nhật ở Triều Tiên.
(13) Nữ thi sĩ Yosano Akiko (Dữ-tá-dã Xương-tử; 1878 - 1942) làm bài thơ gởi cho người em trai trên chiến trường với những vần thơ yếm chiến như sau: Nguyên văn: A ototo yo kimi o naku Kimi shinitamafu koto nakare . . .

https://thuviensach.vn

. Ryojun no shiro wa horobu tomo Horobizu totemo nanigotoka Tạm dịch: Em ơi chị khóc cho em, Mong em đừng chết nỗi niềm chị đây . . . . . Dù cho Lữ Thuận quy hàng, Hay không đi nữa, mơ màng làm chi. . .
(14) Bắt đầu từ năm 1897, Triều Tiên cải quốc hiệu là Đại Hàn. Trong sách này, danh xưng Triều Tiên được sử dụng để giữ tính liên tục (ngoại trừ văn kiện này).
(15) Tiếng Nhật gọi là Minami Manshu Tetsudo Kabushiki Kaisha (Nam Mãn Châu Thiết-đạo Châu-thức Hội-xã), hay gọi tắt là Mantetsu (Mãn-thiết).
(16) Số báo in trung bình hằng năm (thống kê năm 1898) của tờ Osaka Asahi Shinbun là 36 triệu và của tờ Tokyo Asahi Shinbun là 14,5 triệu.
(17) Ngày nay thường gọi là chủ nghĩa hiện thực.
(18) Tác phẩm này là mẫu hình đầu tiên của sự thống nhất văn viết và ngôn ngữ nói (genbun itchi: ngôn-văn nhất-trí).
(19) Sau lấy quốc tịch Nhật, cải tên là Koizumi Yakumo (Tiểu-tuyền Bát-vân).
(1) Tương truyền vào thế kỷ 13, khi Marco Polo qua giúp nhà Nguyên, đang đêm ra cầu này, vừa ngắm trăng vừa nhớ về quê mình ở Venice.
(2) Trích dẫn ở sách Ian Nish, Anglo-Japanese Alienation, 1919 - 1952 (Cambridge, 1982), trang 73.
(3) Xem Vĩnh Sính, Tokutomi Soho (1863 - 1957): The Later Career (Toronto: University of Toronto - York University Joint Centre on Modern East Asia, 1986), trang 147 - 148.
(1) Có người cho là Thiên hoàng Komei bị bỏ thuốc độc.
(2) Bởi vậy có thuyết cho rằng chiếu này do Iwakura tự ý viết ra.
1. Nhà văn Na Uy được trao giải Nobel vào năm 1920 với tác phẩm Markens Grode (Nhựa của đất, 1917).
1. “Doubting Thomas” (Thomas đa nghi): Theo Kinh thánh, Thomas đã nghi ngờ tin vui các môn đệ báo cho ông rằng Chúa đã phục sinh. Tên gọi “Thomas đa nghi” được dùng với hàm ý chỉ những người có tính hay nghi hoặc, không tin vào những chuyện không có bằng chứng rõ ràng, nằm ngoài sức tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

2. Tên một thành phố thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ.
3. Elbert Green Hubbard (1856 – 1915): Nhà báo, nghệ sĩ kiêm nhà sản xuất danh tiếng trong giới xuất bản ở Hoa Kỳ, tác giả bài viết gây tiếng vang: “A Message to Garcia”.
1. Tức là quyển The Psychology of Salesmanship của William Walker Atkinson.
1. Ralph Waldo Emerson (1803–1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ. Những bài viết của Emerson (Emerson’s Essays) ra đời năm 1841. Tuyển tập này có những bài tiểu luận được viết theo những chủ đề như lịch sử, tính tự lập, tình yêu, tình bạn, nghệ thuật...
1. Lupercal (theo tiếng La-Mã cổ đại có nghĩa là Thần chăn nuôi) được phát hiện trên đồi Palatine gần phế tích cung điện Hoàng đế của triều đại Augustus Caesar – thời đại rất hưng thịnh trong lịch sử La Mã cổ đại. Hang động có chiều cao khoảng 8 mét, được trang trí bằng vỏ sò, hình khảm và đá cẩm thạch. Theo người La Mã cổ đại, đây chính là nơi một con sói cái đã nuôi dưỡng cặp song sinh Romulus va Remus – người sáng lập thành Rome.
2. Drachmas (số nhiều): Đơn vị tiền tệ của La Mã cổ.
1. Tổng chưởng lý (Attorney General): Người đứng đầu cơ quan tư pháp của một địa phương, ở cấp độ cao hơn là Bộ trưởng Bộ Tư pháp của một quốc gia; một chức vụ cao cấp, hoạt động với tư cách người cố vấn pháp lý cho chính phủ.
2. Andrew Carnegie (1835-1919): Ông “vua thép” của Mỹ, sinh tại Scotland. Từ một người không một xu dính túi, ông trở thành tỷ phú và tạo cơ hội cho rất nhiều người khác trở thành triệu phú trong ngành công nghiệp thép.
3. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Cách Nghĩ để Thành Công.
4. Thời kỳ Đại khủng hoảng: Thời kỳ suy thoái kinh tế đầu tiên diễn ra từ năm 1929 đến năm 1933, bắt đầu sau sự sụp đổ của thị trường chứng khoán phố Wall vào ngày 29 tháng 10 năm 1929 (còn được biết đến như Thứ Ba

https://thuviensach.vn

Đen tối). Nó bắt đầu ở Hoa Kỳ và nhanh chóng lan rộng ra toàn châu Âu và khắp nơi trên thế giới.
5. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Tư Duy Tích Cực Tạo Thành Công.
(1) Hedge fund: quỹ đầu tư tư nhân không có tính đại chúng cao, linh hoạt trong đầu tư, ban đầu nhằm mục đích phòng ngừa rủi ro biến động giác hứng khoán trên thị trường. Còn gọi là quỹ phòng hộ, quỹ phòng vệ /ngừa rủi ro hoặc quỹ đầu cơ. (Toàn bộ chú thích trong sách của Ban biên tập tiếng Việt).
(2) Đây là thành phố ở bang Massachusetts, Hoa Kỳ, nơi có Đại học Harvard, không phải thành phố cùng tên ở Anh (nơi có Đại học Cambridge).
(3) Futures: hợp đồng mua bán hàng hóa theo giá tương lai, được ấn định ngay khi ký hợp đồng và được thanh toán vào ngày giao hàng trong tương lai. Là một loại hợp đồng kỳ hạn (forward contract).
(16) Tổng thống thứ 26 của Hoa Kỳ.
(17) Tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ.
(18) Một thương hiệu thời trang Ý
(19) Công nghệ thông tin
(20) Một loại dụng cụ để bàn lưu trữ thẻ thông tin giao dịch (tên họ người giao dịch, số điện thoại, địa chỉ,...) xoay vòng quanh một trục.
(21) Mass là cách gọi tắt của Massachusetts.
(22) Nguyên văn: Faculty of Liberal Arts and Sciences. Liberal arts bao gồm cả các ngành khoa học xã hội, nhân văn như ngôn ngữ, văn chương, triết học, lịch sử, kinh tế... và khoa học tự nhiên như toán học, vật lý, hóa học, sinh học,... nhằm đến việc truyền đạt kiến thức tổng quát, phát triển khả năng tri thức, do đó được dịch là các môn khoa học khai phóng.
(23) Tên Trường Đại học ở bang California.
(24) Ống tiêm chống sốc phản vệ.
(25) Tên thật của Người Dơi.
(26) Doanh nghiệp thanh toán điện tử vào loại lớn nhất thế giới.

https://thuviensach.vn

(27) Tasmanian Devil: Nhân vật truyện tranh nổi tiếng ở Mỹ, lấy theo tên một loài thú túi tuyệt chủng ở đảo Tasmania (Australia).
(28) Viết tắt của Los Angeles.
(29) Viết tắt tiếng Anh: công ty trách nhiệm hữu hạn.
(4) Vùng chỏm đông bắc nước Mỹ, gồm 6 bang: Connecticut, Maine, Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island và Vermont.
(5) Alpha Epsilon Pi (AEPi hay Epsilon Pi): Hội sinh viên đại học người Do thái ở Mỹ và Canada, thành lập năm 1913.
(6) Một chương trình (phần mềm) phụ đi với chương trình chính để mở rộng thêm các tính năng đặc biệt, "theo yêu cầu" của người sử dụng.
(30) Nguyên là nhân vật trong vở kịch của James Barrie, được chuyển thành truyện và phim.
(31) Vua của Công quốc Monaco.
(32) Jack Kelly (1889–1960), người Mỹ, là ông ngoại của Công tước Albert, từng bị từ chối thi đấu tại giải này năm 1920.
(33) Khoảng 56km
(34) Quái vật giống như khủng long trong nhiều phim giả tưởng khoa học, hình tượng đầu tiên do điện ảnh Nhật Bản tạo ra năm 1954.
(35) Khoảng 48 km/h.
(35) Khoảng 48 km/h.
(37) Phim nói về vụ hỏa hoạn khởi phát ở tầng 81 đúng vào lễ khánh thành tòa cao ốc 135 tầng ở trung tâm San Francisco.
(38) Tập đoàn bán lẻ đồ đạc rẻ tiền của Hà Lan.
(39) Trong phim giả tưởng khoa học Star Trek (Đường tới các vì sao).
(40) Tên tắt của California.
(8) Một dặm = 1609 m.
(9) Nhóm tám trường đại học có uy tín về mặt học thuật và xã hội: Harvard, Brown, Cornell, Yale, Princeton, Đại học bang Pennsylvania, Dartmouth [College], Columbia. Nghĩa đen là Hội Thường xuân.
(41) Crimson chỉ màu đỏ thẫm, là màu của trường Harvard, và cũng là tên các đội thể thao của trường. Tờ báo của trường có tên là The Harvard Crimson.

https://thuviensach.vn

(42) Biệt hiệu của Đại học Yale, gọi theo tên của Elihu Yale.
(10) Tác giả chơi chữ: “Greeks for Geeks”.
(11) Đại học Harvard (Harvard University) có nhiều trường con và khoa, trong đó có Trường Đại học Harvard (Harvard College), nên chức President của Harvard University được dịch là Giám đốc, còn chức Dean của Harvard College là Hiệu trưởng.
(12) Viết tắt của Practical Extraction and Report Language, một loại ngôn ngữ lập trình và xử lý văn bản.
(13) Một ngôn ngữ lập trình cho máy chủ, để lập các trang web động.
(14) Giống người vượn cổ sống cách đây hàng trăm nghìn năm.
(15) Java là một ngôn ngữ lập trình ứng dụng trên Internet; sql (Structured Query Language, Ngôn ngữ truy vấn có cấu trúc) là một ngôn ngữ truy vấn để truy cập cơ sở dữ liệu quan hệ.
1. Khu chăm sóc đặc biệt.
2. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiếu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, vốn là một lãng tử mê rượu, giỏi kiếm thuật, từng được Phong Thanh Dương truyền thụ kiếm pháp, về sau yêu Nhậm Doanh Doanh, Thánh cô của Ma giáo.
3. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung, nổi tiếng đẹp trai, chung tình.
1. American born Chinese, chỉ người Trung Quốc sinh ra và sống nhiều năm ở Mỹ.
1. Nhân viên công sở.
1. Dán báo tường: Một hình thức phát biểu của dư luận, thịnh hành vào những năm 50 cho đến đầu những năm 80 thế kỷ trước, nhất là trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.
1. Đại diện y dược là người phụ trách công tác mở rộng phát triển mạng lưới cung cấp dược phẩm, có những người phụ trách bệnh viện, bạn hàng của họ là bác sĩ, có những người phụ trách hiệu thuốc, bạn hàng của họ là người bán thuốc.
1. Vị trí gen trong nhiễm sắc thể.
1. Người bán ra giá cao, người mua trả giá thấp nhất có thể.

https://thuviensach.vn

1. Một quần đảo lớn ở Indonesia.
1. Thành ngữ nói đến các tráng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.
1. Câu trong bài từ Hoán khê sa của Nạp Lan Tính Đức (1655 - 1685), tưởng niệm người vợ đã mất.
Tương đương với 30 triệu đô la Mỹ hiện nay. - ND
Một hình thức văn xuôi cổ, gò bó của Trung Hoa và cả ở Việt Nam thời phong kiến còn gọi là Văn bát cổ - ND
Được Nguyễn Du chuyển thành câu: "Con tằm đến thác vẫn còn vương tơ" trong truyện Kiều -N.D.
Có nghĩa: Khi nến tàn thành khói, giọt nến cũng khô -N.D.
Dấu (?) là của người dịch.
Còn gọi là cảng Rioyun ở Mãn Châu, bị Nhật và Nga chiếm ngày 2 tháng giêng năm 1905- ND.
Ý nói tướng giặc cờ đen Lưu Vĩnh Phúc sang giúp triều đình nhà Nguyễn chống Pháp chăng? - N.D
Không rõ cây gì, các từ điển đều không có - ND.
Nhân vật chính trong vở Kinh kịch cổ Hoa mộc lan của Trung Hoa.
1. Trích từ bài từ Điệp luyến hoa của Âu Dương Tu (đời Tống).
1. Rượu vang Laleur: Một loại rượu vang rất đắt, nổi tiếng thế giới của Pháp
1. An là "bình an", Duyệt là "vui vẻ", Sinh là "sinh ra", vì thế Phong Bình mới cảm thấy tên của An Duyệt Sinh mang đầy niềm vui.
2. Tiểu thư táo: Biệt danh của Phong Bình khi còn nhỏ, người bạn thân Phương Quân Hạo và anh họ cô Bỉnh hìn đều gọi như vậy.
3. Lolita: Nhân vật trong tiểu thuyết nổi tiếng cùng tên của nhà văn Nga Vladimis Nabokov, kể lại câu chuyện một giáo sư đại học yêu một cô gái mười hai tuổi. Từng được dựng thành phim, trong phim nhân vật Lolita được sửa thành mười lăm tuổi. Về sau, những nhân vật chính trong phim có khí chất đặc biệt thì được gọi là Lolita hoặc Loli.

https://thuviensach.vn

1. Vua Salomon trong Kinh hánh nổi tiếng là một người khôn ngoan, thông thái, là người xây dựng ngôi đền đầu tiên của người Do hái ở Jerusalem, sở hữu một kho vàng khổng lồ. Kho báu của Salomon đã được viết thành tiểu thuyết, dựng thành phim
1. Câu thơ Kinh Kha đã ngâm khi tiễn biệt bên bờ sông Dịch, vào nước Tần để hành thích Tần Vương. Kinh Kha một đi không trở lại, nhưng tác giả mượn điển tích và ví von một cách thật hài hước: Phong Bình sẽ quay trở lại nơi này để "rửa hận".
2. Zoro: Nhân vật người anh hùng trong bộ phim bom tấn Mặt nạ của Zoro.
1. Tiền Chung hư, tên thật là Ngưỡng Tiên, tự là Triết Lương, hiệu là Hòe Tụ, từng dùng bút danh Trung hư Quân, là nhà văn, nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng của Trung Quốc.
2. Oscar Wilder (1854-1900) là nhà soạn kịch, nhà thơ, nhà văn nổi tiếng người Irealand.
1. Một hãng kem nổi tiếng - thuộc tập đoàn Nestlé
2. Carat là đơn vị đo khối lượng sử dụng trong ngành đá quý, nó tương đương với 200miligam.
1. Diệc hư (1946 - nay) là nữ nhà văn nổi tiếng người hượng Hải, còn có bút danh khác là Y Sa Bối. Bà tinh thông nhiều lĩnh vực, kiến thức uyên bác nên được mọi người tôi là "sư thái" - mang hàm ý vui đùa, thân thiết.
1 Tiếu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn giấu lưỡi dao.
1 Trong tiếng Trung, Cai Cai (猜猜) phát âm gần giống với Thái Thái (菜菜).
1 Có nghĩa: đời người không thiếu chốn để gặp nhau.
1. Tống Ngọc (301-240TCN), đại phu nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc nổi tiếng vì rất đẹp trai và tài hoa. Dịch nghĩa: Đêm qua gió thổi vào phòng, gột rửa trái tim con người, xóa hết mọi ưu phiền.
1. Trần Thế Mỹ - một nhân vật trong tích Bao Thanh Thiên xử án, thi đỗ trạng nguyên, vì được chọn làm phò mã, ham vinh hoa phú quý nên đã vứt bỏ vợ con chốn quê nhà.
1. Đồ vật vì ít nên mới trở nên quý hiếm (BTV)

https://thuviensach.vn

2. Bồn địa Talimu nằm ở Tân Cương, là bồn địa có diện tích lớn nhất Trung Quốc (BTV).
1. 16. Câu chuyện ngọc bích họ Hòa được chép trong sách Hàn Phi Tử. Người họ Hòa từng dâng khối đá có ngọc quý đến cho Vệ Vương nước Sở và Vũ Vương, nhưng gặp người thợ không biết xem ngọc, coi đó là đá thô, nên bị chặt hai chân. Đến thời Văn Vương, họ Hòa lại ôm đá ngọc khóc ở núi Sở, khóc chảy cả máu mắt. Văn Vương cho xem lại, quả là ngọc báu, mới đặt tên là Ngọc bích họ Hòa. Về sau, nó trở thành quốc bảo của nước Sở và được khắc thành ngọc tỉ truyền quốc (BTV).
1. Biện pháp chiết trung: Biện pháp điều hòa, đứng ở giữa không theo bên nào. (BTV)
1. Ca sĩ giọng cao nổi tiếng người Nga (BTV).
2. IKEA: Một thương hiệu đồ nội thất nổi tiếng thế giới, có xuất xứ từ Thụy Điển (BTV).
3. Bài từ Ngu mỹ nhân của nhà thơ Tần Quán (1049-1100) – một tác gia nổi tiếng thời Bắc Tống. Dịch nghĩa: Bích đào vốn trồng trên thượng giới, không phải loại hoa bình thường. Nhưng giờ lại nở ở chốn rừng sâu núi thẳm, không biết cành hoa như họa ấy nở vì ai? (BTV)
4. Dịch nghĩa: Rét mướt mưa bay tình vô hạn, chớ nói xuân khó màng, vì chàng thiếp say đâu có sao, chỉ sợ đến khi tỉnh rượu, lại tan nát cõi lòng (BTV).
5. Ca sĩ nổi tiếng Đài Loan (BTV).
6. Vu Đan: Phó viện trưởng Học viện Nghệ thuật và Truyền thông, Đại học sư phạm Bắc Kinh, thạc sĩ văn học cổ đại Trung Quốc, tiến sĩ văn học… Bà có các tác phẩm tiêu biểu như “Luận ngữ tâm đắc”, “Trang tử tâm đắc”… Chương trình “Cuộc đời nghệ thuật của bà được đông đảo khán giả truyền hình mến mộ.
9. Xe Smart là loại ô tô cỡ nhỏ hai chỗ. Xe Karting là loại xe đua cỡ nhỏ có đặc điểm là bánh xe hở, một chỗ ngồi, rất thấp (BTV).
1. Trong mười loại tạng, đảm (mật) là trước tiên (BTV).
1. Nhị thập ngũ hiếu: Giới trẻ Trung Quốc hay nói, nhị thập tứ hiếu là hai mươi tư tấm gương hiểu thảo với cha mẹ, còn trường hợp thứ hai mươi lăm

https://thuviensach.vn

là “hiếu thuận” với người yêu (BTV).
1: Linus Torvalds (1969): nhà khoa học máy tính người Phần Lan, nổi tiếng với việc phát triển hệ điều hành Linux, một ví dụ nổi bật về phần mềm tự do và phát triển mã nguồn mở. Anh từng là sinh viên trường Đại học Helsinki.
4. Một kiểu bánh mỳ không có bột nở, khô, đặc và ít ngọt hơn, thường được ăn với bơ và mứt.
5. Pháo đài phòng thủ đầu tiên được xây dựng chạy ngang nước Anh dưới thời trị vì của hoàng đế Hadrian năm 122 sau Công Nguyên.
6. Nguyên văn câu trước Charles nói là “... have a nip”, có nghĩa là uống ngụm nhỏ, nhưng Ellie chơi chữ, dùng “nip” là động từ, có nghĩa là cấu, véo.
7. Bài xì lát (xì dách).
1. Nguyên văn tiếng Pháp: Ngược lại.
2. Lụa Đa-mát (damask) là loại lụa nổi tiếng thời kỳ Trung cổ, tên bắt nguồn từ thành phố Damascus - một thành phố lớn và náo nhiệt (là một phần của con đường tơ lụa) chuyên sản xuất và trao đổi buôn bán tơ lụa.
3. Oliver Cromwell (25/4/1599 - 3/9/1658) là một nhà lãnh đạo chính trị và quân sự người Anh, đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh và sau đó là Huân tước bảo hộ của Anh, Scotland và Ireland.
Bài từ nổi tiếng của Lục Du (1125-1209), nhà thơ thời Nam Tống. Bài từ xuất phát từ bi kịch của cuộc đời ông. Ông kết hôn với người em họ Đường Uyển. Mẹ ông không thích Đường Uyển và cũng không tán thành cuộc hôn nhân này nên đã chia cách họ. Mười năm sau, hai người gặp lại nhau ở Thẩm Viên, Lục Du viết lên tường một bài từ rất bi phẫn là Thoa đầu phượng. Không lâu sau, Đường Uyển chết, Lục Du vẫn còn lưu luyến mãi, viết bài thơ tình nổi tiếng Thẩm viên được truyền tụng đến nay.
Bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha) (1037-1101), nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc đời Tống.
Tên tập truyện của nữ văn sĩ nổi tiếng Quỳnh Dao.
Còn gọi là Nguyệt Lão, vị thần chuyên quản việc hôn nhân theo truyền thuyết Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

Nhà vật lý học nổi tiếng, người Hoa đầu tiên được nhận giải Nobel. Ông kết hôn với Ông Phàm (28 tuổi) năm ông 82 tuổi.
Liễu Hạ Huệ (720-621 TCN): người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.
Nhân vật nữ không có thực trong Xạ điêu tam bộ khúc (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ, Ỷ thiên Đồ Long ký) của Kim Dung.
Một hình phạt dã man thời phong kiến: tứ chi của phạm nhân bị cột vào bốn sợi dây buộc vào bốn con ngựa, con ngựa thứ năm cột vào cổ phạm nhân.
rai : 1 ha = 6,25 rai, 1 rai = 1.600m2
tapioca : Các sản phẩm sơ chế từ sắn (như sắn lát, bột báng…)
giáp: Một cách đo lường thời gian ở một số nước Á Đông, 1 giáp bằng 12 năm
Soi : Hẻm
easy open : Loại hộp có móc khoén ở trên nắp, ể giật lên và mở hộp dễ dàng
Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.
Nửa khắc: Tầm mười lăm phút.
Mắt hạnh: Mắt hình quả hạnh đào, là kiểu mắt tròn và có phần đuôi mắt dài, hình mẫu mắt lý tưởng của các cô gái.
Nguyên mạt: Chiếc khăn lụa dính máu của người con gái trong lần đầu tiên vào đêm động phòng.
Bình thê: Trong chế độ một chồng nhiều vợ, có từ hơn một chính thất trở nên thì gọi là bình thê. Có nghĩa là cả hai (hoặc nhiều) bà vợ đều là vợ cả, chính thất.
Chữ “Hầu” trong Hầu phủ đọc đồng âm với từ “con khỉ”.
Nhu động: Cử động như giun đất bò.
Chữ Xuyên tiếng Trung viết là: 川.
Tức là gọi trai bao.
A hoàn bồi giá: Là a hoàn của nhà mẹ đẻ được gả đi theo khi tiểu thư lấy chồng.
Đường huynh: Anh họ đằng nội.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng Trung, Sính Đình có nghĩa là tha thướt (chỉ người con gái xinh đẹp thướt tha).
Khế đất: Văn tự ruộng đất.
Cáo mệnh: Phụ nữ được phong hiệu.
Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, nghiên, giấy và mực.
Bệnh tiêu khát: Trong Đông y chỉ chứng uống nhiều nước, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh đái đường, tháo nhạt... Thời cổ đại chưa có khái niệm về bệnh tiểu đường.
Viên phòng: Chỉ việc bắt đầu cuộc sống vợ chồng.
Đây là hai câu thơ trong bài "Ỷ Hoài" kỳ thứ mười lăm của Hoàng Cảnh Nhân (Nhà thơ thời Thanh). Dịch nghĩa là: Sao đêm nay đã không còn là sao của đêm trước, vì ai mà vẫn đứng trong gió sương này?
kinh lạc: Đông y chỉ mạch chủ và mạch nhánh.
Hung hữu thành trúc: Làm gì cũng phải có tính toán kĩ càng.
Quý nhĩ tiện mục: Trọng những gì mình nghe thấy hơn là nhìn thấy.
Mục vô dư tử: Chỉ trong mắt không có ai, là người tự cao tự đại.
Tử hư ô hữu: Chỉ chuyện tào lao, chuyện bịa.
Hữu mục cộng đổ: Chuyện ai cũng biết, ai có mắt cũng thấy.
Đổ vật tư nhân: Nhìn vật lại nhớ tới người.
Nhân trung kì kí: Chỉ người tài, người xuất chúng.
Kí tự long văn: Chỉ thần đồng, anh tài.
Văn chất bân bân: Nho nhã, lễ phép.
Bân bân hữu lễ: Cũng cùng nghĩa với văn chất bân bân.
Cầm(琴)sắt(瑟)tỳ(琵)bà(琶) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).
Đào phi kí: Phi tần bỏ trốn.
Thứ tử: Con của thiếp thất.
Đích tử: Con của chính thất.
Bả tổng: Một chức quan.
Sát có nghĩa là hung dữ.
Quế Cầm: Tên của Vương thị.

https://thuviensach.vn

Lôi Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng và chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn quốc có tên "Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong".
Tức năm hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thẳng hàng. Hay còn gọi là ngũ tinh tụ.
biên tu: Là một chức quan.
Hai câu đầu trong Hậu đình hoa (Hoa nở sân sau) của Triệu Mãnh (Đời Nguyên). Nghĩa là: Một chiếc thuyền lá trên khe suối, bên bờ phù dung nở rộ.
Đây là một câu đối với ý là: "Ánh trăng trên mặt nước khiến màn đêm trở nên đẹp lung linh, hoa mai bên suối như được trang điểm nhẹ nhàng."
Đông xưởng là một trong bốn cơ quan giám sát được Hoàng đế thời nhà Minh thành lập nhằm giám sát hành vi, cử chỉ của các quan lại thuộc mọi cấp. Bốn cơ quan đó gồm: Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng và Nội hành xưởng. Danh từ chung để gọi bốn cơ quan đó là Xưởng vệ.
Ngỗ tác: Tên một chức lại để xét nghiệm tử thi.
Tống Từ (tiếng Trung: 宋慈) (1186 - 1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông là nhà pháp y học trứ danh đời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Ông viết quyển "Tẩy Oan Tập Lục" (洗冤集录), một quyển sách chuyên môn về pháp y học sớm nhất trên toàn thế giới.
Phong quan: là vân ngang nằm giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của ngón cái trong lòng bàn tay.
Nhị công chúa An Ninh.
Ý chỉ việc lập gia đình riêng sau khi hủy hôn.
Chữ 好Hảo (Tốt) được ghép bởi hai chữ 女(Nữ, con gái) và chữ 子 (Nam, con trai).
Chủng đậu: Nghĩa là cách chủng ngừa đậu mùa.
Quan phu: Ở đây chỉ người góa vợ.
Là câu nói của Triệu Vân trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Cả câu là: "Đại trượng phu chỉ hoạn công danh bất lập, hà hoạn vô thê". Ý muốn nói rằng:

https://thuviensach.vn

Thứ mà đàn ông cần quan tâm là công danh sự nghiệp, chứ không phải việc thành gia lập thất.
Văn Tử Hằng đọc phiên âm giống với Văn Tử Hanh. Mà Văn Tử trong lời của Tử San có nghĩa là con muỗi, còn "hanh" là kêu rên. Nên Tưởng Nhược Nam mới ví von như vậy.
Là chứng bị khí hư và ngoại tà xâm nhập, biểu hiện trên lâm sàng đều có triệu chứng khí hư như thở gấp, ngại nói, tự chảy mồ hôi và biểu chứng sốt rét, đau mình, đau đầu, ngạt mũi.
Trong y học cổ truyền, bệnh viêm tắc động mạch chi dưới được mô tả trong phạm vi các chứng "Thoát thư", "Thoát cốt thư", "Mạch tý", "Thập chỉ linh lạc".
Tam phục thiên: Khoảng thời gian từ tháng Sáu đến tháng Chín dương lịch.
Đông y gọi các thứ bệnh đau buồn trong lòng là can khí.
Tương phi trúc: Trong lịch sử Trung Quốc, vào thời Ngũ Đế có Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của Đế Nghiêu và cùng là vợ của Đế Thuấn. Lần Đế Thuấn đến đất Thương Ngô bên bờ sông Tương thì ngã bệnh qua đời, hai bà ngồi cạnh mộ bên bờ sông Tương khóc ròng rã suốt bảy ngày bảy đêm. Chỗ nước mắt của hai bà rơi xuống mọc ra bụi trúc nên người đời gọi luôn đó là "Tương phi trúc", sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ Anh đều trầm mình xuống sông để tuẫn tiết theo chồng.
Loại cảm ứng này là...
Sự kiện Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn năm 1900. Sau khi Liên quân tám nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo đánh vào Bắc Kinh, Từ Hy Thái Hậu đã bất lực, chấp nhận ký bản Hiệp ước Tân Sửu với 11 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà Lan. Đây là một hiệp ước bất bình đẳng, là hiệp ước bán nước nhục nhã xưa nay chưa từng có của xã hội Trung Quốc.
Điều may mắn không đến hai lần cùng lúc, tai họa không bao giờ đến một mình.
Pardon: là "Xin lỗi?", ý hỏi một cách lịch sự đối phương vừa nói gì khi không nghe rõ.

https://thuviensach.vn

Bandari: nhóm nhạc nổi tiếng của Thụy Sĩ được thành lập vào năm 1990. Bandari tạo riêng cho mình một nét nhạc rất độc đáo: đưa thiên nhiên vào âm nhạc.
Shakespeare (1564-1616): nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại người Anh.
Wordsworth (1770-1850): nhà thơ lãng mạn người Anh.
Chỉ vợ chồng không hợp nhau.
Valentin Louis Georges Eugène Marcel Proust (10/7/1871 - 18/11/1922): nhà văn người Pháp, được biết đến nhiều nhất với tác phẩm Đi tìm thời gian đã mất (À la recherche du temps perdu).
Chính xác.
Vì điều gì?
Hiểu không?
Thì sao cơ?
Nhân Vương kinh, hay còn còn là Bát Nhã Nhân Vương kinh, tên đầy đủ là Bát Nhã Nhân Vương hộ quốc thần bảo ký kinh, là một bộ kinh bao gồm khoảng 40 bài kinh Đại thừa được gọi chung dưới tên này với nội dung, mục đích hướng dẫn hành giả đạt được trí Bát Nhã, thành tựu Bát Nhã Ba La Mật Đa. Bộ kinh này là một phần quan trọng của bộ Kinh Phương đẳng, được ghi lại từ thế kỷ thứ nhất trước công nguyên đến khoảng thế kỷ thứ năm trước công nguyên.
Thiên điểu: là một loại cây thân thảo, có nguồn gốc từ các nước miền Nam châu Phi và châu Mỹ nhiệt đới. Hoa bao gồm ba lá đài màu da cam rực rỡ, ba cánh hoa màu lam ánh tía. Tràng hoa màu lam sẫm, nhụy màu trắng. Hai trong số ba cánh hoa hợp lại thành tuyến mật hình mũi tên.
Vương Lão Cát: một loại đồ uống giải nhiệt của Trung Quốc, thành phần gồm: tiên thảo, đản hoa, hoa cúc, kim ngân hoa, hạ khô thảo, cam thảo.
Bài hát chủ đạo trong một bộ phim truyền hình về tình yêu học đường lần đầu tiên được làm theo thể sitcom, có trong album Mùa đông ở Bắc Kinh do hãng Warner Music phát hành vào 1/1/2010.
“Lá sen xanh biếc liền trời thẳm. Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.” Hai câu thơ trích trong Hiểu xuất Tĩnh Từ Tự tống Lâm Tử Phương (Buổi sớm ra

https://thuviensach.vn

chùa Tĩnh Từ tiễn Lâm Tử Phương) của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống, Trung Quốc.
“Hồng nhan thấm thoắt xuân qua, Hoa tàn người vắng ai mà biết ai.” Trích bài Táng hoa từ (Bài từ chôn hoa) trong tiểu thuyết nhà của Tào Tuyết Cần đời Thanh, Trung Quốc.
Blue trong tiếng Anh vừa có nghĩa là màu xanh da trời vừa có nghĩa là nỗi buồn.
Sherry, cô không sao chứ?
CBD: viết tắt của Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.
Immanuel Kant (1724 - 1804): triết gia nổi tiếng người Đức.
Câu lưu: một hình thức bắt giữ tạm thời, trong khoảng một thời gian ngắn để điều tra.
Cây cầu độc mộc: chỉ chiếc cầu làm từ thân cây khô, bắc qua sông, qua rạch.
Viêm Đế: một vị vua huyền thoại của các dân tộc, chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được coi là anh hùng văn hóa Trung Hoa. Câu nói này ý chỉ Trung Hoa là một đất nước trọng văn hóa, lễ nghĩa.
Tiếng địa phương của người Tứ Xuyên, tương đương với “kiểu quái gì”.
Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, người ta còn gọi là căn hộ thông tầng.
Sát thủ chuyên nghiệp.
Tử kinh: là một loài cây thân gỗ, các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tía nổi bật. Hoa tử kinh cũng là biểu tượng trên lá cờ Hồng Kông.
Đã bất hạnh rồi thì cũng phải bất hạnh một cách tốt nhất.
(1) Một kiểu nhân vật trong truyện manga, bề ngoài hiền lành nhưng trong lòng rất xấu xa.
(2) Ý chỉ khái niệm “ngược” trong truyện ngôn tình.
(3) Viết tắt của Central Business District: khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay thành phố.
(4) Một vị thuốc giúp thanh nhiệt, giải độc, lợi yết hầu.

https://thuviensach.vn

(5) Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên. Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủy lâu đài” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước.
(6) Grandet: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết 'Eugénie Grandet' của Honoré de Balzac, nổi tiếng vì sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.
(7) Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon.
(8) Có nghĩa là cảm giác không chân thực.
(9) Ý chỉ người có nhiều tài năng.
(10) Nữ nhà văn Trung Quốc với những tác phẩm tiêu biểu như: 'Bá vương biệt cơ, Thanh xà, Cây cầu sinh tử…'
(11) Có nghĩa là: sống ngày nào vui ngày ấy.
(12) Viết tắt của tên Cố Bình An: Gu Ping An.
(13) Có nghĩa là: Cố công chúa, / Em đồng ý lấy anh nhé? / Thẩm
Thu Cúc: Tên nhân vật chính trong bộ phim Thu Cúc đi kiện của đạo diễn Trương Nghệ Mưu.
Chu Bát Bì: Tên địa chủ gian ác trong tác phẩm Bán dạ kê khứu của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Tên địa chủ này thường giả tiếng gà gáy để bắt người ở dậy sớm làm việc.
Nhân vật “Tiểu Thanh” trong Bạch xà truyện.
THỔI SÁO Vua Tuyên Vương nước Tề thích nghe sáo, và lúc nào muốn nghe, bắt ba trăm người cùng thổi một loạt. Trong ba trăm người ấy, có Đông Quách tiên sinh không biết thổi sáo, nhưng cũng lạm dự vào đây để kiếm lương ăn. Đến khi vua Tuyên Vương mất, vua Mẫn Vương nối ngôi, cũng thích nghe sáo. Nhưng chỉ muốn nghe riêng từng người một mà thôi. Đông Quách tiên sinh thấy thế, tìm đường trốn trước. (Hàn Phi Tử)
Lâm Ngữ Đường (10/10/1895 – 26/3/1976), tên chữ Ngọc Đường, là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới, với những cuốn sách bằng

https://thuviensach.vn

tiếng Anh, nói về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.
“Such a fruitcake！ ” là một câu chữ có nghĩa là “Đồ gay!” hoặc “Đồ điên!”
Thái tang tử - Tân Khí Tật Nguyên văn Niên thiếu bất thức sầu tư vị, ái thượng tầng lâu. Ái thượng tầng lâu, vi phú tân từ cường thuyết sầu. Nhi kim thức tẫn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo thiên lương hảo cá thu Văn dịch Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sầu, thích đăng cao nhìn về nơi xa. Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sầu. Mà hiện tại nếm hết cảm giác ưu sầu muốn nói rồi lại không nói gì. Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: “Mùa thu mát mẻ làm sao!”
Tương: Tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc
Công tước xứ Windsor: Chuyện tình của Edward VIII nước Anh và những ngày hạnh phúc bên người phụ nữ của mình - Wallis Simpson.
“Ngư Dương bề cổ động địa lai” trong tác phẩm “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Vu Dương và Ngư Dương đều có phiên âm là Yu Yang.
Raphael, Titian là những họa sỹ nổi tiếng thời kì phục hưng ở Tây Âu.
Albrecht Dürer (1471 - 1528): Họa sỹ người Đức
Năm sản xuất của xe.
Tên viết tắt của loại xe Thunderbird do hãng Ford sản xuất.
Dòng xe ô-tô đặc trưng của Mỹ có vẻ ngoài được thiết kế nam tính và mạnh mẽ, là biểu tượng và phong cách của người Mỹ những năm 70-80 thế kỷ trước, tiêu biểu với các dòng Ford Mustang, Chevrolet Camaro và Dodge Challenger/Charger...
Một loại dầu chống gỉ.
Một môn thể thao được cải biên từ bóng chày để dành cho trẻ con chơi.
Thú có vú thuộc họ Dasypodidae ở miền nam Bắc Mỹ và Nam Mỹ.
Một cách gọi xe Cadillac.
Chỉ những người ở khu vực Đông Bắc của Mỹ
Một ban nhạc rock của Mỹ được thành lập vào năm 1995, đã từng có ba albums liên tiếp xếp hạng nhất trên Billboard 200.

https://thuviensach.vn

Chữ cái đầu của một từ chửi bậy trong tiếng Anh, còn dùng để chỉ hành động quan hệ tình dục.
Ở đây Nathan dùng câu nói "If it harelips the governor" có nghĩa là bất chấp hậu quả, một câu mà người Texas hay nói.
Nekkid Boobs and Butts Club (tiếng Anh)
Kiểu tóc chỉa nhọn giữa đầu, hai bên được cạo sạch tóc.
Tên một công ty của Canada được thành lập năm 1930, cung cấp miễn phí dịch vụ chào đón những gia đình sắp có sự thay đổi trong lối sống, như là chuyển nhà, tổ chức đám cưới, sắp sinh con, v.v...
Một loại nút thắt có thể trượt đi trên dây để điều chỉnh độ rộng của vòng dây.
Kí hiệu của Thang độ Fujita hay Thang độ Fujita–Pearson, một thang đo sức gió và khu vực ảnh hưởng của lốc xoáy được lập bởi nhà khí tượng học Fujita Tetsuya của Đại học Chicago năm 1971. Chúng gồm 6 cấp độ từ 0 đến 5. Cấp 0 là cấp thấp nhất.
Internal Revenue Service: Tổng cục thuế Mỹ
Một loại thuốc kháng sinh dành cho trẻ em
Big D: biệt danh của Dallas
Mullet có nghĩa là cá đối (tiếng Anh)
Đơn vị km/h
Một món ăn Mexico làm từ ngũ cốc, thịt băm, ớt, dầu, rồi đem hấp.
Một loại xe ô-tô mà các hàng ghế sau ghế lái xe có thể bỏ ra hoặc gấp lại, và khoang chứa đồ sau ghế hành khách cũng được nới rộng hơn so với các loại xe khác, mục đích ban đầu của dòng xe này là để chở đồ.
Điểm khác biệt giữa trò bóng bầu dục cờ và bóng bầu dục thông thường là thay vì giành bóng trực tiếp từ đối thủ, người ta gỡ lá cờ trên thân người cầm bóng.
Một kiểu ghi điểm trong môn bóng bầu dục.
Một ban nhạc Alternative rock của Mỹ.
(1) Một số người sẽ nhầm lẫn khái niệm cổ tức với khái niệm lợi nhuận mà chúng ta đang thảo luận trong chương này. Lợi nhuận là số tiền mà công ty kiếm được hàng năm sau khi đã trừ đi tất cả các chi phí và thuế. Cổ tức là

https://thuviensach.vn

khoản tiền mà công ty trả cho các cổ đông trên cơ sở lợi nhuận chia theo cổ phần mà họ đóng góp. Một công ty có thể có lợi nhuận khổng lồ tuy nhiên không nhất thiết phải trả cổ tức.

(1) Đây là một chỉ số quan trọng trong chính sách kinh tế - tiền tệ của một quốc gia.

(1). Stephen King: nhà văn chuyên viết truyện kinh dị nổi tiếng của Mỹ.

(*) Danh sách này không bao gồm các công ty đã sáp nhập vào công ty khác.

(1) Home run: khái niệm trong bóng chày, cú đánh cho phép người đánh chạy quanh ghi điểm mà khỏi phải dừng lại.

(2) Trong cuốn sách này, chúng ta sẽ gặp một số vấn đề phức tạp xuất hiện khi các công ty chia nhỏ cổ phiếu của họ - chia một cổ phiếu thành hai cổ phiếu, chia một cổ phiếu thành ba, v.v... Nếu bạn đầu tư 1.000 đô la vào 100 cổ phiếu của công ty X, mỗi cổ phiếu có giá 10 đô la, sau đó một cổ phiếu được chia nhỏ thành hai cổ phiếu, và bạn nghiễm nhiên có 200 cổ phiếu với giá 5 đô la một cổ phiếu. Hai năm sau, giả định giá cổ phiếu tăng lên 10 đô la và bạn sẽ có số tiền lớn gấp đôi. Tuy nhiên, với một người không biết gì về chia nhỏ cổ phiếu, anh ta sẽ cho rằng bạn chẳng được thêm gì, vì cổ phiếu bạn mua với giá 10 đô la lại bán ra với giá 10 đô la. Trong trường hợp của Subaru, cổ phiếu thực sự chưa bao giờ được bán với giá 312 đô la. Cổ phiếu đã được chia nhỏ từ một cổ phiếu thành tám cổ phiếu trước khi giá tăng, vì vậy thực chất giá cổ phiếu tại thời điểm đó chỉ có 39 đô la (312:8). Để phù hợp với mức giá này, tất cả các số liệu trước khi chia nhỏ đều phải chia cho 8. Đặc biệt mức giá thấp 2 đô la vào năm 1977 sau khi được "điều chỉnh chia nhỏ" chỉ còn 25 xu một cổ phiếu (2:8=0,25 đô la), mặc dù thực chất cổ phiếu không bao giờ bán ở mức giá 25 xu. Các công ty nói chung không muốn giá cổ phiếu của họ tính theo đô la quá cao, đó là lý do vì sao các công ty chia nhỏ cổ phiếu.

(1) Trong nguyên văn tiếng Trung là "Hạ ca", cách gọi này thường dùng để chỉ tôn trọng trong các bậc đàn anh, chính vì thế khi Phúc Sinh nghe thấy liền có cảm giác Hạ Trường Ninh là xã hội đen (BTV)

https://thuviensach.vn

(2) Vương Hy Phượng, còn gọi là Phượng ớt – một nhân vật nổi tiếng sắc sảo, ghe gớm trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần (BTV)
(3) Thím Tường Lâm là nhân vật trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV)
(1) Trong hệ thống giáo dục Trung Quốc có một trường dạy cho những người trưởng thành. Đối tượng đến học là những người đã thành niên nhưng chưa có đầy đủ kiến thức của các cấp. Trường này dạy đủ trình độ các cấp như cao đẳng, đại học, thạc sĩ (BTV)
(2) Tôm chân mềm: Chỉ người nhát gan (BTV)
(1) Nạp Tây: Một dân tộc thiểu số ở vùng Lệ Giang, sống chủ yếu ở khu vực thành cổ của thành phố Lệ Giang, tỉnh Vân Nam (BTV)
(2) Đào Tiềm (365-427) từng than rằng: "Ngã khởi năng vị ngũ đầu mễ chiết yêu" (Sao ta lại có thể vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng). Người đời sau dùng điểm này để chỉ việc người quân tử không chịu vì lợi lộc mà luồn cúi kẻ tiểu nhân, có quyền thế, hoặc con người luôn phải canh cánh nỗi lo cơm áo gạo tiền (BTV)
(3) Biện Hòa: Xưa nước Sở có người tên Biện Hòa, tìm được viên đá ngọc quý bèn dâng cho Sở Lệ Vương, Lệ Vương đưa cho thợ làm ngọc xem, thợ nói: "chỉ là đá". Vương bèn sai chặt chân trái Hòa. Lệ Vương mất, Hòa lại dâng lên Vũ Vương, Vũ Vương đưa cho thợ làm ngọc, lại nói rằng: "chỉ là đá". Vũ Vương sai người chặt chân phải của Hòa. Vũ Vương chết, Văn Vương kế vị, Hòa ôm đá ngọc đến chân núi Sở khóc ba ngày ba đêm, lệ cạn mà chảy ra máu. Văn Vương nghe thấy, sai người hỏi nguyên do, bèn cho thợ làm ngọc xem kỹ, gia công được kho báu, bèn cho đặt là Ngọc Biện Hòa. Về sau, những viên ngọc tuyệt thế đều được gọi là ngọc Biện Hòa (BTV)
(4) Thổ ty: Chức quan thể tập của thủ lĩnh các dân tộc thiểu số ở Trung Quốc thời Nguyên, Minh, Thanh; ở Việt Nam thời trước cách mạng tháng Tám (BTV)
(1) Trích trong sách Liệt tử, thiên Hoàng đế, có nghĩa là: Ai coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ kém cỏi (ND)

https://thuviensach.vn

(1) Trích trong " Thư gửi Trần Bá Chi" của Khưu Trì (464-508, tác gia thời Nam Bắc Triều) dịch nghĩa: Mùa xuân tháng ba, cỏ cây Giang Nam tươi tốt, hoa cỏ sinh sôi, bầy oanh chao liệng (BTV)
(2) Trà viên thường có hia loại, một là nơi trồng trà, hai là nơi uống trà giải trí. Trà viên ở trong truyện bao gồm cả hai hình thức trên (BTV)
(3) Trích trong bài từ Thoa đầu phong của Lục Du, nghĩa là: Đôi tay xinh đẹp của nàng nâng chén rượu ngon. Bài từ được làm khi Lục Du và người vợ bị bắt ép phải ly biệt là Đường Uyển trùng phùng ở vườn thẩm, ông đề bài từ lên tường, Đường Uyển cũng họa lại một bài, không lâu sau nàng u uất mà chết (BTV)
(4) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ đời Đường, Lý Thiệp, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn (ND)
(1) Trích trong sách Mạch Tử, thiên Cáo Tử thứ mười lăm, có nghĩa là: Phàm những người nhận nhiệm vụ của trời ban thì bản thân phải chịu vất vả, tôi rèn tâm chí trước tiên (ND)
(2) Super Boy: Một cuộc thi giọng hát hay dành cho nam giới của đài truyền hình Hồ Nam, tổ chức hai năm một lần (ND)
(1) Những trợ từ trong Hán văn cổ (BTV)
(2) Ba Y: Trong tiếng của dân tộc Duy Ngô Nhĩ và Kazakhstan có nghĩa là tài chủ, chỉ những người tiêu tiền (ND)
(3) Túy Ông đình ký: Một bài văn nổi tiếng của Âu Dương tu (BTV)
(4) Effendi: Một nhâ vật nổi tiếng thông minh, tài trí trong truyền thuyết của dân tộc Đột Quyết ở Tân Cương (BTV)
(1) Lúc này tình cảm và cách nhìn nhận của Ninh Phúc Sinh đối với Hạ Trường Ninh có sự thay đổi, nên người dịch cũng thay đổi ngôi thứ ba (ND)
(1) Là ép thành từng bánh hình tròn (BTV)
(1) Trong tiếng Trung, cụm từ "ăn đậu phụ" còn chỉ hành vi thân mật nam và nữ (BTV)
(1)Nghĩa là sau khi thất bại liền cảm thấy bất lực. Sau này dùng để chỉ tính cách mạnh mẽ, ương ngạnh trở nên dịu dàng, mềm mỏng (ND)

https://thuviensach.vn

(1) Trong tiếng Trung, từ "cố lên" có nghĩa đen là "thêm dầu"(BTV)
(2) Diệt Tuyệt sư thái: Chưởng môn phái Nga My trong tiểu thuyết Ỷ Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Trong ngôn ngữ giới trẻ Trung Quốc phụ nữ được gọi là Diệt Tuyệt sư thái thường có học vị Tiến sĩ, tính tình nghiêm khắc (BTV)
(3) Đê Tô Công là một trong mười cảnh đẹp của Tây Hồ. Con đê rộng ba mươi sáu mét, phong cảnh rất đẹp (ND)
(4) Đôn Hoàng: Là một thị xã thuộc thành phố Tửu Tuyền, tỉnh Cam Túc (ND)
(5) Tả quyển là những sách vở còn lại ở di chỉ Đôn Hoàng. Tục văn hay còn gọi là thông tục văn, thường là những sáng tác thơ, văn, ca phú (ND)
(6) Đàn từ: Một hình thức nghệ thuật dân gian vừa hát vừa nói, lưu hành ở các tỉnh miền Nam, Trung Quốc vào thời Thanh (ND)
(1) Em Lâm: Ý chỉ Lâm Đại Ngọc, một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng là tri âm tri kỷ của Giả Bảo Ngọc (ND)
(2) Châu Bát Bì: Là một địa chủ ác bá, một nhân vật phản diện điển hình dưới ngòi bút của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo, tên thật là Châu Xuân Phú (ND)
(1) Câu thơ của Ngô Xương Thạc – bậc thầy về thư pháp, kim thạch thời cận đại; nghĩa là "hoa mai mười dặm thơm cả biển thuyết, giữa chốn đầy hoa mai, tựa mình như nhành lan" (BTV)
(2) Ninh Phúc Sinh xở xiên dáng vẻ Chanh Đa giống như Phan Kim Liên chờ Tây Môn Khánh (BTV)
(3) Hoàng phong vĩ hậu châm, tối độc phụ nhân tâm: Ong vàng kim châm sau đuôi, còn ác độc nhất chính là trái tim phụ nữ (ND)
(4) Vương Bảo Xuyến, nhân vật thời cổ đại, là con gái của tể tướng Vương Doãn dưới triều Đường ý Tông, không nghe lời cha mẹ dạy, lấy Tiết Quý Bình nghèo khó. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, Tiết Quý Bình xung quân, Vương Bảo Xuyến một mình sống khổ cực suốt mười tám năm ờ Hàn Dao. Sau này Tiết Quý Bình trở thành quan lớn trong triều đã đón Vương Bảo Xuyến về phủ, nhưng nàng chỉ hưởng cuộc sống hạnh phúc đúng mười tám ngày thì chết (BTV)

https://thuviensach.vn

(5) Chữ bằng do hai bộ nhục tạo thành, ở đây Hạ Trường Ninh chơi chũ, nhục có nghĩa là thịt (ND)
(1) Bàn giặt quần áo: trước đây khi chồng có lỗi với vợ thường bị vợ phạt quỳ trước bàn giặt quần áo
(1) Tahiti: Tahiti là đảo lớn nhất của của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp (ND)
(1) Cho tôm vào rượu, tôm sẽ say cho đến chết (ND)
(1) Câu chuyện về ngư phủ và vị thần trong Nghìn lẻ một đêm (BTV)
(2) Rượu nước hai: Rượu nước đầu là loại 75 độ, rượu nước hai có nồng độ nhẹ hơn
(3) Trong tiếng Trung từ "mất mặt" có nghĩa là không biết xấu hổ, không có thể diện, nghĩa mặt chữ là " đánh mất mặt" vì thế Phúc Sinh mới mắng Hạ Trường Ninh là đồ không cần mặt mũi, không cần da (BTV)
(1) Ngụ ý câu này là: Phật là bậc đại từ, đại bi và đại năng, là đấng giác ngộ, vì thế đâu cần nén hương của con người. Trong trường hợp này, Ninh Phúc Sinh vừa tự cổ vũ bản thân, vừa thầm mắng Ngũ Nguyệt Vy không xứng để cô phải tranh giành (BTV).
Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên "Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà".
Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.
Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp.
Nê và Nghê là hai từ đồng âm.
Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.
"Ăn dấm" còn có nghĩa bóng là "ghen".
"Trường hận ca" của Bạch Cư Dị.
Vong Xuyên: dòng sông dưới Địa ngục.
Gia, nghĩa gốc là ông, ở đây dùng để chỉ người có địa vị cao.
Dùng thủ đoạn phi pháp đối phó với chuyện phi pháp.
Người mặc áo xanh.
Đệm cói.

https://thuviensach.vn

Cái bóng, ở đây ý chỉ về cái bóng đã xuất hiện bên Tinh Hồn lúc mới tới thế giới này.
Phòng ngách, phòng bên.
Kẻ biết võ.
Nam chính trong bộ phim "Bá Vương Biệt Cơ", thủa nhỏ Trình Điệp Y bị bán tới đoàn kịch, trưởng đoàn đã đào tạo Trình Điệp Y thành hoa đán (diễn viên nam đóng vai nữ trong kinh kịch).
Vật dụng trong thư phòng: Giấy, nghiên, bút, mực.
Bài thơ "Oán tình" của Lý Bạch, Tản Đà dịch.
Một tổ hợp gồm nhà, sân, vườn.
Loại cây song tử diệp ở miền Đông Bắc, Trung Quốc.
Ông ngoại.
Trích đoạn trong bài "Liên vũ độc ẩm" của Đào Uyên Minh.
Tử khí đông lai nghĩa là "Mây tía từ phía đông đến", mây tía chỉ sự may mắn phúc trạch.
Câu này ám chỉ những người con trai chuyên sống dựa dẫm vào con gái, là một câu mang nghĩa xấu.
Người điên.
Cách gọi anh em thân thiết trong nhà.
Con do chính thất sinh ra.
Tiểu di: Dì út.
Chỗ ngồi đặc biệt sang trọng.
Con trai của thân vương hay con trai của Thái tử cũng đều gọi là "Thế tử".
Y phục thêu hình con rắn dùng cho các vị thân vương, hoàng tử.
Trang phục hoàng cung.
Cây ngọc đón gió.
Trúng tiếng sét ái tình.
Mãng bào tứ trảo: Áo bào thêu hình mãng xà bốn vuốt, biểu thị cho địa vị thân vương.
Trước đây Vĩnh Dạ xưng hô không rõ giới tính là dụng ý của tác giả.
Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.
Đình xây giữa hồ.

https://thuviensach.vn

Loại côn trùng có độc.
“Hồng” trong “hồng bài”, “quan” trong “tiểu quan”, “hồng quan” được hiểu là nam kỹ có địa vị nhất.
Hồng Hạnh là một nhân vật thời cổ đại của Trung Quốc đã trèo tường ra ngoài ngoại tình.
Người không có con là bất hiếu với tổ tiên.
Người bỏ tiền ra thuê.
Tiểu đình nằm cách cổng thành mười dặm.
Thái tử phi tương lai.
Trích bài thơ “Giang tuyết” của Liễu Tông Nguyên.
Miếng ngọc tròn, ở giữa rỗng như đồng xu, từ tầm hướng ra có một khe hổng.
Chữ “phẩm” 品
Thiệp ghi ngày tháng năm sinh.
Chữ Tù: 囚
Chữ Khốn: 困 (nghĩa là “nhốt”).
Bằng 1/10 của một đấu.
Cầm sống: Vẫn chuộc lại được; Cầm chết: bán đứt.
Người thuê mình.
Y phục ngày xưa thường có nhiều lớp, trung y là lớp áo mặc ở giữa.
Dịch nghĩa: Ráng chiều rơi xuống, cùng cánh cò đơn chiếc đều bay.
Cúng tế vào mùa thu.
Những vật tổ được coi như biểu tượng của một gia đình hoặc một tộc người.
Kim kê độc lập: Một thế võ mà người thi triển co một chân, đứng trên một chân.
Y phục mang lại sự may mắn.
Nhân vật Lỗ Chí Thâm trong Thủy Hử.
Lầu Hái Sao.
Thời phong kiến, họ đặt ra thất xuất đối với một người vợ để bó buộc người phụ nữ trong khuôn khổ gia đình. Thất xuất gồm có: Không con, tà dâm, không thờ cha mẹ chồng, lắm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

https://thuviensach.vn

Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.
Mãng phục: Một thứ phẩm phục, trên áo thêu như rồng nhưng kém rồng một vuốt.
Chữ ‘hồi’: 回
Nơi ngắm mặt trời lặn.
Cách gọi trang trọng.
Lều bày tỏ lòng hiếu kính với Tiên hoàng dành cho các quan.
Ngõ phía Đông.
Nơi giặt quần áo.
(1) Dụng tâm lương khổ: thành ngữ, ý muốn nói đến việc lao tâm khổ tứ, chịu khó suy nghĩ về chuyện gì đó.
(1) BA: người quản lý.
(1) Thành ngữ “thêu hoa trên gấm”: ý chỉ việc làm thừa thãi.
(2) Estée Lauder và Shiseido là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Mỹ và Nhật Bản.
(3) Đổng sự: thành viên hội đồng quản trị.
(4) Sữa tươi tưới lên đầu: nguyên văn là “thế hồ quán đỉnh”, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để.
(5) Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn: là thuyết trong Phật giáo, có nghĩa là: Trên trời, dưới đất chỉ một mình ta mà thôi.
(1) Tổng giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.
(1) Brunch: bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa.
(2) CBD viết tắt của từ Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.
(3) Bộ phim này có tên là _Cuộc sống tươi đẹp (Life is beautiful),_ tác phẩm điện ảnh kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm mươi hai giải thưởng khác.
(1) Thế thái viêm lương: lòng người thay đổi, thói đời đen bạc.
CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD được hiểu là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung

https://thuviensach.vn

tâm bán lẻ, trung tâm thương vụ, trung tâm dịch vụ và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin…
(1) Đập nồi dìm thuyền có nghĩa "quyết đánh đến cùng", dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh dìm hết thuyền, đập vỡ hết nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.
(1) Kì kinh bát mạch: Theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là "kỳ kinh bát mạch". Kỳ kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy mạch, Dương kiều (kiểu) mạch, Âm kiều (kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Đốc có huyệt riêng, còn sáu mạch khác không có huyệt riêng, có thể dùng một số huyệt của các kinh chính (huyệt hội với tám mạch) để điều hòa mạch khí của sáu mạch này.
(1) Long Island là một hòn đảo nằm ở phía đông nam New York, Hoa Kỳ.
(2) Cửa hàng flagship: Trong lĩnh vực thời trang, flagship có vai trò như một lời tuyên ngôn và thể hiện rõ nhất tính cách thương hiệu. Flagship thường có mặt bằng rộng hơn hẳn các cửa hàng trong cùng hệ thống. Bên cạnh việc bán hàng, vai trò quan trọng hơn của flagship chính là thể hiện sức mạnh, cá tính thương hiệu qua show window, trưng bày sản phẩm, hiệu ứng âm thanh, ánh sáng, kiến trúc nội, ngoại thất…
(1) Địa lão thiên hoang: dài đằng đẵng.

https://thuviensach.vn